Den gode lady Ducayne

Gotiske fortællinger
af

Mary Elizabeth Braddon

Bibliotek 1800

Mary Elizabeth Braddon

Den gode lady Ducayne

Gotiske fortællinger

ebibliotek 1800

2020

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Mary Elizabeth Braddon: *Den gode lady Ducayne – Gotiske fortællinger* er baseret på originaler, som er public domain i hele verden.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Mary Elizabeth Braddon: *Den gode lady Ducayne – Gotiske fortællinger* is based upon sources in the public domain worldwide.

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Godsforvalteren

1. Begravelsen

En tæt støvregn faldt på det høje græs og de mosgroede ligsten på kirkegården ved byen Olney ved Trent-floden i Lincolnshire. Af og til faldt et vissent blad under dråbernes tyngde ned fra platantræerne, som stod i række langs den lave kirkegårdsmur. Den skyfulde septemberdag var grå og uhyggelig, så at ikke en eneste lysstråle formåede at kæmpe sig igennem. Ved et hjørne af den uregelmæssige stenmur stod en lille klynge af voksne og nogle børn, der krøb sammen i de våde klæder og skuttede sig, som om det var januar og ikke den sidste september. Fra den ene side af kirkegården lød kapellanens monotone stemme, der fremsagde begravelsesformularen. Men foran kirken holdt tre sørgekareter omgivet af en børnegruppe, som uden at agte på den vedholdende regn stirrede på de langhalede sorte heste og på kuskene med de højtidelige ansigter.

Sørgegudstjenesten var forbi, og den jordedes nærmeste pårørende skred langsomt over kirkegården; ham fulgte syv eller otte herrer, der ligeledes havde været med til begravelsen. Den første syntes meget bedrøvet; skønt hans dybtliggende øjne ikke viste nogen tåre, så stirrede han dog hen for sig i en mørk åndsfraværelse, som vakte en smertelig deltagelse hos de omstående. Han satte sig i en af vognene, i hvilken også hans onkel, en gråhåret landmand, og byens notarius tog plads.

"Du må finde dig i det, og ikke således lade dig henrive af smerten, Dudley," sagde den gamle mand, da vognen rullede

hen ad Olneys ujævne stenbro.

"Det vil jeg også, onkel Richard, skønt det forekommer mig langt tungere, end jeg nogensinde havde troet," svarede Dudley, der nu til sine ledsageres forbavselse slog vognvinduet ned og stak hovedet ud for at se tilbage på den netop forladte kirkegård. I denne stilling forblev han, indtil en drejning af gaden unddrog ham synet af begravelsespladsen. Han trak hovedet tilbage og skød med et kort suk atter vognvinduet op.

"Den stakkels dreng; han vil endnu kaste et sidste blik på sin broders grav," sagde den gråhårede mand til notaren, mens hans nevø så ud ad vognen. – Dudley blev tavs siddende; hans øjne stirrede ud på gaden, på det våde løv og på kvæget, som græssede på de våde enge.

Han var en ung mand på enogtyve år, men så ud som om han var tredive. Han havde en lys ansigtsfarve, en lille, lige næse, meget røde, næsten kvindagtige læber, en tilbagestående hage, store blå øjne og lysebrunt hår. Hans ansigt kunne kaldes smukt, i alt fald meget indtagende. Han var den yngste søn af den afdøde landøkonom Arthur Carleon, ejer af Grey Farm med dens udstrakte jorder, som netop lå langs en smal flod og ikke sjældent oversvømmedes af denne. Godsets beboelseshus lå omtrent en mil afsides fra landevejen. Vejen dertil førte langs med floden, et smalt, uhyggeligt vand, hvor kulskibene sejlede frem og tilbage mellem Grimsby og Lincoln. De til gården hørende jorder, som bestod af 380 acres, strakte sig hen til den nedløbende bred og adskiltes kun fra denne ved selve floden, som uafbrudt oversvømmede de nærmestliggende enge.

Langsomt og forsigtigt kørte de tre vogne hen ad flodbredden – ved dagslys en usikker, men om natten en

dobbelt farefuld vej. En halv times kørsel bragte sørgetoget til havelågen ved forsiden af gården. Ligfølget steg her ud og begav sig til et langagtigt lavt egepaneleret værelse, der var møbleret efter den massive, for halvtreds år siden gængse mode.

Carleonerne hørte til de ældste familier i Lincolnshire. Huset var opfyldt med portrætter af gravitetiske gentlemen i kofter og knæbenklæder – af krigere, som faldt ved Bosworth og Floddenfield, af kavalerer, som havde kæmpet ved Worcester, af smukke og loyale adelsmænd som hjalp til at slå rebellerne ved Marston Moor, men i de sidste halvandet hundrede år var sværdet veget for ploven og den hele række af Carleoner, fader, søn og sønnesøn, gået over til landøkonomien.

Grey Farm havde sit navn fra den omstændighed, at den tidligere havde tilhørt gråbrødremunke, som her havde bygget et kloster. I året 1700 købte en yngre søn af huset Carleon godset; den ældre stamme var uddød, det øvrige familiegods tilfaldt kronen og den endnu bestående linje indtrådte i de almindelige landbrugeres række.

Dudley Carleon nærmede sig det uhyre arnested, hvor en mat flamme kæmpede med en masse kul og en tyk, hvid røg. Den unge mand lagde sin arm på hjørnet af den høje kaminkant, støttede hovedet mod armen og vendte ansigtet bort fra de øvrige herrer, som hans mørke tavshed satte i synlig forlegenhed.

En ung kvinde, den første blandt det kvindelige tyende, der, ligesom hendes herre, var klædt i dyb sorg, bød gæsterne vin og kage. Efter disse ville hun også byde Dudley Carleon; men da den unge mand hørte glassenes klirren ved siden af sig, så han pludselig op og afviste med en utålmodig hovedrysten de

tilbudte forfriskninger. Han var meget bleg og hans store blå øjne omgivet af røde ringe, der gav ham et sælsomt, forstyrret udseende.

Notaren fra Olney oplæste den afdødes testamente. Det var meget simpelt. Martin Carleon havde intet at testamentere, undtagen godset, hvor han var født og, efter at have levet i 23 år, død. En snigende feber havde bortrevet ham, som efter lægernes skøn hidrørte fra stedets fugtige, sumpede egenskaber. Sygdommen havde varet længe og til sidst oprevet den smukke, atletiske, unge mand. Han havde ikke været gift, og der var da ingen tvivl om, at arven ville gå over på hans eneste broder. I de sidste hundredeogtyve år var godset, skønt intet fideikommis, stadig fra faderen gået over til den ældste søn; ej heller forelå der nogen som helst testamentarisk disposition fra Martins fader for det tilfælde at den unge mand døde uden at efterlade sig børn. Dog var den oprigtige kærlighed, der bestod mellem de tvende brødre, almindelig bekendt, og man betragtede bestemmelserne i den afdødes sidste vilje kun som en formssag; de var, som man havde ventet, sålydende:

"Jeg, Martin Carleon, skønt for tiden sund på sjælen, dog legemligt svag og lidende, opretter hermed mit testamente og efterlader min elskede broder Dudley Carleon alt til Grey Farm hørende gods med bygninger, besætning, avlsredskaber," osv. Derpå fulgte endnu nogle små legater, såsom en guld-snustobaksdåse til hans onkel Richard Weston, den gråhårede herre, som var til stede ved testamentets oplæsning, hans ur med kæde, som han bestemte for en ung dame, han havde været forlovet med, og nogle efterladenskaber til tyendet.

Mens advokaten oplæste dokumentet, havde den unge mand ufravendt støttet sig på kaminkanten og ikke set op; dette skete først efter foredragets slutning, da de tilstedeværende forberedte sig til opbrud, og da gjorde han det tillige med det samme udtryk i sit ansigt, som allerede faldt os i øjnene ved kirkegårdsporten – et udtryk som syntes at spørge: "Hvad forlanger man nu af mig?"

"De er meget god," stammede han til svar på de trøsteord, man henvendte til ham. "Ja, jeg vil gøre mit bedste for at bære dette tab." Han gentog disse ord atter og atter på en forvirret, hjælpeløs måde og udstedte et lettelsens suk, da endelig døren lukkede sig efter liggæsterne og han var sig alene med sin onkel. En stund forblev han tavs og dækkede på ny ansigtet med sine hænder, mens den gamle mand fra sit sæde tilkastede ham stjålne blikke, næsten som om han undså sig ved at tale. Men endelig tog den unge mand et pludseligt tilløb og sagde: "Ved De ikke, hvorledes det står sig med Agnes Marlow? Er hun meget bedrøvet?"

Agnes Marlow var datter af sognepræsten i Olney, den dame, Martin Carleon skulle have ægtet.

"Det siger man i Olney," svarede mr. Weston. "Hun skal være meget syg og har, efter hvad jeg hører, siden din broders død ikke villet se nogen, undtagen sin fader."

"Hun er aftenen for hans død kommet hertil. Da man lod hendes fader kalde, hørte hun det og fulgte hemmeligt efter. Jeg vil aldrig glemme hendes blege ansigt, da hun stod udenfor døren til Martins værelse. O, dette ansigt – det står for mig hele dagen i dag mere levende end hans."

"Min stakkels dreng, dette er tåbelige indbildninger. Du behøver ikke at tage dig Agnes Marlows smerte så nær, for du har fra først til sidst opfyldt din pligt mod din stakkels broder."

"Hvad vil det sige?" mumlede Dudley".

"Og hvad vil du mere? Martin har været dig en god broder."

Dudley Carleon gyste uvilkårligt.

"En meget god broder," vedblev onklen. "Det er faldet ham tungt, kan jeg sige dig, Dudley, at opdrive omkostningerne til dine studeringer; men han erklærede bestandig, at én landmand i Carleon-familien var nok – man turde ikke lade det mangle på din opdragelse, og du skulle blive en gentleman i en agtet stilling."

"Ved min broders nåde," svarede Dudley bittert.

"Nej, Dudley, således har Martin aldrig handlet mod dig, men af hjertelig, broderlig kærlighed."

"Martin måske ikke, men andre folk tænkte således."

Da mr. Weston boede ti miles på den anden side Olney, så ville han ikke endnu samme dag vende tilbage til Thorpe Grange, men overnatte på Grey Farm. Onkel og nevø spiste i et værelse ved siden af den egepanelerede stue, hvor testamentets åbning havde fundet sted, og blev der opvartet af en tjenestepige.

"Du vil altså selv drive gården, Dudley?" sagde Richard Weston, da de efter måltidet sad ved et glas vin. Værelset blev kun oplyst af ilden fra kaminen, og udenfor grånede himlen i septembertusmørke.

"Ja. Jeg forstår rigtignok ikke så meget af agerbruget, som stakkels Martin, men dog noget, og hvad man endnu ikke ved,

det kan man lære. Carleonerne har i halvhundrede år været landmænd, og jeg vil ikke være en undtagelse."

"Én ting frygter jeg kun for, Dudley."

"Det er?"

"At du skal falde i den samme sygdom, som Martin blev et offer for. Lægerne tilskriver den luften på Grey Farm."

"Og af hvad grund forbliver da de folk, som år ud, år ind arbejder på godset, sunde? Tro du mig, onkel, det er ikke Grey Farm, der har været skyld i min broders død; hans konstitution må ikke have været den bedste."

"Hvad mener du dog – den store, kraftige, bredskuldrede unge mand!" sagde onklen.

"Sådanne personer bukker allersnarest under for en sygdom, som lægerne tilskriver en falsk årsag. Martin har levet treogtyve år på Grey Farm, og var efteråret end koldt og regnfuldt, har vi jo haft lignende tidligere. Hvor tit har ikke, som i år, gården stået halvt under vand? Jeg er fast overbevist om, onkel Weston, at Martin var ikke død, hvis doktoren ikke havde været en jammerlig fusker. Dette er til dels grunden til, at jeg tager mig hans død så nær. Efter min anskuelse blev han offer for to receptsmøreres uvidenhed, og jeg vil aldrig tilgive mig selv, at jeg ikke tidligere, endnu førend det var for sent, hidkaldte en læge fra London."

"Hvorledes, du har hidkaldt hjalp fra London?"

"Ja, ved telegrafen, men desværre først en halv time før hans død."

"Min kære nevø, du har gjort din skyldighed. Men sig mig," vedblev den gamle mand, for at give talen en anden vending,

"hvorledes du tænker at indrette dit husvæsen. Vil du beholde hele tjenestepersonalet?"

"Alle, lige ned til kokkepigen. Med min gode vilje skal ingen af godsets tjenestepersonale forlade Grey Farm, førend de bæres til graven."

"Den unge pige, som opvartede ved gravøllet, synes at tilhøre en bedre klasse end de andre. Hvem er hun?"

"Å, jeg tænker, det må have været Martha. Hun er en søster til vor godsforvalter, en meget dygtig ung mand."

"Et ganske net fruentimmer."

"Synes du? For bleg, for svar, hendes teint for mørk. Jeg tror aldrig, hun har været ung. Så længe jeg kan mindes, har hun altid været så alvorlig og puritaneragtig – altid det samme højtidelige, blege ansigt med det glatte hår over panden. Men hun forstår sig godt på husholdningen."

"En meget ung husholderske, Dudley. I dit sted ville jeg tage mig i agt for hende. Det forekommer ikke så sjældent nu til dags at enlige landmænd har ægtet deres husholdersker – hører endog til dagens orden, og kvindfolkene ved vel at spille deres kort derefter."

"Hvor snild hun end er, skal hun dog stå tidligt op for at fange mig," sagde Dudley. "Jeg sporer noget hos mig af de gamle Carleoners ærgerrighed, og har aldrig hørt, at nogen af dem har giftet sig med deres tjenestepige."

Lidt efter kl. 10 fulgte Dudley Carleon sin onkel op ad den brede egetræstrappe til det soveværelse, der var bestemt for ham. For at nå derhen, måtte de passere en lang korridor med en række massive egetræsdøre på den ene side, som førte til soveværelserne. Ved den første dør standsede Dudley; han var

ligbleg og støttede sig til væggen bagved ham. "Martins værelse," sagde han med halvkvalt stemme; "det værelse, hvor han døde. Her på denne plet stod Agnes Marlow natten før min broders død. Man taler om spøgelser," tilføjede han med en hul latter. "Hvis De kan forestille Dem et lig, på hvilket et galvanisk forsøg i fem minutter igen har fremkaldt et skinliv, så har De et billede af hende, således som hun så ud."

"Jeg beder dig, min kære nevø –"

"De må ikke ynkes over mig. Jeg er en kujon – en jammerlig, overtroisk kujon. Hvem havde vel også tænkt, at dette stak i mig!"

Den unge mand fo'r med hånden over panden, rettede sig i sin fulde højde og gik foran onklen hen til enden af korridoren.

Her åbnede han en dør og førte mr. Weston ind i et gammeldags, men bekvemt værelse, der stod i forbindelse med et andet af samme størrelse. I begge værelser brændte en klar ild, som kastede sit skin på alle panelets fyldinger. – Richard Weston sov natten efter sin ældste brodersøns jordefærd så godt som nogensinde under hans eget tag i Grange; dog blev han i den lange efterårsnats uhyggelige timer vækket et par gange ved de ensformige skridt af Grey Farms nye besidder, som ved siden af ham gik op og ned ad soveværelsets egegulv. "Den stakkels dreng," mumlede den gamle mand og stak hovedet dybere ned i dynerne, for igen at sove – "den stakkels dreng! Hvor oprigtigt de to brødre har elsket hinanden!"

2. En skygge, som har ører

En tidlang talte man i Olney ikke om andet end Dudley Carleon, og om på hvilken måde, han vel ville drive sin gård. Enhver

vidste, at Carleonerne ikke var rige, og at der måtte stikkes enorme summer i godset, inden det ville kaste noget klækkeligt af sig. Jorderne behøvede vandafledning, som hidtil ikke havde kunnet gennemføres af mangel på tilstrækkelige pengemidler; ejerne tog høsten som den kunne falde, god eller slet, tilfredse, når de blot kunne slå sig igennem, uden at det lykkedes dem at spare noget sammen for dem eller deres børn. "Hvorledes vil det vel gå Dudley Carleon på godset," spurgte indbyggerne i Olney, "når hans fader og broder, som dog forstod noget af landvæsenet, ikke har bragt det til noget?"

Imidlertid måtte Olney dog snart indrømme, at Dudley Carleon ikke var nogen dårlig landmand. Han gik rask til værks og opnåede med ringe bekostning betydelige forbedringer. På de lavtliggende marker blev der gravet grøfter, som hurtigt ledede vandet tilbage igen til floden, og som den nærmeste følge heraf viste det sig, at kreaturstanden trivedes langt bedre end på den våde engbund, under Martins styrelse. Kort sagt, man iagttog snart med forbavselse, at denne mand drev gården langt bedre end hans broder. Når man imidlertid gjorde ham en kompliment for det, plejede han at svare, at forbedringerne ikke var hans værk, men var udført af hans forvalter Ralph, i hvem han besad en virkelig skat.

Lod Dudley denne bemærkning falde til en nabo, som han viste rundt på godset, kunne man i reglen se et sort hoved og et blegt ansigt med skarpe gennemtrængende øjne kigge frem bag et skur eller en anden udbygning, også lejlighedsvis stirre ned fra en høstak.

Dette var godsforvalter Ralph selv, som i anerkendelse af den ham af hans husbond tildelte ros nikkede og fo'r med hånden

mod en tot af hans glatte sorte hår. Vel fandt den unge landmands bekendte det påfaldende, at forvalteren over alt var til stede der, hvor hans herre også fandtes; dette kunne være tilfældigt, men forekom dog så hyppigt, at man ikke kunne undlade at gøre bemærkninger om det. Gav Dudley Carleon en middag, så påtog forvalteren sig en tjeners skikkelse og opvartede ved bordet, skønt han altid medbragte en stærk duft af hø og lignende ting og i reglen slog noget itu af det smukke porcelænsservice, som skrev sig fra hans herres oldemoder. Man så klart, at den fine, dannede vært ærgrede sig over sin tjeners kejtethed, men endnu tydeligere, at han undgik at give denne ærgrelse luft, ligesom han overhovedet syntes at tage langt mere hensyn til sin forvalter end til sine gæster.

Glat, bleg og mørk plejede Ralph, denne skat af en tjener, at stå bag sin herres stol, at hælde mere vin på den snehvide dug end i glassene og opmærksomt lytte til hvert ord, der blev talt.

Når Dudley om sommeraftenen, rygende en cigar, spadserede med en ven op og ned på plænen foran huset, forvandlede forvalteren sig pludselig til gartner, der omplantede geranier eller lagde nellikestiklinger. Gav den unge mand om natten en bekendt følgeskab til Olney, var forvalteren ham altid i hælene for at åbne porten eller lyse ham hjem med lygten. Dvælede Dudley om søndagen efter gudstjenesten på kirkegården for at passiare med en nabo, gav Ralph med sin søster under armen sig pligtskyldigst i nærheden en del at bestille med en ligsten, hvis indskrift pludselig havde stor betydning for ham. Den unge godsejer priste for øvrigt altid sin tjeners brugbarhed og troskab, og endte som regel sine lovtaler med den erklæring, at hvis Ralph nogensinde satte sig i hovedet

at ville forlade Grey Farm, da var han en ruineret mand. Efter denne klimaks forsømte forvalteren da ikke at træde nærmere, lette på hatten og afgive den forsikring: "Det har gode veje, master Dudley. Jeg lader Dem ikke i stikken."

Ralph stod alligevel, og trods hans brede bondedialekt, langt over sin stand. Han kunne læse og skrive, og når de andre arbejdere om aftenen sad ved arnestedet, røg deres pibe og dovnede eller gjorde løjer med den store hyrdehund, plejede han at lukke sig inde på sit værelse og berige sig med kundskaber. Tilløbet til dette havde han allerede i sin tid gjort, da Martin og Dudley efter skoletimerne løb omkring i marken og så på arbejderne; Ralph benyttede denne lejlighed til at lade sig undervise af sin unge herre, for han såvel som hans søster Martha, Dudleys husholderske, var født på godset.

Den unge mand havde stillet et værelse i tjenerskabsfløjen til Marthas og hendes broders udelukkende disposition, og her plejede de to at opholde sig om aftenen efter mørkets frembrud, hun beskæftiget med sytøj, han siddende ved en gammeldags pult, som han havde arvet efter sin moder, ivrigt beskæftiget med læsning og skrivning. Begge havde i deres ydre såvel som i deres væsen stor lighed med hinanden. Den blege, mørke ansigtsfarve, de grove træk, det glatte sorte hår og de dybtliggende grå øjne dannede det fælles familietræk. Begge var høje og slanke, alvorlige og tavse, ordnede og systematiske i deres vaner, bestemte og forsigtige i deres tale. Hos det øvrige tyende var de ikke synderlig velanskrevne; dog blev de meget respekteret, fordi enhver på godset vidste, at det havde langt mindre på sig om man tildrog sig herrens mishag, end om man gjorde sig udtilbens med forvalteren. Tilsyneladende hersker

over det samtlige tjenestepersonale og udrustet med uindskrænket eksekutivmyndighed, bevægede Ralph Purvis, godsforvalteren, sig dag ud og dag ind snart med faste, snart med snigende fjed rundt på Grey Farm. Hvorhen så den unge godsejer gik, faldt hans favorittjeners skygge på hans vej, og når han talte med nogen eller modtog besøg, så var forvalteren sikkert i nærheden for at belure hans ord og vogte på hans blikke.

Olneyerne begyndte at gøre den iagttagelse, at Dudley Carleon siden hin septembermorgen, da man jordede hans ældre broder, efterhånden havde forandret sig mere og mere. Virkelig var han blevet meget bleg og mager; også viste han sig pirrelig i sit væsen og forstemt, i sin omgang med andre usikker og tilbageholden. "Det er dog virkelig urimeligt, således at græmme sig over en afdød broder," sagde mændene. – "Han skulle se sig om efter nogen til at dele hans smerte – skulle gifte sig," mente fruentimmerne.

Men intet syntes at ligge den unge landmands hensigter fjernere end den hellige ægtestand. I den store stenbygning, som i hundrede og halvtreds år havde tilhørt hans familie, så han kun lidet selskab hos sig. I dårligt vejr sad han forstemt ved sin ensomme arne, og på smukke aftener strejfede han fortrædelig omkring på godset og talte med sin forvalter om den næste dags forretninger.

Således var tre år henrundet siden Martin Carleons død. Den tredje septembermåned efter den, i hvilken regnen havde gennemblødt de sørgendes florhatte og skærf og børnenes tynde klæder, gik lige så uhyggelig og barsk til ende. På den sidste dag i måneden spiste mr. Theodore Broughton, den

eneste i Olney bosiddende sagfører, hos Dudley Carleon. Han var redet ud til Grey Farm for at træffe aftale med den unge landmand angående en retssag, og denne havde indbudt ham til middag. De to herrer satte sig klokken fem til bords. Maden var anrettet i en kold, trækfyldt spisestue, som aldrig rigtigt kunne blive gennemvarmet selv ved den mægtige ild, man havde antændt i den store kamin. Dette værelse fik sit lys fra tre vinduer, af hvilke de to vendte ud til haven, mens man fra det tredje kunne overskue gården og floden. Ved det store, triste hus var der kun foretaget få forskønnelsesforsøg; umiddelbart under spisestuen gryntede en drift svin, og kun få skridt fra det sted hvor de to herrer spiste, stod fire store heste dybt i våd halm.

Som sædvanlig, når der var selskab på Grey Farm, besørgede godsforvalteren opvartningen, iført en af hans herres gamle livkjoler og med en serviet på armen. Dette kejtede forsøg på at spille fornem var så meget mere påfaldende, som det stod i en grel modsætning til de tidligere Carleoners simple og fordringsløse vaner.

"På Martin Carleons tid kom den lurende, sorte godsforvalter aldrig i huset," plejede de at sige, der besøgte Grey Farm, "og nu sniger han sig omkring overalt."

Om aftenen hin 30. september syntes forvalterens nærværelse især at være sagfører Broughton ubehagelig. Han ønskede at tale om sit anliggende, men ville dog ikke gøre det, så længe Ralph stod og lyttede ved sin herres side. Han bemærkede til Dudley, at denne vel kunne betjene sig selv, da forvalterens nærværelse uden tvivl var nødvendig på gården; men hverken Ralph eller hans herre opfattede dette vink. Den

unge mand var tydeligt forlegen, og forvalteren hævdede sin plads ved siden af sin herres stol med en mørk, bestemt mine.

"Oprigtig talt," sagde sagføreren, "jeg har nogle ord at tale med Dem om det anliggende – og – –"

"Ah, ja, naturligvis. De hører, Purvis, at mr. Broughton ønsker at tale med mig i enrum. Lad os være ene."

Godsforvalteren blev roligt stående, drejede servietten omkring sin arm og lod sit blik glide frem og tilbage mellem hans herre og den fremmede.

"Har De ikke hørt det?" vedblev Dudley Carleon. Hans ansigt var blegt, men i hans store blå øjne flammede en vred glød. "Gå!"

"Meget vel, sir."

Og med et stift buk for sin herre forlod forvalteren stuen. Ved bortgangen slog han døren temmelig lydeligt i efter sig; men to minutter efter så Broughton, som netop sad lige for den, at den atter forsigtigt blev åbnet og holdt på klem.

"De har lurere i huset, Carleon," sagde sagføreren, idet han rejste sig og gik hen til døren for at lukke den igen. "Jeg tillader mig ikke gerne bemærkninger over andres tyende, men jeg kan ikke tilbageholde, at Deres forvalter i høj grad mishager mig."

"Hvorledes, min Ralph Purvis? O, mr. Broughton, han er et ubetaleligt menneske – den bedste forvalter i hele grevskabet og tro som guld."

"Tro indtil uforskammethed, skulle jeg mene," sagde sagføreren og rystede på hovedet, men forandrede så samtalens genstand og aftalte med sin klient den forretningssag, der havde ført ham derhen. Efter at dette på tilfredsstillende måde var tilendebragt, underholdt de sig om ligegyldige ting og

blandt andet kom sagføreren også ind på de gisninger, dameverdenen i Olney nærede angående årsagerne til hans urokkelige forbliven i ungkarlestanden.

"Kort, min kære Carleon," sagde han leende, "man mener, at det ikke vil kunne mangle Dem på et godt parti, og dette minder mig om en idé, som allerede tit er faldet mig ind – at nemlig Agnes Marlow, sognepræstens datter, er den person, som ganske ville passe sig for Dem."

Dudley Carleon fo'r op som stukket af en slange. En kold sved trådte frem på hans hvide pande; han tørrede med skælvende hånd dråberne bort og sagde endelig stammende: "O nej, nej, Agnes Marlow er den sidste person, – den allersidste. Ved De ikke, at hun var forlovet med min afdøde broder?"

"Sandt nok – sandt nok; men dette synes mig netop en grund til at gøre partiet så meget mere ønskeligt. De opfylder et ønske af Deres salig broder, hvis De indfører denne dame som herskerinde på Grey Farm." –

"Agnes Marlows hjerte er begravet med Martin Carleon. I fortrolighed sagt, Broughton, jeg frygter, at sorgen over hendes brudgoms død har angrebet hendes forstand; det forekommer mig, som om hun – siden – hin – begivenhed – aldrig mere – har været rigtig i hovedet." Dudley sagde disse ord langsomt og ligesom med en pinefuld anstrengelse.

"For Himlens skyld," råbte sagføreren, "hvorledes kommer De på denne idé?"

"Fordi hun, siden jeg er blevet ejer af godset, stedse har lagt en åbenbar uvilje mod mig for dagen. Det ser ganske ud som om hun – hader mig, fordi Grey Farm er tilfaldet mig."

"Bah, min kære ven, ren indbildning fra Deres side, kan jeg forsikre Dem."

"Det være nu, som det vil, et giftermål med Agnes Marlow skal være det sidste, jeg vil tænke på."

"Hm, det er jo en smagssag. Det falder mig ikke ind, at ville påsnakke Dem en kone; men det må jeg sige, og alverden er enig med mig i, at De må gifte Dem. Hvilket sørgeligt liv må De ikke føre i dette ensomme hus, hvor De ikke har nogen om Dem, undtagen Deres sorthårede godsforvalter og hans lige så glatte mørke søster, Deres husholderske. Betænk dog, min ven, hvor godt en ung kones venlige ansigt ville tage sig ud ved Deres spisebord."

"Det vil tiden vise," sagde Dudley, idet han og sagføreren rejste sig fra bordet. Inden de forlod værelset, skænkede den unge landmand sig et glas brændevin, som han tog frem af et skab, og tømte det i ét drag. Imidlertid lod Broughton sit blik vandre omkring, og betragtede de gamle malerier på væggene. Da faldt hans øje tilfældigvis på vinduet som vendte ud mod gården. Der var allerede mørkt; men i det dybe tusmørke så han et par øjne stirre ind ad glasruderne og et par grove, røde hænder skyde vinduet flere tommer i vejret.

"Jeg har allerede før gjort Dem opmærksom på, Carleon, at De er omgivet af lurere," sagte mr. Broughton så højt, at personen udenfor godt kunne forstå ham. "Se engang til dette vindue."

Men da sagføreren og Dudley Carleon nåede vinduet, var der intet mere dér; kun i halvmørket i gården blev en skikkelse synlig, som førte hestene til stalden.

"Jeg tænkte det nok," sagde Broughton. "Lureren var Deres godsforvalter Ralph Purvis. Disse øjnes katteagtige funklen kunne ikke bedrage mig. Dudley Carleon, mit kald bringer mig i berøring med mange slags sælsomme mennesker, og jeg er derved blevet forsigtig, måske endda mistroisk, men som Deres personlige ven og retskonsulent vil jeg råde Dem – tag Dem i agt for dette menneske."

"Jeg har al agtelse, højstærede, for Deres juridiske skarpsind, men i dette tilfælde har De afgjort uret. Jeg kan roligt betro Ralph Purvis, hvad det skal være."

"For min skyld kan De betro ham alle Californiens guldminer – kun ikke én ting – Deres hemmeligheder."

Dudleys før så blege ansigt blev pludselig blodrødt.

"Den karl," vedblev juristen, "forekommer mig at være en så snedig lurer og kryber, at jeg, hvis jeg ikke netop havde set ham trække hestene til stalden, slet ikke skulle undre mig over, om han, hvis jeg vendte mig om, stod ved min side."

"Martha har serveret kaffen i modtagelsesværelset, sir," sagde en stemme nogle skridt bagved de to herrer.

Dudley og sagføreren vendte sig hurtigt om. Ganske rigtigt stod godsforvalter Ralph i den åbne dør i den anden ende af værelset. "Jeg ville netop føre hestene i stalden, sir," fortsatte manden, "men da jeg så begge herrerne ved vinduet, lod jeg William holde dem og ilede herind for at sige, at kaffen var serveret."

Da Dudley og hans gæst trådte ind i modtagelsesværelset, fandt de Martha Purvis beskæftiget med kopperne ved et lidet bord ved siden af kaminen. Hun bar en mørkegrå kjole, og det glatkæmmede sorte hår, som stak frem under den hvide kappe

gav den adstadige jomfru, som bevægede sig så lydløst omkring i værelset som om hun var en spøgelsesagtig transfiguration af et af de røgbrune billeder på panelvæggen, et dobbelt stivt udtryk. Ved kaminildens flammende skær kastede hendes skikkelse, hvor hun end gik eller stod, en skygge på loftet eller væggen – en uhyggelig vrængende skygge, der tog sig mørkest og mest uhyggelig ud, når den traf ejeren af Grey Farm.

Sagførerens hest blev ført frem for hoveddøren, da uret i modtagelsesværelset slog otte. Dudley fulgte sin ven ud i haven, og Ralph Purvis stod derude med hesten ved tømmen. Mr. Broughton trak på skulderen, da han her atter mødte godsforvalteren, og svang sig uden nogen videre bemærkning i sadlen.

"Jeg vil endnu ledsage Dem et stykke vej, Broughton," sagde Dudley, da sagføreren ønskede ham godnat.

"Skal jeg gå med for at åbne porten, sir?" spurgte forvalteren.

"Nej, det kan jeg gøre selv."

Det var allerede ganske mørkt, og fra floden, som de to gik langs med, hævede sig en tåge. Dudley Carleon førte hesten ved tømmen langs flodbredden. Da de nåede porten, som på Olneysiden begrænsede godset, tog den unge landmand afsked med juristen og gik langsomt tilbage igen til sin gård. En mørk skikkelse trådte pludselig frem fra den skrånende bred og stillede sig ved hans side.

"Kan jeg tale et par ord med Dem?" spurgte Ralph.

"Hvorfor ikke, når så må være?" sagde Dudley uden at se op eller røbe nogen overraskelse ved sin tjeners pludselige fremtræden ved flodbredden.

"Men vil De også høre mig?"

"Ja," lød hans herres svar, som med sænket hoved og hænderne i lommen langsomt gik videre.

"Og tillige besvare mine spørgsmål?"

"Måske."

"Men stedet her er ikke det bekvemmeste; desuden kunne nogle af arbejderne være i marken og belure os."

"Ja, det turde rigtignok fordærve Dem spillet."

"Hvor kan jeg tale med Dem, mr. Carleon?"

"I Deres værelse. Det er mig ligegyldigt, hvor. Men hvad kan De endnu i dag have at sige mig?"

"Det er lige meget, hvad det er, mr. Carleon. Vil De høre mig? Ja eller nej? Eller skal jeg gå til Olney og fortælle den unge dame, at –"

"Vil De have, at jeg skal styrte mig her i floden?"

"Det er jeg ikke bange for," sagde Ralph med et fælt grin; "det ville vække for megen opsigt på egnen."

På den hele lange tilbagevej talte Dudley Carleon ikke et ord mere. Han havde trykket hatten dybt ned i panden og så hverken til højre eller til venstre; forvalteren, der gik nogle skridt foran ham åbnede gårdporten og trådte derpå ærbødigt til side. Ved indgangen til modtagelsesværelset vendte den unge godsejer sig om og sagde til forvalteren med en stemme, der var tydelig nok til, at tjenestefolkene i nærheden kunne forstå det: "Førend De går i seng, Purvis, vil De sørge for at have Deres regnskab i orden. Jeg vil komme ind til Dem på Deres værelse og gennemse det."

Høstvinden fo'r med uhyggelige stemmer og sælsomme klagende toner over Grey Farms vidtstrakte flade stubmarker. Tågen steg op fra de tomme agre og de lavtliggende enge, og

udbredte et spøgelsesagtigt slør over landet, hvorigennem floden rullede sine dorske bølger afsted imod det fjerne hav. Det dybe, stille vand syntes at have noget beslægtet med godsforvalter Ralph Purvis' væsen; ligesom denne var det mørkt og tavst, hemmelighedsfuldt, men ustandselig stræbende mod sit mål, uforvarende hæmmende vandringsmandens skridt eller lumskeligt snigende sig bagefter ham i nattens mulm. Ligesom denne kunne floden vise sig for én, hvor man mindst ventede det, og ligesom forvalterens mørke åsyn indgyde én en instinktiv, ufornuftig mistillid. Ulykkelige kvinder var listet ned til den sørgelige bred for i al stilhed at drukne sig i de sivbevoksede krumninger, hvor vandet er dybest. Tyve miles fra Grey Farm havde en søn stødt sin fader kniven i hjertet og i nattens mørke overgivet liget til den forræderske flod, som bragte det kolde legeme tilbage og lagde det ved bredden, hvor det blev fundet ved dagens frembrud. Kort sagt, man fortalte allehånde forfærdelige ting om dette triste vand, og som det tæt ved den store gårds mure drejede og snoede sig, syntes det at give den mørke gruppe af Grey Farms tilbygninger et endnu mørkere udseende.

Midt om natten så bådfolkene, som benyttede flodtiden til deres sejlads i den bugtede flod, et lys skinne fra et lille vindue på bagsiden af bygningen. Vinduet hørte til det værelse, der var anvist godsforvalter Ralph til bolig.

På gulvet i dette værelse lå en mand, hvis sorte, glatte hår stak sælsomt af mod det hvide gulv; hans blege ansigt var besudlet med blod, som dryppede ned fra et sår i panden. En anden mand med et blegt ansigt og vredesfunklende blå øjne bøjede sig over den henstrakte skikkelse og havde stemmet sit

knæ mod dennes bryst og snoet den ene hånd i folderne af et groft uldent halsklæde.

"De kan dræbe mig, mr. Carleon, og jeg vil ikke værge for mig," stønnede Ralph, godsforvalteren; "men så sandt jeg lever, dette er prisen for min tavshed."

"Spion! Lurer! Hykler! Stå op og vask dit ansigt. Du med samt din søster kan i morgen bryde op til London. Jeg vil om en uge følge efter."

"Og De er enig med hensyn til prisen, mr. Carleon?" spurgte Ralph Purvis, idet han rejste sig fra gulvet og med sit røde bomuldslommetørklæde eftertænksomt tørrede blodet af sit ansigt."

"Den skal blive betalt til hvid og skilling, bøddelknægt!" svarede Dudley Carleon, og åbnede forsigtigt døren til det lille værelse, for at liste ned ad trappen som førte til hans egne værelser.

3. Besøget i præsteboligen

Junisolen kastede sin stråleglans på flodens mørke overflade, og græsset stod højt og frodigt på Grey Farms enge, da Dudley Carleon efter et langvarigt besøg i hovedstaden vendte tilbage til en godsejer-gentlemans stille, ensformige liv. Han havde været borte den største del af vinteren og foråret og kun lejlighedsvis for nogle dage, højst en uge, været i Lincolnshire, for straks derefter igen at begive sig til London. Godsforvalterens søster havde forladt gården og som hendes broder sagde, taget en mageligere kondition i York, da den overdrevne masse af arbejde på Grey Farm havde skadet hendes

helbred. I stedet for hende varetog en gammel kone fra Olney nu posten som husholderske på gården.

Dudley var efter tilbagekomsten på sit gods om muligt endnu mere forstemt og tilbageholden end tidligere; tillige syntes han mere end nogensinde at stå under sin uadskillelige skygges, godsforvalter Ralphs, indflydelse. Side om side gik herren og tjeneren langsomt hen ad flodbredden, over de store kornmarker eller over engene, for at beregne høstens udbytte. Side om side mønstrede de det ved vandet græssende kvæg, og gik nogen tilfældigvis forbi, kunne de høre, hvorledes forvalteren førte ordet og udviklede for sin herre, til hvilken værdifuld ejendom han kunne forvandle gården, når han kun havde penge nok til at udføre de af ham projekterede forbedringer.

Nogle dage før Dudleys hjemkomst forlod Ralph engang godset. Hans herre havde sendt ham til et marked, som blev holdt i en by ti miles borte, for at afgøre en forretning angående godset; han ventedes først tilbage ud på natten.

Over gårdens agre og enge løb en offentlig markvej, som førte til en tæt ved Olney beliggende landsby. På den vej, ved hvis rand nogle gården tilhørende heste græssede, spadserede Dudley Carleon med en bog i hånden, da uret i landsbyen netop slog tre.

Ejeren af Grey Farm havde, mens han spadserede, blikket stadig nedadvendt og agtede hverken på de vilde roser i hækkene eller på gåseurten på den frodige grønsvær; men pludselig blev han foranlediget til at se op, da en hund et par hundrede skridt fra ham begyndte at gø.

Idet han med blikket fulgte retningen af lyden, bemærkede han på en af tjørnekrat beskygget lille høj en genstand, så lys, så strålende af udseende og så luftig og flagrende, at han nær havde antaget den for en ny prægtig søster til de brogede blomster i krattet. Han trådte nærmere og stod nu overfor en ung dame i en rosenrød musselins kjole og en bredskygget stråhat på hovedet. Hun så næsten endnu ud som et barn og var ualmindelig smuk. Hendes blændende hvide hud fremhævedes ved hendes kinders fine rødme, og det yndige ansigt var omgivet af en fylde af blonde lokker, der flagrede i sommerluftningen og i solens stråler skinnede som guld. Hendes øjne var mørkeblå, store, blide og havde det reneste udtryk af uskyldig åbenhjertighed. Skyggen af hendes stråhat var kantet med en fin kniplingsbesætning, og den blomstrede, lette dragt gav den lille skikkelse en ejendommelig ynde. Hvis man tænker sig en elverpige udstafferet af en pariser-modehandlerske, har man et billede af det yndige væsen.

"Vil De ikke have den godhed at sige mig vejen til Olney?" sagde den unge dame. "Jeg ville absolut i dag gøre en spadseretur på egen hånd; men nu er jeg straffet for mit egensind, for jeg er faret vild. Allerede en time har jeg siddet her og forgæves ventet på, om der ikke skulle komme nogen, der kunne vise mig vej."

Stemmen klang som musik og smilet, hun ledsagede ordene med, gjorde et fortryllende indtryk.

Dudley fortalte hende, at han selv var på vejen til Olney, og udbad sig tilladelse til at turde ledsage hende. Hans tiltale forrådte så umiskendelig gentleman'en, at den unge dame efter

en kort betænkning modtog hans tilbud. De gik ved siden af hinanden og hunden sprang muntert gøende omkring dem.

Hun fortalte ham undervejs, at hun var på besøg i præstegården, hed Jenny Trevor og var forældreløs, mr. Marlow var hendes formynder og Agnes Marlow hendes bedste veninde.

De måtte i nærheden af Grey Farm passere en mark, og kom derfra ind på vejen langs flodbredden, som førte til Olney.

Da de nærmede sig den første port ud mod vandet, kom en mand ridende langsomt henimod dem; det var godsforvalteren. Da han så sin herre, gled han ned af hesten, greb den ved tømmen og gik henimod porten og åbnede den for Dudley Carleon og miss Trevor.

"De er hurtigt kommet hjem, Purvis," sagde Dudley.

"Ja sir; sagen gik lettere end jeg havde tænkt mig, og jeg ville efter at have besørget forretningerne ikke opholde mig videre. Høstkarlene til næste uge er antaget, sir."

"Det er godt."

Ralph tøvede endnu med hesten ved hånden ved den åbne port, og kastede med sine grå øjne stjålne blikke efter Jenny Trevor.

Dudley syntes at være meget forlegen. Han så fra forvalteren hen til pigen, som om han var tvivlrådig med hensyn til, hvad han skulle gøre; derpå sagde han forvirret: "Jeg tror ikke, miss Trevor, De behøver mit selskab længere. Den næste port fører til landevejen, som De kun behøver at følge for at komme til Olney." Han lettede på hatten, uden at række hende hånden. Hun nejede overrasket, ønskede ham en god aften og gik videre.

"Nå, hvad er der?" sagde Dudley, så snart miss Trevor var gået.

"Ja, hvad er der, mr. Carleon?" svarede Ralph. "De har der haft et ganske kønt ungt fruentimmer hos Dem."

Dudley gav intet svar på denne bemærkning, men støttede fortrædelig sin albue med portens øverste tværbjælke og lod hagen hvile i hånden.

"De var jo forskrækkelig venlig imod hende," tilføjede Ralph med et grin.

"Kommer det Dem ved?"

"Måske ikke eller måske dog."

"Det er en ung dame, som er på besøg på præstegården og som jeg i eftermiddag for første gang i mit liv har set," svarede Dudley ærgerlig. "Hun spurgte mig om vejen til Olney, og jeg viste hende tilrette. Er De tilfreds med det?"

"Det tænker jeg. Men hun må være temmelig fri, siden hun straks lader så overordentlig venlig."

En uge derefter forlod Ralph Purvis Grey Farm og Dudley Carleon blev en daglig gæst i præstegården. Det var mærkeligt, at han under disse besøg kun sjældent traf sammen med Agnes Marlow. Traf han hende tilfældigvis en dag hjemme, så satte hun sig ved vinduet og stirrede ud i det fri, uden nogensinde at tiltale ham, og rettede han et ord til hende, gav hun ham kun enstavelsessvar; også benyttede hun den første den bedste lejlighed til under et eller andet påskud at forlade værelset. Jenny Trevor bebrejdede i begyndelsen sin veninde dette; men Agnes viste sig derved så tavs og tilbageholden, at gæsten, som præstedatterens kolde væsen, magre, blege ansigt og det alvorlige blik fra hendes sorte øjne altid virkede noget

nedslående på, ikke vovede at trænge videre ind på hende. "Vi kan ikke gøre for vore fordomme," plejede hun at sige. "Dudley Carleon er mig imod."

"Men du har dog ingen grund til denne utilbøjelighed, Agnes?"

"Ingen, som jeg kunne bringe i samklang med kristenpligt. Jenny, min fader er en evangeliets tjener, og jeg går hver søndag tre gange i kirke, jeg besøger de syge og understøtter, så godt jeg kan, de fattige; men med alt dette er jeg dog måske ingen kristen, i det mindste ikke, når der er tale om Dudley Carleon. Forlang ikke at vide mere – spørg mig ikke. Jeg hader ham!" Hendes mørke øjne lyste med en feberagtig glans, og hun knyttede sin lille magre hånd, mens hun tilføjede: "Gud være min og hans sjæl nådig. Jeg hader ham!"

4. Bryllupsdagen

Olneyerne undrede sig ikke lidet over ikke mere at se Ralph Purvis' mørke ansigt på Dudley Carleons enge; den unge landmand forklarede dette for sine bekendte derhen, at han havde ladet sig bevæge til at købe en lille gård i Buckinghamshire, som nu bestyredes af hans forvalter.

Da Ralph havde været en mørk, hård mand mod sine undergivne, så beklagede ingen hans fraværelse, undtagen måske hans herre, som regelmæssigt hver uge fik et brev fra Buckinghamshire. Lige så regelmæssigt afsendte Dudley Carleon hver uge på posthuset i Olney penge til Ralph Purvis, og de, som iagttog den unge mands bevægelser, begyndte snart at sige, at hans nye gård måtte koste langt mere, end den nogensinde ville indbringe ham. Men endnu før høsten hed det

sig, at han ville ægte en rig ung dame, i det mindste kaldte Olneyerne hende for rig. Jenny Trevor besad tre tusind pund, blev i september myndig og gjaldt hos publikum for Dudley Carleons forlovede. Var hun det også virkelig? Nej. Imidlertid tålte hun, at han fulgte hende overalt, ligesom en stor, bister, men trofast hund følger sin elskede herres skridt, og der måtte til en vis grad bestå et stiltiende forbund imellem dem, for hun viste ikke hans stumme opmærksomheder tilbage og unddrog sig lige så lidt hans selskab, hvor ofte han end besøgte præstegården.

"Jeg kan ikke gøre for det," sagde hun en dag til Agnes. "Han er i dette øjeblik i modtagelsesværelset; jeg ved det, skønt jeg ikke har set ham og heller ikke hørt ham komme. Jeg må gå til ham, enten jeg vil eller ikke. Hvad skal jeg gøre, Agnes?"

"Følg med mig. Du ved, at jeg i morgen tager til Scarborough og bliver to eller tre måneder borte. Du har valget, Jenny; enten det eller blive her hos papa og blive dette menneskes kone."

"Jeg vil følge dig, Agnes."

De to piger gik ivrigt til værks, pakkede deres kufferter og traf alle forberedelser for næste morgen at kunne afrejse med diligencen til Scarborough; men samme aften sad Dudley Carleon med Jenny Trevor i tusmørket i modtagelsesværelset og fralokkede hende det løfte, at hun på den dag, da hun blev myndig, ville lyksaliggøre ham med sin hånd.

Efter at den unge landmand havde bortfjernet sig, fandt Agnes sin veninde siddende krampagtigt hulkende ved det åbne vindue; Jenny havde lænet hovedet mod vindueskarmen og de duftende blomster af et spaliertræ omgav hendes smukke lokker.

"Hvad er der i vejen, Jenny?" spurgte Agnes.

"Jeg må blive her. – Jeg kan ikke tage med dig i morgen, Agnes."

"Du er din egen herre, Jenny. Måtte Himlen være dig nådig, når du kan glemme, hvad jeg har sagt dig."

Jennys lydelige hulken var det eneste svar på disse uheldvarslende ord.

Endnu før hvedens gyldne aks var fuldmodne, havde mr. Marlow allerede forenet Dudley Carleon med Jenny Trevor i kirken i Olney. Hendes bryllupsdag faldt, som hun havde lovet sin tilbeder, sammen med den, hvor hun blev myndig. Man havde ganske i stilhed afgjort alt, og efter Dudley Carleons ønske ikke ladet udgå nogen indbydelse til Agnes.

Det var en af de smukkeste, varmeste sommerdage, som de ofte forekommer under overgangen til efteråret. Kvæget lå dorsk henstrakt på engene i middagsheden og den smalle flods bølger rullede langsomt fremad. Kornmarkerne strålede i deres gyldne farve og aksene bevægede sig næppe i den stille luft. Bruden tog sig så yndig ud i den simple dragt af musselin og kniplinger, som flagrede om hende og hendes lokker strålede gyldne i solens glans. "Et smukt par!" sagde Olneyerne, som havde forsamlet sig ved indgangen til kirken. Alle syntes at glæde sig. Selv brudgommen havde aflagt sit tilbageholdne væsen, og hans blå øjne funklede i stolt triumf.

Kun et eneste ubehageligt tilfælde udbredte en skygge over slutningen af højtideligheden. Da Carleon vendte sig bort fra alteret for at føre bruden til sakristiet, skinnede en hvid marmortavle ham i møde – en tavle, for så kort siden indsat i

væggen, at kalken ved randen endnu var våd og kalkebalje og mursten endnu stod i kirkestolen ved siden af.

"Til erindring om
MARTIN CARLEON
✝ 24. Septbr. 1849 – 23 Aar gl.

Dette minde sattes ham
af hans dybtsørgende broder
Dudley Carleon."

Stenhuggeren i byen havde modtaget bestillingen på dette arbejde allerede for 12 måneder siden, men han var et langsomt og trevent menneske og derfor først blevet færdig med at indsætte tavlen aftenen i forvejen.

Da bryllupsskaren vendte tilbage til præsteboligen, holdt en rejsevogn for døren. "Skulle Agnes være kommet hjem?" sagde præsten.

Kunne Dudleys ansigt blive endnu blegere end ved synet af mindestenen i kirkemuren, så var det tilfældet nu. "Jenny," sagde han, idet han greb den lille hånd, som hvilede på hans kraftige arm, "Agnes Marlow er vanvittig. Glem ikke det, hvad hun så end måtte sige til dig."

"Dudley, hvad mener du med det?"

"Gode Gud, hvor kan jeg vide, hvad der kan falde hende ind! Tror du ikke, jeg har bemærket, hvilke fordomme hun har imod mig?"

Bleg og sørgmodig, i en støvet og af den hurtige rejse forkrøllet dragt, med håret faldende frit ned over det magre ansigt, trådte Agnes Marlow brudeparret i møde i

præstegårdens solbeskinnede forstue. Hun vendte sig hverken til sin fader eller til Dudley, men greb med krampagtig heftighed brudens hånd og råbte: "Kom jeg for sent, – kom jeg dog for sent? Er du virkelig gift?"

"Ja," tog Dudley med fasthed til orde, idet han med rynkede bryn så vist på den talende.

Hun syntes hverken at se eller høre ham. "Jenny," gentog hun; "er du gift?"

"Ja," udstødte den forskrækkede pige.

"O, at jeg dog skulle komme for sent – at dette ikke blev sagt mig i tide! Men kom, Jenny – kom med mig på mit værelse."

"Jenny, du tilhører nu mig, og jeg forbyder dig at gøre det," råbte Dudley.

"Forbyder hende?" svarede Agnes med en skarp, ildeklingende latter, og rettede for første gang sine store funklende øjne mod den unge landmand.

"Skal jeg altså sige hende det her – her, ved foden af trappen, for tyendet, for alle folk, for min fader, for *Dem*? Skal jeg her fortælle, hvad jeg har at meddele hende, Dudley Carleon?"

Han vendte sig bort fra den blege skikkelse med de glødende øjne, tog hendes fader til side og tilhviskede ham noget.

"Kom, Jenny, kom!"

Hun førte ikke, nej, hun slæbte den stakkels pige op ad trappen til sit værelse, aflåsede døren og sank derefter udmattet ned på en stol ved siden af sengen. Vinduerne stod åbne; i jasminbuskene, som omgav huset, kvidrede fuglene, og en strøm af sollys faldt på de to pigers' blege ansigter. Jenny faldt hulkende på knæ og omslyngede Agnes med sine arme.

"Ak, Agnes, hav barmhjertighed med mig! Tænk på, det er min bryllupsdag."

"Jeg kan ikke være barmhjertig, Jenny, jeg kan ikke tage noget i betænkning. Jeg siger dig, mit hjerte er ikke stort nok til at kunne fatte andet end had – had mod ham."

"Agnes!"

"Hvis jeg knuser dit hjerte, som mit er blevet knust – hvis jeg forgifter dit liv som mit er blevet forgiftet – ja, selv om han var dig så dyrebar, som hans broder var for mig, så vil jeg dog alligevel tale. Ved du, hvem den mand er, som du har svoret kærlighed og troskab?"

"Agnes!"

"Jenny Carleon – o jammer, at jeg må navne dig ved dette navn! – da jeg i morges modtog min faders brev, som forkyndte mig dit tilsigtede giftermål, troede jeg, at jeg måtte blive vanvittig. Nej, du må ikke lade dig skræmme af mine vilde blikke, mit forstyrrede væsen. Hør mig, ulykkelige pige. Jeg kan ikke tale om, hvad jeg ikke *ved*, men kun om én ting, som jeg så fuldt og fast tror, at jeg måtte udtale det for dig, selv om mine ord skulle strække dig død til jorden, for dette ville dog altid være bedre, end om din fod træder over tærsklen til denne mands hus,"

"O Agnes! Min bryllupsdag – min bryllupsdag!"

Hun rakte sine hænder bønligt i vejret, som om hun ville afværge ordene ligesom et slag.

"Dudley Carleon har forgivet sin broder!"

En lang klagende stønnen gled over brudens blege læber, idet hun krampagtigt vred sig ved Agnes' fødder og fejede gulvet med sine fyldige lokker.

"Jeg har intet bevis for det," vedblev Agnes; "havde jeg det, ville jeg gå til verdens ende for at kræve hævn. Jeg har intet bevis – men jeg har *overbevisningen*!" –

Jenny hævede der blege ansigt fra jorden, rejste sig og så på Agnes.

"Intet bevis?"

"Nej, men jeg ved – jeg ved det. Jeg var natten for Martin Carleons død på Grey Farm og så dette menneske, hvorledes han med askegråt ansigt og skælvende hænder rystede medicinflasken. *Han* rakte den lidende drikken, som skulle dæmpe den stærke feber, men som forøgede den i stedet. Jeg er den mørke skygge, som aldrig viger fra hans leje. Trofasthed! Kærlighed! Ja, den trofasthed, hvormed morderen går frem på sin ryggesløse bane – den kærlighed, bødlen nærer til sit uskyldige offer. Kun en eneste gang mødtes vore blikke den skrækkelige nat, og i dette eneste blik opdagede jeg hans brøde. Jeg gennemskuede ham, og det ved han!"

"Agnes! Agnes!"

"Martin Carleon døde af en langsom gift, som hans broder gav ham. Gå nu tilbage til din mand. Vi er færdige med hinanden, mrs. Carleon."

"O, Agnes, hvor grusom, hvor hjerteløs og ukristelig! På en ubestemt mistanke, på et indfald, der er lige så ubegrundet som afskyeligt, vil du altså brændemærke en skyldfri mand? Agnes, jeg beklager dig, at du kan lade dig bedrage af et så grusomt blændværk."

Hun rejste sig fra sin knælende stilling, trådte hen til toiletbordet, aftørrede de blændende tårer og ordnede sine lokker med en hånd, der skælvede en smule. Mens hun var

beskæftiget med dette, betragtede hun i spejlet foran sig Agnes' magre ansigt og den tanke blev stadig stærkere hos hende, at Dudley Carleon måtte have ret: præstedatteren var blevet sindssyg af græmmelse. Agnes sad på sengekanten og fulgte med hule blikke Jennys hastige bevægelser ved toiletbordet. "Gud hjælpe os begge!" mumlede hun med foldede hænder. "Gud hjælpe os og skænke os sit lys, at det kan lede os i denne blinde, mørke verden. Jeg ville være død, hvis jeg ikke havde kunnet tale."

5. Forvalterens tilbagekomst

Agnes Marlow vendte tilbage til Scarborough. Hendes helbred, åndens kraft var brudt, og der fandtes mange i Olney, som delte Dudleys anskuelser, idet de antog, at hendes forstand havde lidt ved hendes brudgoms tidlige død.

De første fire måneder af Jenny Carleons ægteskabelige liv henrandt i den skønneste fred. Dudley var en venlig, opmærksom ægtemand, og man kunne i hans nye stilling på ingen måde føre klage over ham. Grey Farm var rigtignok et noget kedeligt opholdssted for Jenny, der havde tilbragt den største del af sit liv i en pension i Londons Westend; imidlertid fandt hun dog tidsfordriv ved sit pianoforte, ved bøger og tegning. Tillige besad hun en skødehund og en gammel, grå pony, som hun red ud over markene på, når hendes mand så efter karlene derude, for siden Ralphs afrejse, helligede Dudley sig med al iver til den selvstændige ledelse af sine økonomiske anliggender.

Mrs. Carleon havde aldrig med et ord ladet sig forlyde om den stormfulde samtale, der havde fundet sted mellem hende

og Agnes Marlow. Tit vågnede hun midt om natten ved sin sovende mands side med ekkoet af hine skrækkelige ord for sine øren, som om nogen havde udtalt dem tæt ved hende. De var rigtignok altid kun forekommet hende som en vildfarende ånds gøglebilleder; dog kunne hun lige så lidt glemme dem som sit eget navn.

Når hun om aftenen i tusmørket, omgivet af de tunge møblers bizarre skygger på panelfyldingerne, sad ved siden af kaminilden i dagligstuen og tænkte på ting, som ikke i fjerneste måde stod i forbindelse med scenen på hendes bryllupsdags morgen kunne flammens knitren eller vindens susen pludselig med overnaturlig bestemthed forvandle sig til de to sætninger – "Dudley Carleon har forgivet sin broder Martin," og "Mar Carleon døde af virkningen af den langsomme gift, hans broder gav ham."

Men dette var ikke det værste, for hun opdagede efterhånden, at hun hyppigt udtalte disse ord hen for sig, som man ofte uden at vide eller at ville det, kan nynne en velbekendt sang. Var hun beskæftiget med sytøj, tegning eller maling, eller hun sad ved pianoet, kunne hun tit gribe sig selv i en ubevidst fremmumlen af disse afskyelige fraser, ja de sneg sig endog ind i hendes musiknoder, og den stakkels kone skælvede ved tanken om, at hun en dag uden at vide det kunne komme til højt at udtale dem.

Det nye år begyndte råkoldt med hyppige regnskyl, og Jenny måtte hele januar igennem forblive inde. Dudley var ofte fraværende; hun modtog kun få besøg, for hendes bekendte i Olney skyede den våde, slibrige vej langs floden.

"Hvorfor havde hun dog ægtet Dudley Carleon?" Dette var et spørgsmål, hun undertiden rettede til sig selv, når det forekom hende som om hun vågnede ligesom af en dyb søvn og befandt sig i et fremmed land. Hun elskede ham ikke, men havde tilladt ham at vinde en så mægtig indflydelse over sig, at hun kun af og til mindedes sagens sande sammenhæng, og kun af og til rettede til sig selv det underlige spørgsmål: "Hvorfor har jeg ægtet ham?"

Hun følte sig ikke ulykkelig, kun undertiden ensom og sørgmodig i det store hus med de rummelige, ubekvemme værelser og de lave egepanelerede lofter, der til stadighed gjorde det indtryk på hende, som om de en skønne dag ville sænke sig stedse dybere og til sidst trykke hende til døde. Den frejdige pige blev alvorlig og stille under den stive og højtidelige herregårds skygge. Dudley var med al sin venlighed ordknap og tilbageholden; også han havde så sælsomme anfald af distraktion eller tungsind, at hans kone ikke vovede at tale til ham. Hun kunne da med blyanten eller paletten i hånden sidde ved sit tegnebord eller foran staffeliet og iagttage hans stive træk, mens han stirrede ind i kulgløderne.

Undertiden udøvede hans tavshed en så trykkende indflydelse på hende, at hun sagte sneg sig ud af værelset og blev borte i hele timer; når hun da atter kom tilbage, fandt hun ham måske i samme stilling med uforandret mine rugende over en hob sort aske.

Sådanne lange drømmerier plejede han at undskylde ved træthed efter alt for anstrengende arbejde; gårdens drift voldte ham så mange bekymringer eller han var optaget af omsorgen for gården i Buckinghamshire.

Hen imod slutningen af januar fandt han en morgenstund på bordet et brev med udskriften i hans forvalters stive håndskrift. Indholdet var meget længere end sædvanlig, og efter udtrykket i Dudleys ansigt at dømme intet mindre end behageligt.

"Jenny, jeg må rejse til Buckinghamshire," sagde den unge ægtemand.

"Til Buckinghamshire – hvorfor?"

"Ralph skriver mig til, at han er i forlegenhed med hensyn til ejendommen og må høre mit råd inden han kan gøre et bestemt skridt. Jeg må endnu i denne morgenstund tage afsted."

Inden hun kunne svare, havde han knuget skrivelsen sammen i sin hånd og kastet den på ilden, derpå forlod han værelset. Hun hørte, hvorledes han udstedte befaling om straks at føre ridehesten frem. Han kom så hurtigt tilbage igen i værelset for at tage afsked, lovede at komme tilbage igen næste eller tredje dag, og galopperede derfra for at nå at kunne benytte Londoner-iltoget.

Hvor tavs og tilbageholden Carleon end var, følte hans unge kone sig dog ulykkelig under hans fraværelse. Tyendet og de omboende daglejere, som arbejdede på gården, var hende fremmede og talte en dialekt, hun ikke forstod; hun følte sig derfor ubehagelig til mode iblandt dem, og vandrede den hele dag omkring i de ensomme værelser, hvis vinduer hun åbnede og stirrede ud på den kolde vinterhimmel, mens hun håbede og bad, at hendes mand snart måtte vende tilbage.

To dage og to nætter samt den største del af den tredje tag var på denne måde langsomt gledet hen, og Jenny ventede endnu stadig forgæves. "I aften må han komme," sagde hun og lod en så mægtig ild antænde i kaminen, at flammerne

buldrende slog i vejret i de høje rummelige skorstene, og enhver fylding af det sorte egepanel glødede i et rødt skær. Det var en bitterkold aften; men kl. 5, den tid, hvor man kunne vente London-togets tilbagekomst, kastede hun et tørklæde over hovedet og gik ud, for på stien ved flodbredden at vente på sin gemals tilbagekomst. Først da kirkeuret i Olney slog tre kvarter, vendte hun atter om. "Han vil komme med ni-toget," sagde hun. Men uret slog syv, otte, ni, ti; ilden brændte endnu kun mat, og modet sank hos hende i hendes forladthed, for den længselsfuldt ventede var endnu ikke kommet.

Den gamle husholderske og stuepigen talte til hende om, at hun skulle gå til sengs, for kl. 10 var en sen time på Grey Farm, men halv to om morgenen kom en diligence forbi Olney, og Jenny stod på at ville forblive oppe, da hendes mand jo måske kunne komme med den. Hun lod sig af en af det tjenende personale indvi i gårdportens mysterier med hensyn til låse, slåer, bolte og kæder, og sendte tjenerskabet til ro, efter at først ilden i kaminerne var blevet opfrisket; derpå satte hun sig på en skammel ved kaminen for at afvente de tilbageværende tre timer, indtil Dudleys hjemkomst.

Hun rykkede nærmere og nærmere til ilden og trak tørklædet tættere og tættere om sig; men alligevel gyste hun heftigt. "Jeg har ved bredden af denne giftige flod pådraget mig Martin Carleons feber," sagde hun.

Disse ord syntes iskoldt at trænge ind i hendes hjertes inderste, for de tilbagekaldte i hendes erindring scenen fra hendes bryllupsdag og Agnes Marlows frygtelige anklage.

El portræt af den sidst afdøde ejer af godset hang i et hjørne af værelset i skyggen – et åbent, frimodigt ansigt med bølgende

kastanjebrunt hår og lyseblå øjne. Der var så stille og sørgeligt omkring hende, og tanken om den døde lod hende ikke i ro. Forgæves vendte hun sine øjne bort fra billedet. Hvad, om dette portræt steg ud af rammen, listede sig lydløs hen til hende og lagde sin ulegemlige hånd på hendes skulder? Hun var ikke overtroisk; men det ensformige liv havde svækket hendes nerver, og det forekom hende, som om hun var alene med den døde. Hvad om billedet virkelig var en ånd og kom hen imod hende? Og hvis hun så ville flygte og fandt døren aflåset, så at hun var indespærret med den uhyggelige gæst? Hvis da de malede læber på en eller anden forunderlig vis åbnede sig, og en overjordisk stemme tilråbte hende den forsikring, at de ord hun havde hørt af Agnes Marlow, var en alvorlig, skrækkelig sandhed?

Den kolde sved trådte i store perler frem på hendes pande.

"Jeg bliver vanvittig, hvis jeg endnu længe skal være alene," sagde hun.

Derpå rejste hun sig atter fra sit sæde, for at kalde på nogen af tyendet, men hun havde ikke mod til at gå gennem den lange korridor til bagtrappen, som førte til tjenerskabsværelserne, næppe mod til at nærme sig portrættet, som hang mellem kaminen og døren.

Hendes tanker vendte på ny tilbage til forestillingen om at hun var blevet angrebet af den feber, der havde lagt hendes mands broder i graven. Hvad, om hun ligeledes skulle ligge mange lange uger på sygelejet under Dudley Carleons tilsyn og pleje? Enhver stavelse, Agnes havde udtalt, klang på ny i hendes øren, og det var for hende ligesom hun så sin mand, hvorledes han ligbleg sneg sig frem og med skælvende hånd famlede

mellem medicinflaskerne. Viserne på uret over kaminen fuldendte langsomt deres kredsløb. Hun hørte den fjerne lyd af kirkeklokken i Olney, men kvarterene syntes hende i hendes feberagtige utålmodighed at være så lange som hele timer.

Ét – kvart over – halv – tre kvarter – to – kvart over to. Den sidste hvide aske faldt gennem den underste kaminrist. Tre stærke slag dundrede på gårdens stærke egetræsport.

"O, Gud ske tak, Gud ske tak!" råbte hun, idet hun sprang op fra sit sæde. "Hvor tåbelig har jeg ikke været, og hvor må jeg ikke le over mig selv, nu da han er kommet." Hun greb i hast lyset, ilede gennem korridoren og begyndte at åbne porten. Det gik ikke så hurtigt, for hun havde lysestagen i den ene hånd og den anden skælvede af glad bevægelse, så at slåerne ikke straks ville vige. "Dudley," sagde hun, "Dudley, det vil ikke vare længe; vær tålmodig, det vil ikke vare længe."

Men de tunge slag vedblev, og en rå stemme, gjort dump og utydelig ved den tykke port, gav et utålmodigt svar.

En pludselig rædsel bemægtigede sig hende. "Skulle han have drukket?" tænkte hun. "Hans stemme lyder så rå og sælsom. – Dudley – så, nu er jeg færdig." Hun drejede nøglen med megen anstrengelse, lod kæden falde ned og åbnede døren på vid gab.

For første gang i sit liv var det hende ligesom om hun virkelig elskede Dudley Carleon. Hun følte en trang til at kaste sig i hans arme og klynge sig til ham og bede ham om beskyttelse.

En mand med en bredskygget filthat på hovedet, i rejsekappe og med lædergamacher og tunge jernbeslåede støvler gik over tærsklen. Den underste del af hans ansigt var indhyllet i et groft uldent tørklæde, men to uhyggelige grå øjne lynede frem under hatteskyggen.

Jenny kunne ikke erindre, nogensinde at have set dette menneske, men skrækken over at se en fremmed i stedet for den forventede gemal, indgav hende et usædvanligt mod. Hun greb hurtigt det tæt ved indgangen hængende reb, som førte til den store klokke højt oppe ved husets tag og hvis bestemmelse var at kalde folkene til arbejde og til spisning. "Hvem er I?" sagde hun, da manden kastede en knortekæp og en bylt til jorden og ville gå forbi hende til køkkenet. "Hvem er I?" spurgte hun igen.

"Mr. Carleons forvalter, som – skulle jeg mene – har så god en ret til at komme i huset som mr. Carleon selv," svarede manden uforskammet.

"Nå, forvalter Purvis? Er De sendt af Deres herre?"

"Ja, jeg er Purvis, men herren har ikke sendt mig herhid. Og tør jeg spørge, min skønne gullokkede jomfru, hvem er De?"

"Jeg er Deres husbonds kone," svarede Jenny stolt.

Manden stirrede en stund med rå mine på hende, inden han sagde: "Min husbonds *hvadfornoget*?"

"Hans kone, mrs. Carleon," sagde hun, idet hun så ham stift i ansigtet, for hans uforskammethed afficerede hende vel, men skræmte hende ikke.

Forvalteren brød ud i en høj, hæs latter. "Mr. Dudley Carleons kone – hans retmæssige, lovlige kone? Så det er De? Giv De mig lyset," sagde han, idet han rev sølvlysestagen ud af hendes hånd. "Jeg må dog se på Dem, for De er et stykke af en mærkværdighed."

Jenny havde intet øjeblik givet slip på klokkerebet; nu ringede hun af alle kræfter, og lyden trængte med kraft ud i

vinternatten. Halvtpåklædte mænd styrtede, vakt af dette råb, ned ad bagtrappen.

"Dette menneske påstår at han er min mands forvalter," sagde Jenny, da folkene flokkedes om hende. "Før ham til hans værelse og hold øje med ham. Han har fornærmet mig, men er tydeligvis drukken, og jeg vil ikke fordre nogen erklæring før mr. Carleons tilbagekomst. – Send Sarah til mit værelse, James," tilføjede hun, idet hun vendte sig til en af karlene, som hun kendte af rygte. "Jeg vil ikke sove ene i dette hus, så længe denne mand er her under tag."

"Ih for pokker, kvindemenneske, tror De, at jeg vil stå Dem ihjel?"

"Hvad jeg mener, er ligegyldigt; jeg anser Dem for et slet menneske, det er nok," svarede Jenny og gik, idet hun kastede et foragteligt blik tilbage på forvalteren, op ad trappen.

"Når den lille dame er så frygtsom, skulle hun hellere slet ikke blive her," sagde Ralph med en spottende latter. "Der gives på Grey Farm andre, som måske er mere at frygte end mig."

6. Den frembrydende nat

Da Dudley Carleon tidligt næste morgen vendte tilbage, fandt han sin kone liggende til sengs, angrebet af en heftig forkølelsesfeber, og Ralph Purvis rygende sin pibe ved siden af kaminen. Den unge mand var øjensynlig uforberedt på sin forvalters ankomst.

"Hvad fører Dem hertil?" spurgte han vred.

"En forretningssag, som angår Dem og mig," brummede Ralph uden at tage piben af munden.

Dudley svarede intet på dette, men gik foran hen til spisestuen, i hvilken han næsten forblev to timer indelukket med Purvis. Under denne lange samtale hørte tjenestefolkene hyppigt deres herres stemme bryde løs med megen heftighed, mens forvalteren ikke et eneste øjeblik syntes at tabe sin fatning.

Om aftenen kom mrs. Carleon ned til sin yndlingsplads ved kaminen i dagligstuen. Hun havde fortalt sin mand om Ralphs opførsel den forrige nat, og erklæret ham, at hun ikke længere kunne bo under tag med dette menneske.

"Min kære Jenny," sagde Dudley, "jeg behøver ham desværre så nødvendigt, at jeg ikke uden videre kan give ham løbepas, men jeg vil i det mindste inden otte dage sende ham tilbage til Buckinghamshire, og så længe må du se gennem fingre med hans rå væsen."

Han ringede og forvalteren trådte ind. Ralph drejede hatten mellem sine hænder og viste sig meget ydmyg og ærbødig, ganske anderledes end om morgenen. Han undskyldte sig med en mængde ord og på en meget krybende måde, men hans ansigt forblev mørkt og i hans dybtliggende grå øjne luede en uhyggelig ild. Det var som ordene var ham foreskrevne eller som om han havde lært dem udenad af en bog. Han havde siddet ved vinflasken og havde ikke været rigtig i hovedet, således lød hans undskyldningsgrunde. Mrs. Carleon gjorde, da han var færdig, en alvorlig bøjning.

"Du vil altså for denne gang tilgive ham, Jenny?" sagde hendes mand.

"Ja, når du forlanger det," svarede hun og vendte sit ansigt bort, for forvalterens stirrende øjne mishagede hende. Ralph

forlod derpå værelset, men Jenny sagde ved sig selv: "Havde Agnes sagt mig, at *dette* menneske var en giftblander, ville jeg have troet hende."

Hendes sygdom varede nogle dage og hendes mand lod lægen fra Olney kalde.

"Et let anfald af *la grippe*, intet andet," sagde denne. "Mrs. Carleon er noget svag; jeg vil sende en styrkende medicin."

"Altså ikke koldfeber?" spurgte Jenny ængsteligt.

"Koldfeber! O, min Gud, nej, jeg bemærker ingen feber."

"Hvorledes kommer du også på sådanne tanker?" spurgte hendes mand.

"Bestandig foresvæver mig din broder Martin, og jeg tænkte, om ikke mine sygdomssymptomer havde lighed med hans."

Dudley sprang halvvejs op fra sit sæde og så sin kone alvorligt i ansigtet; derpå sank han igen tilbage og sagde med et dybt suk: "Gud forbyde dette, Jenny. Én død som stakkels Martins er nok for en familie."

Mrs. Carleon sad ved vinduet, og da hun så ud, bemærkede hun mellem sig og vinterhimlen forvalterens mørke ansigt. Han stod på en lav stige og beskar et spaliertræ; ligeledes bemærkede hun, at han foroven havde skudt vinduet nogle tommer ind for at trække en gren, som var klemt inde, ud."

"Ak, gid dette menneske dog var på den anden gård igen, Dudley," sagde hun. "Han snuser uophørligt rundt omkring huset."

Medikamenterne arriverede først sent om aftenen. Uvilkårligt måtte Jenny mindes Agnes Marlows ord, og hun var nysgerrig efter at vide, om hendes mand også ville række hende

medicinen. Denne sad, da tjenestepigen bragte flaskerne, ved sin pult og skrev; han så ikke op, mens Jenny åbnede dem.

"Jeg vil nu tage medicinen, Dudley," sagde hun.

"Gør du det, Jenny," svarede han uden at se op.

Hun følte sig betydelig lettet, da hun så ham så ualmindelig ligegyldig, for skønt hun ingen virkelig mistanke nærede til ham, lå der dog i denne ubetydelige omstændighed en stor beroligelse for hende.

Den næste og derpå følgende dag fortsatte hun med at betjene sig selv med medicinen, uden at hendes mand tog sig det allermindste af det. Han var vel venlig og opmærksom imod hende og spurgte ofte til hendes befindende, men lod ikke en stavelse falde om lægebehandlingen. Åbenbart tillagde han ikke dette lette anfald nogen betydning.

Den tredje dag kom lægen atter til Grey Farm. Han fandt Jenny på hendes gamle plads ved kaminen; Dudley sad overfor hende og læste i en avis, og Ralph Purvis var i færd med en reparation af dørlåsen. Forvalteren forstod sig på alt, på smede-, snedker– og murerarbejde, og han havde derfor altid noget at bestille i huset.

Denne gang satte doktoren et meget alvorligt ansigt op, da han følte sin patientindes puls.

"De har ikke taget mine medikamenter, mrs. Carleon," sagde han.

"Jo bestemt, helt regelmæssigt. Ikke sandt, Dudley?"

"Oprigtig talt, jeg har ikke så nøje lagt mærke til det, at jeg kan påtage mig nogen garanti," svarede hendes mand.

"Da er De svagere end jeg troede, mrs. Carleon. Vi må gå mere energisk til værks."

Jennys blik faldt uvilkårligt på Martin Carleons portræt.

"Har jeg feber?" spurgte hun ængsteligt lægen, der endnu stadig følte hendes puls, og så ham ind i ansigtet.

"En smule," svarede lægen usikkert.

Hendes ansigt blev ligblegt. Hun rejste sig fra sit sæde og syntes at have lyst til at flygte ud af værelset. Ralph lå på knæ ved den halvt åbne dør og raslede med låsen. I denne stilling syntes han ligesom at være en uoverstigelig skranke mellem Grey Farms herskerinde og yderverdenen.

Dudley sprang ligeledes op og lod avisen falde.

"Jenny, Jenny, hvad falder dig ind?"

"Jeg vil bort fra dette hus," råbte hun, idet hun så vildt omkring sig. "Jeg har ingen ro her mere! Hvis jeg bliver her, må jeg dø, dø som *han* døde!" Hun pegede på Martins portræt på væggen.

"Kvinde, hvad skal dette sige?"

"O, tilgiv, tilgiv mig, Dudley," sagde hun, idet hun kastede sig i hans arme og udbrød i en krampagtig hulken; "jeg nærer ingen tvivl til dig – jeg agter, jeg elsker dig. Ak, hvor tåbelig er jeg ikke, jeg hader mig selv for det. Men frygten – frygten!"

7. En skrækkelig oplysning

Trods lægens største omhyggelighed og den punktligste lydighed fra patientindens side, helbredtes Jenny Carleon dog ikke, men følte at hendes kræfter mere og mere svandt hen. Rigtignok foregik denne forandring meget langsomt, og kun ved at se tilbage på en hel forløben uge blev det mærkbart, at hun ikke mere var i stand til at udrette det samme, som hun endnu for otte dage siden besad de fornødne kræfter til. Hun

værgede sig vel så tappert, hun var i stand til, mod denne langsomme hensygnen, for hun syntes at nære en levende afsky for at være fængslet til sit værelse, men til sidst bukkede hun dog under og måtte holde sengen. En omhyggelig tjenestepige var sygeplejerske og bragte hende medikamenterne, som hun selv hældte op. Hendes mand kom i dagens løb flere gange til hende for at spørge til hendes befindende; også bragte han hende fra lejebiblioteket i den nærmeste købstad hele snese romaner, men syntes at lægge ringe vægt på hendes sygdom, ligesom også gårdens avlsvæsen i den grad lagde beslag på hans tid, at han sjældent kunne dvæle ret længe ved sin kones sygeseng.

Hun plejede hver morgen at spørge ham, om forvalteren den dag skulle afsted, men modtog altid et benægtende svar med den fortrøstning, at han i det seneste om et par dage ville forlade godset. Da hun en dag flere gange havde fået dette svar, vendte hun utålmodigt sit ansigt om mod væggen og brast i en højlydt gråd.

"Jenny, hvad er der i vejen?" spurgte hendes mand.

Hun svarede ikke, men han bemærkede at hele hendes legeme rystedes af krampagtige stød.

"Jenny, jeg forlanger at vide, hvad dette skal betyde."

Hun hævede sit hoved fra puden, rejste sig op i sengen, strøg håret bort fra det tårevædede ansigt og sagde med højtidelig stemme: "Dudley, denne mands nærværelse bringer mig for hver dag, for hver time nærmere graven. Lukket inde på dette værelse kan jeg rigtignok ikke se ham; og dog fornemmer og ved jeg, ar en usynlig indflydelse tærer på mit liv og at denne indflydelse udgår fra ham. Hvis du ikke er hans slave, hvis du

ikke er lænket til ham ved et bånd, du ikke kan sønderrive, så fjern ham fra dette hus, eller jeg vil selv herfra, om jeg så skal krybe på alle fire."

"Jenny, Jenny, dette er en sygelig indbildning, et hjernespind. Giv mig ikke grund til at tro, at du er lige så sindsforvirret som Agnes Marlow."

"Dudley Carleon, vil du ikke sende dette menneske bort?"

"Når du er så tåbelig, så – for min skyld gerne – han skal endnu i dag ud af huset."

Smilende rakte hun ham sin afmagrede hånd. "Sørg for det," sagde hun, "og jeg vil tro at du elsker mig."

I hendes stemmes klang og i hendes ansigts vemodige, men blide udtryk lå noget, som hans tilbageholdne, afmålte væsen følte sig grebet af. Han trykkede hende pludselig til sit bryst, skjulte sit ansigt ved hendes barm og hulkede højt. "O, min stakkels kone," sagde han, "hvad vil der endnu blive af os?"

"Dudley, Dudley, græd ikke – du ængster, du forfærder mig."

Han rejste sig fra sit sæde ved siden af hendes seng og tørrede tårerne bort fra sine øjne.

"Jeg er en nar, Jenny, at jeg således lader mig henrive. Men berolig dig; Ralph kommer afsted endnu i aften. Ja, afsted må han, så sandt der er en himmel over os!"

Efter denne forsikring forlod han værelset.

Det var nu i slutningen af februar; efter at vejret hele ugen havde været vådt og sludfuldt, slog regnen navnlig i dag uophørligt mod ruderne i Jennys værelse. Himlen var trist og grå og stormen tudede gennem den lange korridor. Den syge kunne ikke aflokke sine romaner noget interessant. Bindene var hende for tunge; de gled ud af hendes matte hænder og

faldt ned på bordet ved siden af sengen. Tid efter anden lå hun der og lyttede efter alle lydene i huset, efter tjenestepersonalets gåen frem og tilbage nede i hallen, efter den tilfældige åbnen og lukning af dørene, efter urets slag og hyrdehundens bjæffen i baghuset. Dagen var lang og sørgelig, og med glæde hilste den syge vintertusmørkets komme og hendes opvarterske, der bragte teen.

"Hvem laver min te, Mary?" spurgte Jenny, da pigen rykkede bordet hen til sengen.

"Jeg, frue."

"Og ingen rører ved den undtagen De?"

"Ikke det jeg ved af. Jeg lader teen, når jeg har kommet den på tepotten, stå på ildstedet og trække, og skønt jeg undertiden forlader køkkenet, tror jeg dog ikke at nogen rører ved tetøjet."

"Kommer Ralph Purvis tit i køkkenet?"

"Ja, frue; han driver næsten altid omkring der. Vejret er for dårligt til at arbejde ude i, og der er også meget at varetage inde i huset."

Da pigen efter en halv time kom igen for at tage af bordet, fandt hun teen urørt. Hendes herskerinde sagde, at hun skulle tage tetøjet ud, da hun hverken havde lyst til at spise eller drikke.

Den uophørlige monotone plasken af regnen, som strømmede ned, indgav Jenny denne aften en frygt for at hele verden ville blive sat under vand. Den kolde blæst trængte endog ind igennem dørsprækkerne og bevægede det stive draperi i hendes sengs damaskes omhæng; også vinduerne klirrede undertiden, som om en vred næve udefra slog imod dem.

Astrallampen ved siden af sengen lod krogene af værelset forblive i mørke, og Jenny troede i sin ophidsede fantasi bestandig at se forvalterens lurende øjne stirre frem af skyggerne.

"Ak, dette er et sørgeligt og uhyggeligt sted!" sagde hun gentagne gange ved sig selv. "Hvorfor kommer Dudley ikke? Skal jeg dø her alene?" Hun kunne i et ovalt spejl, som hang på væggen lige overfor hende, se sit ansigt – et blegt indfaldent ansigt med dybtliggende, feberglødende øjne. Det forekom hende som et fremmed ansigt, og hun gyste, da hun til sidst opdagede, at det var hendes eget. "Således vil jeg se ud i min ligkiste," sagde hun, "kun med den forskel at mine øjne da er lukket."

Klokken blev elleve, uden at hendes mand indfandt sig på sit værelse; siden Jenny blev syg, sov han bestandig i et værelse, der stødte op til hendes.

Hun var i løbet af aftenen flere gange faldet i en feberagtig søvn og bildte sig derfor ind at have sovet allerede flere timer, og at natten måtte være rykket langt frem. På slaget elleve sov hun atter ind, men hendes ro blev afbrudt af ængstelige drømme.

Det forekom hende, at hun befandt sig ved flodbredden, og regnen, som faldt ned på hendes utildækkede hoved, gennemvædede hendes lette natdragt. Hun ventede på Dudley, ligesom den aften, da forvalteren kom tilbage. Pludselig fandt hun, at hun havde et barn i sine arme, et stakkels ynkeligt væsen, som klyngede sig krampagtigt fast til hende og med sine små bitte hænder snørede kniplingstørklædet sammen om hendes hals, som forsøgte det at kvæle hende. Hun ville rive sig

løs, men barnet hang ved hende som et blylod og tyngede hende næsten til jorden. Den stadig faldende regn blændede hendes øjne, hendes nøgne fødder gled ud på den slibrige bred, og barnets gråd steg til et hvinende angstskrig, under hvilket hun vågnede med de kolde sveddråber på panden. Hun hørte tårnuret i Olney slå kvarterslag, men fornemmede på samme tid fra tjenestefolkenes værelser den samme spæde klagetone, som hun før havde hørt i drømme.

Hvad havde dette at betyde? Der var ingen børn på Grey Farm; hun havde siden hun blev gift aldrig hørt at der var børn.

Det hed sig, at der var spøgeri i huset. Allerede et dusin spøgelseshistorier, som stod i forbindelse med den gamle bygning, var blevet hende fortalt, men hun havde altid leet ad dem som noget dum snak. Hvad, om der dog var noget sandt ved dem?

En sælsom, næsten vanvittig attrå efter at træde det overnaturlige rædselsbillede, hvis det var et sådant, i møde, bemægtigede sig hende. Hun smuttede ud af sengen, kastede et stort halstørklæde over sig og sneg sig ud i korridoren. Hun følte sig så svag at hun næppe formåede at stå og holdt sig derfor fast til væggen, indtil hun nåede hovedtrappen, bag hvilken der var en dør, der førte til domestikværelserne.

Døren stod på klem, og hun kunne tydeligt skelne, at barneskriget kom fra denne kant. Hun lod sig lede af lyden og nåede til det værelse, som tidligere havde været beboet af Ralph og hans søster. Lyset trængte ud gennem en revne under døren og gennem et i træet simpelt udskåret nøglehul. Døren selv havde aldrig haft nogen lås og kunne kun lukkes ved en klinke eller en jernslå.

Hun hørte tydeligt barnets klynken og stemmen af en kvinde, som bestræbte sig for at dysse barnet i søvn. På den lille trappe, som førte til døren, lagde hun sig på knæ og kiggede igennem nøglehullet ind i stuen. Hendes mand sad ved et lille bord og skrev ved skinnet af et eneste lys, og bagved hans stol stod forvalteren og så over hans skuldre. Ved siden af kaminen vuggede en sortklædt kvinde indhyllet i et gråt sjal et barn i sine arme, et stakkels, blegt væsen, som uophørligt græd. Kvinden havde taget sin hat af og hængt den i båndene på ryggen af hendes stol.

Jenny kendte snart i hende på grund af hendes lighed med forvalteren Martha Purvis, Dudleys tidligere husholderske.

Ingen af de tre talte et ord, og den dybe stilhed afbrødes kun ved lyden af Dudleys pen på papiret og af barnets dæmpede gråd. Da Dudley var færdig med en side, holdt han inde, gennemlæste det skrevne og undertegnede det med sit navn.

"Så, nu Deres underskrift som vidne," sagde han, idet han gav Ralph pennen.

"Jeg underskriver ikke," sagde forvalteren.

"Hvorfor ikke?"

"Jeg gentager det ikke på den måde."

"Har De læst det?"

"Ja. De forskriver dette gods til Deres retmæssige søn og arving Dudley Carleon, som sidder der og hyler på skødet af Deres retmæssige kone, Martha Carleon. De tilskøder min søsters barn denne ejendom på den betingelse, at vi opgiver alle krav på Dem, bevarer Deres hemmelighed og lader Dem med den blondlokkede tøs, som kalder sig Deres kone, drage til Australien. Jeg siger Dem imidlertid, det er jeg ikke tjent med.

Det er ikke nok. Jeg vil have gården, men jeg skal også bruge penge til dens forbedring. De tre tusind pund må til – enten det eller intet."

"Tre tusind pund!" Jenny gentog mekanisk, idet hun gyste, disse ord. Uden tvivl var det hendes formue, manden forlangte – hendes formue, som, hvis hun døde barnløs, tilfaldt Dudley Carleon.

Kvinden, som sad ved siden af ilden, så under denne korte samtale ikke en eneste gang i vejret. Dudley dækkede stønnende sit ansigt med hænderne og lod sit hoved synke ned på bordet.

Forvalteren, som stod bagved sin herre, slog med den knyttede næve i bordet og sagde: "Giv agt, mr. Carleon. Se tilbage på de sidste fem år, så kort tid er det siden, at De som en opløben dreng kom hjem fra kollegiet og mr. Martin endnu var så sund og kraftig, at han så ud til at skulle være på benene meget længere end De. Hvor ynkelig og gudsjammerlig løb De dengang omkring på godset, og så så meget desto mere beklagelig ud, som De anstillede Dem som om De var lykkelig. Erindrer De endnu, hvorledes De en eftermiddag, da jeg netop var beskæftiget i engen med høet, lå i græsset og lod som om De læste i en bog – og da jeg pludselig kom hen imod Dem og hørte Dem sukke højt? Jeg spurgte, hvad De fejlede og hvad der tyngede så hårdt på Dem, og efter nogen samtale fortalte De mig om Deres universitetsgæld – som

De ikke troede at turde ytre noget om, fordi mr. Martin allerede havde gjort så meget for Dem. Og De befrygtede en blottelse, frygtede at blive jaget bort eller deslige. De var stolt, sagde De, og ville hellere skære halsen over på Dem selv, end

lade denne skam overgå Dem. Jeg tolkede Dem min medlidenhed og sagde, at hvis De blot var den ældste søn i stedet for den yngste, så lod sagen sig let nok arrangere, da De i så fald kunne optage pengene i godset. Vi talte den næste dag vidtløftigere om sagen og således endnu mangen påfølgende dag, indtil vi endelig blev helt venskabelige og næsten som hinandens ligemænd."

"Forbandede menneske!" stønnede Dudley, endnu stadig med tilhyllet ansigt.

"En måned senere stod De engang om natten ved min seng og vækkede mig. Havde jeg nogensinde troet på ånder, så ville jeg have troet i Dem at se en sådan, for umuligt kan en ånd frembyde et mere rædsomt syn end De dengang. De havde en strimmel papir i hånden, hvorpå noget stod skrevet, – ikke med Deres håndskrift, men småt, med tilbagetrukne bogstaver. 'Ralph,' sagde De til mig, 'gå i morgen til byen og hent mig hos en apoteker det stof, som her er opskrevet; men sig ikke til nogen, hvem De henter det til.' Dette er ord til andet hvad De sagde mig hin nat. Jeg hentede næste dag stoffet, men lod apotekerdrengen give mig en dobbelt portion, i to pakker, begge ens, lod den ene forsyne med påskrift, apotekerens navn, segl og datum. På grund af at det var markedsdag, var der megen færdsel i apoteket, og principalen agtede hverken på mig eller mit indkøb. Pakken med datoen beholdt jeg. Den anden gav jeg Dem. Det var i begyndelsen af august, og mr. Carleon døde den 24. september. Nå, det gik jo ganske godt dengang. De tog penge op og betalte Deres gæld; sagen forblev en hemmelighed, godset forbedrede sig under min forvaltning, og De kunne af udbyttet indløse lånet. I al denne tid har jeg ikke

forlangt en eneste gunst, ikke en styver mere end min anordnede løn. Men det kan dog ikke forekomme Dem påfaldende, at jeg ventede at erhverve mig noget ved mine tro tjenester."

"Tro tjenester! Ja vel – tjenester, som Djævelen yder den til ham forskrevne slave."

"De har alligevel været trofast. Men endelig måtte jeg sige til Dem: 'Ser De, mr. Carleon, De er blevet mig forpligtet for mange ting, men mest fordi jeg har holdt ren mund. Ægt min søster og gør Martha til herskerinde på Grey Farm." De lo mig op i ansigtet og vægrede Dem ved at gå ind på mit forlangende; imidlertid kunne jeg meget godt vente. Tre år efter Deres broders død kom det i dette værelse til en forklaring imellem os. De slog mig til jorden og sårede mig i hovedet, men gav endelig efter og giftede Dem en måned senere med min søster i Borough Church i London. De skammede Dem ved dette skridt og ved Deres kone, som De holdt skjult i en landsby, og så snart De fik øje på Deres gulhårede frøken, måtte jeg bort, for at gøre min forladte søster selskab. Jeg har for øvrigt ikke været ganske så enfoldig, som De troede, mr. Carleon, men holdt mine spioner i Olney, som underrettede mig om alt. Jeg hørte om Deres giftermål og om Deres såkaldte kones formue; jeg besluttede da at vente og benytte forholdene til min fordel. Tre eller fire måneder efter Deres bryllup, i hvilken tid jeg forholdt mig rolig for at dysse Dem til at tro Dem i sikkerhed, benyttede jeg Deres fraværelse til at begive mig herhen og se tingene an. Jeg fandt den stakkels frøken skrantende. Siden den tid er det blevet slettere med hende, og jeg sendte i går min søster hertil,

fordi jeg tænkte, at hun snart igen vil kunne gøre sine rettigheder gældende."

Dudley Carleon hævede sit ligblege ansigt, rejste sig fra sit sæde og kastede sig på knæ for forvalteren. "Se på mig," sagde han med halvkvalt hæs stemme; "se på mig. Jeg er sunket så dybt, blevet til en sådan usling, at jeg knæler for *Dem* og anråber *Dem* om at have medlidenhed med mig. Men nej, ikke medlidenhed med mig, medlidenhed med *hende*, med det hjælpeløse væsen, som jeg har bedraget. Forskån den stakkels skabning, og jeg vil afstå Dem dette gods tilligemed hver en skilling, jeg ejer her på jorden. Vær barmhjertig mod hende og jeg forpligter mig til at drage fattig og hjemløs herfra for at tigge mit brød eller dø af sult. O, giv dog efter; hvor gerne vil jeg ikke underkaste mig alt."

"Også lade Dem hænge?" sagde Ralph.

Dudley stønnede højt, men gav intet svar.

"Jeg tænkte det nok," vedblev forvalteren. "Hør mig nu. Giv mig fri rådighed, og Deres hemmelighed skal være sikker hos mig indtil min dødsdag, men blander De Dem i mine affærer, søger De at krydse mine planer eller udspionere mine skridt, da skal verden erfare, hvad De er og hvorledes De har forgivet Deres broder Martin."

Jenny Carleon, der lyttede udenfor døren, havde hørt hvert ord af Ralphs mund; ved denne skrækkelige slutningssætning tabte hun bevidstheden og styrtede ned af trappen i den stenbrolagte korridor.

8. Slutning

Da Jenny igen kom til sig selv, befandt hun sig i sit værelse og lå med forbundet hoved i sengen. Det var op ad dagen og hendes mand sad ved siden af hende.

Hun fo'r med hånden op til hovedet, så sig om og spurgte: "Hvad er der foregået med mig?"

"Vi fandt dig i korridoren, som fører til domestikværelserne. For Himlens skyld, hvorledes var du kommet derhen, Jenny?"

Den natlige scene trådte atter frem for hendes sjæl. Hun følte, at den eneste udsigt til redning bestod i, at hun anstillede sig uvidende.

"Jeg troede at høre et barn skrige og gik efter lyden, men var så frygtelig svag, at jeg ikke nåede trappen. På vejen derhen må jeg være faldet i afmagt."

Hendes mand betragtede hende med et spejdende blik og sagde: "Hvor tåbeligt! Du har hørt Marthas barn. Min tidligere husholderske giftede sig for halvandet år siden og er kommet hertil for at se om hendes broder ikke kunne forskaffe hende en kondition. Forsøg om du ikke kan sove, Jenny; din tåbelige anstrengelse har nødvendigvis skadet dig."

Dudley forlod værelset og Jenny lyttede til hans skridt, der tabte sig i det fjerne. Hun hørte ham gå gennem korridoren ned ad trappen, over gårdspladsen og ind i bagbygningen. Så snart det blev stille, steg hun ud af sengen og indhyllede sig hurtigt i de varmeste klædningsstykker, hun kunne finde. Hun var på grund af blodtabet af såret i panden svimmel og så svag, at hun under påklædningen måtte holde sig fast ved møblerne.

"Barmhjertige Gud, giv mig kraft til at komme bort fra dette forfærdelige sted," sagde hun for sig selv, "ellers forlader jeg det

først i min ligkiste." Hun tog sin hat på og kastede et stort uldent sjal om sig; derpå sneg hun sig ud på gangen og steg langsomt ned ad trappen. Til hendes uudsigelige lettelse fandt hun hallen tom. Hun stjal sig ud af hovedporten og lukkede den efter sig. Den kolde vinterluft som strømmede hende i møde, oplivede hende. Da hun så tilbage på gårdens triste facade med den lange række vinduer, forekom hun sig selv at være ligesom en forbryder, der netop er undveget fra sit fængsel.

Hun havde kastet et tæt slør over sin simple stråhat. "Skulle nogen møde mig på vejen," tænkte hun, "vil de antage mig for en tjenestepige." Hun ilede gennem haven ud af lågen og ned mod flodbredden, uden at møde nogen. Vandet stod højt, for floden var af den megen regn svulmet op og de lave enge var oversvømmede. Hun syntes at blive båret af en overnaturlig kraft, mens hun hurtigt ilede henad den smalle sti. "Himlen ske tak!" sagde hun. "Hvis jeg blot når landevejen, så kan jeg måske komme op på en markedsvogn, som kører til Olney."

Da hun nåede det første gærde, gjorde hun pludselig holdt. På den anden side var to mænd beskæftiget med hakke og spade. De havde netop åbnet en dyb grøft hen imod flodbredden, en kanal, som ledede det på engene stående vand ned til floden igen.

Denne grøft dannede en uoverstigelig skranke mellem Grey Farm og verden udenfor. For at nå landevejen ad en anden kant, havde Jenny måttet gå over en del marker og tage en omvej på i det mindste to miles. Hjertet syntes at stivne i hendes bryst. "Så må jeg da blive her og lade mig myrde," sagde hun. "Det er umuligt at undkomme!"

Men hvad om hun anråbte en af mændene om bistand? Grøften var rigtignok bred, men dog i alt fald ikke uoverstigelig, når nogen hjalp hende. Hun slæbte sig hen til stedet, hvor mændene arbejdede. Den ene havde, da hun nærmede sig, vendt hende ryggen; dog da han fornemmede hendes skridt, vendte han sig pludselig om. Det var forvalter Ralph.

Kendsgerningen af hans nærværelse afslørede hende den skrækkelige sandhed. Skranken mellem hende og Olney hørte til den rædsomme plan, hvis øjemed og ende var hendes død.

"Jeg vil til Olney," sagde hun resolut. "Læg et bræt over grøften, så jeg kan komme over."

"Det gør mig ondt, ikke at kunne føje Dem, madame," svarede Ralph. "For det første har vi intet bræt ved hånden, og hvad spadsereturen til Olney angår, så frygter jeg for, at De allerede ved Deres udgang i det fri har forbrudt Dem mod lægens forskrifter. Jeg er overbevist om at det ville få mr. Carleons hjerte til at briste, hvis De ved Deres uforsigtighed pådrog Dem en forkølelse. Men der kommer han selv – han skal afgøre det."

Under disse forvalterens ord kom Dudley ridende hen imod dem. "Hvorledes, Jenny, du i det frie i denne bitterkolde morgenstund?" råbte han: "Er du vanvittig? For Himlens skyld, kom med hjem."

"Dudley Carleon," sagde Jenny, idet hun så sin mand med et fast blik ind i ansigtet, "jeg bliver ikke længere her, jeg vil gå til Olney."

"Mit kære barn, i denne tilstand skulle du ikke engang have forladt dit værelse; du kan jo næppe stå. Hjælp Deres

herskerinde op til mig på hesten, Ralph," tilføjede han.

Forvalteren tog Jenny og satte hende på hesten foran Dudley.

"Du skælver jo som et espeløv, Jenny. Denne forkølelse kan blive din død."

Med et alvorligt, bekymret blik så hun på ham.

"O Dudley, Dudley, da jeg kom til Grey Farm, gik jeg døden i møde. Jeg blev advaret, men ville ikke agte på det."

Ralph så betydningsfuldt på sin herre. "Dette arbejde må være færdigt til i aften," sagde han, idet han atter greb spaden. "Hvis De i morgen agter Dem til Olney, madame, vil intet hindre Dem. Rørene er allerede nedlagt i aften klokken ti, og i morgen er grøften atter kastet til."

Dudley red langsomt tilbage til gården og bar sin kone ind i hallen; han ville også bære hende op ad trapperne, men hun afværgede det. "Lad mig hvile mig på sofaen i dagligstuen," sagde hun. "Jeg hader de triste værelser ovenpå."

Han opfyldte hendes ønske, rykkede sofaen hen imod ilden, bredte et uldent tæppe over hende og fjernede sig. Time efter time lå hun der og sagde hen for sig: "Hvad kan jeg gøre?"

Skulle hun bede tjenestefolkene om beskyttelse mod Ralph Purvis og hans forbundsfælle, hendes brødefulde gemal? De troede hende naturligvis ikke, for efter al sandsynlighed havde Ralph bildt dem ind, at hun var sindssvag, og forberedt dem på at antage ethvert ord fra hendes mund for vanvid. Kunne hun vente tiltro af dem, hun, som jo også havde nægtet Agnes Marlow sin tiltro? Og turde hun i så tilfælde håbe andet, end at man forrådte hende, og at hendes skæbne derved kun endnu mere fremskyndedes?

Enhver kommunikation mellem Grey Farm og Olney var forsætligt afbrudt, så at ikke engang lægen kunne aflægge hende sit sædvanlige besøg. Hun befandt sig aldeles ene og venneløs; også vidste hun, at man allerede i flere uger stadig havde bibragt hende en langsomt virkende gift, at hendes morder kun ventede på det belejlige øjeblik til at møde med den sidste dosis, og at han, hvis denne ikke ville vise sig virksom, ikke ville betænke sig på at tage sin tilflugt til mere energiske midler. Måske ville han endog drive det så vidt, med magt at gyde hende den dræbende drik i halsen. Hvad modstand kunne hun yde? En stærk hånd for hendes mund, og hendes skrig var kvalt, indtil det for stedse forstummede i døden. Man begravede hende da, ligesom man havde begravet Martin Carleon, uden at der hos lægen kunne opstå nogen skygge af mistanke eller at noget menneske udenfor erfarede noget om sandheden. Denne gang svandt dagen for hende med rædsom hast. Det blev mørkt og timen nærmede sig, da husets folk plejede at gå til sengs. Denne time frygtede hun frem for alle øvrige, for hun følte, at hun da var alene med Carleon og hans forvalter.

Hun vendte ikke sit blik bort fra uret og ventede fuld af angst på klokkens første slag, som skulle kalde tyendet til hvile. Hun plejede med uforanderlig præcision på slaget ni at give signalet. Klokken var nu femogtyve minutter over otte. Endnu femogtredive minutter altså, og i denne frist måtte hun finde på noget, der kunne hjælpe hende til en flugt. Femogtredive minutter! Hun talte sekunderne efter hendes hjertes utålmodige slag. Uret viste netop halv ni, da til hendes forfærdelse klokken begyndte at lyde stærkt. Hun sprang op fra

sofaen, en lydelig trampen af mange fødder nåede hendes øren, og karlene styrtede ud af hovedporten. Ralph Purvis råbte til dem, at de skulle skynde sig, for ikke at komme for sent.

Hvad kunne det betyde? Hun ilede til vinduet, trak gardinet op og så ud. Der var gået ild i en høstak ikke så langt ude i marken. Der stod endnu flere andre i nærheden, og karlene ilede med at slukke for i det mindste at frelse de øvrige stakke.

Hun svimlede ved tanken om, at dette uforudsete tilfælde havde lokket Ralph ud af huset. Hun var fri – havde i det mindste frie hænder til et nyt flugtforsøg. Men hvorledes?

Karlene havde i hastværket ladet gårdporten stå åben. En pludselig tanke drev hende blodet til hovedet. Floden – ja, floden, som løb tæt forbi huset og som barkene så ofte sejlede nedad til Olney! I fortvivlelsen agtede hun ikke sin svaghed, sneg sig omkring bagbygningen over gårdspladsen og ned til åbredden. Det var ravnsort nat. Ude af sig selv så hun sig omkring. "Snesevis af skibe kan sejle forbi, uden at jeg ser et eneste," tænkte hun.

Hun hørte de mænds stemmer, som ved forsiden af huset var beskæftiget med at slukke ildebranden i høet. Efter at hun havde ventet i ti minutter, som forekom hende aldrig at ville få ende, så hun endelig et mat lys bevæge sig på floden. Da det kom nærmere, bemærkede hun, at det udgik fra en lanterne, som var fæstet til masten af en kulbark.

Hun råbte til mændene ombord på fartøjet. Efter den lange sygdom lød hendes stemme så svag, men hendes gentagne råb vakte opmærksomhed. "Hvad der?" spurgte manden ved roret.

I samme øjeblik blussede ilden i den brændende høstak, som før var skjult af huset, højt op over taget og kastede sit røde skin

på vandet.

"Der brænder et hus," sagde styrmanden til sine kammerater. "Gå i land, Bill, og se efter hvad der er på færde."

En af søfolkene sprang i en jolle og roede hen til det sted, hvor Jenny stod. "Hvad er der på færde?" spurgte han. "Ild i huset?"

"Nej, nej, tag mig til Olney," råbte hun bønligt. "Jeg giver Dem ti pund, hvis I bringer mig til Olney."

Bådføreren antog hende et af huset tjenestefolk. "Hvad er der i vejen med dig, min pige?" sagde han. "er du blevet mishandlet af din herre?"

"Ja," svarede hun hurtigt, "for Guds skyld, tag mig til Olney."

"Nuvel, pige; så ræk mig din hånd."

Manden hjalp hende i båden og fra båden over i barken; hans kammerat lånte hende en kavaj og anviste hende en plads ved kaminen i den lille kahyt. "Der har De det varmt, lille jomfru," sagde han. "Om en time er vi i Olney." –

Hun vendte ikke sit blik bort fra det røde skær på himlen, som gårdens omrids med sine gavle og skorstene aftegnede sig skarpt imod, indtil endelig en bøjning af floden unddrog hende dette syn. Da hævede hendes hjerte sig mod himlen, og hun takkede Gud, fordi han nådigt havde bevaret hende for fare og død.

En af sømændene bragte hende til præstegården og overgav hende til den værdige præsts omsorg. Mr. Marlow var højlig forbavset over hendes ankomst, men hun sagde blot, at hun var blevet uvenligt behandlet af sin mand, og som følge af dette tyet herhen for hos sin gamle formynder at søge beskyttelse og husly.

Men denne forfærdelige nats og påfølgende dags rædsel havde været for meget for hendes svage legeme. En nervefeber holdt hende i mange uger fængslet til sygelejet, og i hendes feberfantasier beskæftigede hun sig stadig med de scener, hun havde oplevet.

Da Agnes Marlow hørte om hendes sygdom vendte hun tilbage fra Scarborough og plejede den lidende som en søster.

Så snart Jenny nogenlunde var kommet sig, bragte man hende, efter lægens råd, der anbefalede en luftforandring, til Burlington. Hun var aldrig blevet udspurgt angående hendes mands adfærd mod hende, ligesom hun heller aldrig erkyndigede sig om, hvad der havde tildraget sig under hentes sygdom. Hun følte en vidunderlig sindsro i så kærlige og opofrende venners selskab, og havde næppe mod til at hentyde til den gruelige fortid; da hun for øvrigt for første gang opstod fra sit sygeleje, fandt hun det påfaldende, at Agnes og tjenestepigen, som plejede at hjælpe hende, iførte hende en sørgedragt og altid bragte hende den samme simple sorte kjole. Den tredje dag efter hendes ankomst til Burlington, da hun var alene med Agnes, spurgte hun roligt sin veninde: "Agnes, hvorfor bærer jeg sorg? Hvem er død?"

"Kan jeg sig dig det, Jenny? Føler du dig stærk nok til at høre noget, som måske dybt vil ryste dig?"

"Ja, lad mig erfare det værste; hvem er død?"

"Dudley Carleon."

Jenny blegnede, men intet udråb af overraskelse eller smerte kom over hendes læber. "Måtte den barmhjertige Gud tilgive ham hans synder," sagde hun højtideligt.

Først efter hendes fuldkomne helbredelse erfarede hun hele sandheden. Den nat, da Jenny flygtede, havde Dudley Carleon druknet sig i floden bagved Grey Farm. Efter hans død begyndte forvalteren, Ralph Purvis, en proces for at bevise, at hans søster var Grey Farms afdøde ejers retmæssige kone og hendes søn hans lovlige arving.

Retten dømte til fordel for moderen og sønnen, for det blev godtgjort, at Dudley et år før sit giftermål med Jenny Trevor havde indgået en ægteskabelig forbindelse med sin husholderske. Umiddelbart efter denne dom solgte Martha Carleon Grey Farm med alt tilbehør og udvandrede med sin broder og sit barn til Australien.

Kun disse to personer og Jenny Trevor kendte den sande grund til Dudleys selvmord; for øvrigt troede man, at finansielle forlegenheder og tabet ved ildsvåde af en betydelig del hø havde foranlediget den unge landmand til at begå den skrækkelige gerning. Nogen tid efter viste det sig, at branden var en ung høstarbejders værk, som Ralph Purvis efter gruelig mishandling havde jaget ud af tjenesten.

Dybt inde i urskoven breder sig en rig fårehjord over mange miles af dejlige og yppige jorder. Ejeren tæller sit kvæg i hundredvis og tegner i hin fjerne verdensdel til at blive en rig og agtet mand. Uvenlig, mørk og tavs går han omkring mellem sine arbejdere og er altid der, hvor de mindst venter ham, iagttager dem, når de tror sig sikrest.

Mørk og tavs, i enkedragt, sidder hans søster i døren til deres simple hytte og plejer et sygeligt barn. Ingen af dem er afholdt af deres undergivne, men derimod frygtede og derfor måske punktligere betjent end et bedre herskab.

Jenny Trevor har bevaret Dudley Carleons hemmelighed og er nu lykkelig gift; dog tænker hun endnu med rædsel tilbage på sin dødsangst og er opfyldt af taknemmelighed mod Forsynet for den lykkelige frelse af Ralphs, godsforvalterens morderhænder.

Mysteriet på Fernwood

1

"Nej, Isabel, det er *ikke* nogen synderlig hjertelig måde, lady Adela har støttet sin søns indbydelse på."

Det var tredje gang i løbet af en time, at min tante var fremkommet med denne bemærkning. Vi sad lige over for hinanden i en første klasses waggon i iltoget til York og så de næsten modne kornmarker fare forbi som gule skygger. Vi var på vej til Fernwood, et landsted, tyve mile fra York, hvor jeg skulle gøre bekendtskab med familien Wendale, hvis søn Laurence en gang i fremtiden skulle være min ægtefælle.

Laurence Wendale og jeg havde været sammen i omtrent to måneder under mit første ophold i London, da jeg, forældreløs, eneste arving efter en rig købmand i Calcutta, var kommet dertil for at bo hos min tante, mrs. Maddison Trevor, enke efter en major i Livgarden og min afdøde faders eneste søster. Mrs. Trevor havde gjort mange indvendinger mod denne hurtige forbindelse mellem Laurence og mig, men den uforfærdede yorkshirer havde fjernet alle hindringer. Hvad skulle der vel være i vejen? Han havde en årlig indtægt af 2000 pund, desuden ville han efter sin faders død så Fernwood, og når han blev myndig, 40.000 pund, som han havde arvet efter en ugift tante – min forlovede var endnu ikke fyldt sit 21. år. Hvad kunne man dog have at indvende? Min tante bemærkede, at hans familie kendte mig ikke og ville måske ikke billige denne forbindelse.

Da brød Laurence ud i sin høje, klingende latter, som jeg holdt så meget af at høre og sagde:

"Ikke billige mit ægteskab! ikke holde af min kære lille Bella! ... Nu har jeg hørt det med!"

Kort efter sendte han os en indbydelse fra Fernwood, fulgt af nogle linjer fra lady Adela Wendale selv.

Det var netop om denne skrivelse, min tante hele tiden talte. Den var tør, kold og tvungen, den var kun skrevet for at fornøje Laurence, sagde hun. Jeg tænkte imidlertid kun lidt over dette brev; og dog var det det første, omend vage tegn på den frygtelige klippe, som lå foran mig i mit livs farvand, og som jeg skulle blive slået til vrag på; det første lille led i den mystiske kæde, som så manges skæbne afhang af.

Det var tydeligt nok, at brevet var køligt. Lady Adela begyndte med at erklære, at det ville være hende en stor fornøjelse at se os, og at hun brændte af utålmodighed efter at gøre sin charmerende svigerdatters bekendtskab, hvorefter hun bemærkede, at Fernwood var et meget trist sted, og at hun var bange for, vi ville fortryde at have gjort den lange rejse midt ind i Yorkshire for at besøge et ensomt hus, hvor vi ikke ville træffe andre end en svag, pirrelig gammel mand, to nervøse damer og en ungt mand, hvis tid var delt mellem gårdens forretninger og jagtens glæder.

Men jeg var ikke bange for at kede mig der, hvor min kære Laurence var, og jeg havde derfor snart fået gendrevet min tantes indvendinger, bestilt en halv snes nye kjoler og halet mrs. Trevor med ud på Nordbanegården, inden hun havde fået tid til at sætte sig imod det.

Laurence var rejst i forvejen for at forvisse sig om, at alt var rede til at modtage os, og havde lovet at hente os med sin vogn i York. Han stod også på perronen, da toget kørte ind på banegården. Solen spillede i hans krøllede hår, og hans store blå øjne strålede af lykke.

Laurence Wendale var meget smuk, men det, der var mest tiltalende ved ham, var måske denne sprudlende livlighed, denne utrættelige udholdenhed, denne ubetvingelige vilje, som udmærkede ham frem for alle de andre unge mænd, jeg hidtil havde truffet på. Denne hans overordentlige livlighed var så stor, at den ligesom ved en magnetisk indflydelse meddelte sig til andre; jeg blev aldrig træt, når jeg var sammen med Laurence; med ham kunne jeg holde ud at danse, så længe det skulle være, at tage lange rideture, høre operaer, besøge museer – aldrig følte jeg mig anstrengt. Det forekom mig, at hans nærværelse måtte bandlyse al sorg og bekymring.

Mere end nogensinde før følte jeg denne indflydelse, efterhånden som vi nærmede os Fernwood. Egnen var bar og kedsommelig, og store moser strakte sig på begge sider af vejen. Eftermiddagssolen havde skjult sig, og himlen var kold og mørk, overtrukket med store, blyfarvede skyer, der lagde sig tyngende over landskabet og indsnævrede synskredsen. Men intet af dette kunne forstyrre Laurences humør, der i dag var endnu mere strålende end ellers.

"De egepanelerede værelser er sat i stand til jer," fortalte han, "højtidelige, imponerende værelser med store himmelsenge med frynsede begravelsesomhæng, mørke egepaneler og portrætter af afdøde Wendaler: Mrs. Aurora i pochekjole med en hyrdestav i hånden, mrs. Lydia friseret *à la Sévigné* og prydet

med et perlehalsbånd, Mortimer Wendale med en uhyre paryk, og Theodore, krølhåret som en af Rafaels engle, iført fløjlstrøje og lakerede støvler. Det er en hel samling! I kan vente at se dem stige ud af deres rammer klokken tolv om natten for at varme deres stive fingre ved kaminilden. Jeres forventede ankomst er en begivenhed i vor gamle, triste bolig. Moder har over tyve gange forladt tredje bind af den sidste roman, hun har lånt, for at se, om alt var i stand, og lige siden frokosttid har min kære virksomme, tålmodige og utrættelige søster Lucy ikke gjort andet end løbe rundt i alle kroge for at se alt efter i sømmene."

"Å, din søster Lucy," udbrød jeg, idet jeg greb de sidste ord i flugten, "hvor jeg vil holde meget af hende, Laurence!"

"Det håber jeg også," svarede han næsten alvorligt, "for hun er den kæreste og bedste søster, der er til. Men alligevel er jeg lidt bange, for Lucy er ti år ældre end du, hun er alvorlig, tilbageholdende, næsten melankolsk; og dog, hvis en engel nogensinde er sendt ned til jorden i menneskelig skikkelse, så må hun være denne engel."

"Ligner hun dig, Laurence?"

"Mig? Å, nej, ikke det mindste. Du ved, at vi er kun halvsøskende, og hun ligner sin moder, som døde ganske ung."

Mens han talte således, nåede vi indkørslen til Fernwood, – to uhyre træporte med forfaldne mosgroede stenpiller; et lille faldefærdigt portnerhus tjente til bolig for en elendigt udseende kone, hvis børn legede på en lille stump jord, der var beplantet med kål og ribsbuske og omgivet af et halvråddent træstakit, og som førte navn af have. Fra denne port strakte sig en allé, omtrent et par kilometer lang, for enden af hvilken man så en stor rød murstensbygning i Tudor-stil, der så ud til at betragte

os med temmelig stor mistillid. Den omgivende park lå hen fuldstændig udyrket, træerne var kvalt af slyngplanter, et mylder af bregner fyldte gangene, hist og her afbrudt af stillestående vandpytter, hvis rolige omgivelser kun forstyrredes af en hejres vingeslag eller af de utallige frøers kvækken.

Lady Adela havde ret, Fernwood *var* et kedeligt sted. Jeg kunne næppe undertrykke en gysen, mens vi kørte ned ad den mørke allé. Og min stakkels tante? Ja, jeg kunne høre hendes tænder klapre i munden på hende. For hende, som var vant til at tilbringe de tre fjerdedele af året i Onslow Square og efterårsmånederne i Brighton, ville opholdet i dette mørke Yorkshirehus være en hård prøvelse.

Det lod til, at Laurence gættede grunden til vor tavshed, for han sagde næsten undskyldende:

"Gården er forfærdelig forsømt, mrs. Trevor, men jeg lover Dem, at den skal ikke længe blive stående i den tilstand! Inden jeg fører min søde lille Bella til Fernwood, henter jeg en hel mængde gartnere, sadelmagere og snedkere, der skal forvandle denne øde ørken til et jordisk paradis. Jeg ved ikke årsagen til denne forsømmelse; det kan ikke være mangel på penge, heller ikke på lejlighed, for fader har ikke noget at bestille, så for ham måtte den slags arbejder være et behageligt tidsfordriv. Jeg kan virkelig ikke begribe, hvorfor der aldrig bliver gjort noget ved gården."

Dette sidste sagde han mere til sig selv end til os, som om det var svaret på en længere tankerække. Jeg iagttog alvorligt hans ansigt, for det var sjældent, jeg havde set ham så tankefuld. Så

fortsatte han, lidt mere i overensstemmelse med sin sædvanlige måde at opføre sig:

"Nu da vi er så nær, vil jeg dog fortælle jer lidt om den skygge af mismod, der, trods alle de herskende betingelser for lykke, hviler over min familie. Så længe jeg husker min stakkels fader, er han sunket sammen lidt efter lidt ligesom det gamle hus, og nu er han syg uden dog at lide af nogen virkelig sygdom. Min moder tilbringer sin tid med at læse romaner og holder livet oppe ved hjælp af lugtesalt og lavendelvand. Min søster Lucy, der er den eneste i huset, som bestiller noget, er altid tankefuld, undertiden melankolsk. Nu må I huske, at jeg fortæller dette blot for at forberede jer på, hvad der venter jer, og ikke for at skræmme, for I kan stole på, at jeg skal gøre, hvad der står i min magt for at råde bod på de andres bedrøvelighed, som også nok kan overvindes, når man viser sig glad og ubekymret."

Nu holdt vognen foran en stor stentrappe, og fem minutter efter var tante og jeg ved Laurences hjælp nede af vognen og forestillet for lady Adela og miss Lucy Wendale.

Vi fandt lady Adela, som sønnen havde forudsagt, fordybet i læsningen af en roman, men hun forlod sin bog, da vi kom ind, og kom livligt hen imod os, som om hun virkelig var glad over udsigten til lidt adspredelse fra sit ensomme liv.

"Hvor det er elskværdigt af dig at komme," sagde hun til mig, og trykkede mig i sine magre arme med en næsten moderlig ømhed, "og det er så venligt af Dem, mrs. Trevor, at De har villet slippe alle Deres fornøjelser i byen for at bringe mig dette kære barn. De kan være overbevist om, at vi vil gøre alt for at gøre Dem opholdet her behageligt, hvis De blot kan finde Dem i vort rolige liv, for siden min søns barndom er her ikke kommet

nogen, og jeg tror ikke, at jeg kan opregne mere end fem eller seks omgangsvenner."

Lady Adela var en elegant udseende kvinde på sit livs højde; men hendes kønne ansigt var magert og hærget, og alt for tidlige rynker havde dannet sig omkring de melankolske blå øjne og den tankefulde mund. Mens lady Adela talte med min tante, havde Lucy og jeg nærmet os hinanden.

Laurences søster var ikke smuk, hun var bleg og havde en gusten hudfarve, mørkt hår og noget matte, grå øjne; hun så ud, som om en hemmelig sorg havde kuet hende fra hendes første ungdom af, en sorg, der, langtfra at glemmes med årene, kun var vokset, samtidig med at hun selv udviklede sig, så at den var blevet en del af hende selv. Jeg tænkte, at en skuffet kærlighed måtte være det frygtelige stød, som havde tilintetgjort den unge piges første drøm og tilføjet hendes hjerte det sår, det endnu led af. Jeg, som kendte så lidt til livet, troede, at kærlighedssorg var det eneste som kunne formørke en kvindes tilværelse.

"Gid du må føle dig lykkelig her på Fernwood," sagde Lucy venligt, idet hun lod mig sætte mig ned ved siden af sig, mens Laurence, der stod bøjet over os, kærligt betragtede os. Jeg tror ikke, at han, hvor meget han end holdt af mig, nogensinde har elsket mig så højt som denne blege halvsøster. "Du vil prøve på at være lykkelig, ikke sandt, Isabel? Laurence har dresseret den smukkeste rødbrune hoppe, som findes i hele grevskabet, for at du kan strejfe rundt med os; desuden har han for din skyld ladet klaveret stemme og overtrækket tage af billardbordet, for at du kan more dig der, når det er dårligt vejr, og om vi end ikke

kan afholde selskaber for dig, vil vi dog gøre alt for at sørge for, at du ikke kommer til at kede dig."

"Jeg vil sikkert befinde mig vel her sammen med dig, kære Lucy," sagde jeg; "men hvorfor taler I så meget om det sørgelige ved Fernwood, da der for jer dog må knytte sig mange kære minder til dette gamle hus?"

Mens jeg talte slog hun øjnene ned, og en let rødme oplivede hendes gusten-blege ansigt.

"Jeg holder ikke særlig meget af Fernwood," sagde hun til sidst alvorligt.

Det var altså på Fernwood, hun havde haft sin store sorg, tænkte jeg.

"Men Lucy," sagde Laurence næsten utålmodigt, "vi ved jo alle sammen, at dette sørgelige liv langsomt tærer på dig, hvorfor kan dog så ingen magt i verden få dig til at forandre det? Når vi andre tager til Scarborough, eller når moder tager en tur til Harrogate, ja selv, når jeg tager til hovedstaden for at afryste lidt af provinsstøvet og se, hvordan det står til ude i verden, holder du dig hårdnakket hjemme under det påskud, at din patient, mr. William, ikke kan undvære dig."

Jeg holdt Lucys hånd i min, og jeg følte hendes tynde fingre skælve ved broderens ord. Min nysgerrighed var vakt, og jeg udbrød uvilkårligt:

"Mr. William?"

"Ja, det er sandt, Bella, jeg har glemt at fortælle dig om dette medlem af vor familie, men da jeg aldrig har set ham, kan denne forglemmelse vel være tilgivelig. Mr. William er en stakkels syg, altid sengeliggende slægtning af fader, og der må altid være en kraftig mand og en erfaren sygeplejerske til stede

for at hjælpe ham. Han bebor øverste etage i den ene fløj af huset. Hvor syg den stakkels mr. William end er, må der dog være noget særligt tiltrækkende ved ham, for moder lister sig hver dag op til ham så hemmeligt som om hun gik på besøg hos en dømt forbryder. Jeg har tit set fader bleg og nedslået komme ud fra hans værelser, og min søster Lucy holder som sagt så meget af ham, at hun ikke er at bevæge til at forlade huset af frygt for, at hans sygeplejerske og hans kammertjener ikke skulle være tilstrækkelig omsorgsfulde imod ham."

Jeg holdt endnu Lucys hånd, men den skælvede ikke mere. Mon denne syge mand, der lå hendes familie til byrde, spillede en rolle i det hemmelighedsfulde mørke, der indhyllede denne unge kvindes tilværelse? Det gjorde han dog vist ikke, mente jeg, for hun var ganske rolig, da hun svarede sin broder:

"Mit hele liv er lidt efter lidt gået op i den omhu, jeg viser denne unge mand, Laurence, og jeg vil ikke forlade Fernwood, så længe han lever."

En ung mand! Mr. William var altså ung.

Lucy førte selv min tante og mig op til de værelser, der var bestemt for os. Min tantes værelse var adskilt fra mit ved en korridor, hvor der også fandtes to påklædningsværelser og et nydeligt lille boudoir, alle med udsigt over parken. Mit værelse lå helt ude i den ene ende af bygningen og havde to døre, en, der førte ud til korridoren, og en anden, hvorigennem man kom ud i en lang smal gang, som gik gennem hele hovedbygningen. Gennem denne gang kunne jeg se, at den modsatte fløj var skilt fra min ved en dobbelt dør. Det var uden tvivl den barriere, som holdt den ydre verden borte fra Laurence Wendales invalide slægtning.

Da jeg skulle til at klæde mig om til middagsbordet, kom husjomfruen, en stærkt bygget, ældre pige, og spurgte mig, om jeg ikke trængte til noget.

"Miss Lucy har bedt mig stille hendes kammerpige til Deres rådighed," sagde hun. "Og da miss Lucy selv behøver så lidt hjælp, har Sara tid nok. De vil finde, at hun er en udmærket dygtig ung pige."

Jeg svarede hende, at jeg kunne godt hjælpe mig selv; men inden jeg gik, kunne jeg ikke bare mig for at komme med et spørgsmål angående den mystiske syge.

"Er det mr. Williams værelser, som ligger i den anden ende af huset?" spurgte jeg.

Hun så næsten forskrækket på mig og tav lidt, inden hun i en urolig tone sagde:

"Har mr. Laurence fortalt Dem noget om mr. William?"

"Både Laurence og hans søster har lige talt om ham."

"Ja, frøken," vedblev hun beroliget, "den stakkels herres værelser ligger for enden af denne gang."

"Har han boet her længe?" spurgte jeg.

"Tyve år, tror jeg – måske endda lidt mere."

"Han er nok en fjern slægtning af familien?"

"Det er han nok."

"Og temmelig afhængig af mr. Wendale?"

"Ja, frøken."

"Det er smukt af mr. Wendale, at han har taget ham i huset og sørger så godt for ham."

"Mr. Wendale er en overordentlig god mand, frøken."

Skønt husjomfruen syntes fast besluttet på at lade mig nøjes med de mindst mulige oplysninger, kunne jeg dog ikke afholde

mig fra at fremkomme med endnu et spørgsmål.

"Hvor kan det være, at mr. Laurence aldrig i disse mange år har set sin slægtning?"

Dette spørgsmål lod til at sætte hende mere i forlegenhed end noget af de andre, og hun blev både bleg og rød, da hun lidt forvirret svarede:

"Den stakkels mand kommer jo aldrig ud af sine værelser, og mr. Laurence er jo desuden så livlig – Gud velsigne ham! Han er af naturen så lystig og støjende, at hans selskab næppe ville være godt for en syg."

Det ville åbenbart være unyttigt at forsøge på at presse mere ud af hende, så jeg afskedigede hende og gav mig til at sætte mit hår foran det store spejl i egetræsramme, der stod på toiletbordet.

"Sandheden må vel være," sagde jeg til mig selv, "er der sikkert ikke er så meget mere at sige om det. Jeg har skabt et helt lille mysterium ud af et ganske enkelt familieforhold. Mr. Wendale har en sengeliggende slægtning, som er for fattig og hjælpeløs til at sørge for sig selv. Hvad er vel mere naturligt end at han skulle give ham et hjem her i dette kedsommelige gamle hus, hvor der lader til at være plads til et helt regiment?"

Da jeg kom ned, var familien samlet i dagligstuen. Mr. Wendale viste sig at være resterne af en i sin tid meget smuk mand. I sine unge dage må han have lignet Laurence; men som min forlovede sagde, så mindede han noget om gården og haven, de og han var faldet i ruiner sammen. Men trods sin skrøbelighed modtog vor vært os med den største høflighed og førte sig ved bordet med en fuldendt adelsmands anstand.

Efter middagsbordet satte min tante og lady Adela sig hen ved et vindue for at passiare, mens Laurence, Lucy og jeg gik ud på en lang stenveranda udenfor dagligstuen, hvorfra vi kunne se augustsolens sidste stråler bryde sig i de mørke træers grene og kastes tilbage af vandet i de små damme, som lå halvt skjulte bag buskene. Laurence og jeg snakkede løs om alt muligt, fortalte Lucy om vore oplevelser i London, om vore bekendte, vore køre- og rideture, baller og middagsselskaber, mens hun smilende hørte på os med næsten moderlig tålmodighed.

"I morgen må du rundt og se huset," sagde Laurence senere hen på aftenen; "Lucy har vel ikke fortalt dig, at du skal bo i spøgelsesværelset?"

"Nej, det har hun ikke!"

"Å, hør bare ikke på ham," sagde miss Wendale, "Fernwood har naturligvis sine spøgelseshistorier ligesom alle andre gamle herregårde, men da ingen i faders levetid har mærket noget til gengangeren, kan du nok tænke dig, at det ikke er noget meget oprivende fænomen."

"Men du indrømmer dog, at der virkelig *er* en genganger!" udbrød jeg ivrigt; "fortæl mig dog historien."

"Ja, hør nu, Bella," svarede Laurence, "hvad besøg du kan vente dig, når kirkeklokken i Fernwood kirke derovre bag elmene slår tolv. En vis sir Humphrey Wendale, som levede på Henrik den Ottendes tid, blev bedraget af sin kone, som var meget smuk. Hvis han nu havde fulgt den tids skik, havde han kvalt både sin kone og sin rival, men han var ikke som andre mennesker, og han fandt derfor på en ganske ny måde at hævne sig på. Han sendte alle tjenestefolkene bort, og en skøn morgen, mens hans ulykkelige kone endnu sov, lukkede han alle

udgange på gården, og red så roligt bort i sommersolen og overlod sin kone til en frygtelig hungersdød. Fernwood ligger jo afsides nok, selv i vore dage! Måske havde en forbipasserende af og til have set op mod de røgløse skorstene over træerne i det fjerne, men der har næppe været nogen, der har tænkt på, at det øde hus rummede én eneste ulykkelig beboer. Over et år efter, da sir Humphrey kom hjem, havde han noget besvær med at få åbnet døren til det værelse, som du skal bebo; hans kones indtørrede lig lå bag den på dørtærsklen."

"Det var en frygtelig historie!" udbrød jeg gysende.

"Det er kun et sagn, kære Isabel," sagde Lucy, "og som alle den slags historier er den overdrevet og forvansket med tiden. Lad blot være at tænke mere på det."

"Jeg håber da, er den ikke er sand," svarede jeg. "Folk elsker jo at lave mysterier og rædsler sammen om gamle familier. Men i vore dage hører man aldrig om den slags."

Jeg sov dejligt den første nat på Fernwood uden at forstyrres af den ulykkelige Sibyl Wendales skygge; da jeg vågnede, spejlede solen sig i de blanke egepaneler i mit værelse og lærkerne sang udenfor. Da jeg traf min tante, havde også hun helt forligt sig med opholdet på Fernwood.

"Lady Adela er en meget elskværdig dame," sagde hun; " meget stilfærdig, ganske vist, men uhyre charmerende. Lucy Wendale lader til at være en god pige, selv om hun åbenbart har sat sig for at forblive pebermø. Men hun vil nok vise sig meget nyttig for dig, når du er blevet gift – det vil sige, hvis du skulle blive nødt til at styre dette store hus, hvis mr. Wendale skulle falde bort."

Jeg befandt mig særdeles vel på Fernwood i disse lange augustdage. Lucy var en udmærket rytterske. Det var egentlig det eneste, der interesserede hende, og hun og hestene stod på en meget fortrolig fod. Hun, Laurence og jeg var altid ude sammen, klatrede til hest op ad bakkerne, der omgav Fernwood, og gennemstrejfede egnen i tyve miles omkreds.

Når vi var inde, lod Lucy os som oftest være ene. Hun var sjælen i huset, og uden hende ville sikkert alt være faldet i ruiner. Lady Adela læste romaner eller gjorde nogle vage anstrengelser for at underholde min tante. Mr. Wendale sad i sit værelse den største del af dagen, og Laurence og jeg spillede, sang, tegnede eller trillede med billardkuglerne på det grønne tæppe, når vi blev holdt inde af dårligt vejr.

En dag, da jeg sad og tegnede det gamle hus' fæstningslignende facade, lagde jeg mærke til en besynderlig omstændighed der angik mr. William' værelser. De seks vinduer, der oplyste disse værelser, havde nemlig matte, uigennemsigtiqe ruder. Jeg spurgte Laurence om grunden hertil, og han svarede:

"Jeg tænker, det er, fordi dagslyset generer mr. William, og så har fader, som er det bedste menneske i verden, ladet sådanne ruder sætte i hans vinduer."

"Er det længe siden, det blev gjort?" spurgte jeg.

"Jeg var da omtrent seks år gammel," svarede Laurence. "Mine erindringer om det er meget utydelige, og jeg tror egentlig ikke, jeg ville erindre det, hvis det ikke var for én omstændighed. Det var en morgen, da jeg red på min lille shetlænder, at jeg fik øje på en dreng. som så på mig gennem et af disse vinduer. Han var for langt borte til, at jeg tydeligt kunne se hans ansigt, men han

så ud til at være på min alder. Han vinkede ad mig, og jeg drejede min hest for at ride derhen, da Lucy viste sig ved vinduet og trak drengen bort med sig. Jeg antog, det var et barn, som besøgte en af mr. Williams sygeplejersker, og som ubemærket var sluppet ind i den syges værelse. Siden har jeg aldrig set ham, og den næste dag kom der en glarmester fra York og foretog den omtalte forandring med vinduerne."

"Men mr. William må dog have frisk luft. Bliver vinduerne aldrig lukket op?"

"Aldrig, der er kun en eneste rude, der kan åbnes."

"Jeg kan ikke lade være at beklage den stakkels mand," tilføjede jeg efter en pause, "der på grund af sin svaghed er berøvet himlens lys og menneskenes selskab."

"Men det er han da heller ikke," sagde Laurence. "Ingen ved, hvor mange timer Lucy ofrer ham."

"Måske studerer han og finder trøst i videnskaberne," bemærkede jeg. "Læser han meget?"

"Det tror jeg ikke. Jeg har aldrig mærket, at der blev skaffet bøger til ham."

"Men," vedblev jeg, "der er en ting, som undrer mig: Lucy omtaler ham som en ung mand, og husjomfruen har sagt mig, at han har boet på Fernwood i over tyve år."

"Å, Lucy, der har set ham som ung, bliver ved at tænke sig ham, som han var dengang. Men hold nu op at plage din nysgerrige lille hjerne med den sag. Jeg selv er så vant til det, at jeg ikke mere tænker på det. Jeg møder af og til en dyster kvinde, klædt i sort, som kommer gennem den dobbelte dør, og jeg ved, at det er mr. Williams plejerske; eller jeg ser en man med et alvorligt ansigt, og jeg ved også, at det er mr. Williams

tjener, James Beck, som er blevet grå i tjenesten; jeg møder doktoren, når rider bort fra Fernwood på sin brune hoppe, og er overbevist om, at han nok netop har tilset mr. William; hvis jeg savner min søster en timestid i skumringen, så ved jeg, at hun er ovre i vestfløjen for at sladre med mr. William; men da der aldrig er nogen, der beder mig om at gøre noget for den stakkels mand, tænker jeg ikke på det."

Det forekom mig, at disse ord nærmest var en bebrejdelse for, hvad der nok kunne være utilbørlig, tåbelig nysgerrighed fra min side. Men Laurences ligegyldighed skurrede i mine øren. Kunne man tænke sig, at det muntre, højhjertede væsen, som jeg elskede så højt, i virkeligheden var en følelsesløs egoist, som var ligegyldig over for andres lidelser? Nej, det kunne ikke være rigtigt. Men det kunne måske tænkes, at én, hvis hele natur er liv og bevægelse, ikke er i stand til blot et øjeblik at forestille sig rædslen ved en invalids afsondrede tilværelse.

Jeg havde været næsten en måned på Fernwood, da Laurence for første gang siden vor ankomst forlod mig. En af hans gamle skolekammerater, der var løjtnant i hæren, lå i garnison i York, og han havde inviteret Laurence til en officersmiddag. Skønt jeg havde været den allerivrigste til at nøde ham til at modtage denne indbydelse, følte jeg mig helt bedrøvet og nedslået, da jeg så ham køre bort ad alleen, og tænkte på, at jeg skulle tilbringe en lang efterårsaften uden ham. Trods alle mine anstrengelser gik tiden dræbende langsomt. September-solnedgangen var prægtig, og Lucy og jeg spadserede på terrassen, mens mr. Wendale slumrede i sin lænestol, og min tante og lady Adela vekslede nogle døsige enstavelsesord foran kaminilden, hvor der altid blev tændt op om aftenen.

Det var forgæves, at jeg anstrengte mig for at lytte til Lucys konversation; mine tanker forvildede sig mod min vilje, snart bort til Laurence ved bordet i den glimrende oplyste sal mellem de unge muntre officerer, snart som modsætning ind i de mørke værelser i den vestre fløj, hvor den syge lå og talte timerne, og endelig gled mine tanker ud i den mørke fremtid, når Laurence og jeg en gang skulle være herre og frue på Fernwood. Jeg havde ofte prøvet at forestille mig, hvordan det ville blive, når Laurence overtog det, og hans arkitekter og gartnere kom til, men lige meget hvad jeg gjorde, kunne jeg ikke se det for mig anderledes end det var – med lange, tynde vedbendstængler, der rakte sig op over de mosdækkede mure og de mørke, stillestående damme mellem de uklippede buskadser.

Laurence og jeg skulle have bryllup til foråret; han ville da være myndig, og jeg blev tyve år i marts. Der var næppe et års forskel mellem os, og tante sagde altid, at vi var for unge til at gifte os.

Da vi havde drukket te, satte Lucy og jeg os til at spille og synge; men hvor musikken den aften forekom mig bedrøvelig! Jeg tror, at både klaveret og jeg var forstemte, og jeg standsede brat midt i vor yndlingsduet. Jeg greb de første tyve bøger fra bunken på bordet i dagligstuen, kun for at kaste dem fra mig igen med en træt bevægelse. Aldrig havde lady Adelas romaner forekommet mig så tåbelige som den aften; aldrig havde min tantes konversation lydt så trættende. Jeg så hvert øjeblik på uret; klokken var endnu næppe 10, og det var først klokken elleve, Laurence havde lovet at komme. Han havde indstændigt bedt både Lucy og jeg om at blive oppe, til han kom.

Endelig slog den elleve; han havde ikke holdt sit løfte. Tante og lady Adela rejste sig for at tænde deres lys – mr. Wendale havde trukket sig tilbage lidt over ni, som han plejede. Jeg tiggede om lov til at blive endnu en halv time, og Lucy var føjelig nok til at love at blive siddende hos mig.

"Isabel har ret," sagde hun; "Laurence er så forkælet, ved du nok, mama, og han ville føle sig dårligt behandlet, hvis der ikke er nogen vågne til at høre på hans beretning fra middagen."

"Men så ikke mere end en halv time, unge damer," sagde tante; "jeg kan ikke tillade, at I ødelægger jeres teint ved at sidde og vente på vidtløftige unge herrer, som kører ti mile for et officersgilde. En halv time og ikke et øjeblik mere, eller jeg kommer ned og skænder på jer."

Vi lovede at være lydige, og tante gik, mens Lucy og jeg satte os på hver sin side af ilden, som var ved at dø hen og kun nu og da blussede flygtigt op. Jeg var i alt for dårligt humør til at tale, og sad ganske stille og lyttede til urets tikken. Jeg kunne ikke tilbageholde den tanke, der bemægtiger sig alle, som venter: Mon der var tilstødt Laurence noget? Jeg gik hen til vinduet og åbnede de tunge skodder for at høre efter vognen og stirre efter dens lygter.

Jeg var også selv et forkælet barn; livet var altid gået let og lykkeligt for mig, og den mindste tanke om en sorg eller en fare fyldte mig med angst. Til sidst vendte jeg mig om mod Lucy og udbrød:

"Lucy, jeg begynder at blive bange; der må være tilstødt Laurence noget. Hestene er undertiden så vilde og ustyrlige; måske han har drukket nogle glas vin og givet tømmerne til tjeneren, og ..."

Hun kom hen til mig, tog mig i sine arme, som om jeg havde været et lille barn, og sagde:

"Kære lille Isabel, plag dig ikke med sådanne tanker; det er endnu ikke langt over tiden, og husk så på, at Gud er med ham; uden hans beskyttelse er vi aldrig i sikkerhed, ikke et eneste øjeblik."

Hendes rolige opførsel beroligede mig lidt; jeg forlod vinduet og gik tilbage til den hendøende ild.

"Nu mangler klokken et kvarter i tolv," sagde Lucy lidt efter, "og vi må holde vort løfte. Du vil nok høre Laurences vogn, inden du falder i søvn."

"Jeg sover heller ikke, før jeg har hørt den," sagde jeg, da vi skiltes for at gå i seng.

Jeg lyttede efter den længselsfuldt ventede vognrummel, mens jeg gik op ad trappen; derpå kiggede jeg ind i tantes værelse; men hun sov trygt, og jeg lukkede sagte døren.

I det samme kastede jeg et blik op ad gangen og blev overrasket ved at se lys i mit eget soveværelse. Jeg havde nok tænkt mig, at der skulle være ild i kaminen, men det lys, der trængte ud gennem dørsprækken var stærkere end kaminens sædvanlige skin. Jeg havde lét ad historien om gengangeren, men min første tanke ved synet af dette lys var dog den ulykkelige Sibyl Wendale. Tænk hvis hun sad derinde og krøb sammen foran kaminen!

Jeg var lige ved at gå tilbage til tantes værelse for at vække hende og fortælle hende om min frygt, men et øjebliks eftertanke fik mig til at skamme mig over min fejhed. Jeg gik hen og lukkede døren op: der var ikke noget blegt spøgelse derinde. På bordet stod derimod et lys i en gammeldags

sølvstage, og foran kaminen sad Laurence, min forlovede, ikke i sit sædvanlige aftenkostume, men indhyllet i en grå ulden slåbrok og med en græsk hue af sort fløjl på de lyse hår.

Uden at overveje det besynderlige i hans nærværelse herinde; uden at undre mig over, at han havde sneget sig ind i huset udenom Lucy og jeg; uden anden tanke end lettelse og glæde løb jeg hen imod ham og udbrød:

"Å, Laurence, hvor det er dejligt, at du er kommet hjem!"

Da rejste han sig, Laurence, – min forlovede, som jeg troede, det var – dette menneske, denne afskyelige skygge, fra stolen, samlede nogle papirer, som lå spredt på bordet, krøllede dem sammen i sin hånd og kastede dem med en foragtelig gestus for mine fødder, udstødte en skarp, skærende latter, et rædsomt karikerende ekko af den latter, jeg holdt så meget af, og gik ud af den dør, som førte ud til gangen. Jeg prøvede forgæves på at skrige; mine læber og min hals var tørre og ude af stand til at frembringe en lyd. Egepanelerne drejede sig rundt for mine øjne, væggene og loftet styrtede sammen over mig, og jeg faldt tungt om på gulvet. Men i det samme, jeg faldt, hørte jeg vognrummel i gården, og Laurence Wendales stemme, der kaldte på tjenestefolkene.

2

Jeg husker ikke mere af, hvad der foregik i denne frygtelige nat, kun har jeg en svag erindring om mange tusinde lys, som alle smeltede sammen til ét, som blev båret af Lucy Wendale, der stod ved siden af min seng. Tante stod, indsvøbt i sin slåbrok, ved mit hovedgærde, og mit ansigt og hår var våde af vand og

vineddike, som man havde hældt over mig. Jeg hørte Laurence spørge udenfor døren:

"Er hun bedre? Er hun kommet til sig selv igen?"

Men det var kun som i drømme, at jeg opfattede alt dette; det var, som en jernvægt lå på min pande, og det føltes som om iskolde hænder holdt mit hoved fast presset ned mod puden. Jeg var ude af stand til at løfte det, jeg kunne ikke gøre andet end stirre på Lucy, som så forskrækket og bedrøvet ud, og ønske, at hun og tante ville gå bort og lade mig være ene.

Jeg tror, jeg havde feber og hovedpine hele natten, mens jeg lå og genoplevede gang på gang mit møde med Laurences mærkelige skygge. Alle de eventyr, jeg havde hørt fortælle, kunne altså gerne være sande. Jeg havde set et genfærd af Laurence for mine øjne; måske havde skikkelsen ikke været andet end luft, men den havde dog stået så tydeligt for mig, som om den havde været virkelig kød og blod.

Lucy sad ved min seng, da jeg vågnede efter en kort slummer, som var fulgt efter nattens feberfantasier. Hvor dette øjebliks hvile, denne drømmeløse søvn havde gjort mig godt! Jeg havde endnu ondt i hovedet og følte mig så mat, som om jeg havde ligget i sengen i otte dage. Men min hjerne var klar, og jeg var i stand til roligt at tænke på det, der var sket.

"Lucy," sagde jeg, "ved du, hvorfor jeg blev så bange, at jeg besvimede?"

"Nej, kære, ikke rigtigt."

"Du kan jo heller ikke vide det, da du ikke var hos mig i aftes, da jeg gik ind i mit værelse. Du har ikke set ..."

Her standsede jeg, ude af stand til at føre sætningen til ende.

"Hvad – eller hvem – har jeg ikke set, kære Isabel?" spurgte Lucy.

"Din broder Laurences dobbeltgænger."

Blot ved erindringen om nattens rædsler rystede jeg fra top til tå, men jeg lagde dog mærke til, at Lucy blev ganske bleg.

"Hans dobbeltgænger ... Isabel ...!"

Hun stammede, ikke som om mine ord havde overrasket hende, men som om hun ikke vidste, hvad hun skulle svare.

"Ja, Lucy," svarede jeg, idet jeg rejste mig op i sengen og greb hendes hånd, "hans levende billede, hans ansigtstræk, hans teint, hans bevægelser – alt, som det var ham selv, og det var ikke en tåget, gennemsigtig skikkelse; den var lige så virkelig som du i dette øjeblik. Og jeg hørte hans skridt ude i gangen, lige så tydeligt som jeg så ofte har hørt Laurences egne trin."

Lucy sad nogen tid stille og så stift frem for sig, ikke på mig, men langt bort ud af det halvt åbne vindue. Hun vendte siden til mig, men jeg kunne se af hendes tæt sammenpressede læber og stirrende blik, at hun tænkte dybt.

Til sidst sagde hun blidt og roligt uden at vende sine øjne imod mig:

"Ved du, kære Isabel, at det er kun overordentlig nervøse folk, der får den slags syner? Du er måske en af disse fine naturer. I aftes var du i en alt for stærk ophidselse på grund af din ængstelse for Laurence. Dine tanker var opfyldt af ham og af frygt for ham; er der så noget underligt i, at du har syntes at se ham selv?"

"Men så virkelig, Lucy, så tydelig!"

"Man kan lige så let forestille sig en tydelig skikkelse som en utydelig. Men jeg vil sende doktor Arden ind til dig, for at han

kan tale med dig om det. Han er lige så god psykolog som læge og forstår sig lige så godt på at berolige den åndelige overspændthed som din urolige puls. Laurence er redet til York for at hente ham, og jeg tænker, de begge to vil være her om et øjeblik."

"Lucy, du må aldrig fortælle Laurence grunden til mit ildebefindende."

"Det skal jeg ikke. Jeg havde netop tænkt på at bede dig om det samme. Det er bedst, at han aldrig får grunden til det at vide."

"Ja, meget bedre, Lucy, for ved du, at i alle de gamle spøgelseshistorier er synet af en dobbeltgænger til et levende menneske et forvarsel om denne persons død? Tanken bringer al min rædsel tilbage igen – tænk hvis der skulle tilstøde min elskede Laurence noget!"

"Så, så, Bella, lad nu mr. Arden tale med dig. Foreløbig så kommer her mrs. Porson med din morgenmad. I mellemtiden vil jeg gå ned i biblioteket og finde sir Walter Scotts breve om dæmoner og hekse; du vil deri finde adskillige eksempler på den slags syner, jeg har omtalt."

Lidt efter kom husjomfruen ind med min morgenmad og, da hun havde stablet puderne op under mit hoved og sat bakken på bordet ved min seng, vendte hun sig til Lucy og sagde:

"Å, frøken, den stakkels James Beck er rent ulykkelig; bare De ville tale med ham og sige ..."

Med et blik påbød Lucy hende tavshed, og jeg kunne ikke forstå, hvorfor der ikke måtte tales om den sorg, der havde ramt mr. Williams tjener, James Beck.

Doktor Arden var en prægtig mand. Han kom ind i mit værelse med Lucy, og over hans latter og muntre konversation vandt jeg efter et kvarters forløb hele min åndsfriskhed tilbage. Han talte om nervøse sygdomme, om optiske bedrag og blodets indvirkning på synsorganerne, indtil han havde gjort mig så forvirret, at jeg ville have troet på hvad som helst, han fortalte mig.

"Jeg hører, at De er en fuldendt rytterske, miss Morley," sagde han, idet han rejste sig for at forlade os, "og da det tegner til at blive godt vejr, vil jeg indstændigt råde Dem til at foretage en lang ridetur over heden med mr. Wendale som kavaler. Sov nu først et par timer, spis så en lammekotelet og drik et glas dobbeltøl til. Rid så nogle timer ude i solskinnet, spis til middag, når De kommer hjem, og gå tidligt i seng; så tør jeg nok love Dem, at De ikke vil få flere spøgelser at se. De ved ikke, hvor meget månen er skyld i den slags synder, og jeg er vis på, at hvis jeg så Deres spiseseddel fra i går, kunne jeg bevise, at lady Adelas kokkepige bærer ansvaret for det hele. Man kan ikke undre sig over, at tyskerne er så synske, når man tænker på, at de kan finde på at spise kalvesteg og hindbærsyltetøj sammen."

Jeg fulgte nøjagtigt doktorens råd, og inden vi kom hjem fra vor ridetur, havde jeg fuldstændig overvundet min ængstelse.

Fjorten dage efter rejste tante og jeg til Brighton, og Laurence fulgte med os. Før jeg tog afsted, havde jeg gjort alt, hvad jeg kunne, for at overtale Lucy til at komme med os. Hun takkede for tilbuddet, men erklærede, at hun ikke kunne forlade Fernwood. Vi tog altså afsted uden at have fået hende til at komme væk fra sit ensformige liv, og uden at have haft

lejlighed til at se mr. Wendales invalide slægtning, den mystiske beboer af vestfløjen.

Først i november kom der brev med sort rand fra Lucy, som meddelte Laurence hans faders død. Mr. Wendales tjenere havde en aften fundet sin herre siddende i en lænestol med tilbagehældet hoved og en åben bog på gulvet. Han var død af en hjertesygdom, som han i lang tid havde lidt af.

Laurence rejste naturligvis hjem, og han sendte mig lange breve, hvori han fortalte mig, hvordan hans moder og søster bar det slag, der havde ramt dem. Det var en rolig, hengiven sorg og ingen voldsom smerte, der herskede på Fernwood. Mr. Wendale, der i så lang tid havde været svagelig, havde ikke i mange år været noget egentligt selskab for sin kone og datter; og skønt hans død var kommet pludseligt, havde den dog været ventet, og den efterlod sig ikke noget føleligt tomt rum på Fernwood. Efter jul kom Laurence ind til os, og det blev bestemt, at vi i begyndelsen af februar skulle rejse tilbage til den gamle herregård for at have opsyn med restaurationen og ombygningen.

Alt var rede til rejsen og dagen bestemt, da Laurence en morgen kom med et brev fra sin moder, som bad os opsætte vor ankomst nogle dage, da det var blevet besluttet at føre mr. William bort til et lille hus i nærheden af York, som var blevet sat i stand til ham, da han måske ikke ville kunne tåle al den forstyrrelse, der nu ville blive på Fernwood. Mr. William var ikke blevet fattig, fordi hans beskytter var død, for denne havde sikret ham en lille ejendom, som årligt gav et afkast på tre hundrede pund, som var til rådighed for mr. William Wendale.

Hverken Laurence eller jeg forstod denne disposition: hvorfor skulle pengene "være til rådighed" og ikke blot uden videre udbetales til mr. William selv? Men ingen af os var egentlig synderlig interesserede i sagen, og Laurence var alt for skødesløs i forretningsanliggender til at gå dybere i dens detaljer. Han vidste, at han nu var ejer af Fernwood og en betydelig indtægt, og andet interesserede ham ikke.

"Vi vil ikke for den sags skyld opsætte vor rejse en eneste time," sagde Laurence utålmodigt og proppede brevet ned i sin lomme. "Moder og Lucy er virkelig alt for urimelige i alt, hvad der angår denne slægtning i tredje eller fjerde led, mr. William Wendale. Han kan for min skyld blive på Fernwood eller rejse derfra, lige som han vil, men hans planer skal ikke forstyrre mine. Vi rejser klokken 11."

Mrs. Trevor bemærkede, at hun ville foretrække at opsætte rejsen, siden lady Adela ønskede det. Men Laurence ville ikke høre noget om det, og en mørk aften i februar måned rullede vi op ad Fernwoods allé.

Da vi kom ind, mødte vi mr. Arden i forstuen. Det var som et ondt varsel at blive modtaget af familiens læge, og Laurence blev straks urolig over hans tilstedeværelse.

"Er moder eller Lucy syge?" spurgte han urolig, "forhåbentlig ikke?"

"Nej, de befinder sig udmærket; jeg er kun kommet for at se til mr. William."

"Er det dårligere med ham?"

"Ja, jeg befrygter, at det står noget dårligere til med ham end vanligt."

Vi blev temmelig koldt modtaget, og det var tydeligt at se, at vor uventede ankomst satte Lucy og lady Adela i forlegenhed. Deres sorte kjoler og crepeflor, tjenestefolkenes sørgelivréer, husherrens tomme plads, den triste årstid og regnen, der slog mod ruderne, alt dette gav huset et endnu mere melankolsk præg end sædvanlig.

Den, som i en periode af sit liv har haft en eller anden frygtelig sygdom eller gennemgået lidelser, som selv tiden ikke har kunnet dæmpe erindringen om; som snarere tiltager end forsvinder, når et håbløst liv bringer os på større og større afstand af det, så at vi, når vi ser tilbage, ikke spørger os selv, hvorfor vi fandt denne prøvelse så forfærdelig, men snarere hvordan vi udholdt den – den, som har lidt en så stor sorg som denne, ved, hvor svært det kan være at adskille erindringen om den tid, der gik forud, fra selve lidelsens time. Jeg skriver dette nu, for det tilfældes skyld at jeg skulle lade mig påvirke af eftervirkninger, når jeg beskriver de dystre skygger, som synes at hvile over den arne, hvorom lady Adela, min tante, Laurence og jeg selv samledes ved vor ankomst til Fernwood.

Lucy havde forladt os, og da hendes broder spurgte efter hende, svarede lady Adela, at hun var hos mr. William.

Som sædvanlig blev Laurence ærgerlig over dette svar og bemærkede, at det var hårdt for hans søster sådan altid at skulle være sygeplejerske for dette menneske.

"James Beck er rejst til York for at gøre alt i stand til mr. William," sagde lady Adela, "og den stakkels dreng har så ikke andre hos sig end sygeplejersken."

"Den stakkels dreng!" Jeg undrede mig over, at lady Adela og Lucy altid talte om ham, som om han var en ung mand.

Den næste morgen tidligt gik Laurence og jeg hele slottet igennem for at afgøre, hvilke fremtidige forbedringer, der skulle foretages. Jeg har allerede beskrevet den lange gang, som gik i hele bygningen længde, i hvis ene ende de værelser lå, som mr. William beboede, og i den modsatte ende husede min tante og mig selv. Lady Adelas værelser lå lige op ad invalidens, dernæst kom Lucys, så billardværelset, som førte ind til Laurences sove- og påklædningsværelse. På den anden side af gangen var der gæsteværelser og værelser til tjenerskabet, samt et kønt lille boudoir, som var lady Adelas helligdom.

Laurence var i højt humør, og udkastede allehånde planer til forbedringer og reparationer: der skulle bankes vinduesåbninger ud i én retning og sættes fløjdøre ind i en anden – indtil jeg leende måtte fortælle ham, at hans instruks til arkitekten kunne sammenfattes til en ordre om at rive hele det gamle hus ned og bygge et nyt. Vi havde snart efterset alle kroge af huset, undtagen de hemmelighedsfulde værelser i den vestfløjen. Her standsede Laurence og bankede på den dobbelte dør.

Den blev åbnet af Lucy, som fo'r sammen, da hun så os.

"Hvad vil du, Laurence?" spurgte hun.

"Jeg vil se mr. Williams værelse. Jeg skal ikke forstyrre ham – bare kaste et blik rundt derinde."

Jeg kunne se, at der var en glasdør bagved den dør, i hvis åbning Lucy stod.

"Det kan ikke lade sig gøre i dag," svarede hun hurtigt, "men i morgen tidlig rejser mr. William."

Hun kom helt ud til os i gangen og lukkede døren efter sig, men i det samme hørte jeg noget, der fik mit blod til at isne og

fik mig til at gribe Laurence hårdt i armen.

Det var den samme skærende latter, som jeg havde hørt hin frygtelige nat fra min spøgelsesagtige forlovedes læber.

"Lucy," sagde jeg, "hørte du det?"

"Hvilket?"

"Den latter, den samme som jeg hørte den nat, hvor ..."

Laurence trykkede mig i sine arme, ængstelig over min frygt, og jeg så Lucy, som stod bagved ham, lægge fingeren på læben og se bønligt på mig.

"Du må tage fejl, Isabel," sagde hun dæmpet.

Der var altså noget hemmelighedsfuldt ved denne mr. William, noget, som Laurence af en eller anden særegen grund ikke måtte vide.

En halv time efter kom Lucy ind til mig i biblioteket og bad, om hun måtte tale et par ord med mig.

"Ja, gerne, kære Lucy."

"Du skal jo være min søster, og jeg bør vist ikke længere skjule for dig den ulykkelige hemmelighed, som har været faders, moders og min ulykke. Lige fra Laurence var ganske lille, har vi omhyggeligt skjult det for ham, for at det ikke skulle fordærve ham hans ungdom. Min fader var sin kønne, muntre dreng så hengiven, at han veg tilbage for at afsløre ham den hemmelighed, som var ham selv en sådan kilde til sorg. Vi fandt, at vi, når vi var forsigtige og passede på, kunne vi skjule det alt sammen for Laurence, og det har vi gjort lige til denne time. Men det er vist bedst, at du får det hele at vide, for du vil så bedre kunne hjælpe os med fortsat at holde det skjult for Laurence, eller, hvis det en gang bliver nødvendigt at sige ham det, at du da fortæller ham det så skånsomt som muligt."

"Men denne hemmelighed, denne ulykke, har den noget at gøre med mr. William?"

"Ja."

Jeg ved, at de ord, der skulle fortælle mig alt, allerede skælvede på Lucys læber, at hun blot et kort øjeblik senere ville have talt. Så ville jeg have vidst det i tide – men inden hun fik tid til at sige mere, åbnede en pige døren og sagde:

"Miss Lucy, mrs. Peters beder Dem om straks at komme op til hende."

Mrs. Peters var mr. Williams sygeplejerske.

Lucy trykkede min hånd: "I morgen skal jeg fortælle dig det hele."

Hun forlod hastigt værelset, og jeg lod mig synke ned i en stol foran ilden, med min bog åben i mit skød, men ude af stand til at læse en stavelse, ude af stand til at tænke på andet end én ting – den hemmelighed, jeg snart skulle få at vide. Hvis hun dog blot havde talt dengang! Blot nogle få ord, og hvilken uudsigelig elendighed havde ikke kunnet være afværget!

Jeg blev vækket af mine tanker ved at Laurence kom og spurgte, om jeg havde lyst til et spil billard. Jeg foregav at være træt, og han satte sig på en skammel for mine fødder og tilbød at læse højt for mig.

"Hvad skal det være, Bella? *Det tabte Paradis*, de Quinceys *Essays*, Byron, Shelley, Tennyson ..."

"Tennyson! Denne triste, regntunge himmel udenfor vinduet, den dystre hede i horisonten – det er alt sammen Tennyson. Læs mig *Locksley Hall*."

Hans dybe, melodiøse stemme tordnede de svulmende vers frem, men jeg hørte kun lyden uden at fatte ordenes mening.

Jeg kunne kun tænke på det mysterium, der så længe havde været holdt hemmeligt for min forlovede. Da han var nået til enden af digtet, kastede han bogen fra sig og så alvorligt på mig.

"Bella, min alvorlige Bella," sagde han, "hvad i alverden tænker du dog på?"

Det kraftige lysskær fra den blussende kulild i kaminen spillede på hans smukke ansigt. Jeg lagde min hånd på hans pande og purrede op i krøllerne, der hang ned over den. Derved fik jeg for første gang øje på et ar højt oppe på hans venstre tinding – efter et dybt sår, der så ud til at være forårsaget af en kniv, men for meget længe siden.

"Men Laurence," sagde jeg, "hvordan har du dog fået sådan et sår? Du har da ellers fortalt mig, at du aldrig falder af hesten; men dette ligner da noget fra et fald. Skete det under en jagt?"

"Nej, min nysgerrige Bella! Det er ikke en hest, der er årsagen til denne prydelse. Jeg var vist kun et par år gammel, da det skete, men jeg har ingen erindring om de nærmere omstændigheder. Kun husker jeg, at jeg i lang tid måtte gå med et bind om panden, og jeg blev voldsomt forkælet af Lucy og moder."

"Det ser ud, som om det havde været skåret med en kniv."

"Jeg er måske faldet mod hjørnet af en sten eller et skrabejern."

"Stakkels Laurence, du kunne jo gerne have slået dig ihjel med det samme!"

Han så alvorligt på mig.

"Ved du hvad, Isabel?" sagde han lidt efter, "sommetider kan det være svært at skelne virkelige begivenheder i barndommen

fra drømme, der kun er en anelse mere vage. Det forekommer mig undertiden, at jeg fik dette ar ved, at der var en anden dreng, som kastede en kniv i ansigtet på mig."

"En anden dreng?"

"En dreng på min alder, af min højde."

"Var han din legekammerat?"

"Det ved jeg ikke; det hele står så uklart for mig. Jeg kan kun huske, at han kastede kniven, og at der strømmede varmt blod ned over mine øjne, så jeg blev blændet."

"Kan du huske, hvor det sket?"

"Ja, oppe i den lange gang."

Vi spiste klokken to. Efter frokost gik Laurence op til sig selv for at skrive nogle breve; lady Adela og min tante sad og læste og syede i dagligstuen, mens jeg havde sat mig til klaveret og stavede mig gennem nogle sonater af Beethoven.

Mens vi sad således beskæftiget, kom Lucy ind, klædt på til at tage ud.

"Jeg har bedt om at få vognen kørt frem, mama," sagde hun. "Jeg vil køre ind til York og se efter, om Beck har ordnet alt til mr. William. Jeg kommer tilbage før aftensmaden."

Tilsyneladende blev lady Adela stadig mere hjælpeløs dag for dag, og blive mere og mere afhængig af sin steddatter.

"Jeg er sikker på, at du kan sørge for at alt går rigtigt til," sagde hun. "Men tag nogle tæpper med og pak dig godt ind, for det fryser bitterligt."

"Skal jeg tage med dig, Lucy?" spurgte jeg.

"Du? Nej, bestemt ikke, kære Isabel. Hvad ville Laurence sige, hvis jeg sådan bortførte dig en hel lang eftermiddag?"

Hun forlod hastigt stuen, og to minutter efter kørte gårdens klodsede, lukkede vogn ned ad alleen og ud af porten. Mit motiv til at spørge, om jeg skulle tage med, havde været ganske selvisk: jeg tænkte, at det så havde været muligt, at hun ville genoptage morgenens afbrudte samtale.

Hvad jeg dog blot taget med hende!

Det er så svært at forlige sig med skæbnens uundgåelige slag; så svært at bøje hovedet i ydmyg underkastelse; så svært ikke at se tilbage på de lyse timer, der gik forud, og overlægge, hvordan det kunne have været undgået!

Februaraftenens tusmørke sænkede sig snart over os. Min tante og lady Adela faldt i søvn ved kaminen, og jeg listede ovenpå for at hente en bog, jeg havde ladet ligge deroppe. Der var mere lyst i forstuen og på trappen end inde i dagligstuen; men skumringen bredte sig i den lange gang, og de mørke skygger faldt over portrætterne af min forlovedes forfædre. Jeg standsede et øjeblik på det sidste trin af trappen og kastede et blik i retning af billardværelset. Døren var åben, og jeg kunne se lys, der faldt ud fra Laurences lille kammer. Så gik jeg ind i mit eget værelse, fandt den bog, jeg søgte, og gik tilbage i gangen. Idet jeg forlod mit værelse, så jeg at den dobbelte dør i den anden ende af gangen stod på vid gab.

En uimodståelig nysgerrighed drev mig hen mod den mystiske dør, og da jeg kom nærmere, så jeg tydeligt en mand, der stod indenfor glasdøren. Ilden, der brændte i kaminen inde i værelset, oplyste linjerne i hans ansigt og hele figuren; man kunne ikke tage fejl af disse brede skuldre, det smukt formede hoved og det krøllede hår – det var Laurence Wendale, der stod og så ud gennem ruderne i den syges lejlighed. Han var altså

trods forbuddet gået ind i de hemmelighedsfulde værelser. Men jeg huskede Lucys frygt for, at hendes broder skulle opdage noget, så jeg ilede hen imod ham for at bede ham komme ud straks. Da han så mig, tog han i låsen og gjorde tegn til mig, at jeg skulle lukke op. Nøglen sad udvendig i døren; jeg drejede den om, men blev i det samme næsten kastet over ende ved den voldsomhed, han stødte døren op med, sprang ud og fo'r forbi mig hen ad gangen.

"Laurence, Laurence!" råbte jeg, "hvad gjorde du der, og hvem har spærret dig inde?"

Han svarede ikke, men blev ved at løbe ned ad gangen, indtil han kom til billardværelset, hvor han gik ind.

Jeg følte mig såret af hans uhøflighed, men da jeg nu stod på tærsklen til den syges værelse, kunne jeg ikke lade være at kigge derind.

Det var en stor, simpelt møbleret stue, ilden brændte i kaminen, som var omgivet af et usædvanlig højt messinggitter – det højeste, jeg nogensinde har set –, og på gulvet ved siden af en lænestol lå en bunke gamle børnebøger med stærkt farvede billeder; nogle af dem var flået i småstumper. På kaminhylde stod en malet dukke, holdt sammen med snore: en sprællemand af den slags, som børn leger med. Lige overfor det sted, hvor jeg stod, var der en anden dør, som stod halvt åben; jeg kunne se et soveværelse med to jernsenge, som stod ved siden af hinanden. Der var sengeomhæng eller gardiner i vinduerne, som var spærret med jerngitre. Jeg blev grebet af en forfærdelig frygt. Mr. William måtte være sindssyg. Afsondretheden, de aflåsede døre, gitrene for vinduerne og kaminen, de triste jernsenge, Lucys, James Becks og

sygeplejerskens stadige påpasselighed – alt pegede i den retning.

Men selv om værelserne i øjeblikket virkede forladte, kunne galningen jo udmærket lure i skygger. Jeg vendte mig altså om og ilede tilbage ad gangen. Der mødte jeg sygeplejersken, mrs. Peters, som kom med en tebakke.

"Men frøken dog," udbrød hun, "De forskrækkede mig. Hvad gør De her? Og hvorfor har De åbnet den dør?"

"For at lukke mr. Laurence ud."

"Mr. Laurence?" udbrød hun rædselsslagen.

"Ja, han stod inde i det værelse der, hvor nogen formodentlig har lukket ham inde, og bad mig om at lukke op for ham."

"Å, frøken, hvad har De dog gjort! Og netop i dag, hvor han har været så ustyrlig! Hvad har De dog gjort!"

Hvad jeg havde gjort! Jeg troede at konen var blevet gal, siden hun bar sig ad på denne uforklarlige måde.

Da hørte jeg latteren, denne spottende, skærende latter; denne gang lød den skingrende over hele huset.

"For Guds skyld!" råbte jeg og klyngede mig til konen, "sig mig, hvad det er!"

Men hun stødte mig voldsomt til side, løb hen til trappen og råbte ned: "Andrew, Henry, kom med lys!"

De to tjenere kom løbende med lys og gik med konen ind i billardværelset.

Døren mellem denne og Laurences værelse stod åben, og på dørtærsklen stod han, som jeg havde set bag glasdøren, og som jeg antog for Laurence. Hans ansigt var fortrukket af en uhyggelig latter og han udstødte nogle sære, uforståelige lyde,

da vi kom hen til ham. Jeg lagde mærke til, at håndlinningerne på hans skjorte var blodplettede.

Mrs. Peters så stift på ham, og som et barn, der har en ond samvittighed, gemte han sig i en krog i billardværelset, mens han hele tiden lo og gjorde grimasser, idet han betragtede de røde skjolder på sin skjorte.

Vi styrtede ind i det lille kabinet – å, Gud, der lå bordet væltet, penne, blæk og papir kastet omkring i værelset, og midt i alt dette lå Laurence Wendale, af hvis hals blodet i strømmevis flød hen over gulvet.

En pennekniv, der var blodig lige op til skaftet, lå ved siden af ham.

Laurence Wendale var blevet myrdet af sin vanvittige tvillingbroder.

3

Der blev afholdt ligsyn; jeg husker hver time, hvert minut, den hele forfærdelige smerte under det. Det dystre rum, som lå ved siden af det værelse, hvor liget lå; den matte grå februarhimmel, ligsynsmandens og lægens monotone stemmer, og jeg selv, eller et eller andet elendigt, skælvende, blegt væsen, som jeg næppe genkendte for mig selv, der afgav vidnesbyrd. Lady Adela blev bebrejdet, at hun havde holdt sin vanvittige søn skjult på Fernwood uden at fortælle den myrdede det; men i øvrigt blev der gjort alt for at skjule historien for offentligheden. William Wendale blev stillet for retten i York, og derefter overført til amtets galeanstalt, hvor han skulle forblive, indtil det måtte behage Hans Majestæt at tage en anden beslutning. Hans ulykkelig broder blev i al stilhed hensat i

familien Wendales gravsted, det største i en fugtig, mosbegroet kirke i nærheden af Fernwood.

Det er lidt over ti år siden alt dette skete, men rædslen fra hin dystre februar-skumring har jeg stadig i så frisk erindring i dag som den dag, jeg lå – ikke bevidstløs, men lammet af fortvivlelse – på en sofa i dagligstuen på Fernwood og lyttede moderens og søsterens gråd.

Sorgen dengang forvandlede mig på engang fra en ung kvinde til en gammel; ikke sådan at mit hår blev gråt på en nat, men ved at udslette enhver ungpigefølelse og ethvert kvindeligt håb. Denne forandring i min natur har draget Lucy Wendale og mig mod hinanden og forbundet os med stærkere bånd end om vi havde været virkelige søstre. Lady Adela døde to år efter, at hendes søn var blevet myrdet; Fernwood er gået til en anden gren af slægten.

Lucy bor sammen med mig på Isle of Wight. Hun er min beskytter, min ældre søster, som jeg ville være fortabt uden; jeg er nu et stakkels hjælpeløst væsen.

Det var først flere måneder efter den stille begravelse i Fernwood kirke, at Lucy fortalte mig om den elendige skabning, der havde været årsag til så megen elendighed.

"Min ulykkelige broders vanvid," sagde hun, "blev forårsaget ved et fald fra hans barneplejerskes favn, som medførte en fatal beskadigelse af hjernen. Tvillingerne var ganske spæde dengang ulykken skete, og de lignede hinanden så meget, at vi kun var i stand til at skelne mellem dem ved hjælp af forskelligtfarvede bånd, som barneplejersken fæstnede ved ærmet af deres skjorter. Min fader led voldsomt ved at se sin søns sygdom; sommetider nærede han håb, trods lægernes dom over

tilfældet, og til andre tider var han ved at bukke under for sin fortvivlelse. Det var denne intense sorg, som han gennemled, der fik ham til at slå ind på den kurs, som i sidste ende havde så frygtelige konsekvenser. Han besluttede at skjule Williams sygdom for hans tvillingbroder. I en meget ung alder blev det syge barn fjernet og anbragt i de værelser, han beboede lige indtil den dag, hvor han myrdede sin broder. James Beck og sygeplejersken, som begge var kyndige i behandlingen af sindssyge, blev antaget til at passe ham; og det var virkelig nødvendigt at passe meget på, for ved den ene lejlighed, hvor de to børn mødte, viste William en determineret uvilje mod sin broder, og forårsagede med en kniv de ar, som Laurence bar til sin død. Lægerne mente at dette voldsomme had stammede fra en eller anden morbid følelse, fremkaldt ved ligheden mellem de to drenge. William fo'r løs på sin broder som et vildt dyr, der springer på sit eget spejlbillede. Overfor mig var han, selv i sine mest voldsomme øjeblikke, forholdsvis blid, men det var altid nødvendigt at passe på, og den fatale gerning, som det elendige, men uansvarlige væsen til sidst begik, ville aldrig være sket, hvis ikke vi havde været så ubetænksomme, at både James Beck og jeg selv var fraværende samtidig."

Teatermalerens hustru

"Ja, herre, De vil næppe tro det, når De ser hende nu," sagde den gamle klovn, idet han bankede asken ud af sin tilrøgede kridtpibe, "men hun var engang så smukt et fruentimmer, som De nogen sinde har set for Deres øjne. Det var en ulykkelig hændelse, der ødelagde hendes skønhed."

Den talende hørte til et omrejsende beriderselskab, som jeg var truffet sammen med en smuk sommerdag på en fodtur i Warwickshire. Truppen havde taget kvarter i et værtshus ved landevejen, hvor jeg sad og døsede lidt efter middagsmåltidet, og efter at jeg havde røget min cigar i selskab med klovnen, var han og jeg kommet på en helt fortrolig fod med hinanden.

Jeg var blevet slået ved synet af den unge kvinde, som han netop talte om. Hun var høj og smækker og havde, som det forekom mig, et fremmedagtigt udseende. Hendes ansigt vakte især opmærksomhed på grund af det ligefrem pinefulde indtryk, det gjorde på beskueren. Ansigtets sygelige bleghed blev endnu mere fremtrædende ved den feberagtige glans i de store mørke øjne, mens der på den ene kind var et ar – mærket af et eller andet farligt sår, som var blevet tilføjet hende for lang tid siden.

Min ny ven og jeg var slentret et lille stykke bort fra værtshuset, hvor resten af selskabet endnu var i færd med at nyde deres tarvelige middagsmåltid. En venlig, solbeskinnet mark lå udbredt foran os og syntes at indbyde til en spadseretur. Klovnen stoppede atter sin pibe og vandrede tankefuld afsted, mens jeg tændte en frisk cigar.

"Var det et fald med hesten, der gav hende den skramme?" spurgte jeg.

"Et fald fra hesten! Nej, herre, det ar hun ar på kinden, tilføjedes hende af en tigers klør. Det er en ret besynderlig historie, og jeg har ikke noget imod at fortælle Dem den, hvis De har lyst til at høre den, men lad hende for Guds skyld ikke vide, at jeg har talt om hende, hvis det skulle træffe sig, at De gjorde hendes bekendtskab, når De kommer tilbage til værtshuset."

"Har hun da så meget imod, at man taler om hende."

"Ja, jeg har al grund til at tro det. Ser De, hun er ikke sådan ganske rigtig i den øverste etage, som man siger, men hun er en første klasses rytterske, kender ikke til spor af frygt. De vil næppe tro, hvor godt hun tager sig ud, når hun er klædt på til forestillingen. Hendes ansigt opklares, næsten lige så meget som tilfældet var for ti år siden, før ulykken indtraf. Ja, hun var en skønhed dengang, og alle herrerne løb efter hende, som om de var gale. Men hun har aldrig været løs på tråden, aldrig været noget slet fruentimmer, det tør jeg dø på. Jeg har været hendes ven i gode og onde dage, når hun havde brug for en ven, og jeg kender hende bedre end nogen anden ...

Hun var kun tolv år, da hun kom til os med sin fa'er, en berømt løvetæmmer. Han kiggede lidt for dybt i kruset, og ved sådanne lejligheder var han hår imod hende, men hun havde et kækt sind, og jeg har aldrig set hende tabe modet hverken over for ham eller over for bæsterne. Hun plejede at tage del i alle den gamles kunststykker, og da han døde, og løverne blev solgt, så beholdt vor direktør en tiger, som hun skulle gøre kunster med.

Det var det dygtigste af alle dyrene, men et pirreligt gemyt, og krævedes et mod som Caroline Delavantis for at stille sig ansigt til ansigt med den fyr. Hun plejede både at ride i cirkus og gøre kunststykker med tigeren, og hun blev da også betragtet som det vigtigste medlem af selskabet, og fik sit arbejde godt betalt. Hun var atten år, da hendes fa'er døde, og et års tid efter giftede hun sig med Joseph Waylie, vor dekorationsmaler.

Jeg blev noget overrasket over dette giftermål, for jeg havde bildt mig ind, at Caroline kunne have gjort et bedre parti. Joe var femogtredive, en bleg, lyshåret fyr, ikke videre smuk og ikke heller noget egentligt talent. Men han var svært forelsket i Caroline. Han havde fulgt hende i hælene, lige fra hun sluttede sig til vort selskab, og jeg tænker, hun tog ham snarere af medlidenhed end af kærlighed. Jeg sagde det en dag til hende, men hun lo af mig og svarede:

"Han er meget for god til mig, mr. Waters; det er hele sandheden. Jeg fortjener ikke at blive elsket, således som han elsker mig."

De nygifte lod til at være meget lykkelige med hinanden. Det var spas at se Joe stå hver evige aften ved indgangen til manegen og passe på sin kone, parat til at kaste et sjal over hendes smukke hvide skuldre, når hun var færdig, eller styrte sig imellem hende og tigeren i tilfælde af, at der skulle hænde noget. Hun behandlede ham på sådan en slags beskyttende måde, som om det var ham, der var lige så mange år yngre end hun, i stedet for at være tolv år ældre. Hun plejede undertiden ved prøverne at rejse sig op på tåspidserne for at kysse ham, mens hele selskabet så på det, hvad der gjorde ham

overordentlig henrykt. Han sled i det som et asen i håb om at forbedre sin stilling, på samme tid som han blev dygtigere i sin kunst, og han fandt ingen ting godt nok til sin smukke unge kone. De have en overmåde hyggelig lejlighed omtrent et par kilometer fra den lille fabriksby, hvor vi havde kvarter i vintermånederne, og de levede så godt, som jævne folk behøver at leve.

Vor direktør var ejer af et andenrangs teater i en søkøbstad en tolv mil borte, og da der skulle gives en ny pantomime, blev stakkels Joe sendt afsted for at male dekorationerne til dette andet teater, hvad han kun såre nødig gjorde, eftersom der var udsigt til, at hans arbejde ville holde ham borte en måned eller hele seks uger fra hans kone. Det var deres første adskillelse, og han tog sig den meget nær. Han betroede Caroline til en gammel dame, der havde den bestilling hos os at sælge billetter, og som ved flere lejligheder havde vist, at hun nærede en varm hengivenhed for mrs. Waylie, eller Madame Delavanti, som hun kaldtes på plakaterne.

Joe havde ikke været borte stort mere end en uges tid, da jeg begyndte at lægge mærke til en ung officer, der hver aften sad på første plads og fulgte Carolines optræden med synlig beundring. En aften så jeg ham fordybet i en ivrig samtale med mrs. Muggleton, billetkassererskenl, og jeg blev ikke videre glad ved at høre dem nævne madame Delavantis navn i løbet af samtalen. Den næste aften fandt jeg ham ventende uden for artisternes private indgang til cirkus. Han var en meget smuk mand, og jeg kunne ikke lade være at lægge mærke til ham. Ved at spørge mig for, erfarede jeg, at hans navn var Jocelyn, og at han var kaptajn ved det i byen garnisonerende regiment. Man

fortalte mig, at han eneste søn af en velhavende fabriksejer, og havde rigeligt med penge at more sig for, så meget han lystede.

En aften kort efter, at jeg havde fået disse oplysninger, var jeg blevet færdig i cirkus tidligere end sædvanligt, og stod netop og ventede på en ven ved indgangen, da jeg så kaptajn Jocelyn komme fra den mørke sidegade, rygende på sin cigar. Jeg trak mig tilbage i skyggen af porten i den temmelig sikre overbevisning, at det var Caroline, han passede op. Jeg tog ikke fejl. Hun kom ud lidt efter og sluttede sig til ham, idet hun stak sin hånd ind under hans arm, som om det var den naturligste ting af verden, at han var hendes ledsager. Jeg fulgte efter dem i kort afstand, da de gik bort, og ventede, indtil jeg så Joes kone velbeholden inden for sin egen gadedør. Kaptajnen opholdt hende nogle øjeblikke og ville åbenbart gerne have haft hende til at dvæle lidt endnu, men hun affærdigede ham på den hende ejendommelige bydende måde, som hun undertiden også viste mod alle os andre.

Nå, som en gammel ven af Caroline ville jeg naturligvis ikke således lade tingene gå deres egen gang. Jeg talte derfor rent ud af posen med hende den næste dag, og sagde til hende, at der ikke kunne komme noget godt ud af det bekendtskab mellem hende og kaptajnen.

"Men heller ikke noget ond, De løjerlige gamle fyr," svarede hun. "Jeg har hele mit liv været vant til den slags opmærksomheder; der er intet andet end en smule uskyldigt kurmageri imellem os."

"Hvad tror De, Joe ville synes om sådan en smule uskyldigt kurmageri?" spurgte jeg.

"Joe må lære at vænne sig til den slags ting," svarede hun, "så længe jeg opfylder mine pligter mod ham. Jeg kan ikke leve uden lidt afveksling, lidt beundring og sådan noget. Det bør Joe vide lige så godt som jeg."

"Jeg bildte mig ind, at tigeren og hestene var Dem afveksling nok, Caroline," sagde jeg, "uden at De behøvede at løbe værre risiko end at sætte livet til."

"Nej, de giver mig ikke halvt så megen afveksling, som jeg behøver," svarede hun. Og med disse ord tog hun ligesom åndsfraværende et lille juvelbesat ur op og så først på det og dernæst på mig med en halvt forfængelig, halvt forvirret mine.

"Hvad er det for et smukt ur, De har der, Carri?" spurgte jeg. "Er det en foræring fra Joe?"

"Som om De ikke vidste bedre!" udbrød hun. "Omrejsende dekorationsmalere skal have ondt ved at købe ure med diamanter til deres koner, mr. Waters!"

Jeg gjorde et forsøg på at holde en lille forelæsning for hende, men hun lo ad mine bebrejdelser, og samme aften så jeg, at hun bar et armbånd, som jeg vidste måtte være en foræring fra kaptajnen. Han sad som sædvanlig på en af de forreste pladser og tilkastede hende en smagfuld buket, da hun havde endt sine kunster med tigeren. Det var det nydeligste syn af verden at se hende tage blomsterne op, lade tigeren lugte til dem, derpå snappe dem bort med en lille velklingende latter og trække sig tilbage med en yndefuld hilsen til publikum og et koket blik til den loge, hvor hendes beundrer sad og applauderede hende.

På den vis gik der tre uger, i hvilke kaptajnen ikke forsømte cirkus en eneste aften.

Jeg holdt et vågent øje med dem, for det var min overbevisning, at Joes hustru havde et trofast hjerte til trods for sit koketteri, og at hun ikke ville gøre sin mand nogen virkelig uret. Jeg passede nøje på hende og hendes beundrer, og der gik næppe en aften, hvor jeg ikke så kaptajnen tage afsked med hende udenfor hendes gadedør, forinden jeg gik hjem til mit eget aftensbord.

Joe ventedes ikke hjem før den påfølgende uge, og efter bestemmelsen skulle regimentet forlade byen i løbet af et par dage. En morgenstund fortalte Caroline mig dette med synlig tilfredshed, og jeg blev overmåde glad ved at finde, at hun ikke nærede nogen som helst alvorlig følelse for kaptajn Jocelyn.

"Ikke det allermindste bryder jeg mig om ham, De løjerlige gamle mand," sagde hun, "jeg synes om hans beundring og hans foræringer, men jeg ved, at der ikke er nogen anden mand i verden, som er mig så kær som Joe. Jeg er meget glad over, at regimentet rejser bort, før Joe kommer tilbage. Jeg skal have min løjer af at fortælle Joe det alt sammen, og når kaptajn Jocelyn er borte, så nytter det ikke, at min mand gør indvendinger mod foræringerne – den tribut, der ofres mit geni, som kaptajnen udtrykte sig i sine billetter."

Jeg var ingenlunde vis på, at Joe ville lade sin kone beholde disse foræringer, og jeg meddelte hende min mening i så henseende.

"Å, snak!" sagde hun, "jeg kan gøre, hvad jeg vil, med Joe. Han vil blive fuldkommen tilfreds, når han ser kaptajn Jocelyns ærbødige breve. Jeg ville ikke for alt i verden skilles fra mit nydelige lille ur."

Da jeg næste aften begav mig til cirkus, traf jeg kaptajnen lige inden for døren til den private indgang, hvor han stod og talte med Caroline. Han syntes meget alvorlig og bad hende om noget, som hun sagde var umuligt. Det var aftenen før han skulle forlade byen, forstår De, og jeg nærer ikke synderlig tvivl om, at han bad hende løbe bort med ham – for jeg tror, han var forelsket i hende til op over begge øren – men hun vedblev at afvise ham på sin smilende og kokette maner.

"Nu vil jeg ikke høre Deres svar," sagde han meget alvorligt. "Jeg venter på Dem i aften her uden for døren. Det kan ikke være Deres mening, Caroline, at gøre mig ulykkelig for hele livet; svaret må blive et Ja."

Hun rev sig hastigt løs fra ham. "Tys!" sagde hun; "nu spiller De ouverturen, og om en halv time skal jeg være inde på scenen."

Jeg gik forbi kaptajnen inde i den mørke gang, og nogle skridt længere fremme passerede jeg endnu en anden person, hvis ansigt jeg ikke kunne se, men hastige åndedræt lød, som om de skrev sig fra en, der havde løbet stærkt. Vi tørnede mod hinanden, idet jeg kom forbi, men den ubekendte tog ingen notits af mig.

En halv times tid efter stod jeg i en krog bag ved scenen, mens Caroline udførte sine kunststykker med tigeren. Kaptajn Jocelyn sad på sin sædvanlige plads med en buket hånden. Det var nytårsaftenen, og huset var propfuldt. Jeg havde en tid lang ladet mit blik glide hen over tilskuerpladsen, da jeg pludselig fo'r sammen ved synet af et ansigt oppe i en af logerne. Det var Joseph Waylies ansigt, askegråt og ubevægeligt som døden selv – et ansigt, der spåede ulykke.

"Han har hørt noget af sladderen om sin kone," tænkte jeg. "Jeg vil skynde mig op til ham, så snart jeg kan slippe herfra, og bringe sagen i orden. En eller anden sladderhank har naturligvis haft fat i ham og fyldt ham med ondskabsfulde rygter om Caroline og kaptajnen. Jeg vidste nemlig, at der i cirkus var blevet snakket en hel del om dem, uden at det var lykkedes mig at få lukket munden på rygtesmedene.

Nå, kaptajn Jocelyn kastede imidlertid sin buket, og den blev modtaget med et koket smil og et strålende blik, der syntes at udtrykke idel henrykkelse. Jeg vidste, at alt dette var lutter komediespil, men hvorledes tog det sig vel ud for den skinsyge ægtemand, der stirrede på det fra sin plads i baggrunden af logen? Jeg vendte mig om for at se op på ham, idet tæppet faldt, men han var allerede forsvundet. Han var uden tvivl gået for at komme ned og hilse på sin hustru. Jeg skyndte mig bort for at forberede hende på det forestående møde og, hvis det blev nødvendigt, stille mig imellem hende og hendes mands vrede.

Jeg fandt hende bag scenen, hvor hun sad og legede med sin buket på en åndsfraværende måde.

"Har De set Joe?" spurgte jeg.

"Nej," svarede hun. "Han er jo ikke kommet tilbage, er han vel? Jeg venter ham ikke før i næste uge."

"Det ved jeg nok, kære, men jeg så ham lige i dette øjeblik oppe logen så bleg som et spøgelse. Jeg er bange for, at en eller anden har fortalt ham noget om Dem."

Hun så lidt forskrækket ud, da jeg sagde dette.

"Man kan ikke sige noget ondt om mig, når man blot holder sig til sandheden," svarede hun derpå. "Det undrer mig, at Joe ikke skyndte sig til mig i stedet for først at gå hjem."

Vi fik foreløbig ikke talt mere sammen, for vi skulle begge ind på scenen. Jeg hjalp Caroline med hendes kunststykker som beriderske og lagde mærke til, at hun var blevet lidt urolig og bevæget til mode ved Joes tilbagekomst. Hun glæde ikke kaptajnen med synderlig flere smil den aften, men bad derimod mig om at vente på hende ved udgang fra cirkus ti minutter før forestillingen.

"Jeg vil se at slippe væk fra kaptajn Jocelyn," sagde hun, "men for resten er jeg vis på, at Joe kommer, før jeg er færdig."

Joe kom imidlertid ikke, og jeg fulgte hende hjem. På tilbagevejen mødte jeg kaptajnen, som spurgte mig, om jeg havde set mrs. Waylie gå hjem. Jeg svarede ja og fortalte ham samtidig, at hendes mand var kommet. Joe havde imidlertid ikke indfundet sig i deres bolig, da Caroline kom hjem, og jeg vendte tilbage til cirkus for at se efter ham. Indgangen var lukket, da jeg kom dertil, og jeg antog derfor, at Joe var gået en anden vej hjem, eller at han var gået hen for at drikke et glas med nogle af sine venner. Jeg gik i seng den aften temmelig urolig med hensyn til Caroline og hendes mand.

Tidligt den næste formiddag skulle der være prøve på et nyt mellemspil, og Caroline indfandt sig på teatret fem minutter efter at jeg var kommet. Hun så syg og bleg ud. Hendes mand havde ikke været hjemme.

"De må sikkert have taget fejl," sagde hun til mig. "Jeg kan ikke tro, det var ham, De så i logen i aftes."

"Jeg så ham lige så tydeligt, som jeg ser Dem i dette øjeblik," svarede jeg. "Det er umuligt, at det skulle være en fejltagelse. Joe kom tilbage i aftes, og han sad i logen, mens De optrådte med tigeren."

Denne gang blev hun alvorligt forskrækket. Hun lagde med en pludselig bevægelse hånden på hjertet og begyndte at ryste.

"Hvorfor kom han da ikke hjem!" udbrød hun, "og hvor har han været hele natten!"

"Jeg er bange for, at han er gået ud på en lille svir, kære."

"Joe går aldrig med til den slags," svarede hun.

Mens hun stod og så på mig med sit blege bekymrede ansigt, kom en af vore unge artister løbende hen til os.

"Man ønsker gerne at tale med Dem, Waters," sagde han hurtigt.

"Hvor?"

"Oppe i malerstuen."

"I Joes værelse!" udbrød Caroline. "Så må han være kommet tilbage. Jeg går med Dem."

Hun ville følge efter mig, idet jeg gik tværs over scenen, men min ledsager, den unge artist, prøvede på at holde hende tilbage.

"Det er bedre, De venter lidt, mrs. Waylie," sagde han forlegen. "Det er kun Waters, man vil tale med angående forretninger."

Og da Caroline alligevel fulgte lige bag efter os, tog han mig ved armen og hviskede:

"Lad hende ikke gå med."

Jeg forsøgte at få hende til at blive, hvor hun var, men til ingen nytte.

"Jeg ved, at det er min mand, der vil tale med Dem," sagde hun. Man har sat ondt for mig. De skal ikke holde mig tilbage."

Vi befandt os i dette øjeblik på en snæver trappe, der førte op til malerstuen. Jeg kunne ikke bevæge Caroline til at forandre

sin beslutning. Hun ilede forud for os begge to, og stormede ind i værelset, før vi kunne standse hende.

"Der sker hende kun hendes ret," mumlede min ledsager. "Det er alt sammen hendes egen skyld."

Jeg hørte hende udstøde et skrig, idet jeg kom hen til døren. Der stod en gruppe inde i malerstuen omkring en ubevægelig skikkelse, som lå udstrakt på en bænk, og der var en hæslig blodpøl på gulvet. Joseph Waylie havde skåret halsen over på sig.

"Han må have gjort det i går aftes," sagde direktøren. "Der henne på bordet ligger et brev til hans kone. – Er De der, mrs. Waylie? En sørgelig historie, ikke sandt? Stakkels Joseph!"

Caroline knælede ned ved siden af bænken og blev liggende der så ubevægelig som en død, indtil hun og jeg var blevet alene tilbage i værelset.

"De mener, at jeg har fortjent det, Waters," sagde hun, idet hun løftede sit ligblege ansigt op fra den dødes skulder, hvor hun havde skjult det, "men jeg tænkte ikke på at gøre noget slet ... Giv mig brevet."

"Det er bedre, De venter lidt, før De læser det," sagde jeg.

"Nej, nej, jeg beder Dem, giv mig det straks."

Jeg gav hende brevet. Det var meget kort. Joe var kommet tidsnok tilbage fra sin rejse til at høre en del af samtalen den aften mellem hans hustru og kaptajn Jocelyn. Han havde åbenbart anset hende for langt mere skyldig, end hun var.

"Jeg antager, at du må vide, hvor inderligt jeg har elsket dig, Caroline," skrev han, "jeg kan ikke finde mig i at leve med den vished, at du har været troløs mod mig ..."

Der blev naturligvis optaget et forhør, men vi fik det maget således at juryen afgav en kendelse om pludselig sindsforvirring, og stakkels Joe blev derefter hæderligt begravet på den lille kirkegård uden for byen. Caroline solgte uret og armbåndet, som hun havde fået af kaptajn Jocelyn, for at dække omkostningerne ved sin mands begravelse. Hun syntes i ydre henseende rolig og fattet, og en uge efter Joes død deltog hun som sædvanlig i forestillingerne, men jeg for mit vedkommende kunne se, at der var foregået en stor forandring med hende. Den øvrige del af vort selskab var meget hårde imod hende; jeg tror, at de tillagde hende skylden for hendes mands død, og hun følte sig synligt trykket af dette forhold, men for resten var hun lige så smuk som altid, og udførte sine kunststykker på sin gamle, kække måde.

Vi rejste omkring hele den påfølgende sommer, og først sent i november kom vi tilbage til Homersleigh. Det forekom mig, at Caroline havde haft det bedre, mens vi var borte, og på tilbagevejen til den lille by tilstod hun det også for mig.

"Jeg har fået en vis rædsel for at se det sted igen," sagde hun. "Jeg drømmer bestandig om malerstuen, således som den så ud den januar morgen, da det kolde lys strømmede ind på den døde skikkelse på bænken. Dette værelse har næppe en eneste nat været ude af mine drømme, siden jeg forlod Homersleigh, og nu ræddes jeg for at vende tilbage til det, lige som ... som ... om *han* endnu befandt sig derinde."

Værelset var i sig selv ikke synderlig hyggeligt, og efter Joes død var det blevet benyttet som en slags pulterkammer. Den mand, der arvede Joes bestilling, syntes ikke om at sidde der og male ganske alene hele dagen. Den første morgen efter vor

ankomst gik Caroline derop og betragtede de støvede dynger af alle slags gamle cirkus- og teaterrekvisitter. Jeg mødte hende, da hun kom tilbage derfra.

"Ak, mr. Waters," sagde hun til mig med et udtryk af dyb smerte, "hvis han dog blot havde ventet og hørt, hvad jeg selv havde at sige ham! De mener alle sammen, at jeg har fortjent, hvad der sket, og måske har de ret, for så vidt det var en tåbelighed og forfængelighed, men Joe havde ikke fortjent en sådan skæbne. Jeg ved, at det var deres ondskabsfulde sladder, der var årsag til ulykken."

Det forekom mig, at hendes udseende fra den dag forandrede sig til det værre; der var kommet noget nervøst over den måde, hvorpå hun optrådte ved forestillingerne, lige som om hun havde feber. Jeg kunne ikke så godt dømme om, hvorledes hun kom fra sine kunststykker med tigeren, eftersom jeg ved disse lejligheder aldrig optrådte sammen med hende, men dyret syntes imidlertid at være lige så medgørlig som før. – Den sidste dag af året bad hun direktøren om at måtte være fri den følgende aften: "Det er årsdagen efter min mands død," sagde hun.

"Jeg vidste ikke, at han havde været Dem så dyrebar," svarede direktøren med en spotsk mine. "Nej, mrs. Waylie, vi kan virkelig ikke undvære Deres tjeneste i morgen aften. Tigeren er vort bedste trækplaster for galleriet, og jeg gør regning på fuldt hus nytårsaften."

Hun bad ham indtrængende om at måtte få fri, men til ingen nytte. Der var ingen prøve den dag, og hun begav sig ud til den lille kirkegård, hvor Joe lå begravet – næsten en mils vej i regn og kulde. Om aftenen, da hun kom ind bag scenen, var hendes

øjne klarere en sædvanlig, og hun rystede temmelig stærkt – mere end jeg syntes om at se.

"Jeg har vel forkølet mig ude på kirkegården i dag," sagde hun, da jeg gjorde en bemærkning om det. "Jeg ville ønske, jeg kunne have helliget denne aften – blot denne ene aften – til erindringen om min mand. Mine tanker har i dag dvælet så meget ved ham."

Hun gik ind, mens jeg blev stående bag kulissen og så efter hende. Publikum klappede begejstret, men hun glemt rent at gøre sin sædvanlige kompliment, og udførte sine kunststykker på en sløv og anstrengt måde, der var vidt forskellig fra hendes sædvanlige kække optræden. Dyret syntes at lægge mærke til det, og da hun var blevet omtrent halvvejs færdig med sine kunststykker med det, begyndte det at adlyde hendes befalinger på en tvær, uvillig måde, som slet ikke behagede mig. Det blev hun vred over, og benyttede sin lette pisk mere flittigt end sædvanlig.

En af tigerens sidste kunststykker bestod i, at den skulle springe igennem et med blomster omvundet tøndebånd, som Caroline holdt op foran den. Hun knælede nu ned midt på scenen med kransen i hånden, parat til at lade dyret springe igennem den, mens hendes blik gled søgende ud over tilskuerpladsen. Pludselig rejste hun sig op med et højt skrig og strakte armene vildt frem foran sig Jeg ved ikke, om tigeren troede, at hun ville slå den, nok er det, at den sprang løs på hende, idet hun rejste sig, og et øjeblik efter lå hun hjælpeløs på jorden, mens publikum hvinede af rædsel. Jeg ilede frem på scenen tillige med en halv snes af mine kammerater, og i løbet af nogle få rædselsfulde minutter blev vi herrer over tigeren,

men dog ikke før den havde flået Carolines kind og skulder med sine kløer. Hun var bevidstløs, da vi bar hende ud af scenen, i tre måneder var hun fængslet til sygelejet af en hjernebetændelse. Da hun atter indfandt sig iblandt os, havde hendes ansigt mistet ethvert spor af farve og tillige fået det ubevægelige udtryk, som De lagde mærke til før."

"Det var vel en følge af skrækken ved hendes sammenstød med tigeren," mente jeg. "Det er ikke så uforklarligt."

"Nej, det var nok slet ikke grunden," svarede klovnen. "Nu kommer nemlig det mærkelige ved historien. Hun ænsede næppe tigeren, skønt den fuldstændig ødelagde hendes smukke udseende. Hvad der indjog hende en så overvældende frygt, var synet af hendes mand, der sad i den selv samme loge, hvor han havde siddet årsdagen i forvejen, den aften han døde. De vil naturligvis sige, at det var en indbildning, og det samme siger jeg. Men hun erklærer bestemt, at hun så ham sidde midt iblandt tilskuerne, men let nok at skelne fra alle de øvrige ved det spøgelsesagtige udtryk i hans ansigt. Det var dette syn, der bragte hende til at tabe blomsterkransen og udstøde det skrig, som skræmte tigeren. Ser De, hun havde så længe gået og grublet over hans sørgelige endeligt, og så opstod hans billede uvilkårligt i hendes sygeligt ophidsede fantasi. Hun er aldrig blevet rigtig sig selv efter den sygdom. Derimod er hun lige så dristig som i gamle dage; der er næppe den ting, hun ikke tør gøre ved Nell, tigeren, og jeg tror, hun holder mere af den end af nogen anden levende skabning, til trods for den skramme, den gav hende."

John Granger

1. En bejler

"Der er altså intet håb for mig, Susy?"

Den talende var en kraftig ung mand af middelklassen med et alvorligt, ærligt ansigt og et ligefremt, frygtløst væsen. Han stod ved det åbne vindue i den hyggelige dagligstue i en forpagtergård ved siden af en klarøjet ung pige, der lænede sig med armene overkors på den brede vindueskarm med bøjet hoved og sænket blik, mens han talte.

"Er der slet ingen mulighed for mig, Susy, slet ingen? Er alt forbi mellem os? Tør jeg ikke sætte min lid til, at du med tiden vil tænke anderledes?"

"Jeg vil aldrig ophøre med at tænke på dig som en af de bedste venner, jeg har, John," svarede hun. "Og jeg vil heller aldrig ophøre med at anse dig for en af de ædleste, mest trofaste mænd i verden, nej jeg vil ikke. Det kan du stole på," svarede pigen fast.

"Men jeg kan ikke nøjes med det, Susy, og det ved du lige så vel som jeg," indvendte han, hverken utålmodigt eller heftigt, kun med sørgmodig alvor. "Jeg elsker dig, og jeg ønsker, at du skal blive min hustru. Jeg har ikke hastværk, kære – jeg kan godt vente. Du er endnu meget ung, og måske kender du ikke ret dit eget sind. Det er ofte tilfældet med unge piger. Som sagt, jeg er tålmodig, jeg kan vente. Min kærlighed er stærk og oprigtig nok til at trodse tid og omskiftelser, når jeg kun beholder håbet om en gang at vinde dig. Jeg er ingen fattig

mand nu, ved du, Susy. De tre tusind pund, jeg fik af gamle onkel Tidman, er sat ind i Hillborough Bank. Jeg har været så heldig at have en stræbsom fader og en rig onkel, og fik jeg dig til hustru, ville nogle få år sikkert gøre mig til en rig mand."

"Men det kan ikke ske, John. Jeg ved godt, jeg burde være stolt over, at du elsker mig og tilbyder mig at blive din hustru. Jeg er ikke værdig til så megen kærlighed. Du må ikke tro, at jeg ikke påskønner dine fortjenester, – men –"

"Der er måske en anden, Susy, en, som du holder mere af?"

"Ja, der er, John," stammede hun sagte, og en klar rødme farvede hendes sænkede ansigt.

"Har han bedt dig blive hans hustru, Susy?"

"Nej, John, ikke med rene ord; men jeg tror jeg ved, at han holder af mig, også –"

Hun fandt det vanskeligt at fortsætte og holdt derfor inde uden at se op for at møde det blik, hun følte hvile på sig.

John Granger sukkede dybt og tungt. Han stod nogle minutter og stirrede i tavshed mod jorden.

"Jeg tror, jeg kan gætte hvem det er, Susy." sagde han efter et ophold, "Robert Ashley, ikke sandt?"

Pigen rødmede dybere, og dette i forbindelse med hendes tavshed var svar nok. "Nå ja, han er en nydelig ung mand, og det er rimeligt, at en smuk pige synes bedre om ham end om en jævn og klodset fyr som mig; der er heller intet at indvende mod hans karakter og rygte, så vidt jeg ved. Jeg kan ikke udsætte noget på dit valg, Susy, og vil det heller ikke. Men der er en anden mand, som jeg ville advare dig mod, hvis der var skygge af mulighed for, at du nogensinde ville lytte til noget kærlighedsord fra ham."

"Hvem mener du, John?"
"Din fætter, Stephen Price."
"Å – ham. Du behøver ikke at frygte, at noget sådant nogensinde vil ske, John. Der er ikke synderlig kærlighed mellem Stephen og mig trods vort slægtskab, det kan jeg forsikre dig om."
"Ikke? Da har jeg dog hørt ham sværge på, at du en gang skal blive hans kone, Susy. Jeg kan ikke lide ham ikke, kære, og jeg stoler heller ikke på ham. Det er ikke bare, fordi han har et slet rygte inde i byen som en udsvævende, hensynsløs ødeland, nej, der er noget mere end det, som jeg har imod ham, noget skjult, forborgent i hans væsen, som jeg ikke ret kan finde ord for. Jeg ved at han er dygtig nok. Folk siger, at mr. Vollair, sagføreren, overser alle hans fejl på grund af hans dygtighed, og at han aldrig har haft en kontorist, der har gjort ham så megen nytte som Stephen Price. Men dygtighed og ærlighed findes ikke altid sammen, Susy, og jeg er bange for, at din fætter vil ende på en eller anden slet måde. Forstå mig ret, jeg har ingen beviser for min mening, og du vil derfor måske kalde det en fordom; men jeg mener at være sikker på, at jeg ikke tager fejl af den knægt."
Susan Lorton følte sig på ingen måde tilbøjelig til at bestride rigtigheden af John Grangers mening. Heller ikke hun var synderlig tiltrukket af Stephen Price, trods det fordelagtige ydre og den brovtende elskværdighed, der havde erhvervet ham en vis yndest og anseelse hos mange.
John Granger dvælede endnu en stund ved det solrige vindue, hvor duften af tusinde roser strømmede ind med den varme sommerluftning fra haven udenfor. Han dvælede, som om det kostede ham en overvindelse at afbryde samtalen, skønt den i

virkeligheden allerede var til ende, og der kun var et par sidste ord tilbage at udveksle.

"Jaja, Susy," begyndte han atter efter en pause, "en mand må vide at bære en skuffelse, selv om den er nok så tung, så at hans livs rødder synes at blive rykket op ved det. Jeg kan ikke sige, hvor højt og længe jeg har elsket dig, min kære, eller hvorledes jeg aldrig vil ophøre at tænke på dig. Bob Ashley er en god, brav fyr, og Gud give, han må gøre dig lykkelig som sin hustru. Alligevel tror jeg ikke, han formår at elske dig på den måde, som jeg gør, Susan. Han tager livet let og er opfyldt af planer om at komme frem i verden, og han har fader, moder og søstre at tænke på desuden. Jeg derimod har ingen andre at elske end dig, Susan. Jeg har stået ganske alene i verden, lige siden jeg var dreng, og du er blevet målet for alle mine tanker og ønsker. Det er hårdt for mig at opgive dig, skrækkelig hårdt, men det må jo så være. Græd ikke, kæreste Susy. Det er ondt og egenkærligt af mig at tale således og lokke tårer frem i dine smukke øjne. Det kan ikke være anderledes. Forsynet styrer disse ting, ser du, og vi må finde os i, hvad der tilskikkes os. Farvel, kære."

Han rakte pigen sin store, kraftige hånd. Hun tog den i begge sine, bøjede sig over den og kyssede den under tårer.

"Jeg kan ikke sige, hvor højt jeg agter og ærer dig, John," stammede hun. "Du må ikke sige farvel således. Vi vil vedblive at være venner, ikke sandt, altid venner?"

"Jo, kære, gode, hengivne venner nu og altid – men på afstand. Der gives ting, jeg ikke kan holde ud at se på. Jeg ønsker og beder oprigtigt for din lykke; men jeg kunne ikke blive i Friarsgate og se dig som Robert Ashleys hustru. Det tidsrum, jeg har haft den gamle gård i forpagtning, er netop

udløbet, og jeg skal her i eftermiddag hen til mr. Vollair for at tale om fornyelsen af kontrakten. Jeg smigrede mig med, at du ville blive husmoder på det kære gamle sted, Susy. Det har været min drøm i de sidste tre år."

"Men, John, jeg har aldrig tænkt, aldrig ment –"

"Jeg ved det, jeg ved det godt. Du har intet at bebrejde dig. Jeg har kun min egen blindhed at takke for denne skuffelse. Men jeg kunne ikke holde ud at færdes i de tomme stuer nu, da min drøm er borte. Jeg overgiver straks gården og rejser til Amerika. Jeg har en kapital, som vil være tilstrækkelig til at sætte mig i vej der, og jeg er ikke bange for arbejde. Jeg har også gamle venner derovre, min fætter, Jim Lomax og hans kone. De drog ud for fem år siden og har arbejdet sig op til velstand på en farm i New England. Jeg vil derfor ikke føle mig ganske fremmed hinsides havet."

"Du vil rejse – til Amerika, John, og aldrig komme tilbage!" udbrød Susan mismodig og bedrøvet.

Hun nærede en varm hengivenhed for den unge mand, og det var en virkelig sorg for hende, at hun måtte berede ham en så alvorlig skuffelse.

"*Aldrig* er et svært ord at bruge, Susy," svarede han på sin alvorlige, ligefremme måde. "Måske, når en hel del år er gået hen over vore hoveder, og dine børn begynder at vokse til, kommer jeg en skønne dag tilbage og tager plads ved dit arnested og ryger en pibe sammen med din mand. Og da vil du jo nok byde mig velkommen, ikke sandt, kære?"

"Om jeg vil! Oh, John, jeg ville helst, at du slet ikke skulle rejse til Amerika."

"Men det må jeg, Susy. Det er nødvendigt for min sindsro. Jeg vil aldrig ophøre at elske dig, tro ikke det, – men tiden vil betage smerten dens bitterhed, og den vil til sidst kun føles som en blid sorg, ligesom erindringen om en, der længe har været død. Om ti-femten år kommer jeg tilbage til England, hvis jeg lever, om det så blot er for at se dine børn, og jeg vil håbe på, at en af flokken vil fatte godhed for mig og blive som barn for mig på mine gamle dage. Sådan noget er før hændt. Og nu må jeg sige dig farvel, Susy, for jeg må være i byen klokken tre for at træffe mr. Vollair, og jeg har en del arbejde at besørge inden den tid."

"Rejser du snart, John?"

"Så snart, jeg bare kan få mine sager bragt i orden – blive fri af gården og gøre mig færdig til at drage afsted. Men jeg kommer igen for at sige farvel til dig og din fader, inden jeg rejser."

"Naturligvis gør du det, John. Det ville være meget uvenligt af dig at rejse bort uden først at tage afsked med fader. Farvel!"

De trykkede hinandens hænder og skiltes så. Den unge forpagter vandrede langsomt hen ad den lille havesti og tværs over et stykke lyngbevokset hedeland, hinsides hvilket var en ujævnt bevokset skov af en vis udstrækning, hvor grunden hist og her var gennembrudt af ubenyttede grusgrave og stillestående små søer, hvis vand glimtede mat som et mørkt, tåreløst øje, et uhyggeligt, dystert sted at passere om natten, skønt det dog ansås for sikkert nok af egnens landlige befolkning, da der næppe var nogen del af skoven, hvorfra et råb ikke kunne høres ude på landevejen, der løb i en kort afstand derfra. Den smalle fodsti tværs gennem denne skov

dannede en genvej mellem Matthew Lortons forpagtergård og byen Hillborough, og ad denne fodsti vandrede John Granger hjemad hin rolige sommereftermiddag.

Han gik med raske skridt og rank holdning, skønt hans hjerte var tungt, som han skred hen imod byen efter den ovenfor berettede vigtige samtale med den unge pige, som hans hjerte så længe havde hængt ved. Han var en mand, det kunne og ville bære sin sorg med mandig ånd, lige meget af hvad art denne sorg monne være, og der var ingen spor af den skuffelse, han havde lidt, at opdage i hans blik eller væsen, da han nåede juristens hus og fremstillede sig i kontoret og spurgte, om han kunne få mr. Vollair i tale. Mr. Vollair havde netop en klient inde hos sig, svaredes der, hvorfor den nyankomne tog plads i kontoristernes arbejdsværelse, hvor Stephen Price sad og skrev sammen med en yngre underordnet, han, der havde mødt John Granger i døren og givet ham besked om, at principalen for øjeblikket var optaget.

"Nå, goddag, Granger," sagde Stephen Price med en koldblodig, beskyttende mine, som John Granger ikke kunne udstå. "De kommer sagtens i anledning af Deres forpagtning, – hvad?"

"Hvad andet skulle jeg vel komme herhen for?" svarede den adspurgte kort og afvisende.

"Nej vist; De hører til de skikkelige folk, der aldrig behøver lovens hjælp til at rede Dem ud af en knibe, haha! Og De er desuden en pokkers heldig fyr med hensyn til denne forpagtning, hvis De kan få Friarsgate på en ny termin for den samme afgift, De hidtil har svaret, og det antager jeg næsten,

De kan, hvis De spiller Deres kort lidt fint med vor gamle og ved, hvorledes han skal tages."

"Jeg agter ikke at forpagte ejendommen for en ny termin," svarede John Granger uvilligt og halv ærgerlig over, at han i det hele taget svarede noget. "Jeg forlader Friarsgate."

"Forlader Friarsgate! Hvad for noget, højstærede? Det forbavser mig virkelig, skønt jeg ikke har så let ved at blive forbavset. Tør man spørge, om De har en endnu bedre forpagtning i kikkerten?"

"Nej, jeg har ikke. Jeg agter at forlade egnen. Jeg – jeg rejser til Amerika." Atter svarede John Granger modstræbende, og som om han ikke handlede frivilligt, men blev tvunget til det af en eller anden indre magt.

Stephen Price stak pennen, som havde løbet rask hen over papiret, mens han vekslede de foregående ord på sin skødesløse, overlegne måde med John Granger, bag øret, drejede sig helt rundt på kontorfrakken og stak sin lorgnet i øjet for bedre at iagttage den unge forpagter. En langtrukken fløjten tilkendegav hans overraskelse.

"Hør nu, Granger, hvad er det for et indfald?" spurgte han efter nogen tavshed mistroisk. "Hvorfor vil en fyr som De, der har penge nok, godt rygte og ditto udsigter herhjemme, drage til Amerika? Det plejer jo at være stoddernes og misdædernes gæstfrie asyl. Hvad fanden vil De der, med respekt at sige?"

"Jeg er ked af England og har lyst til en forandring. Jeg har hørt, at en mand kan gøre det meget godt i Amerika, når han kender til landbrug og har en klækkelig kapital til at begynde med."

"Ah – javist, og den har De," indrømmede Stephen Price med et misundeligt suk. "De tænker altså virkelig på Amerika? Det er forresten sært alligevel. Jeg troede næsten, at De havde et godt øje til min lille kusine, Granger. Jeg har set Dem drive en hel del omkring på gamle Lortons grund i de sidste år, og jeg tænkte, det nok ikke var ganske tilfældigt."

John Granger fandt sig ikke opfordret til at svare på denne bemærkning, men sad tavs, med bortvendt ansigt og rynkede bryn. Hans hjertesår var for frisk til at tåle berøringen af en fremmed og umild hånd. Stephen Price gjorde et par forgæves forsøg på at lokke noget mere ud af ham ved listige spørgsmål og hentydninger, men da han mærkede, at det ikke nyttede, opgav han sagen med et fremmumlet: "Stædige klodrian!" og tog igen fat på sit arbejde. Få minutter senere gik mr. Vollairs klient, og John Granger blev vist ind i sagførerens private kontor.

Han fandt det meget let at få ordnet den sag, for hvis skyld han var kommet, i overensstemmelse med sine ønsker. Mr. Vollair havde allerede haft flere bud på Friarsgates forpagtning, og der var en ansøger som gerne ville tage ejendommen, så snart som John Granger ønskede at opgive den, uden at afvente udløbet af den kontraktmæssige termin. Denne mand ville sikkert også købe bohave, besætning og redskaber for en rimelig sum, mente mr. Vollair. Følgelig forlod John Granger sagføreren efter heldigt udført ærinde og tilfreds med, at der ikke ville rejse sig hindringer for hans hurtige afrejse fra et hjem, der en gang havde været ham såre kært.

2. Afskeden

John Grangers forberedelser og arrangementer, ordningen af hans pengesager, afhændelsen af hans forskellige ejendele og indkøbet af hans simple rejseudstyr optog ikke stort mere end tre uger, det var endnu lyst midtsommervejr, da han foretog sin sidste vandring rundt om Friarsgates marker og enge og for første gang siden han fattede sin beslutning kom til fuld klarhed om, hvor tungt det ville falde ham at skilles fra de hjemlige scener og omgivelser.

"Det vil blive et tungt, nedslående arbejde i et fremmed land," tænkte han, idet han lænede sig til et gærde og så på det fede, dovne kvæg, der ikke længere tilhørte ham, og spekulerede på, om dyrene monstro ville savne ham, når han var borte. "Og hvilken glæde vil jeg vel have af at blive rig? Jeg som ingen har at arbejde for, ingen, der vil blive stolt af mit held? Måske ville det have været bedre at blive her, selv om jeg da en skønne dag måtte have hørt kirkeklokkerne ringe til bryllup og set hende gå op til alteret ved Bob Ashleys arm som en lykkelig, bly brud, i stedet for at jeg indbildte mig, hun skulle have gjort den gang ved min arm. Oh, Gud, jeg ville næsten ønske, jeg var død. Dette slag er tungere at bære, end jeg havde tænkt. Hele livet ligger så mørkt og glædesløst for mig."

Han mindedes de mange mænd og kvinder, der var døde af feberepidemien sidste efterår i egnen omkring Hillborough, mennesker der havde ønsket at leve, for hvem tilværelsen havde både pligter og glæder, arbejde og løn, mennesker, hvis bortgang efterlod gabende tomhed og bittert savn i deres kæres kreds, tomhed og savn, som aldrig ganske kunne udfyldes her på jorden. Hvor gådefuldt, hårdt, at netop disse skulle rives

bort, mens andre, der så let kunne undværes, som intet gjorde livet særlig dyrebart eller betydningsfuldt, blev tilbage. For ham selv i hans nuværende stemning ville døden kun synes en velkommen befrielse, ikke fra heftig, ulidelig smerte, men fra den øde, trøstesløse tomhed, der syntes at liste grunden bort under hans fødder og at omgive ham på alle kanter som et tågehav, gennem hvilket ingen lysstråle kunne skimtes. Intet at kæmpe for i det nærværende, intet at håbe på i det tilkommende, det var i korthed summen af hans ulykke, og den knugede den stærke mand med det varme hjerte som en jernhånd, hvis tryk han ikke mægtede at afryste.

Det var hans sidste dag på Friarsgate forpagtergård. Tre store skibskister, indeholdende hans klæder, bøger og forskellige andre sager, som han ikke kunne overvinde sig til at skille sig ved, var allerede sendt afsted til London med morgentoget. Selv havde han bestemt at følge efter med toget samme dags aften, der forlod Hillborough station klokken halv ti og ankom til London klokken to om natten. Da afskedstiden rykkede nær, blev han grebet af en trang til at forlænge fristen, og af denne grund havde han valgt at forlade Hillborough med det sidste aftentog. Han havde en hel del mennesker at sige farvel til, og han fandt det temmelig udmattende. Han havde været almindelig afholdt og agtet, og det overraskede ham på denne sidste dag at erfare, hvor megen deltagelse folk nærede for ham, og hvor oprigtigt hans afrejse beklagedes af alle, der kendte ham. Små børn klyngede sig til ham med oprakte hænder, kvinder, der var hustruer og mødre, tørrede deres øjne i deres bomuldsforklæder, smukke piger bød ham uskyldigt deres læber til et afskedskys. Unge kraftige mænd, hans

kammerater gennem mange år, erklærede, at de aldrig ville få en ven, som de kunne stole så fuldt på som på ham. Det rørte den stakkels John Granger dybt at vide sig så elsket. Og han fandt det hårdt, at han skulle opgive alt dette, fordi han ikke kunne udholde at leve i det gamle hjem, under de gamle forhold, nu, da den drøm, der længe havde spredt sit gyldne skær over hans jævne tilværelse, var bristet ligesom en farverig sæbeboble.

Han havde opsat sit afskedsbesøg hos Matthew Lorton og hans datter indtil det sidste. Susan skulle være den sidste, han talte med i Hillborough-egnen, den sidste, han vekslede håndtryk, blikke og smil med. Han ville tømme afskedens bittersøde bæger til bunden, foresatte han sig. Hans sidste erindring fra Englands grund skulle være hendes lyse, ungdomsfagre åsyn, blide røst og medlidende, tillidsfulde øjne, der så på ham, som hun havde gjort hin dag, da hun afviste hans bejlen og gav hans forhåbninger dødsstødet.

Så længe dvælede han på forpagtergården, hvor han i flere år havde levet og virket, at klokken var blevet halv otte, før han trådte ind ad den lille haveport foran Matthew Lortons hus. Det var en varm sommeraften, og den nedgående sol dryssede sit flygtige guld over den venlige lille plet. Fuglene sang højt i tjørnehækkene og guldregntræerne. En fredelig aftenhvile havde samlet sig over alle omgivelser. John Granger var blevet ventet, det kunne han se med ét blik, da han stod i den åbne husdør, der førte lige ind i dagligstuen. Det bedste teservice var sat frem, og mr. Lorton og hans datter så ganske højtidelige ud. En stor buket roser duftede i et krus på bordet, og Susan var iført en lyseblå musselinskjole og havde en rose stukket fast i

håret. Idet han fæstede sit beundrende blik på hende, kom han til at tænke på, hvor ofte i den kommende tid hendes billede ville dukke op for hans erindring, som han nu så hende, med solskinnet tindrende i hendes brune hår og ligesom forklarende hendes ansigt og skikkelse.

Hun var meget blid og elskværdig mod ham hele aftenen, og hendes væsen havde en bedende ømhed, som om hun bad ham om tilgivelse for den sorg, hun mod sin vilje havde voldt ham, og en tillidsfuld hengivenhed, som om han kunne være en kær broder, som hun skulle skilles fra for stedse. Forpagteren spurgte ham om hans planer og tilkendegav sit bifald, da John Granger havde udviklet dem. En rask, modig karl med arbejdslyst og en del penge gjorde ret i at forsøge sin lykke i den nye verden, hvor der ikke var så overfyldt af hænder og kræfter, og hvor hans kapital kunne indbringe ham ordentlige renter, mente Matthew Lorton. Ved at blive i England ville han derimod aldrig bringe det videre end til at skaffe sig et beskedent underhold.

"Min lille Susy tænker også på en forandring," ytrede den gamle mand i samtalens løb med et smil til datteren. "Hun vil gifte sig med den unge Bob Ashley. Han friede til hende i torsdags otte dage, men de har nok forstået hinanden i det sidste års tid, tror jeg. Jeg kunne ikke godt sige nej, for Bobs fader er en gammel ven af mig, og den unge mand er en net fyr, som der ikke er noget at indvende imod. Han agter at forpagte sir Marmaduke Hallidays lille mejerigård på den nordre side af Hillborough landevej. Gamle Ashley har lovet at sørge for besætning til den, og han håber at gøre det godt der. Det er ikke just noget stort giftermål for min pige, ser De, John, men de

unge folk er enige, og så nytter det ikke for mig at modsætte mig det."

De havde siddet ved tebordet en halv times tid, da det sollyse vindue pludselig formørkedes af Stephen Prices skikkelse; han kiggede ind og nikkede til det lille selskab på sin sædvanlige skødesløse måde, idet han hvilede armene på vindueskarmen.

"God aften, onkel Lorton," sagde han. "God aften, Susy. Hvordan har De det, Granger? Jeg vidste ikke, at I holdt teslabberas, ellers ville jeg ikke være kommet."

"Her er ikke noget teselskab," indvendte Susan uvilligt. "John Granger er bare kommet for at sige os farvel, og vi er så bedrøvede over at skulle miste ham."

"Ah, så det er vi?" svarede sagførerens kontorist med et spottende grin. "Hvad ville Bob Ashley synes om det, tror du, Susy?"

"Han ville synes, at jeg havde ret," svarede pigen højt rødmende men fast og så fætteren lige i ansigtet. "John Granger er min gode ven, og det ved Robert meget vel."

"Kom så ind, Stephen, og lad være med at drille pigebarnet," brummede den gamle mand.

Mr. Price kom da ind og tog plads ved tebordet. Han var pyntelig, næsten pralende klædt, bar sit hår langt i nakken og havde et frodigt kindskæg, som han stadig strøg med en hånd af tvivlsom hvidhed, og på hvilken sporene af hans dagsarbejde var synlige som blækklatter. Han brød sig ikke stort om en så kvindagtig forfriskning som te, som han med stor overlegenhed betegnede som "pjask"; alligevel modtog han dog en kop af sin smukke kusines hånd og deltog ugenert i samtalen, mens han tømte den.

Navnlig henvendte han sig til John Granger, som han stillede mange spørgsmål angående hans planer, om han agtede at købe land, hvor han tænkte at nedsætte sig og så videre, hvortil John svarede så knapt og kort, som det lod sig forme med den tarveligste høflighed.

"De tager naturligvis hele Deres kapital med Dem, Granger?" spurgte Stephen Price.

"Nej, jeg tager den ikke med."

"Fanden heller, mand. De må da have penge med derover. De slipper nok for at leve på kredit der."

"Det agter jeg heller ikke. Jeg tager de penge med, jeg fik for mit bohave og min besætning."

"Ah – javist. De kom i går eftermiddag til kontoret for at få pengene udbetalt? Over seks hundrede pund, var det ikke? Jeg opsatte købekontrakten mellem Dem og den nye mand, så jeg burde vide besked."

"Ja, det var over seks hundrede pund."

"Og den sum tager De med Dem? Det er en dygtig klat penge og naturligvis fuldkommen nok til at begynde med. Så ligger Deres kapital indtil videre i gamle Lawlers bank, og den er sikker nok. De folk spiller ikke fallit, kan De stole på. Gid jeg kunne rejse med Dem, Granger! Jeg er såmænd led og ked af Hillborough, den ravnekrog. Jeg tænker stærkt på at vende gamle Vollairs kontor ryggen med det første, hvorledes det end går. Det er slid og slæb fra morgen til aften. Uf, jeg holder det ikke ud meget længere. Jeg har en ven i London, som vil se at skaffe mig en post der, og så snart han finder noget, som passer for mig, siger jeg farvel til denne lurvede gamle rede."

"Inden du gør det, antager jeg, du først må betale din gæld, Stephen," bemærkede onklen tørt.

"Min gæld? Å hvad – den skal jeg nok blive færdig med og det uden at bede dig om hjælp, onkel," svarede Stephen mut, trak på skulderen og skubbede sin tekop af vejen for at få plads til at lægge armene på bordet. Snart rejste han sig og drev ud af huset igen med et kort godnat til dem alle. Han tog ikke særlig afsked med John Granger og syntes på sin skødesløse vis næsten at have glemt, at han rimeligvis nu så den bortdragende for sidste gang. Ingen lagde dog videre mærke til det, og ingen prøvede på at holde Stephen Price tilbage. Tværtimod syntes det, som om alle åndede friere og befandt sig bedre, da han var borte.

Efter teen vandrede John Granger og Susan ud i haven, mens forpagteren blev siddende og røg sin pibe ved det åbne vindue. Solen stod nu lavt i vest, og aftenhimlen strålede i guld og purpur. Haven var fuld af blomstrende roser og kaprifolier. John Granger tænkte i sit stille sind, at han vist aldrig ville komme til at se et sådant blomsterflor eller føle en sådan hjemlig fred om sig mere. Et par gange gik de arm i arm tavse op og ned ad den smalle fodsti mellem lavendel- og buksbomrabatterne. Begges hjerter var alt for fulde til let og flygtig passiar. Endelig brød Susan tavsheden for at sige, hvor meget hun sørgede over hans bortrejse, hvilket hun forresten havde sagt mange gange før inde ved tebordet.

"Jeg ved ikke, hvoraf det kommer, John," ytrede hun, "men jeg føler mig i aften så besynderligt forstemt. Jeg ville give, hvad det skulle være, for at beholde dig tilbage her. Det vil blive sådan et stort savn og tab, når du er borte. Oh, John, John, gid jeg

kunne have opfyldt dit ønske! Gid jeg kunne være blevet din hustru og have glemt Robert!"

"Tror du, – mener du, Susy, at du virkelig kunne have gjort det?" spurgte John Granger med pludseligt liv og standsede for at se rigtigt på pigen ved hans side.

I dette øjeblik hang hans skæbne i en tråd. Et ord fra Susan, og han ville, skønt det var i den ellevte time, have opgivet Amerikarejsen og være forblevet i sin hjemstavn. Et ord af hende, og han ville være vendt hjem tværs over markerne til Friarsgate i stedet for at gå ad stien gennem skoven til Hillborough jernbanestation denne sollyse sommeraften. Han var hendes trofaste, mangeårige ven og kærere for hende, end hun indtil dette øjeblik selv havde vidst. Det syntes hende på en gang, som om hun i blindhed havde kastet vrag på det pure guld og i stedet for valgt vel ikke uægte metal, men dog noget der var af ringere værd end dette. Samtidig følte hun dog tillige, at det nu var for sent til at gøre det hele om og vælge på ny.

"Nej, John," svarede hun med en sørgmodig rysten på hovedet, "jeg har lovet Robert at blive hans hustru, og jeg holder af ham. Men jeg holder også af dig, og jeg ville inderligt ønske, at du ikke rejste bort herfra – i det mindste ikke nu, ikke i aften."

"Min dyrebare pige, jeg kunne ikke blive her, hvor gerne jeg end ville føje dig. Dertil elsker jeg dig alt for højt. Men jeg skal komme tilbage, som jeg forleden dag sagde dig, som en adstadig ældre mand for at være en onkel for dine børn og glæde mig ved synet af din lykke."

"Vil du love mig det, John? Og vil du skrive til mig fra Amerika? Både far og jeg vil så gerne vide, hvordan det går dig

derovre."

"Ja, men kære, jeg skal skrive. Stol på mit ord, du skal høre fra mig, du om ingen anden, Susy."

"Hvad heder dampskibet, du agter at rejse med, John?"

"*Washington*, og det er bestemt til New York."

"Jeg skal ikke glemme det – *Washington*."

John Granger så på sit ur. Solen var gået ned, og der var en lang purpurstribe ude i vest oven over udkanten af den brune, lyngbevoksede hedestrækning. Hinsides den sås skoven, og træernes toppe dannede en sort linje mod det røde lys. Højere oppe havde luften en fin blågrøn farvetone, og hist og her glimtede enkelte stjerner frem.

"Hvilken dejlig aften!" udbrød Susan uvilkårligt.

John Granger sukkede, idet han så ud over det fredelige landskab, som han nu betragtede for sidste gang, i det mindste for mange år frem i tiden.

"Jeg har ikke før vidst, hvor højt jeg elskede dette sted og alt, hvad dertil hører," sagde han dæmpet. "Men nu må jeg afsted. Jeg har allerede dvælet for længe. Godnat da, Susy, godnat og farvel. Du skal høre fra mig før eller senere, det lover jeg."

"Vil du ikke kysse mig til afsked, John?" spurgte hun genert.

"Om jeg vil, Susy! Får jeg lov?"

Hun vidste næppe, hvad hun havde indrømmet ham. Han greb hende i sine arme, trykkede hende fast til sit bryst, idet han næsten løftede hende op fra jorden, og pressede sine læber mod hendes pande og kind med fortvivlelsens heftighed. Det var første og sidste gang, han kyssede hende. I næste øjeblik havde han atter sluppet hende med et sagte: "Tilgiv mig, Susy. Nu må jeg gå."

Han gik hen til det åbne vindue, hvor Susans fader sad og nød sin pibe, rystede hans hånd og tog afsked med ham på en rolig, alvorlig måde, der hos en mand som John Granger dulgte en hel del virkelig bevægelse. Straks efter gik han ned ad havestien, trykkede i forbigående Susans udstrakte hånd kraftigt og gik videre ud på landevejen.

"Gud være med dig, kære John. Glem ikke dit løfte om at skrive," råbte Susan til afsked fra haveporten, hvor hun stod og fulgte den bortdragende med øjne, der var blændede af tårer.

"Stol på mit ord, Susy! Du skal høre fra mig," svarede han, idet han vendte sig om og vinkede. Endnu en gang vendte han sig og vinkede til hende, lige ved enden af hedestrækningen, inden han slog ind på stien gennem skoven. Efter denne aften kom tusmørketiden sjældent uden at genkalde erindringen om John Granger og deres afsked for Susan.

Det syntes pludselig at blive ganske mørkt, da han var gået, og stuen forekom Susy trist og uhyggelig, da hun igen trådte ind i den. Hvad var det, der bragte hende til at fare sammen og skælve, idet hun trådte over dørtærsklen? Et eller andet, en formløs, uklar frygt vaktes hos hende og indjog hende en gysen. Hendes fader var gået ud i baggården for at se til kvæget og hestene. Huset havde et underlig tomt, øde præg, og den svage lyd af sommervinden, der sukkede i trætoppene udenfor, lignede for Susans opskræmte fantasi et menneskeligt væsens nødråb. Men der var ingen at opdage hverken fjern eller nær i den lune, fredelige sommeraften, og intet afbrød dens ro.

3. Åbenbaring eller blændværk?

Sommeren gik hen, og sent på efteråret oprandt Susan Lortons bryllupsdag. Hun holdt meget af sin kønne, venlige og muntre bejler, men alligevel gik hendes tanker – selv på hendes bryllupsmorgen – til den fraværende ven med en følelse af sorg og halvt af anger. Hun var ingen kokette, der kunne glæde sig over den triumf, hendes skønhed havde vundet. Det syntes hende en skrækkelig ting, at en brav mand for hendes skyld var blevet drevet bort fra sit hjem og sit fædreland.

Hun havde i sandhed ikke glemt ham siden hin sommeraften, da han havde set tilbage på hende ved randen af Hawley-skoven. Tit og ofte stod han for hendes tanker, skønt der intet brev var kommet fra ham, og hun var begyndt at blive lidt urolig for hans skæbne. Denne hendes uro tiltog stadig, da også vintermånederne hengik uden at bringe de lovede tidender. Hendes mand lo ad hendes frygt og mente, at John Granger ville finde fuldt op at bestille i den nye verden, og ikke kunne ventes at spilde tiden med at skrive breve til gamle venner. Men dette tilfredsstillede ingenlunde Susan, der kendte sin gamle ven bedre.

"Han lovede at lade mig høre fra sig, Robert," bemærkede hun til sin mand flere gange. "Og John Granger er ikke den mand, der ville bryde sit ord. Jeg forstår det ikke. Bare der ikke må være tilstødt ham noget."

Disse små bekymringer til trods var Susan dog en lykkelig ung hustru og meget glad og stolt i sit nye hjem. Robert Ashley var den kærligste og elskværdigste ægtemand, og han forkyndte højt og lydeligt, at han havde den dygtigste, muntreste, flittigste lille kone i hele Woodlandshire, for ikke at tale om, at

hun også var den smukkeste. Hun havde været vant til at styre huset for sin fader fra sine tidlige pigedage, og hendes husmoderpligter faldt hende derfor meget lette. Den nette lille forpagtergård med sit nye bohave og rene gardiner var det nydeligste, man kunne se af en tarvelig landlig bolig. Mejeriet med stengulv og skinnende nye kar kunne gælde for et tempel helliget en eller anden idyllens guddom, og Susan fandt en naturlig kvindelig tilfredsstillelse i at styre og ordne i dette nydelige velindrettede og forsynede hjem. Hendes faders hus havde vistnok ikke været mindre godt, men dette var i en dybere forstand hendes eget, og den unge Robert Ashley dannede unægtelig en mere romantisk figur i maleriets forgrund end hendes godmodige, skaldede, prosaiske gamle fader havde gjort med sine luvslidte hverdagsklæder og sin for øvrigt højst uskyldige tilbøjelighed for øl og snus.

Stephen Price blev ikke længe nok i Hillborough til at kunne fejre sin kusines bryllup der. Som han hin sommeraften havde antydet ved onklens tebord, opgav han sin post på mr. Vollairs kontor og det allerede tre uger efter John Grangers afrejse. Hvorhen han drog, eller hvilken ny stilling der ventede ham, vidste ingen med sikkerhed, da han ikke en gang havde meddelt sin forrige principal noget om sine fremtidsplaner og udsigter. Han forlod Hillborough by og egn så dybt i gæld, som det vel var muligt for en ung mand af hans stand at komme, og de folk, handlende, caféværter og håndværkere, der var hans kreditorer, klagede i høje toner over at være blevet bedraget for deres penge.

Man vidste eller troede at vide efter løse ytringer, han havde ladet falde, at han var taget til London, og der blev af de mest

energiske blandt hans kreditorer gjort et par forsøg på at opspore ham der, men ingen undrede sig over, at disse forblev resultatløse.

I den uhyre stad var det ingen let sag at finde en ubetydelig kontorist, der ikke på nogen måde havde erhvervet sig et ry, og der kom således ikke andet ud af de nævnte efterforskninger, end at hans kreditorer fik ny grund til ærgrelse og skuffelse. Disse folk var også de eneste, der savnede den bortdragne. Ingen andre brød sig en smule om ham. Hans selskab var blevet en del søgt på restaurationer og lignende forlystelsessteder, og hans dragt og manerer var blevet efterlignet af nogle yngre kontorister og håndværkerlærlinge i Hillborough, men ingen vidste at fortælle, at han nogensinde havde bevist nogen en godhed, og hans forsvinden fra den hjemlige skueplads efterlod ingen tom plads i noget hjem eller i noget hjerte.

Det nye år kom, men bragte endnu ingen tidende fra John Granger. Tidligt i januar vendte dog Robert Ashley en dag hjem fra Hillborough marked og fortalte sin kone, at hun ikke længere behøvede at ængste sig for sin gamle vens skæbne.

"John Granger er i god behold, min tøs," sagde han til sin unge kone. "I morges talte jeg med Simmons, kassereren i Lawlers Bank, og han fortalte mig, at Granger skrev til dem efter tusind pund fra New York i november måned, og siden har han skrevet efter fem hundrede til. Han var ved at købe jord et eller andet sted, jeg har glemt hvor, og han er rask og vel fornøjet, sagde Simmons."

Susan slog hænderne sammen af glæde ved denne efterretning.

"Oh, tak, Robert, det var rigtig godt at høre," udbrød hun fornøjet. "Det er ikke smukt af John, at han har glemt sit løfte om at skrive, og det ligner ham slet ikke heller, men jeg vil ikke bære nag til ham for det, når jeg bare ved, at han har det godt."

"Jeg kan ikke indse, hvorledes du nogensinde har kunnet bilde dig ind, at der skulle være noget i vejen med ham," mente Robert, der var en praktisk mand og ikke tilbøjelig til at gøre sig unødige bekymringer.

"Ja, det kan gerne være, at jeg er naragtig, Bob, men jeg formår ikke at forklare dig, hvilken besynderlig følelse der kom over mig den aften, da John Granger forlod Hillborough. Det var egentlig først, efter at jeg havde sagt farvel til ham, og han havde forladt mig, og jeg var gået alene tilbage til huset, hvor alt var mørkt og tomt, at den følelse overfaldt mig. Jeg sad i stuen og tænkte på ham, ser du, og da forekom det mig, som om en stemme lige i mit øre sagde, at hverken jeg eller nogen andre, der holdt af ham, ville få John Granger at se mere. Naturligvis var der ingen sådan stemme, det ved jeg godt, men sådan forekom det mig. Og når som helst jeg siden har tænkt på min stakkels ven, har det været for mig, som om jeg tænkte på en afdød. Ja, nu ler du ad mig, Robert, og mener at din lille kone ikke burde være så tåbelig og overtroisk, men det hjælper ikke, i dette stykke er jeg det."

"Jeg ler slet ikke ad dig, Susy," forsikrede hendes mand godmodigt, "men jeg forstår rigtignok ikke, hvordan du, der ellers er så fornuftig, kan falde på sligt."

Hun rystede på hovedet.

"Jeg forstår det heller ikke selv," erklærede hun oprigtigt. "Tit og ofte, når jeg blev uhyggelig til mode ved tanken om John

Granger, har jeg sagt til mig selv: 'Vær ikke så tåbelig, Susan. Naturligvis er han for længe siden i sikkerhed i Amerika. Ondt nyt rygtes snart; var der tilstødt ham noget, havde vi sagtens hørt det på en eller anden måde. Men hvor meget jeg end foreholdt mig selv det ugrundede i min frygt, har jeg aldrig kunnet føle mig rigtig tryg med hensyn til hans skæbne. Derfor, gudskelov for dine gode tidender, Robert, og tak, fordi du bragte mig dem."

Hun hævede sig op på tåspidsen for at kysse sin husbond, der så ned på hende med beskyttende ømhed fra sin egen mandlige overlegenheds højde.

"Hvad du dog er for et frygtsomt, nervøst lille væsen"" sagde han halvt medfølende, halvt kærligt. "Jeg ville bestemt være blevet skinsyg på John Granger, hvis han ikke heldigvis var langt borte."

Susan rødmede dybt. Trods sin kærlighed til den ærlige Robert Ashley havde hun aldrig med et ord røbet John Grangers hemmelighed for ham. Ægtemanden anede ikke, at han havde haft en rival og det en farlig rival til Susys gunst, og mindst af alt anede han, hvor blandede og vaklende hendes følelser i hin afskedsstund havde været, og at hun et øjeblik havde følt sig ganske uvis om, hvilket valg hun burde træffe. Heldigvis var hendes mand ingenlunde af en mistænksom natur, og han bemærkede ikke en gang hendes rødmen, men gav sig ganske roligt til at stoppe en pibe, mens han ventede på, at Susan skulle blive færdig med forberedelserne til aftensmåltidet.

Imidlertid gled tiden hen, som den har for vane at gøre under livets skiftende forhold og hændelser, og inden Susan ret vidste af det, forlængedes dagene atter, og det stundede mod

våren. Det var i marts, luften var klar, forårsblomsterne begyndte at spire frem efter vinterdvalen, og fuglenes kvidren og flagren bebudede den mildere årstids komme. Susan kunne nu fortsætte med sit håndarbejde efter tetid, mens Robert syslede med forskellige arbejder ude i det frie. Hun plejede at sidde ved det åbne vindue og sy med en krukke fuld af duftende primulaer foran sig i vindueskarmen, og med udsigt over den lille have, der hørte til huset. Vejret var meget mildt og forårsagtigt, men de havde endnu ild i kaminen henimod aften for at gøre værelset lunt og hyggeligt.

En aften lod Robert vente længere på sig end sædvanlig, og da det blev for mørkt til, at hun længere kunne se at arbejde, sad den unge kone på sin yndlingsplads med hænderne hvilende ledige i skødet, hensunken i tanker. Hun tænkte på sit ægteskabs korte, lykkelige tid, og genkaldte sig tillige sine lyse, sorgløse ungpigedage, som John Granger havde spillet en så væsentlig rolle i, at hans billede nødvendigvis trængte sig frem i forgrunden af maleriet. Hun kunne ikke lade være at forundre sig over hans tavshed. Han havde så vist lovet, at hun skulle høre fra ham og hans bekendte ordholdenhed og pålidelighed gjorde dette løfte af ham mere bindende end det ville have været fra en andens mund. Hvad kunne da vel være grunden til, at det hidtil var forblevet uopfyldt? Skønt hun oprigtigt glædede sig ved at vide ham i god behold og i færd med at skabe sig et hjem og en virksomhed i den nye verden hinsides havet, følte hun sig dog lidt såret og krænket af hans forsømmelighed, idet det forekom hende, at hans kærlighed til hende ikke kunne have været meget stærk eller værdig, når han ikke en gang havde bekymret sig om at sende hende nogle linjer med underretning

om, hvorledes det gik ham. Eller – denne tanke slog pludselig ned i hendes sjæl – skulle han virkelig have skrevet, og brevet på en eller anden måde være kommet bort? Denne mulighed stillede hans adfærd i et nyt, formildende lys, og hun dvælede ved de forskellige uheld, der jo kunne indtræffe under postforsendelsen, og hvorledes hun havde hørt om breve, der aldrig var kommet til sit bestemmelsessted, uden at man kunne opdage årsagen til deres forsvinden.

Denne tanke indeholdt på en gang stof til beroligelse og til ny uro. Vel følte hun sig nu betrygget med hensyn til John Grangers skæbne, men så pintes hun ved, at hun hidtil havde gjort ham uret i sine tanker, og at han måske nu undrede sig over ikke at have fået svar på sit brev og længtes efter tidender fra det gamle hjem, fra gamle venner og forhold. Værelset, Susan befandt sig i, var et stort, gammeldags rum med lavt bjælkeloft, en blanding af dagligstue og køkken, med et åbent ildsted i den ene ende, hvor de svære brændestykker næsten var brændt til glødende kul, hvorfra kun nu og da en klar ildstribe blussede op. Den gamle, med møbelsirts betrukne armstol, hvori Robert plejede at sidde og nyde sin aftenpibe, stod ved arnestedet, færdig til at modtage den længe udeblevne.

Susan havde hidtil siddet med ansigtet vendt mod det åbne vindue og stirret adspredt ud i haven, hvor narcisser og andre tidlige forårsblomster kunne skimtes gennem skumringen, da slaget af ottedagesuret i hjørnet af stuen vakte hende af hendes drømmeri. Hun bøjede sig for at tage sit sytøj op, der var faldet ned på gulvet og var derefter beskæftiget med at lægge det sammen, da hun kom til at se hen imod ildstedet og studsede ved at opdage, at hendes mands lænestol ikke længere var tom.

Han måtte være kommet ind ganske stille, mens hun sad fordybet i sine tanker, og var måske træt efter dagens arbejde.

"Hvad, Robert," udbrød hun. "Du må rigtignok have listet dig ind i aften. Jeg har slet ikke hørt dig komme."

Der fulgte intet svar, og Susan blev næsten forskrækket; så stærkt klang hendes egen stemme i den omgivende stilhed.

"Robert, sover du? Hvorfor svarer du mig ikke?" gentog hun lidt utålmodigt, men skikkelsen i lænestolen hverken talte eller rørte sig.

Da blev hun grebet af en pludselig rædsel, idet det gik op for hende, at den hun tiltalte, og som kun syntes at udgøre en bestanddel af mørket og stilheden, ikke kunne være hendes mand. Værelset var nu blevet næsten ganske mørkt, og det var umuligt for hende at skelne den persons ansigt, der havde bemægtiget sig pladsen ved hendes arnested, og som sad i en noget ludende stilling foran ilden. Hvad der med ét gav hende den overbevisning, at skikkelsen ikke var Robert Ashleys, kunne hun ikke forklare sig, men hun var ikke desto mindre fuldstændig på det rene med dette faktum. Hvem der end på denne gådefulde måde havde trængt sig ind til hende ved aftentide, hendes husbond var det ikke.

Hun gik langsomt over gulvet og hen imod ildstedet, indtil hun standsede i nogle få skridts afstand fra den sælsomme figur. En klar flamme skød da pludselig i vejret fra de smuldrende brændestykker og skinnede et flygtigt øjeblik på ansigtet af manden i lænestolen. Da kendte hun ham straks. Det var hendes bortdragne ven og bejler, John Granger.

Susan Ashley prøvede at tale til ham og ønske ham velkommen tilbage, men hun fik ikke et ord over sine læber. En

sælsom gru holdt hende stum og naglet til pletten, skønt der jo ikke var nogen rimelig grund til frygt eller blot til forundring. Takket være vore dages udviklede kommunikationsmidler er afstanden mellem Europa og Amerika så at sige svundet ind til intet, og det hænder ikke sjældent at en mand i Amerika overrasker sine venner i England ved ganske uventet at tage en lysttur over Atlanterhavet for at aflægge dem et kort besøg. Susan følte sig selv skamfuld over sin fejhed, men før hun var i stand til at overvinde den, faldt brændestykkerne i kaminen sammen med en bragende lyd, og fra gløderne skød en klar ild op og belyste hele rummet. Men den belyste ikke længere John Grangers ansigt og skikkelse. For lænestolen foran arnestedet var tom!

Susan udstødte et skrig af forfærdelse, og næsten i samme øjeblik trådte hendes mand ind ad døren.

"Nåda, Susy, hvad er der i vejen med dig?" spurgte han bekymret.

Hun løb hen til ham, søgte ly i hans favn og hulkede krampagtigt i flere minutter, inden hun blev rolig nok til at kunne fortælle ham årsagen til sin bevægelse.

"Jeg – jeg har set John Grangers genfærd, Robert," sluttede hun sin beretning. Hendes mand lo højt.

"Nu har jeg aldrig hørt så galt!" udbrød han. "Hvordan kan du sætte dig sådan noget vås i hovedet, Susy? Granger er sikkert nok i live ovre hos yankee'erne. En eller anden skygge må have skræmt dig, kære. Det er sørgeligt, at min lille kone skal være så overtroisk og harehjertet. Du har vel siddet her i mørke og tænkt på ham, og da er det jo ikke så underligt, at du er endt med at se spøgelser. Sådan noget har man hørt før."

"Det nytter ikke, at du siger det, Robert," svarede Susan i en bestemt tone, idet hun rystede på hovedet. "Det var ingen indbildning. Jeg var lysvågen, og jeg så John Granger lige så tydeligt som jeg nu ser dig. Han er død, det er jeg vis på, og hans genfærd har vist sig for mig i aften. Han lovede, at jeg skulle høre fra ham, og nu har han holdt sit ord."

"Ja, i alt fald var han da i live den 10. december forrige år. For de har haft et brev fra ham af den dato, det fortalte Simmons mig i dag."

Susan rystede igen energisk på hovedet. Roberts ord formåede ikke at overbevise hende.

"Det nytter ikke, – det nytter slet ikke, Robert," sagde hun sørgmodigt. "Jeg har en følelse, som jeg ikke kan gøre mig selv rede for, men den siger mig, at han aldrig nåede Amerika i live. Min stakkels kære ven!"

"Men, Susan, din lille gås, døde folk kan da ikke skrive breve, ved jeg, og heller ikke fordre sine penge udbetalt af en bank."

"Nej, ikke døde folk, Robert. Men måske en anden har skrevet brevene, og ikke John Granger," indvendte Susan hårdnakket.

"Jovist! Du skal nok se, at folkene i Lawlers Bank ikke kender John Grangers håndskrift, og at de ville udlevere hans penge uden at være visse i deres sag! Nej, min kære, du kan stole på, at de folk ikke lader sig narre. Men jeg skal, hvis du vil, se ind til Simmons i morgen. Han og jeg står på den venskabeligste fod, og han er altid villig til at gøre mig en tjeneste, når jeg ikke forlanger noget urimeligt. Jeg vil spørge ham, om der er kommet brev fra Granger i dette år og bede ham om at opgive mig mandens adresse."

"Tak, Robert. Det er pænt af dig," var alt, hvad Susan svarede. Hun kendte sin mand og vidste, at det ikke ville nytte noget at prøve på et overbevise ham om, at hvad hun havde set var noget mere end et foster af hendes egen ophidsede indbildningskraft. Derfor lod hun nu klogeligt emnet fare og anstrengte sig hele aftenen for at synes munter og ubekymret, skønt det uhyggelige syn hvilede trykkende på hendes sind og fyldte det med rædsel, hver gang hun genkaldte sig det.

Den næste dag opsøgte Robert Ashley efter løfte mr. Simmons, kassereren, og kom hjem til sin kone meget tilfreds med udbyttet af sine efterspørgsler. John Granger havde for ganske nylig atter skrevet til Lawlers Bank og forlangt fem hundrede pund udleveret af sine penge. Tillige havde han fortalt, at han levede vel og var fornøjet i Amerika. Han opholdt sig endnu i New York, og mr. Simmons havde givet Robert Ashley hans adresse i denne by.

Susan, som disse efterretninger virkelig beroligede, skrev samme eftermiddag til sin gamle ven, fortalte ham, hvorledes hun havde troet at se ham i sin stue ved sit arnested og bad ham indstændigt om at skrive og meddele hende, hvorledes det gik ham i den fremmede verdensdel. Nu prøvede hun af al magt at bringe sig selv til at tro, at hun havde ladet sig forvilde af en øjenforblændelse.

Så hengik en måned uden at noget mærkeligt hændte. Da viste sig en aften i skumringen atter John Grangers skikkelse for hende i hendes stue. Denne gang stod den og støttede sig med den ene arm til kamingesimsen og vendte ansigtet lige mod hende, da hun efter at have udført nogle huslige sysler kom tilbage til dagligstuen. Der var langt mere lys i stuen end

havde været den første gang. Ilden i kaminen brændte også klarere og viste hende tydeligt den savnede vens velbekendte træk og skikkelse. John Granger så på hende med et udtryk, der forekom hende halvt bønligt, halvt bebrejdende. Han var meget bleg, blegere end hun nogensinde havde set ham i de svundne dage, og idet hendes forfærdede blik hvilede på hans ansigt, løftede han langsomt sin højre hånd og pegede på sin pande. Skinnet fra ilden viste hende en mørkerød plet i den venstre tinding, en plet, der lignede et størknet sår.

Hun dækkede skælvende og gysende ansigtet med begge hænder og udstødte et dæmpet skrig, inden hun sank halvt afmægtig om på en stol. Da hun havde genvundet fatningen efter en kort stunds forløb, var pladsen ved arnestedet tom, ilden skinnede muntert på alle genstande i værelset, og der var ingen spor tilbage af den spøgelsesagtige gæst. Da hendes mand lidt efter trådte ind, fortalte hun ham ligesom forrige gang nøjagtigt om, hvad hun havde set, og om det blodige mærke i tindingen, som hun først nu havde bemærket. Han hørte på hende med en alvorlig mine. Denne gentagelse af den samme uhyggelige historie gav den en vis betydning, selv i Robert Ashleys øjne. Vel troede han fuldt og fast, at John Granger befandt sig i bedste velgående ovre i Amerika, men han frygtede for at forestillingen om hans død og overnaturlige tilsynekomst for Susan, hans fordums veninde, skulle blive til en fiks idé og forstyrre hendes sindsligevægt, måske for stedse. Nu var der kommet en ny indbildning til for at skræmme hende, nemlig det formentlige blodige mærke i Grangers tinding. Måske ville hun ende med at tro, at han ikke var død en naturlig død, men var blevet offer for en eller anden udåd. Hvad

i alverden skulle Robert Ashley gribe til for at overbevise sin hustru om hendes sygelige vildfarelse?

4. Opdagelsen

Susan Ashleys sindsro var virkelig blevet forstyrret i høj grad ved det gentagne gådefulde syn – virkeligt eller indbildt – af hendes gamle, kære ven, og den omstændighed, at hendes mand var hårdnakket vantro overfor hendes forsikringer, bragte hende kun til i stilhed at ruge så meget desto mere over sagen. Hun troede sikkert, at hun havde set John Grangers skygge, og at denne havde vist sig for hende i en bestemt hensigt. Om dagen, selv om hun var travlt beskæftiget med sine huslige sysler, forlod tanken om det sjældent hendes sind, og i nattens stilhed og mørke, når hendes mand sov trygt ved hendes side, lå hun ofte vågen i timer, grublende over John Grangers skæbne.

Der var nu forløbet rigelig tid til, at hendes brev kunne være blevet besvaret, men intet svar var indløbet, og dette bestyrkede Susans mistanke om, at han, som det var skrevet til, ikke befandt sig blandt de levendes tal. Så stærk blev til sidst hendes indre forvisning om det, at hun en dag tog mod til sig og atter bragte emnet på bane for sin mand, skønt hun vidste, at han ikke ville forstå eller sympatisere med hende i dette stykke.

"Hør, Robert," sagde hun en aften, da Robert kom hjem fra marken, og de sad sammen ved tebordet. "Jeg tror ikke, at John Granger nogensinde rejste til Amerika."

"Herregud, Susy, tænker du stadig på den sag? Gid du dog en gang ville lade de griller fare. Hvem i alverden er det, som med hans hånd og underskrift trækker pengene ud af Lawlers bank

og det så hurtigt, at man ikke skulle tro, han havde haft lykken med sig hidtil derovre?"

"Jeg tror ikke, han selv har skrevet. Der gives folk, som kan eftergøre andres skrift, har jeg hørt, og John Granger gjorde ingen hemmelighed af, at han havde sine penge stående i Lawlers Bank, så det vidste mange mennesker sikkert, og en eller anden benytter sig nu af hans navn for at få fat i pengene. Jeg tror ikke, at han rejste til Amerika, Robert. Jeg tror, at en eller anden ulykke tilstødte ham den aften, da han skulle forlade Hillborough."

"Men hvorledes kunne en ulykke være tilstødt ham, uden at vi har hørt om det, Susy? Vær dog fornuftig, kone, og kom ikke med sådanne urimeligheder."

"Ja, du synes nok, det er urimeligheder, Robert, men alligevel føler jeg mig forvisset om, at jeg har ret. Han kunne være blevet overfaldet og myrdet."

"Tænkte jeg ikke nok, at du til sidst ville bilde dig sådan noget ind!" faldt Robert hende utålmodigt i talen. "I kvinder er da også skrækkeligt lettroende, og stædige oven i købet. Fordi du har siddet og set syner i tusmørket, skal her nu straks være forøvet et mord og det i vor fredelige egn, hvor man aldrig hører om voldshandlinger af nogen slags. Det er jo en ren umulighed, Susy."

"Nej, ikke umuligt, Robert, men vel uhørt, forfærdeligt," svarede Susan uden at lade sig forstyrre. "Jeg ved, han havde en hel del penge hos sig den aften, han forlod os. Han skulle rejse fra London med dampskibet *Washington*, og hans pakgods var allerede blevet sendt til et værtshus i nærheden af dokkerne. Jeg ville ønske, at du skrev til folkene i værtshuset, Robert, og

spurgte, om han kom derhen til den tid, da de ventede ham; jeg vil også bede dig undersøge på Hillborough Station om nogen så ham tage afsted den aften med toget."

"Ja, det er let nok at gøre den smule for at tjene dig, Susy. Du kan stole på, at jeg straks i morgen skal skrive og høre efter på stationen også. Er du så fornøjet? Og vil du love mig, hvis jeg nu får ordentlig besked, at slå de griller om Granger ud af tankerne? Du går jo her og tæres hen og piner dig selv unødigt og mig med. Jeg ville ønske, Granger aldrig var faldet på at tage til Amerika. Han gør os mere ulejlighed der, end han nogensinde kunne have gjort, hvis han var blevet hjemme."

Robert Ashley holdt ord og skrev dagen efter det brev, hans kone ønskede, til værten i Victoria Hotel – et tarveligt herberge trods sit højtklingende navn – ved Londons dokker, med forespørgsel til denne mand, om en vis John Granger, hvis rejsegods var blevet sendt i forvejen fra Hillborough, selv var ankommet til hotellet den 24. juli forrige år, samt hvornår og hvorledes han igen havde forladt stedet. Da brevet, der kostede den brave, men ikke synderlig pennestærke Robert Ashley en hel del besvær og hovedbrud, var afsendt, begav han sig for ikke at forsømme noget til Hillborough jernbanestation for at erkyndige sig hos stationsforstanderen og hans underordnede om den samme sag, John Grangers bortdragen fra sin fødeegn.

Til Robert Ashleys forbavselse var hverken stationsforstanderen eller jernbanebetjenterne i stand til at give nogen fyldestgørende oplysning angående det omspurgte punkt. En eller to af mændene var ikke ganske sikre på, om de kendte John Granger af udseende, et par andre kendte ham meget godt, men mindedes ikke at have set ham den omtalte

aften, og stationsforstanderen, hvis vidnesbyrd ville have været afgørende, var aldeles vis på ikke at have set ham dengang. "Jeg har ellers temmelig travlt med postsækkene på den tid af dagen," sagde han, "og en fremmed passager kunne således nok undgå min opmærksomhed. Men jeg er vis på, at jeg ville have set Granger, og at han var heller ikke rejst uden at sige mig et par afskedsord, for jeg har kendt ham, siden han var dreng."

Dette var ikke just beroligende tidender at bringe hjem til Susan, men Robert Ashley var alt for ærlig til at fortie eller besmykke sandheden. Brevet, som han et par dage senere fik som svar fra hotelværten i London var heller ikke ret tilfredsstillende. Det gik ud på, at ejeren af de omhandlede kufferter først var ankommet til Victoria Hotel i midten af august måned. Værten var ikke ganske sikker på datoen, men han erindrede tydeligt, at rejseeffekterne havde henstået urørte og uafhentede i hans hus i mere end tre uger, og han tænkte netop på at avertere dem til salg, da ejeren til sidst viste sig og ved sin afrejse dagen efter tog det hele med. Herren havde for øvrigt betalt værten for opbevaringen af hans bagage, så han havde intet at klage over. Hvorhen herren var rejst, huskede han ikke bestemt, men det forekom ham, som om det havde været med et dampskib til en anden verdensdel, om Amerika eller Australien kunne han ikke sige, så lidt som han mindedes dampskibets navn.

Denne besked frembød rigt stof til gisninger og forundring. Da John Granger forlod Susan og hendes fader den skæbnesvangre sommeraften, kunne de begge bevidne, at det var hans agt at tage lige til Hillborough Station og derfra tage med jernbanen til London. Alle hans planer var lagt, hans

forberedelser truffet, og han havde taget afsked med alle venner og bekendte, sidst med den unge pige han elskede og hendes fader. Hvad kunne da have bragt ham til at udsætte sin afrejse? Hvad havde han vel foretaget sig, og hvor havde han færdedes i det tre ugers mellemrum? Og hvorledes kunne det forklares, at ingen i Hillborough egnen havde set eller talt med ham senere end den 24. juli, da han skulle være taget til London for at tiltræde den længere rejse over Atlanterhavet?

Robert Ashley gjorde sit bedste for ikke at tillægge sagen alvorlig betydning i Susans påhør. Granger kunne jo godt have skiftet sind i det sidste øjeblik, mente han, måske endnu på jernbanestationen, og så være taget til et andet sted, måske til Nordengland, hvor han jo havde slægtninge, for at sige dem farvel, inden han rejste til Amerika. Og hos disse slægtninge kunne han godt være blevet opholdt et par uger, hvad mærkeligt var der vel i det? Hans ankomst til London i midten af august lod sig således let forklare. John Granger var jo fri og frank og skyldte ingen regnskab for sine handlinger. Hvad det angik, at han ikke havde holdt sit løfte til Susan om at skrive, så vidste jo enhver, at slige løfter sjældent blev holdt, hvor ærligt de end havde været ment, og John Granger var sagtens ikke bedre i det stykke end andre. Men Susan imødegik alle sin mands velmente forestillinger og trøstegrunde med, at John Granger aldrig havde haft nogen forbindelse med sine pårørende i Nordengland, at han aldrig havde været tilbøjelig til at skifte sind, at han heller aldrig før havde brudt sit ord, hvad det end gjaldt, og at hun følgelig anså sig for overtydet om, at en eller anden ulykke havde ramt hendes gamle ven, og at brevene fra Amerika var forfalskede.

Ashley blev da tvunget til at betro sin ven bankkassereren historien om genfærdet, som hans hustru fuldt og fast troede at have set, for at mr. Simmons skulle forstå, hvorledes det var gået til, at han havde skrevet til hotelværten i London angående John Granger. Naturligvis var kassereren ganske enig med ham om, at det om genfærdet kun var en indbildning af Susan, men han blev dog en hel del forundret, ja foruroliget ved hotelværtens svarskrivelse. Mr. Simmons havde selv drøftet John Grangers planer med ham dagen før hans afrejse fra Hillborough, og vidste således, at han havde været fast bestemt på at tage lige til London. De tre ugers mellemrum mellem hans opbrud fra Hillborough og ankomst til hotellet i London forekom ham derfor som en gåde, der ikke let lod sig løse.

Mr. Simmons fandt de breve frem, som banken tid efter anden havde modtaget fra New York, og sammenlignede deres underskrifter med tidligere underskrifter af John Granger på flere pengepapirer, der opbevaredes i Lawlers Bank. Resultatet, han kom til, var, at hvis brevene var forfalskede, så var bedrageriet behændigt udført, men Granger havde rigtignok en ganske almindelig forretningshånd, der ikke kunne være vanskelig at efterligne. En ting var også at bemærke ved underskrifterne på de amerikanske breve: de var alle nøjagtigt ens, træk for træk, linje for linje. Denne omstændighed, som mr. Simmons først nu opdagede, forekom ham lidt mistænkelig. Det er nemlig en bekendt sag, at en mand sjældent skriver sit navn ganske på samme måde flere gange i træk. Der bliver altid en eller anden ubetydelig men dog bemærkelig forskel.

"Jeg begynder halvvejs at tro, at her stikker noget under denne historie, Ashley," sagde bankkassereren eftertænksomt, da han for sig selv havde vejet alle muligheder. "Om en måneds tid skal jeg til London i forretninger. Jeg vil da høre efter i Victoria Hotel, mens jeg er der, og anstille nogle nærmere undersøgelser. Vi kan holde resten af John Grangers kapital tilbage så længe, hvis der imidlertid skulle blive skrevet efter flere penge ovre fra Amerika."

Inden måneden var ude, viste John Granger sig tredje gang for Susan Ashley. Hun havde været i Hillborough by for at gøre nogle små indkøb af linnedvarer og sysager og kom vandrende hjem alene gennem Harley-skoven i den lyse majaften. Hun tænkte på sin tabte ven, idet hun gik langsomt hen ad den skyggefulde sti, der slyngede sig i mange små krumninger mellem træerne. Det var netop sådan en stille, fredelig aften, da han for ti måneder siden havde stået i skovbrynet og tilvinket hende det sidste farvel, inden han skjultes for hendes blik af træerne.

Så stærkt var hendes tanker beskæftiget med ham og så rodfæstet var den overbevisning i hendes sjæl, at han var kommet tilbage fra de dødes rige for at holde sit ord til hende og tillige opfordre hende til at søge at hæve det mørke, der hvilede over hans skæbne siden hin uforglemmelige aften, at hun næppe kunne siges at blive synderlig forundret, da hun pludselig ved at se op bemærkede en høj, velkendt skikkelse, der bevægede sig langsomt bagved træerne et lille stykke foran hende. Hele skoven syntes med et at fyldes af en særegen, højtidelig stilhed, men der var intet rædselsvækkende for hende ved den skikkelse, hun kendte så godt. Hun fremskyndede

tværtimod sine skridt for at indhente den, men den holdt sig stadig i samme afstand, indtil den ved en brat krumning af vejen pludselig forsvandt fra hendes synskreds. Bræerne dannede her en tættere klynge, og en dyster dunkelhed herskede på det sted, hvor stien gjorde den skarpe bøjning, begrænset på den ene side af en stejl skråning og en dyb hulning, frembragt ved en i mange år ubenyttet grusgrav.

Som allerede sagt, blev Susan denne gang ikke egentlig forskrækket, men kun højtideligt stemt som efter et møde med en kær, bortdragende ven, og hun hverken skreg eller tilkaldte hjælp, men fortsatte ganske roligt sin vej hjemad og fortalte siden sin mand, hvad der var hændt hende. Han lo heller ikke længere af hendes syn og bebrejdede hende ikke tåbelig overtro eller indbildning. Det var ikke frit for, at hans kones hårdnakkede overbevisning havde smittet ham, og at han nu selv troede, John Granger havde fået et brat endeligt. Derfor gjorde han heller ingen indvendinger, da Susan foreslog, at der skulle anstilles undersøgelser i Harley-skoven, netop på det sted, hvor tykningen var tættest, og hvor hun havde set skikkelsen forsvinde mellem træstammerne.

Nu stod man lige før opdagelsen. Efter en kort søgen fandtes på bunden af den ubrugte grusgrav et lig, halvt begravet i løst sand og grus og ganske skjult fra stien overfor ved et vildnis af lyng og buske, der voksede på kanten af hulningen. Et ligsyn blev afholdt, og den skrædder, der havde forarbejdet klæderne, som liget var iført, genkendte dem som et sæt Granger havde købt af ham straks før sin afrejse fra Hillborough. Lommerne var aldeles tomme. Der kunne således næppe være tvivl om, at John Granger var blevet overfaldet og myrdet for den

pengesums skyld, han hin juliaften bar hos sig. Hans hjerneskal var blevet knust af et slag med en knortestok, rettet mod den venstre tinding. Stokken fandtes også efter yderligere søgen liggende nede i grusgraven, i nogen afstand fra liget og der klæbede endnu blod og menneskehår ved den.

Så meget var nu godtgjort, at John Granger aldrig havde forladt Hillborough by eller blot var nået hen til den hin skæbnesvangre aften, da Susan Ashley fra sin faders have fulgte ham med øjnene og så ham forsvinde i skoven. Den formodning lå også nær, at hans morder måtte være den person, der ovre fra Amerika sendte brevene med hans hånd og underskrift og på denne måde søgte at tilegne sig resten af hans penge. En anselig belønning udlovedes for morderens opdagelse og pågribelse. Politiet sattes i ivrig bevægelse, og alle de personer, der havde stået i forbindelse med den myrdede i Hillborough, som kunne antages at være i stand til at give oplysninger, der ville lede til det nævnte mål eller i det mindste lette politiets arbejde, blev forhørt for retten.

Susan Ashley og hendes fader, Matthew Lorton hørte naturligvis til de indkaldte vidner og udspurgtes meget nøjagtigt angående alt, hvad der var hændt den 24. juli ved John Grangers sidste besøg hos dem. Susan, der havde en god hukommelse, som i dette tilfælde yderligere skærpedes af hendes interesse for den afdøde og hendes iver for at hæve det mørke, der dækkede hans endeligt, fortalte alt; hvorledes John Granger var kommet for at tage afsked med dem, og hvorledes hendes fætter Stephen Price ligeledes indfandt sig, tilsyneladende tilfældigt, mens de sad og drak te, samt hvad der senere blev talt om, navnlig om de penge John Granger bar hos

sig, og som han agtede at begynde livet i Amerika for. Intet blev fortiet, intet glemt.

"Price vidste altså besked om, at Granger havde penge på sig?" spurgte forhørsdommeren.

"Ja. Sir."

"Vidste han også at Granger havde en kapital stående i Lawlers Bank i Hillborough?"

"Ja, sir. Price var kontorist hos mr. Vollair, sagføreren, der havde med John Grangers pengesager at gøre. Desuden blev det også sagt den aften hos os."

"Hvem forlod først Deres faders hus, Granger eller Price?"

"Price, sir. Han gik næsten en time før John Granger."

Da Susan således havde berettet alt, hvad hun vidste angående Granger, blev hun også udspurgt angående sin fætter, Stephen Price, navnlig syntes det at være forhørsdommeren magtpåliggende at erfare, hvorvidt Susan eller hendes fader havde fået noget brev eller budskab fra ham, siden han forlod Hillborough; noget, de bestemt benægtede. Hvor Stephen Price var blevet af, eller hvad han foretog sig, vidste hans slægtninge lige så lidt om som alle andre. Det var lykkedes Price at forsvinde uden at efterlade sig noget spor. Få dage efter forhøret fik Matthew Lorton opfordring fra politiet om at udlevere sin nevøs fotografi, ifald han besad et sådant. Det gjorde han heldigvis, og det blev straks sendt til London, hvor værten i Victoria Hotel genkendte det som forestillende den mand, der havde præsenteret sig i hans hus som John Granger og taget John Grangers rejsegods bort med sig.

Resten af arbejdet var let nok. Led efter led i beviskæden blev fundet og føjet sammen. En arbejdsmand opsporedes, der

havde set Stephen Price sidde på et gærde tæt ved Hawley skov om aftenen den 24. juli, i færd med at skære en tyk knortestok af en gren, som han måtte have brækket af et træ. Den kone, i hvis hus Stephen Price boede, fortalte at en ven af Price havde været hos hende to gange den omtalte aften og beklaget sig over, at Price ikke var kommet hjem endnu. De havde nemlig truffet aftale om at gå ud sammen og spille billard på en restauration. Tiden for Stephen Prices endelige hjemkomst angav konen til mellem ti og elleve. Nøjere kunne hun ikke huske den, men derimod godt, at hendes logerende havde set underlig bleg og forstyrret ud, da hun lukkede op for ham. Han havde nemlig, hvad han ellers aldrig plejede, glemt sin gadedørsnøgle. Den kontorist, der var hans underordnede hos mr. Vollair, en ganske ung fyr, bevidnede, og han var villig til at beedige sit udsagn, at Stephen Price i de påfølgende dage og uger havde været besynderligt urolig og åndsfraværende i sit væsen, så at han endog havde begået flere fejl i sit arbejde, der havde pådraget ham tilrettevisning af deres principal. Kontoristen havde dog ikke tænkt videre over denne omstændighed, da han vidste at Price var dybt i gæld og således antog, at det var pengeforlegenhed, som trykkede ham.

Sagen endte med, at Stephen Price anklagedes for overlagt mord, og en politibetjent blev sendt til New York, forsynet en arrestordre mod bemeldte Stephen Price. Vanskeligheden bestod nu kun i at opspore ham. Dette vidste sig at være forbundet med adskillig ulejlighed, men til sidst fandt man dog ham og en del af John Grangers penge, som endnu var i hans besiddelse. Han blev ufortøvet pågrebet, ført hjem og forhørt, dømt skyldig og hængt til almindelig tilfredshed for

befolkningen i Hillborough, der var oprørt over hans forbrydelse. Kort efter kom mr. Vollair frem med et testamente, som John Granger ved hans hjælp havde opsat få dage før sin tilsigtede afrejse. I dette dokument indsatte han Susan Lorton til sin universalarving, så at renterne af den kapital, han efterlod sig, skulle stå til hendes udelukkende disposition, men kapitalen selv forblive urørt og efter hendes død gå over til hendes ældste søn, der skulle antage navnet Granger. Lawlers Bank måtte erstatte de penge, der var blevet fralistet dem på en så dristig og tillige snedig måde af Stephen Price. Den myrdede mands jordiske levninger blev nu begravet på kirkegården ikke langt fra Hawley-skoven, hvor han fik så brat en død, og over ham blev af Susan og Robert Ashley rejst et smukt mindesmærke af hvidt marmor som et varigt tegn på deres hengivenhed og taknemmelighed mod den tabte ven.

Ofte sad Susan i årenes løb ved John Grangers fredelige hvilested om sommeraftenerne mens hendes børn løb og legede på børns sorgløse vis mellem gravstederne. Men aldrig så hun mere John Grangers skygge siden hin aften i skoven, og hun ventede heller aldrig at få den at se mere.

Levisons offer

"Har du set Horace Wynward?"

"Nej. Han er da vel ikke kommet her til byen?"

"Jo. Netop. Jeg så ham i aftes, og jeg tror aldrig, jeg har set et menneske, der har forandret sig så meget i en så kort tid."

"Til det værre?"

"Ja, afgjort til det værre. Jeg ville næppe have kendt ham igen, havde det ikke været for det ejendommelige udtryk i hans øjne, som du sikkert vil mindes."

"Javist, dybtliggende grå øjne med et alvorligt, gennemtrængende blik, der synes at kunne læse ens hemmeligste tanker. Det gør mig oprigtig ondt at høre, at der er foregået en sådan forandring med ham. Vi studerede sammen ved Oxford, ved du, og han boede nær ved min faders ejendom i Buckinghamshire. Vi er gamle, fortrolige venner, men jeg tabte ham af syne for et par år siden, da jeg rejste til Spanien, og siden den tid har jeg intet hørt fra ham. Tror du, at han er skejet ud ... at han har nydt livet i for stærke drag, så at det skulle være det, der har ødelagt ham?"

"Jeg ved ikke, hvad han har taget sig for, men jeg antager i alt fald. At han har turet omkring i udlandet det sidste par år, for jeg har aldrig stødt på ham i London."

"Talte du med ham i aftes?"

"Nej; jeg ville gerne have talt lidt fortroligt med ham, men det lykkedes mig ikke. Det var i et af spilleværelserne, jeg så ham; ved den modsatte side af bordet. Værelset var overfyldt. Han stod og så på spillet over hovedet på de spillende. Du ved, hvor

høj han er, og hvilken stadselig figur. Jeg så ham kun et eneste øjeblik, i det næste var han forsvundet. Så forlod jeg værelset for at søge efter ham, men han var ingen steder at se."

"Jeg skal se at få fat på ham i morgen. Han må jo utvivlsomt bo i et af hotellerne. Det kan ikke være vanskeligt at finde ham."

De talende var to unge englændere; samtalen fandt sted i en løvdækket allé udenfor kurhuset på et tysk badested. Den ældste, George Theobald, var en allerede anset sagfører i London, den yngre, Francis Lorrimore, var en i Buckinghamshire boende godsejers søn og arving og i øvrigt en fuldendt gentleman.

"Hvori bestod egentlig den forandring, som gjorde så stærkt indtryk på dig, George?" spurgte Lorrimore efter en lille pause, som han havde benyttet til at tænde en frisk cigar. "Du kunne dog umuligt se meget af Wynward ved det flygtige blik, du fik tid til at kaste over spillebordet."

"Jeg så mere end tilstrækkeligt. Hans ansigt havde et træt, forpint udtryk; han så ud som en mand, der aldrig kan få søvn i sine øjne; hans blik havde noget uroligt, spejdende ved sig, som om han stadig søgte nogen eller noget. Kort sagt, den stakkels fyr forekom mig at se højst besynderlig ud – som en mand, om hvem man kunne vente at høre fortælle, at han var blevet bragt til en sindssygeanstalt eller havde begået selvmord eller noget lignende uhyggeligt."

"Jeg må for enhver pris have fat på ham, George."

"Det ville være en god gerning, gamle dreng, eftersom du og han har været så gode venner. Men stop lidt!" udbrød mr. Theobald, idet han pludselig pegede på en skikkelse i nogen afstand fra dem. "Ser du den høje mand, som går der henne

under træerne? Jeg har på fornemmelsen, at det er den samme person, som vi netop taler om."

De rejste sig fra den bænk, de havde siddet på i den sidste halve time, mens de røg deres cigarer, og nærmede sig det sted, hvor den høje skikkelse spadserede langsomt frem og tilbage under grantræerne. De havde ikke taget fejl. Francis Lorrimore rørte let ved vennens skulder, og denne vendte sig hurtig om. så at han kom til at stå ansigt til ansigt med de to unge mænd; men han vedblev at stirre på dem uden det mindste tegn på genkendelse.

Ja, det var unægtelig et blegt, lidende ansigt, med et underlig skarpt glimt i de dybtliggende grå øjne, der skyggedes af stærkt markerede, sorte bryn. Men det var tillige et ansigt, som måtte kunne være ualmindelig smukt, når det viste sig fra sin lyse side.

"Wynward," sagde Frank, "kender du mig ikke?"

Han rakte begge sine hænder frem. Wynward tog langsomt den ene af dem, idet han så på ham som et menneske, der pludselig bliver vækket af en dyb søvn.

"Jo," sagde han, "nu kender jeg dig meget godt, Frank, men du kom så uventet bag på mig; jeg var hensunken i mine egne tanker. Hvor du ser rask og godt ud, gamle dreng! Nå, og du er også her, Theobald?"

"Ja, jeg så dig oppe i salen i aftes," svarede Theobald, mens de gav hinanden hånden, "men du var gået, før jeg kunne komme til at tale med dig. Hvor opholder du dig?"

"I fremmedhotellet. Men jeg rejser i morgen."

"Løb dog ikke din vej i sådan en fart, Horace," sagde Frank. "Det ser jo næsten ud, som om du gerne ville slippe fri for os."

"I kan ikke for øjeblikket have nogen glæde af mit selskab, og I ville næppe selv bryde jer om at være for ofte sammen med mig."

"Du ser virkelig ikke rask ud, Horace. Har du været syg?"

"Nej, jeg er aldrig syg; jeg er skabt af jern, ved I nok."

"Men jeg er alligevel bange for, at der er noget i vejen?"

"Nuvel, det er der, men det er ikke noget, som venskab og deltagelse kan helbrede mig for."

"Sig ikke det, kære gamle dreng. Kom og spis frokost hos mig i morgen og fortæl mig, hvad der tynger på dig."

"Det er en såre hverdagsagtig historie; jeg vil blot trætte dig med den."

"Jeg synes dog, du burde kende mig bedre."

"Nuvel, så kommer jeg, hvis du ønsker det," svarede Horace Wynward i en mildere tone. "Jeg er ellers ikke nogen ynder af den slags fortrolige meddelelser, men du var lige som en yngre broder for mig i gamle dage, Frank. Ja, så kommer jeg. Hvor længe har du været her?"

"Jeg kom først i går. Jeg bor i "*Den gyldne Krone*", hvor jeg til alt held for mig traf vor fælles ven Theobald ved det fælles middagsbord. Jeg tager tilbage til Buckinghamshire i næste uge. – Har du for nylig været hjemme på Crofton?"

"Nej, Crofton har været låset og lukket i de sidste to år. Den gamle husholderske er der naturligvis stadig, og så er der nogle folk til at holde haven i orden. Jeg kunne ikke forsone mig med den tanke, at min moders blomsterhave blev forsømt, men jeg tvivler meget om, hvor vidt jeg selv nogensinde mere vil tage ophold på Crofton."

"Heller ikke, når du gifter dig, Horace?"

"Gifter mig? Ja, hvis den begivenhed indtræffer, så forandrer jeg nok min hensigt," svarede han med bitter latter.

"Ah, Horace, jeg ser nok, at det er en kvinde, der er årsagen til dine bekymringer!"

Wynward tog imidlertid ingen notits af denne bemærkning, men begyndte at tale om ligegyldige ting.

De tre unge mænd spadserede en tid lang frem og tilbage under grantræerne, mens de røg deres cigarer og passiarede lidt nu og da. Horace Wynward havde en vis åndsfraværende måde at være på, som ikke var egnet til at befordre en livlig samtale, men de to andre tog hensyn til hans mørke lune og sørgede for ikke at stille for store fordringer til ham. Det var sent, da de trykkede hinandens hænder og bød farvel.

"Altså i morgen klokken ti, Horace?" sagde Frank.

"Jeg skal være hos dig klokken ti. God nat."

Mr. Lorrimore sørgede for en fortræffelig frokost, og lidt før klokken ti ventede han sin ven i en hyggelig dagligstue, hvorfra man havde udsigt ud over hotellets have. Han havde drømt om Horace hele natten og tænkte endnu stadig på ham, mens han gik op og ned ad gulvet og ventede på hans komme. Da det lille ur på kaminen slog fuld time, trådte mr. Wynward ind. Hans klæder var støvede, og han så træt og anstrengt ud allerede på denne tidlige tid af dagen. Frank bød ham hjertelig velkommen.

"Du ser ud, som om du kom fra en længere spadseretur, Horace," sagde han, da de havde sat sig til frokostbordet.

"Jeg har været oppe på højene siden klokken fem i morges."

"Så tidligt?"

"Ja, jeg sover dårligt, og så foretrækker jeg at gå en tur frem for at ligge og vende og dreje mig på lejet den ene time efter den anden, mens de samme tanker stadig kommer igen med en udholdenhed, som kan gøre en forrykt."

"Kære ven, du skaffer dig selv en alvorlig sygdom på halsen, hvis du bliver ved at leve på den vis."

"Fortalte jeg dig ikke, at jeg aldrig er syg? Jeg har ikke været syg en eneste dag i hele mit liv. Jeg antager, at når jeg dør, bliver det forbi lige som ved et skud – apopleksi eller hjerteslag. Det er som oftest tilfældet med folk af min slags."

"Jeg håber dog, at du skal leve mange år."

"Ja, et tomt, glædesløst liv."

"Hvorfor skulle det ikke blive et nyttigt og lykkeligt liv, Horace?"

"Fordi jeg led skibbrud for to år siden. Jeg satte kursen til en bestemt havn, Frank; jeg havde smuk medbør, og mit fartøj gik til bunds med land i sigte, en smuk sommerdag, uden det mindste varsel. Jeg kan ikke tilrigge et andet skib og styre efter en anden havn, således som mange andre forstår at gøre. Alt, hvad jeg elskede i livet, var med om bord den første gang. Det lyder dig noget højstemt, ikke sandt? Men ser du, der er noget her i verden, der hedder lidenskab, og jeg nærer så megen tillid til din oprigtige deltagelse, at jeg ikke skammer mig ved at fortælle dig, hvilken tåbe, jeg har været og endnu er. Du var sådan en romantisk fyr for fem år siden, Frank, og jeg plejede den gang at le ad dine sentimentale griller."

"Ja. Jeg måtte unægtelig tåle en hel del drillerier af dig."

"Den ler bedst, som ler sidst, ved du nok ... Det var i min sidste lange ferie fra universitetet, at jeg tog ned til en lille rolig

landsby ved Sussex-kysten, for at slå mig til ro hos en af mine tidligere lærere, en snurrig gammel fyr, men et sandt vidunder af lærdom. Han havde tre døtre, hvoraf den ældste efter min mening var den smukkeste pige, som solen nogensinde har skinnet på ... Nå, jeg vil ikke gøre nogen lang historie ud af det. Kort og godt, jeg blev forelsket ved det første øjekast. Jeg vidste det, før jeg endnu havde været en uge i den træge, søvnige landsby ved kysten. Jeg var forelsket i Laura Daventry til op over begge øren, og efter en måneds forløb nød jeg den lykkelige overbevisning, at min kærlighed blev besvaret. Hun var den elskeligste, mest strålende pige, nogen kan tænke sig; der var udbredt ligesom solskin over hende, og hun vandt sig venner over alt. Det måtte i sandhed være en mærkværdig sløv mand, der kunne modstå den fortryllelse, som var forbundet med at være i hendes nærhed. Jeg var uafhængig og kunne vælge, som jeg selv ville; jeg var rig nok til at ægte en fattig pige, og før jeg rejste til Oxford, friede jeg til hende. Hun gav mig sit Ja. Og jeg vendte tilbage til universitetet som det lykkeligste af alle mennesker ..."

Han tømte sin kaffekop og rejste sig fra bordet for at gå frem og tilbage i værelset.

"Nuvel, Frank. Du tænker vel, at der derefter ikke kunne opstå noget, som var i stand til at gribe forstyrrende ind i vor lykke. I materiel henseende var jeg, hvad man ville kalde et udmærket parti for frøken Daventry, og jeg havde desuden al grund til at tro, at hun elskede mig. Hun var meget ung, endnu ikke fyldt atten år, og jeg var den første mand, der havde friet til hende. Jeg forlod hende med den mest fuldkomne tillid til hendes troskab, og endnu tror jeg på hende."

Der var en pause, og derpå vedblev han:

"Vi korresponderede naturligvis. Lauras breve var fortryllende, og jeg havde ingen større glæde end den, at modtage og besvare dem. Jeg havde lovet hende at arbejde strengt for at få min eksamen, og for hendes skyld holdt jeg mit løfte og sejrede. Min første tanke var at bringe hende budskab om mit held, og lige så snart eksamen var forbi, rejste jeg ufortøvet til Sussex. Jeg fandt det lille landsted tomt. Mr. Daventry var i London, de to yngste døtre var rejst til Devonshire til en tante, som holdt skole der. Om frøken Daventry kunne naboerne ikke give mig nogen bestemt underretning. Hun var taget bort nogle dage før hendes fader, men ingen vidste, hvor hun var taget hen. Da jeg trængte nærmere ind på dem, fortalte de mig, at der i landsbyen gik rygter om, at hun var rejst bort for at holde bryllup. En herre fra de spanske kolonier, en mr. Levison, havde i nogle uger opholdt sig på mr. Daventrys landsted og var forsvundet omtrent samtidig med frøken Laura."

"Og du tror, at hun er løbet bort med ham?"

"Indtil den dag i dag er jeg uvidende om, under hvilke omstændigheder hun er rejst bort. Hendes sidste breve var kun en uge gamle. Hun havde fortalt mig om denne mr. Levisons ophold i deres hus. Han var en velhavende købmand, en fjern slægtning af hendes fader, og opholdt sig i Sussex for sit helbreds skyld. Det var alt, hvad hun havde fortalt mig om ham. Om deres forestående afrejse havde hun ikke givet mig det fjerneste vink. Der var ingen i landsbyen, som kunne give mig mr. Daventrys adresse i London. Landstedet med hele dets bohave var blevet afleveret til ejeren, og al gæld betalt. Jeg begav

mig til posthuset, men folkene der havde ikke fået nogen besked om, hvortil muligt indløbende breve skulle afsendes, og der var heller ikke indtruffen sådanne til mr. Daventry eller hans familie."

"Men pigebørnene i Devonshire – dem henvendte du dig naturligvis til?"

"Ja, det gjorde jeg, men de kunne ikke meddele mig synderligt. Jeg skrev til Emily, den ældste af dem, og bad hende opgive mig hendes søsters adresse. Hun besvarede øjeblikkelig mit brev. Laura havde forladt hjemmet med hendes faders fulde vidende og samtykke, skrev hun. Men hun havde ikke fortalt sine søstre, hvor hun tog hen. Hun havde set meget ulykkelig ud. Hele sagen var kommet så pludseligt; også hendes fader havde været i en synlig nedtrykt og bekymret stemning. Det var alle de oplysninger, jeg kunne få. Jeg indrykkede et avertissement i "*Times*", adresseret til mr. Daventry, hvori jeg bad ham underrette mig om hans opholdssted, men der kom intet svar. Jeg lejede en mand til at støve London igennem efter ham, og jeg gjorde selv det samme, men til ingen nytte. Jeg spildte måneder på denne frugtesløse søgen, idet jeg snart fulgte det ene, snart det andet falske spor."

"Og nu har du for længe siden opgivet alt håb, kan jeg tænke?" bemærkede jeg, da han tav og atter begyndte at vandre rastløst op og ned ad gulvet.

"Opgivet alt håb om at se Laura Levison i live – ja; men ikke om at finde hendes onde ånd."

"Laura Levison? Du tror altså, at hun giftede sig med den spanske købmand?"

"Jeg er vis på det. Jeg havde tilbragt over et halvt år med at søge efter mr. Daventry og havde næsten opgivet håbet om at finde ham, da den mand, jeg havde fæstet, kom til mig og fortalte, at han havde fundet indregistreringen af et ægteskab mellem en vis Michael Levison og Laura Daventry. Vielsen havde fundet sted i en vis afsides liggende kirke i en afkrog af byen, hvor min medhjælper havde været for at anstille efterforskninger for en af sine andre klienter. Vielsen havde fundet sted et par dage efter det tidspunkt, da Laura forlod Sussex."

"Besynderligt!"

"Ja, det er besynderligt, mener du, at en kvinde kunne være så vankelmodig. Men jeg var overbevist om, at der havde været noget mere end pigeagtig ubestandighed med i spillet i dette tilfælde – en eller anden bevæggrund, der havde været stærk nok til at tvinge hende til at indgå et ægteskab, som var hende imod. Jeg blev bestyrket i denne tro, da jeg kort efter, at jeg var kommet på sporet af vielsen, tilfældigt mødte den gamle mr. Daventry på gaden. Han gjorde sig åbenbart umage for at undgå mig, men jeg gjorde påstand på en samtale med ham, og han tillod mig da nølende at følge med ham til hans bopæl, et højst tarveligt sted i Southwark. Han var meget syg; døden havde allerede mærket hans træk, og der var desuden et forpint udtryk over ham, som overtydede mig om, at det var ham, jeg kunne takke for min ulykke. Jeg fortalte ham, at jeg havde fået nys om hans datters giftermål, samt når og hvor det havde fundet sted, og jeg beskyldte ham ligefrem for at være den, der havde bragt det i stand."

"Hvorledes optog han det?"

"Som en slukøret hund. Han klagede sig ynkeligt og forsikrede mig, at han ingenlunde havde ønsket dette ægteskab. Men Levison var i besiddelse af hemmeligheder, der gjorde ham, gamle Daventry, til en ligefrem slave af ham. Lidt efter lidt fik jeg ham til at tilstå, hvori disse hemmeligheder bestod. Det drejede sig om nogle falske veksler, den gamle mand havde misbrugt en slægtnings navn til. Det var sket for mange år siden, men Levison havde benyttet sin magt til at tvinge Laura til at gifte sig med ham, og den stakkels pige havde indvilget i at blive hans hustru for, som hun troede, at frelse sin fader fra vanære og ødelæggelse. Levison havde lovet at gøre store ting for den gamle mand, men han havde forladt England straks efter brylluppet uden at sætte så meget som en skilling ud for sin svigerfader. Det var alt i alt en afskyelig handel; pigen var blevet ofret for sin faders fejl og tåbelighed. Jeg spurgte ham, hvorfor han ikke havde henvendt sig til mig, der uden tvivl havde kunnet hjælpe ham ud af hans forlegenhed, men på dette kunne han ikke give mig noget tydeligt svar. Han nærede åbenbart en overvældende skræk for Michael Levison. Jeg forlod ham, yderlig opbragt over hans svaghed og egenkærlighed, men for Lauras skyld drog jeg omsorg for, at han ikke kommer til at mangle noget den tid, han har tilbage. Han vil ikke længe falde mig til byrde."

"Og fru Levison?"

"Den gamle mand fortalte mig, at hun og hendes mand var rejst til Schweiz. Jeg tog straks samme vej og fulgte deres spor fra sted til sted, mens jeg forhørte mig nøje om dem hos folkene på hotellerne. De efterretninger, jeg fik, var ingenlunde opmuntrende. Fruen syntes ikke at være lykkelig, fortalte man

mig. Herren så gammel nok ud til at kunne være hendes fader og var dertil vranten og pirrelig i sin optræden; han lod aldrig sin unge hustru slippe sig af syne og led åbenbart de forfærdeligste skinsygens kvaler som følge af den beundring, hendes skønhed vakte hos alle. Jeg fulgte dem skridt for skridt, gennem Schweiz til Italien, men så tabte jeg pludselig deres spor. Jeg antog, at de var vendt tilbage til England ad en anden rute. Men alle mine forsøg på at efterspore deres tilbagekomst var forgæves. Hverken over land eller ad søvejen kunne jeg opspørge "kræmmeren med det gustne ansigt" og hans smukke hustru – således havde man tidligere betegnet dem for mig. Det var ikke et par, som man let ville undgå at lægge mærke til, og det var mig derfor ubegribeligt, at jeg så pludselig havde kunnet tabe dem af syne. Mismodig og syg i sindet, som jeg var, stoppede jeg endelig op i Paris, hvor jeg tilbragte et par måneder i håbløs uvirksomhed – en tilstand af fuldkommen sløvhed, af hvilken jeg endelig blev vakt ved en meddelelse fra min agent, en privat opdagelsesbetjent – en meget flink fyr af sin slags og med gode forbindelser hos politiet hele Europa over. Han sendte mig et udklip af en tysk avis, der berettede mig om fundet af et lig i Tyrol. Det formodedes efter klædedragten at være liget af en englænderinde, men man havde ikke fundet noget navn eller andet, der kunne lede hen til at godtgøre identiteten. Om den afdøde havde været offer for en forbrydelse, eller om hendes død skyldtes et ulykkestilfælde – det var ingen i stand til at afgøre. Liget var blevet fundet på bunden af en klippegrøft; ansigtet var blevet ukendeligt ved faldet fra den betydelige højde. Hvis den afdøde havde haft hjemme i omegnen, havde det ligget nær nok at formode, at

hun kunne have trådt fejl på bjergstien, men at en fremmed, oven i købet en kvinde, skulle være færdedes alene ad en så afsides vej, syntes højst usandsynligt. Stedet, hvor liget blev fundet, lå en mil fra en lille landsby, men det var et sted, som meget sjældent besøgtes af nogen som helst rejsende."

"Havde din agent nogen grund til at antage denne kvinde for at være fru Levison?"

"Nej, ingen, undtagen den kendsgerning, at fru Levison ikke længere var til at finde, og så desuden, at han altid plejer at tænke det værste. Meddelelsen i det tyske blad var en måned gammel, da den nåede mig. Jeg afrejste straks til det opgivne sted, talte med landsbyens øvrighedspersoner og besøgte englænderindens grav. Man viste mig den dragt, hun havde båret; den var af sort silke og ganske tarveligt udstyret. Hendes ansigt var blevet alt for beskadiget ved faldet, og dertil var der hengået så lang tid, før man havde fundet liget, at mine hjemmelsmænd ikke var i stand til at give mig nogen nøjere beskrivelse af hendes udseende. De kunne kun fortælle mig, at hendes hår var mørkebrunt – netop Lauras farve – fyldigt og langt, og at hendes figur røbede en ung kvinde.

Efter at jeg havde søgt enhver mulig oplysning, begav jeg mig til den næste landsby og fik her bekræftelse på det værste, jeg havde frygtet. En herre og hans hustru – manden var af et noget fremmedagtigt udseende, men talte engelsk, hustruen ung og smuk – havde taget ophold for en nat i stedets bedste gæstgivergård og var brudt op den næste morgen uden fører. Herren, der talte udmærket tysk, havde fortalt værtinden, at hans rejsevogn og hans tjenerskab ventede på ham ved den nærmeste station, hvorefter han agtede at tiltræde hjemrejsen.

Han kendte hver fodsbred af egnen, sagde han, og han havde i sinde at gå tværs over bjerget for at vise sin hustru en udsigt, som særligt havde vakt hans beundring på hans sidste tur for nogle år siden. Værtinden erindrede, at umiddelbart før de tog afsted, havde han stillet sin hustru et eller andet spørgsmål med hensyn til hendes ur, hvorefter han havde taget det fra hende for at trække det op og derpå puttet det i sin vestelomme, idet han havde gjort en gnaven bemærkning over hendes skødesløshed med det. Damen var meget bleg og rolig og så ulykkelig ud. Den beskrivelse, værtinden gav mig, passede kun alt for godt til den kvinde, som jeg søgte."

"Og du tror altså, at der er blevet begået en forbrydelse?"

"Lige så vist som jeg tror på min egen tilværelse. Dette menneske, Levison, er blevet ked af en hustru, hvis hjerte aldrig har tilhørt ham, eller endnu snarere, jeg har grund til at tro, at hans vilde skinsyge har udartet til en slags had til hende. Fra landsbyen i Tyrol, som de forlod hin smukke oktober morgen, fulgte jeg deres spor skridt for skridt tilbage til det punkt ved den italienske grænse, hvor jeg havde tabt dem af syne. Undervejs traf jeg sammen med en ung østrigsk officer, der havde set dem i Milano og havde vovet at vise den unge kone nogle uskyldige småopmærksomheder. Han fortalte mig, at han aldrig havde set noget så uhyggeligt som Levisons skinsyge; det var ikke en åbenlys vrede, men en koncentreret, stum forbitrelse, der gav sig et næsten djævelsk udtryk i mandens pergamentagtige ansigt. Han passede på sin hustru som en los og tillod hende ikke et øjebliks frihed for hans nærværelse. Enhver, der så dem, havde medlidenhed med den unge smukke kone, der lignede et barn endnu, og hvis ulykke var så tydelig, at

alle afskyede hendes tyran. Jeg opdagede dernæst, at historien om tjenerskabet og rejsevognen var usandhed. Levisons havde ikke haft tjenestefolk med sig på noget af de hoteller, hvor jeg hørte tale om dem, og de havde til stadighed rejst med offentlige eller lejede befordringsmidler. Det endelige resultat af mine efterforskninger lod mig kun nære ringe tvivl om, at den døde kvinde var Laura Levison, og fra hin stund af indtil dette øjeblik har jeg mere eller mindre været optaget af bestræbelser efter at finde den mand, der har myrdet hende."

"Og du har ikke kunnet opdage, hvor han opholder sig?" spurgte Frank Lorrimore.

"Nej, endnu ikke. Men jeg er stadig på udkig efter ham."

"En frugtesløs søgen, Horace. Hvad vil resultatet blive, hvis du finder ham? Du har ikke noget bevis at fremlægge på hans brøde. Du ville vel ikke tage lovens straf i din egen hånd?"

"Jo, ved Himlen, det ville jeg!" svarede den anden hårdt. "Jeg vil skyde det menneske uden at føle mere samvittighedsnag, end om jeg dræbte en gal hund."

"Jeg vil håbe, at du aldrig må træffe ham," sagde Frank alvorligt.

Horace Wynward udstødte et kort, utålmodigt suk og gik i nogen tid i tavshed frem og tilbage i værelset. Han havde kun taget del i frokosten for et syns skyld; han havde tømt sin kaffekop, men ikke spist det ringeste.

"Jeg tager tilbage til London i eftermiddag, Frank."

"På jagt efter denne mand?"

"Ja. Min agent har sendt mig en beskrivelse af en mand, der kalder sig Lewis, en vekseldiskontør, som for nylig har åbnet et kontor i City, og som jeg antager for Michael Levison."

Det kontor, som blev holdt af mr. Lewis, vekseldiskontøren, var et temmelig trist sted, bestående af en anden sals lejlighed i en snæver gade ved navn St. Guinevere's Lane. Horace Wynward indfandt sig i dette kontor omtrent en uge efter hans ankomst til London i egenskab af en mand, der var kommet i pengeforlegenhed.

Han fandt, at mr. Lewis netop var en mand af den slags, som han havde ventet at træffe, en mand på omtrent halvtreds år, med små listige øjne, der skinnede frem af et gustent ansigt, der var lige så grimt og livløst som en pergamentsmaske, med tynde læber og fremtrædende kæbeben, der røbede alle mulige slette anlæg. Mr. Wynward forestillede sig under sit rette navn; og ved at høre dette, så ågerkarlen op på ham med et uvilkårligt udbrud af overraskelse.

"De kender mit navn?" bemærkede Horace.

"Ja, jeg har hørt Deres navn før. Jeg antog, at De var en velstående mand."

"Jeg har en god ejendom, men jeg har en tidlang tilladt mig temmelig store udgifter og er derfor i forlegenhed for kontanter. Hvor og når har De hørt mit navn, mr. Lewis?"

"Jeg husker det ikke. Navnet forekom mig bekendt; det er det hele."

"Men De siger, at De har hørt mig omtale som en velstående mand?"

"Jeg havde en fornemmelse af at have hørt det, men det er gået mig aldeles af glemme, ved hvilken lejlighed det var."

Horace stillede ikke flere spørgsmål. Han spillede sine kort meget forsigtigt, så at han fik ågerkarlen til at tro, at denne havde sikret sig et fordelagtigt bytte. Betingelserne for et lån

blev diskuteret, men ikke endeligt fastsat. Før Horace Wynward forlod kontoret, indbød han mr. Lewis til middag i hans logi i nærheden af Piccadilly den næste dag. Efter nogle øjeblikkes nølen modtog Lewis indbydelsen.

Han indfandt sig til den fastsatte tid, iført en luvslidt sort klædning, i hvilken hans gustne træk kom til at se endnu mere frastødende og spøgelsesagtige ud end sædvanlig. Horace Wynward lukkede selv op, og pengeudlåneren overraskedes ved at befinde sig i et næsten tomt hus. I forstuen og på trappegangen var der ikke spor af, at huset var beboet; men i spisestuen, som Horace straks førte sin gæst ind i, stod bordet dækket til to, mens en stumtjener var forsynet med, hvad der hørte til måltidet. De forskellige retter blev holdt varme på en ophedet rist. Værelset var svagt oplyst af fire vokslys i en kandelaber.

Mr. Lewis så sig omkring med en ufrivillig gysen; der var noget mørkt og uhyggeligt i værelsets udseende.

"Jeg er bange for, at det forekommer Dem at være et temmelig trist sted." sagde Horace Wynward. "Men jeg har først lige lejet huset og søger at hjælpe mig med nogle få stykker lejede møbler, indtil jeg kommer overens med en møbelhandler, der vil arrangere det hele for mig. Men jeg håber, De vil undskylde mig; De ved måske selv, hvad det vil sige at være pebersvend."

"Det forekommer mig, De sagde, at De boede i logi, mr. Wynward."

"Gjorde jeg det?" spurgte den anden adspredt, "det må have været en fortalelse. Jeg lejede huset her for en uges tid siden og har i sinde at lade det møblere, så snart jeg kommer til penge."

"Og De er ganske alene her?" spurgte mr. Lewis temmelig mistænksomt.

"Ja, så temmelig. Der er en gammel rengøringskone et eller andet sted neden under, men hun er så døv som en sild og ikke stor nytte til. Men De behøver ikke at være bange for Deres middagsmad; jeg har ladet den hente fra en restauration i Piccadilly. Vi må rigtignok opvarte os selv i al ugenerthed, for denne gamle snavsede kone ville helt berøve os appetitten."

Han tog låget af suppeterrinen, mens han talte. Gæsten satte sig ved bordet med en temmelig nervøs mine og så mere end en gang hen til vinduesskodderne, der var lukket med tunge jernstænger. Han begyndte at tænke, at der var noget næsten truende i hans værts sære adfærd og væsen, og han var allerede tilbøjelig til at angre, at han havde modtaget indbydelsen, hvor fordelagtig hans klient end syntes at kunne blive.

Middagsmaden var imidlertid fortræffelig, vinen af den fineste kvalitet, og efter at have taget rigeligt til sig begyndte mr. Lewis bedre at forsone sig med sin stilling. Han følte sig dog ikke desto mindre lidt forvirret ved at lægge mærke til, at hans vært næppe rørte hverken vinen eller maden, men at disse dybtliggende øjne nu og da så på ham med et ejendommeligt, iagttagende blik. De måltidet var til ende, satte mr. Wynward fadene hen på stumtjeneren, rullede med egen hånd denne ind i det tilstødende værelse og vendte så tilbage til sit sæde ved bordet lige over for vekseldiskontøren, der med en tankefuld mine sad og nippede til sit vinglas.

Horace fyldte sit glas, men blev i nogle minutter siddende tavs uden at løfte det op til sine læber. Hans bordfælle iagttog ham med et nervøst udtryk, idet han for hvert minut, der gik,

blev mere tilbøjelig til at tro, at der var noget galt fat med hans ny klients hoved, hvorfor han følte sig mere og mere tilskyndet til hurtigst muligt at trække sig tilbage. Han drak følgelig sit glas ud, så på sit ur og rejste sig hastigt op.

"Jeg tror, jeg kommer til at sige Dem godnat, mr. Wynward. Jeg plejer at gå tidlig til ro og har et godt stykke vej for mig. Jeg bor nemlig i Brompton, næsten en times vej herfra."

"Bliv, "sagde Horace, "vi har jo endnu ikke talt om vore forretninger. Klokken er kun ni. Jeg ønsker en times uforstyrret samtale med Dem, mr. Levison."

Ågerkarlen skiftede farve. Det var vel næsten umuligt for denne pergamentsmaske at blive blegere, end den var i forvejen, men der kom et pludseligt, spøgelsesagtigt skær over mandens ansigt.

"Mit navn er Lewis," sagde han med en tvungen grimasse, der skulle forestille et smil.

"Lewis eller Levison. Folk af deres slags har så mange navne, som de lyster. Da De rejste i Schweiz for to år siden, var Deres navn Levison; da De ægtede Laura Daventry, var Deres navn Levison."

"De er genstand for en eller anden besynderlig misforståelse, min herre. Navnet Levison er mig fremmed."

"Er navnet Daventry også fremmed for Dem? De genkendte mit navn i går. Da De første gang hørte det, var jeg en lykkelig mand, Michael Levison. Den ulykke, der har ramt mig, er Deres værk. O, jeg kender Dem godt nok, og jeg er forsynet med tilstrækkelige midler til at godtgøre, hvem De er. Jeg har fulgt Dem skridt for skridt på Deres rejse – fulgt Deres spor lige til det værtshus, hvorfra De drog afsted den oktober morgen for

henved et år siden med en ledsagerske, som intet menneskeligt øje har set siden den dag. De er jo kyndig i det tyske sprog, mr. Levison. Læs dette."

Horace Wynvard tog den af det tyske blad udklippede meddelelse ud af sin lommebog og lagde den foran sin gæst. Pengeudlåneren puffede den til side efter at have kastet et hurtigt blik på dens indhold.

"Hvad har dette at bestille med mig?" spurgte han.

"En hel del, mr. Levison. Den ulykkelige kvinde, der nævnes i denne meddelelse, var en gang Deres hustru: Laura Daventry, den pige, jeg elskede, og som besvarede min kærlighed; som De skændigt røvede fra mig ved at spekulere i hendes naturlige kærlighed til en svag, uværdig fader, og hvis liv De ødelagde, indtil De gjorde ende på det ved en forbrydelse med Deres egen grusomme hånd. Hvis jeg havde stået bag ved Dem på den ensomme bjergsti i Tyrol og havde set Dem slynge Deres offer ud i afgrunden – så kunne jeg dog ikke være mere overbevist, end jeg nu er, om, at Deres hånd øvede dåden. Men sådanne forbrydelser som disse er vanskelige – i dette tilfælde måske umulige – at bevise, og jeg er bange for, at De kunne undslippe galgen. Der er imidlertid andre omstændigheder i Deres liv, som lettere kan bringes for lyset, og ved hjælp af en dygtig opdager er jeg blevet herre over nogle mærkelige hemmeligheder fra Deres fortid. Jeg kender det navn, som De bar for omtrent femten år siden, før De nedsatte Dem i Trinidad som købmand. De hed på den tid Michael Lucas, og De flygtede ud af landet med en stor sum penge, som De havde stjålet fra Deres principaler. De har været eftersøgt en god stund, mr. Levison, men det er meget muligt, at De ville være

gået fri til Deres dages ende, hvis jeg ikke havde sendt min agent ud for at opspore Dem og Deres tidligere liv."

Michael Levison rejste sig hurtigt op fra sin plads, rystende over hele legemet. Horace rejste sig i samme øjeblik, og de to mænd stod ansigt til ansigt – den ene et sandt billede på den fejeste frygt, den anden kold og selvbehersket.

"Det er en kæde af løgn!" stammede Levison, idet han nervøst tørrede sine læber med et lommetørklæde, som han holdt mellem sine skælvende fingre. "Har De ført mig her hen for at fornærme mig med afsindig tale?"

"Jeg har ført Dem her hen, for at De kan høre Deres dom. Der var en tid, da jeg troede, at hvis De og jeg nogensinde kom til at stå ansigt, ville jeg skyde Dem ned som en hund, men jeg har forandret min mening. Sådanne skabede hunde som De er ikke værdige til at plette en ærlig mands hånd med blod. Det er frugtesløst at fortælle Dem, hvorledes jeg elskede den pige, som De myrdede. Deres onde natur ville ikke kunne forstå andre end de laveste og sletteste lidenskaber. Rør Dem ikke af pletten – jeg har en ladt revolver hos mig og gør det øjeblikkelig forbi med Dem, hvis De prøver på at forlade dette værelse. Politiet venter Dem udenfor, og De går herfra til galgen. – Tys, hvad er det?"

Der hørtes lyden af fodtrin på trappen uden for, en kvindes fodtrin, og på samme tid raslen af en silkekjole. Spisestuedøren stod på klem, og lyden var aldeles tydelig i det tomme hus. Michael Levison vendte sig om mod døren lige som med et svagt håb om at finde lejlighed til at undslippe, men – nogle få skridt fra døren standsede han pludselig og udstødte et hæst skrig. Døren blev pludselig stødt op af en let hånd, og en

skikkelse viste sig på tærsklen – en pigeagtig skikkelse, klædt i en sort silkedragt, med et blegt, alvorligt ansigt, omgivet af mørkebrunt hår.

"Den døde vender tilbage til livet!" skreg Levison. "Skjul hende, skjul hende! Jeg tør ikke se hende! Lad mig gå!"

Han vaklede hen til døren i den modsatte ende af værelset, men fandt den lukket, og sank derpå ned i en stol, idet han skjulte ansigtet i sine magre hænder. Den unge pige kom ind i værelset og stillede sig ved siden af Horace Wynward.

"De har glemt mig, mr. Levison," sagde hun; "og De antager mig for min søsters genfærd. Jeg har altid lignet hende, og man siger, at jeg er kommet til at gøre det endnu mere i de sidste to år. Vi fik brev fra Dem for en måned siden, dateret Trinidad, hvori De skrev, at min søster Laura levede rask og lykkelig med Dem der, og nu antager De mig for den dødes skygge?"

Den forfærdede usling så ikke op. Han var endnu ikke kommet sig efter den rystelse, som han havde fået ved sin svigerindes pludselige tilsynekomst. Lommetørklædet, som han holdt op til sine læber, var plettet med blod. Horace Wynvard gik roligt hen til yderdøren og åbnede den, hvorpå han straks efter kom tilbage med to mænd, der gik hen til Levison. Denne gjorde intet forsøg på at sætte sig til modværge, da de gav ham et par håndjern på og førte ham bort. Der holdt en vogn udenfor, parat til at køre ham til fængslet.

Emily Daventry sank om på en stol, da han var blevet ført ud af værelset.

"O, mr. Wynward," sagde hun, "jeg tror kun, der kan være ringe tvivl om min søsters ulykkelige skæbne. Det eksperiment, De foreslog, er kun lykkedes alt for vel."

Horace Wynward havde været i Devonshire for at udspørge de to unge piger om deres søster. Han var blevet slået af Emilys lighed med hans tabte elskede og havde overtalt hendes tante til at tage hende med til London i det øjemed ved hendes hjælp at godtgøre Levisons identitet og prøve den virkning, som hendes tilsynekomst ville gøre på den mistænkte snigmorder.

Politiet var blevet forsynet med en anselig mængde vidnesbyrd mod Levison i dennes egenskab som handelskontorist, købmand og vekseldiskontør. Men sagen var både indviklet og langvarig, og efter at have været underkastet adskillige forhør blev fangen angrebet af en farlig hjertesygdom, som han allerede havde lidt af i flere år, men som forværrede sig betydeligt, mens han sad fængslet. Da han følte sig døden vis, sendte han bud efter Horace Wynward og tilstod for ham sin forbrydelse, idet han med djævelsk glæde mente at øve en slags hævn mod sin rival ved denne tilståelse.

"Jeg kendte Dem godt nok, da De kom hjem, Horace Wynward," sagde han, "og jeg troede, at det skulle blive min lykkelige lod at iværksætte Deres fuldstændige ruin. De overlistede mig, men alt i alt har De dog lidt det største nederlag. Den pige, De elskede, er død. Hun vovede at fortælle mig, at hun elskede Dem; hun trodsede min vrede, sagde, at hun havde solgt sig til mig for at frelse sin fader fra vanære, og tilstod, at hun hadede mig og altid havde hadet mig. Fra den time af havde hun selv fældet sin dom. Hendes blege ansigt var en stadig bebrejdelse mod mig. Jeg blev drevet til vanvid af hendes tårer. Hun plejede i søvne at mumle Deres navn. Det undrer mig, at jeg ikke skar halsen over på hende, mens hun lå der med dette navn på sine læber. Men det kunne have bragt

mig i galgen. Derfor var jeg tålmodig og ventede, til jeg kunne blive alene med hende mellem bjergene. Det var kun et lille skub, og hun var forsvundet. Jeg kom alene hjem, fri for den pine og den feber, jeg var begyndt at føle i hendes nærhed; fri for det – undtagen i mine drømme. I dem har hun spøgt lige siden, med sine blege træk – ja, ved Himlen, jeg har næppe vidst, hvad søvn vil sige, lige siden den time, uden at se hendes hvide ansigt og høre det eneste, lange skrig, som steg op mod himlen, da hun faldt ..."

Han døde nogle dage efter denne sammenkomst, og forinden hans dom kunne blive fældet. Tiden, der læger de fleste sår, bragte også lidt efter lidt fred til Horace Wynward. Han førte en tid lang en ensom og menneskesky tilværelse i det lille hus i Mayford, som han havde ladet indrette og møblere til sig selv. Men ved et gentaget besøg i Devonshire, hvor Laura Daventrys to søstre levede deres tarvelige og flittige liv i deres tantes skole, gjorde han den opdagelse, at Emilys lighed med hendes søster havde gjort hende meget kær for ham, og det påfølgende år førte han den unge pige til Crofton som dettes retmæssige herskerinde. Kort efter brylluppet aflagde de et vemodigt besøg på det ensomme sted i Tyrol, hvor Laura Levison havde fundet døden, og de nygifte blev der, mens man satte et hvidt marmorkors på hendes grav.

Chrighton Abbey

1. Julegæster på et engelsk herresæde

Familien Chrighton nød stor anseelse i det grevskab, hvor min barndom og ungdom henrandt. At nævne squire Chrighton var at nævne en ligefrem magnat i hine fjerne vestlige egne af England. Chrighton Abbey havde været i den samme families besiddelse lige siden kong Stephens tid, og der var endnu en gammel fløjbygning, særdeles vel vedligeholdt, og et med buegang forsynet firkantet gårdsrum tilbage af den oprindelige bygning. Værelserne i denne del af huset var lave og tillige noget mørke, men skønt sjældent benyttede stod de fuldt møblerede og gjorde tjeneste ved højtidelige lejligheder, når abbediet var fuldt af gæster.

Det gamle herresædes hovedbygning var blevet genopført under dronning Elizabeths regering i en statelig og storslået stil. Den sydlige fløj og en lang musiksal var blevet tilføjet i dronning Annas tid. I det hele var Chrighton Abbey et prægtigt, imponerende sted og regnedes til grevskabets herligheder.

Alt jordegods i Chrightons sogn og en lang strækning udenfor dets grænser tilhørte den mægtige squire. Sognets kirke lå indenfor parkens mure, og squiren havde dispositionsret over kaldet, der vel ikke var særdeles indbringende, men dog tjenligt til at ernære et eller andet yngre medlem af familien eller som en retrætepost for en veltjent huslærer, sekretær eller lignende, som man ikke længere havde brug for på abbediet.

Jeg var en født Chrighton, og min fader, en fjern slægtning af den regerende squire, havde været sognepræst til Chrighton. Hans død efterlod mig aldeles uforsørget, og jeg havde intet andet valg end at drage ud i den barske, ubekendte verden og erhverve mit brød i en afhængig stilling, hvilket, så naturligt det end i vore dage kan synes, dog for en Chrighton var en hård nødvendighed.

Af hensyn til min fornemme slægts traditioner og fordomme foresatte jeg mig at søge beskæftigelse i udlandet, hvor en enkelt Chrightons sociale fornedrelse ikke så let ville volde det stolte hus, jeg tilhørte, skam. Heldigvis havde jeg fået en omhyggelig opdragelse og lagt mig efter de forskellige fag, hvis studium nu betragtes som uundværlig for den højere dannelses opnåelse. Det lykkedes mig derfor uden synderlig vanskelighed at få en plads i Wien, hos en tysk adelsfamilie, og her forblev jeg i syv år, mens jeg stadig lagde en betydelig del af min særdeles rigelige løn til side. Da mine elever efter det nævnte tidsrums forløb var blevet voksne, skaffede deres moder, en venlig og ædelsindet dame, der aldrig havde ladet mig føle min underordnede stilling, mig ved sin anbefaling en endnu fordelagtigere post i St. Petersborg som opdragerinde for tre unge grevinder, hvis forældres fremragende stilling ved hoffet og i den fornemme verden ikke gav dem synderlig tid til at befatte sig med deres børn. I denne betroede stilling tilbragte jeg fem år i den russiske kejserstad, men efter forløbet af dette tidsrum overvældedes jeg af den længsel, jeg længe i stilhed havde følt, efter at gense mit kære fædreland og min hjemstavn.

Jeg havde ingen nære slægtninge tilbage i England. Min moder var død nogle år før min fader, min eneste broder var i

Indien i regeringens tjeneste, og jeg havde aldrig haft en søster. Men jeg var en ægte Chrighton og elskede det land, hvor min stamme i mange århundreder havde bygget og boet, den jord, alle mine forfædres aske hvilede i. Jeg var desuden sikker på at finde en varm velkomst hos venner af mine afdøde forældre, og jeg opmuntredes end yderligere til at tage mig en ferie af de hjertelige breve, jeg fra tid til anden modtog fra squirens frue, en ædel, varmhjertet kvinde, som fuldt ud anerkendte mit valg af en uafhængighed, som ganske vist var beskeden, men erhvervet ved eget arbejde, og som altid havde vist sig som min veninde.

I den sidste tid havde alle mrs. Chrightons breve indeholdt en opfordring til mig om at tilbringe nogle uger på abbediet, når jeg vendte hjem til England, og jeg vidste, at denne indbydelse var oprigtigt ment, ikke blot en tom høflighed.

"Jeg ville ønske, De kunne komme til julen," skrev hun om efteråret det år, da jeg tænkte på at rejse til England. "Vi får en munter tid da, for jeg venter en hel del hyggelige og elskværdige mennesker til abbediet. Edward skal have bryllup tidligt næste forår, til sin faders store tilfredshed, for det er et i enhver henseende godt og passende parti. Edwards forlovede er også blandt vore julegæster. Hun er en meget køn pige, ja, jeg burde måske endda kalde hende en skønhed. Hun heder Julia Tremaine, en af Tremainerne fra herresædet Old Court i nærheden af Hayswell, en meget gammel familie, som De rimeligvis erindrer. Hun har flere brødre og søstre og får kun lidt, måske slet intet, efter sin fader, men hun har arvet en betydelig formue efter en tante og anses i hele grevskabet for en rig arving, en omstændighed, der dog ikke har haft nogen

indflydelse på Edwards valg, som jeg næppe behøver at sige Dem. Han blev forelsket i hende på et bal, der blev afholdt her efter en tingsforsamling, og ivrig og letbevægelig, som han jo er, friede han til hende mindre end fjorten dage efter. Det er, som jeg håber og tror, fra begge sider et kærlighedsparti, og jeg nærer de bedste ønsker for deres fremtidslykke."

Efter dette kom en gentagelse af indbydelsen til mig. Jeg måtte tage lige til abbediet ved min ankomst til England, skrev min gæstfri slægtning, og forblive der, så længe jeg havde lyst.

Dette brev bestemte mig. Mit længe nærede ønske om at gense den kære skueplads for min lykkelige barndom og tidlige ungdom var nu vokset til en brændende higen, der ikke undte mig ro. Jeg kunne også uden skade for min opdragerindestilling tage mig en ferie. Følgelig traf jeg mine forberedelser og afrejste tidligt i december, uden at skræmmes af den barske og mørke årstid, fra St. Petersborg, under beskyttelse af major Manson, som havde tilbragt nogle måneder i Rusland og var en ven af grev Freysdorff, hvis døtre jeg havde opdraget.

Jeg var nu treogtredive år gammel. Min ungdom var ganske forsvundet, skønhed havde jeg aldrig besiddet, og jeg nøjedes med at tænke på mig selv som bestemt til at henleve mine dage i enlig stand, være en tilskuerinde til livets store drama og ikke forstyrres af nogen feberagtig higen efter at tage aktiv del i samme. Men natur og tilbøjelighed gjorde mig det også let at forsone mig med denne art af tilværelse, som falder mange kvinder så tung. Ingen lidenskab havde nogensinde fortæret mig, ingen indre storme havde rystet mit sinds ligevægt. En hæderlig virksomhed, en kæde af simple pligter og beskedne nydelser var tilstrækkeligt til at udfylde mit liv og tilfredsstille

mine ønsker. Mine kære forældre, hos hvem jeg var vokset op, og samlivet med hvilke havde udgjort min største glæde, var døde, og efter dette uerstattelige tab havde jeg opgivet håbet om en virkelig personlig lykke. Alt havde nu en dæmpet, grålig farvetone for mine øjne. Livet forekom mig lige tomt for dybe glæder og for store sorger, næsten lige som en diset, solløs dag tidligt på efteråret, stille og fredelig men uden glans og uden friskhed.

Det gamle abbedi fremstillede sig for mit syn i al sin vinterlige pragt, da jeg ankom dertil en klar, stjernerig aften omtrent klokken ni. Rimfrosten glitrede på den brede græsplæne, der strakte sig fra stenterrassen midt foran hen til en halvkreds af stolte gamle ege- og bøgetræer. Fra musiksalen ved enden af den sydlige fløj lige til de massivt indrammede gotiske vinduer i de gamle værelser i den nordlige sidebygning strålede et uafbrudt lysskær, ikke uligt en flerdobbelt rad af gyldne perler. Synet mindede mig levende om et tryllepalads i et fantastisk tysk eventyr, og jeg ventede halvt at se alle lysene slukkes på et øjeblik og den store, slotsagtige bygning blive indhyllet i dybt mørke.

Den gamle butler, som jeg huskede lige fra min barndom, og som ikke syntes mig at være blevet en dag ældre under min tolvårige fraværelse, kom ud fra spisesalen, netop som en tjener åbnede den store indgangsdør for mig og bød mig gæstfrit velkommen, ja, han insisterede endog på med egne hænder at bringe mine sager ind i forhallen, en nedladenhed, han kun sjældent viste, og som bragte hans underordnede til at behandle mig med fordoblet høflighed.

"Det er en sand glæde at se Deres venlige ansigt igen, miss Sarah," sagde denne familien Chrightons tro tjener, der næsten følte sig som hørende til slægten efter mere end fyrre års ophold under abbediets lune tag, idet han hjalp mig kåben af og derpå skilte mig af med tasken med rejseklæder, som jeg bar i hånden. "De er jo blevet lidt ældre, siden den gang De boede i præstegården hos Deres fader for tolv år siden, men De ser rigtig godt ud alligevel, og Gud velsigne Dem, hvor de alle sammen vil blive glade over at se Dem! Fruen fortalte mig selv om, at De skulle komme, og at hun var så fornøjet over det.

De vil vel gerne tage Deres hat af, før De går ind til selskabet, antager jeg. Huset er fuldt af gæster allerede. Kald på mrs. Marjorum, James – vil du?"

Tjeneren forsvandt straks, og vendte straks efter tilbage med mrs. Marjorum, en trivelig dame, der ligesom butleren Truefold havde været en fast institution på abbediet fra den forrige squires tid. Også af hende fik jeg en hjertelig velkomst, og hun førte mig op ad trapper og hen ad korridorer, indtil jeg næppe vidste, hvor jeg befandt mig.

Til sidst nåede vi et meget hyggeligt værelse, et firkantet tapetseret kammer, hvis lave loft understøttedes af en svær egebjælke. Værelset så meget indbydende ud med en klar ild flammende i den brede, åbne kamin, men det havde et noget gammeldags præg, som overtroiske personer kunne have sat i forbindelse med mulige spøgelser og andre uhyggelige ting.

Heldigvis var jeg af naturen aldeles uromantisk og fuldstændig vantro med hensyn til genfærd. Værelsets ejendommelige præg var derfor kun en anbefaling i mine øjne. "Vi er jo i kong Stephens fløj, er vi ikke, mrs. Marjorum?"

spurgte jeg. "Dette værelse forekommer mig ganske fremmed. Jeg tror ikke, at jeg nogensinde før har været herinde."

"Rimeligvis ikke, miss. Jo, dette er ganske rigtigt den gamle fløj. Deres vindue vender ud til den gamle staldgård, hvor jagthundene plejede at være i den gamle squires tid – ja, jeg mener den nuværende squires bedstefader, og den gang var abbediet et endnu prægtigere sted end nu, har jeg hørt fortælle. Vi har huset så fuldt nu til julen, ser De, miss, at vi har været nødt til at bruge alle værelserne i denne sidebygning; så De behøver ikke at føle Dem ensom. Kaptajn og mrs. Cranwick bor i det næste værelse og de to frøkener Newport i det blå værelse lige overfor."

"Min bedste mrs. Marjorum, jeg er særdeles tilfreds med min bolig, og jeg synes godt om at skulle sove i et rum, som allerede eksisterede på kong Stephens tid, da abbediet var beboet af munke efter dets oprindelige bestemmelse. Rimeligvis har en eller anden from klosterbroder slidt disse gulvplanker med sine knæ, når han har forrettet sine daglige bønner."

Den gamle husholderske stirrede lidt forundret på mig med en mine, som om hun ikke havde den allerstørste sympati med den svundne munketid, og bad mig undskylde, at hun måtte forlade mig, da hun havde så meget at sørge for netop nu. Kaffen skulle serveres, og hun tvivlede på, at den af tjenestepigerne, som var pålagt omsorgen for dette, ville udføre sit hverv ordentligt, hvis ikke hun selv, mrs. Marjorum, var til stede for at føre sit sædvanlige overopsyn.

"Men De behøver bare at ringe, miss, så kommer Susan straks op til Dem. Hun plejer undertiden at hjælpe vore unge damer, og hun er ganske dygtig, det må jeg sige om hende.

Fruen har udtrykkeligt befalet, at hun skal være til Deres tjeneste, miss Sarah."

"Det er meget pænt af mrs. Chrighton, men jeg forsikrer Dem, mrs. Marjorum, at jeg næsten aldrig behøver en kammerpiges hjælp. Jeg er vant til at besørge mit toilette selv. Så, skynd Dem nu ned og se til kaffen. Om ti minutter skal jeg være i selskabsværelserne blandt de andre gæster. Er her mange mennesker allerede?"

"Ja, en hel del, miss. Der er miss Tremaine med sin moder og sin yngre søster. De har naturligvis hørt om forlovelsen mellem hende og mr. Edward? En rigtig smuk ung dame er hun – men vel stolt efter min mening. Tremainerne har altid været stolte folk, og denne er en rig arving desuden. Mr. Edward er så forelsket i hende, jeg tror, han knap nok synes, at jorden er god nok for hende til at træde på. Men alligevel kan jeg ikke lade være at ønske, at han havde valgt en anden, én, som ville have holdt mere af ham, og som ikke havde et så koldt og hovmodigt væsen. Men alt det vedkommer jo ikke mig, og jeg ville ikke have tænkt på at sige sådan noget til nogen anden end Dem, miss Sarah, der hører til familien". Husholdersken fortalte mig endelig, at jeg ville finde middagsbordet dækket for mig i frokostværelset og skyndte sig bort, mens jeg åbnede min kuffert for at klæde mig om.

Jeg brugte ikke lang tid til mit toilette, – det var ikke min sædvane. Jeg tænkte mindre på min pynt end på at glæde mig over det hyggelige kvarter jeg havde fået i det kære gamle abbedi. Al nutidens komfort var blevet føjet til det svære mørktglinsende egetræs-bohave fra flere generationer tilbage, og denne forbindelse frembragte en meget behagelig virkning.

På det massive toiletbord med mange udskårne forsiringer fandtes parfumeflasker af rubinrødt bøhmisk glas, kinesiske smykkeæsker og en mængde elegante nipssager. Foran kaminen stod en lav, magelig lænestol, betrukket med møbeldamask, en ægte nutidsluksus. Et nydeligt lille skrivebord af poleret lønnetræ var stillet i en bekvem nærhed af vinduet, og de mørkttapetserede vægge gav værelset et lunt, hjemligt præg, som jeg elskede, især efter mit lange ophold i fremmede lande og blandt fremmede mennesker.

Jeg havde dog ikke tid til at fordybe mig i drømmende betragtninger, som stedet og min egen stemning ellers let kunne friste til. Jeg ordnede mit hår på den sædvanlige simple måde og iførte mig en mørkegrå silkekjole, besat med fine gamle kniplinger, en foræring af grevinde Freysdorff, da jeg fandt dette at være en beskeden, men ikke alt for tarvelig dragt, som passede til lejligheden. Til sidst bandt jeg et massivt guldkors, der havde tilhørt min moder, omkring halsen i et højrødt fløjlsbånd, og hermed var mit toilette færdigt. Et blik i spejlet overtydede mig om, at der ikke var noget væsentligt at udsætte på mit antræk, og nu skyndte jeg mig hen gennem den lange korridor og ned ad den brede egetræstrappe til forhallen, hvor butleren mødte mig og førte mig til frokostværelset, hvor en udmærket middag var dækket for mig alene. De andre havde allerede spist for en time siden.

Jeg skyndte mig imidlertid at blive færdig med mit måltid, skønt jeg næsten intet havde spist hele dagen; for jeg ville gerne hilse på mrs. Chrighton så snart som muligt. Netop som jeg ville til at begive mig til selskabsværelserne, åbnedes døren, og mrs. Chrighton selv trådte ind, en statelig, fornemt udseende

dame, iført en elegant mørkegrøn fløjlskjole, rigt besat med ægte valenciennesknipIinger. Hun havde i sin ungdom været en skønhed og bevarede endnu i sin modne alder utvetydige spor af den. Især havde hun et sjælfuldt og yndigt udtryk, der vandt hende hjertet hos alle dem, hun færdedes iblandt.

Hun modtog mig med en hjertelighed, som om jeg kunne været en søster, og kyssede mig til velkomst.

"Jeg har først i dette øjeblik hørt om Deres ankomst, min kære Sarah," sagde hun, "skønt De jo har været her en halv time allerede. Hvad må De have tænkt om mig?"

"Hvad andet skulle jeg tænke om Dem, kære Fanny, end at De er venligheden selv. Jeg ventede sandelig ikke, at De skulle forlade alle Deres andre gæster for at modtage mig, og det gør mig virkelig ondt, at De har ulejliget Dem herind. Jeg behøver ingen ceremonier for at overtyde mig om Deres venskab."

"Men min kære Sarah, her er ikke tale om ceremonier. Jeg har glædet mig sådan til De kom, og jeg ville nødigt have mødt Dem til velkomst blandt alle de mange mennesker. Kys mig igen, kære, og velkommen – hjertelig velkommen til Chrighton. Husk på, Sarah, at dette hus er altid Deres hjem, når som helst De behøver et sådant."

"Tak, min kære, venlige kusine. Og De skammer Dem ikke over mig, som har arbejdet for mit brød hos fremmede?"

"Skamme mig over Dem, kære? Nej, sandelig ikke! Jeg beundrer tværtimod Deres flid og uafhængighedsfølelse. Men kom nu med mig til selskabssalen. Pigebørnene vil blive så glade ved at se Dem."

"Og jeg ikke mindre ved at se dem. De var små skolepiger, da jeg forlod England, jeg husker dem tydeligt, som de løb rundt

på marken i deres korte hvide blusekjoler. Og nu antager jeg, at de er blevet smukke unge damer."

"De ser meget godt ud, men de er ikke så kønne som Edward. Han er virkelig en udmærket smuk ung mand. Jeg tror ikke, jeg gør mig skyldig i nogen moderlig overdrivelse ved at sige det."

"Og miss Tremaine?" sagde jeg. "Jeg er virkelig meget nysgerrig efter at se hende."

Det forekom mig som om en svag skygge gled hen over min kusines ansigt, idet jeg udtalte dette navn.

"Javist, – miss Tremaine," svarede hun tankefuldt, "De vil sikkert blive slået af hendes skønhed."

Hun trak min hånd ind under sin arm og førte mig til selskabssalen, et meget stort værelse med en kamin ved hver side, brillant oplyst og denne aften indeholdende omtrent tyve mennesker, spredt i små grupper, som alle talte og lo muntert. Mrs. Chrighton gik lige hen til en af kaminerne, hvor to unge piger sad sammen på en lav sofa, mens en ung herre, noget over seks fod høj, stod nær ved dem med sin arm hvilende på marmorgesimsen over kaminen. Et eneste blik sagde mig, at denne unge mand med de mørke øjne og det krøllede brune hår var Edward Chrighton. Alene hans udprægede lighed med moderen betegnede ham tilstrækkeligt som hendes søn; jeg genkendte desuden også ansigtets træk og de klare, frygtløse øjne, der så ofte havde set op til mig i de fjerne dage, da arvingen til Chrighton Abbey var en af de yngste disciple ved Eton.

Den unge dame, der sad nærmest Edward Chrighton, tiltrak sig særligt min opmærksomhed, for jeg følte mig forvisset om, at denne dame var miss Tremaine. Hun var høj og slank og bar

sit hoved med en statelig fyrstindeholdning og mine, der straks ved første blik slog mig endnu mere end hendes skønhed. Dog var hun smuk, meget smuk endda. Mrs. Chrighton havde haft ret, da hun fortalte mig dette, men det strålende skønne ansigt med de fine, regelmæssige træk, den let buede næse og korte overlæbe, som udtrykte ubøjelig stolthed, de store, kolde blå øjne, finttegnede bryn og det skinnende gyldenblonde hår var alt andet end sympatisk. At miss Tremaine måtte blive almindeligt beundret, var der ingen tvivl om, men jeg forstod slet ikke, hvorledes nogen mand kunne være blevet forelsket i denne hovmodige, statuelignende skønhed.

Hun bar en hvid musselinskjole, og hendes eneste smykke var en pragtfuld hjerteformet medaljon, indfattet i diamanter, som hun havde hængende i et bredt sort fløjlsbånd, der fortræffeligt fremhævede hendes runde, hvide hals. Hendes hår, der syntes at være ualmindelig rigt, var opsat i kraftige fletninger, der hævede sig over hendes lille hoved næsten som en dronningekrone.

Til denne unge dame henvendte mrs. Chrighton sig.

"Jeg har en slægtning af os at præsentere for dig, Julia," sagde hun smilende. "Miss Sarah Chrighton, netop ankommet fra St. Petersborg."

"Fra St. Petersborg? Hvilken skrækkelig rejse på denne årstid! Hvorledes har De det, miss Chrighton? Det var i sandhed meget modigt af Dem at komme så langvejs fra. Rejste De alene?"

"Nej, jeg havde en herre til rejsefælle og beskytter, det vil sige indtil London. Jeg er kommet her til abbediet alene."

Den unge dame rakte mig sin hånd med en temmelig nedladende mine, som det forekom mig. Jeg så de kolde blå

øjne tage et skøn over min person fra isse til fod, og jeg troede at kunne læse i miss Tremaines ansigt den korte, foragtelige dom: "En aldrende snerpe og en fattig slægtning."

Jeg fik dog ikke tid til at føle mig krænket af hendes væsen, for i samme øjeblik greb Edward Chrighton begge mine hænder og gav mig en så hjertelig, ja kærlig velkomst, at han næsten fristede mig til et groft brud på konveniensen, nemlig at fælde en tåre.

To nydelige unge piger i blå alpacakjoler kom også ilende til fra forskellige sider og hilste mig muntert som "kusine Sarah", de tre dannede en lille kreds omkring mig og bestormede mig med spørgsmål, – om jeg erindrede dette og om jeg havde glemt hint, det lystige slagsmål på den nyslåede mark, hvor det friske hø blev brugt til kastevåben, teselskabet for fattigskolens børn i præstegården, vore friluftsfornøjelser i Hawley Skov, vore botaniske udflugter til Chorwell Heath, kort sagt alle deres barndoms og min ungdoms simple glæder, som de havde bevaret i venlig erindring. Under denne samtale, som mrs. Tremaine naturligt nok ikke deltog i, bar hendes skønne ansigt et hånligt udtryk, som hun på ingen måde søgte at skjule.

"Jeg havde virkelig ikke tiltroet Dem en så arkadisk smag, mr. Chrighton," sagde hun til sidst. "Fortsæt endelig med Deres barnlige erindringer. Disse ungdommelige oplevelser er højst interessante."

"Jeg venter ikke, at de skal interessere Dem, Julia," svarede Edward i en lidt såret og, som jeg syntes, lidt bitter tone. "Jeg kender alt for godt Deres foragt for slige ubetydelige landlige fornøjelser. Har De vel nogensinde selv været et barn i sind og tanker? Jeg kan ikke forestille mig, at De nogensinde har løbet

efter en sommerfugl eller leget med småsten og muslingeskaller."

"Måske ikke. Jeg kan i hvert tilfælde ingen oplysning give Dem i denne vigtige sag, for min hukommelse går ikke så langt tilbage som Deres."

Jeg kunne se, at hendes spot pinte Edward og bragte ham ud af stemning. Med vor hyggelige passiar om svundne dage var det nu forbi, efter miss Tremaines uskånsomme afbrydelse ville det ikke lykkes os igen at optage tråden. Den unge dame, som havde siddet ved siden af miss Tremaine i den lille sofa, forlod nu sin plads, og Edward skyndte sig indtage den, hvorpå han begyndte en dæmpet samtale med sin forlovede, fra hvis side han ikke veg resten af aftenen. Jeg listede mig flere gange til at iagttage hans livlige, udtryksfulde ansigt, og jeg kunne ikke lade være at undre mig over, at han følte sig tiltrukket af den hovmodige skønne, der ikke forekom mig at være hans kærlighed værdig.

Det var midnat, da jeg vendte tilbage til mit værelse i nordfløjen, særdeles tilfreds med den hjertelige modtagelse, som var blevet mig til del. Jeg stod tidligt op den næste morgen – det var noget, jeg forlænge siden havde vænnet mig til og befandt mig vel ved, – og trak de mørkerøde damaskes gardiner fra vinduet for at betragte udsigten.

Jeg så en rummelig, firkantet staldgård, som en mængde lukkede døre vendte ud til. De omgivende bygninger var af massiv granitsten, den mørkegrønne efeu dannede et lunefuldt, usammenhængende broderi på de grå mure, og brunligt mos dækkede de nederste sten. Disse ærværdigt udseende staldbygninger så ud til ikke at have været benyttet i

lang tid. Den staldgård, der nu var i brug udgjordes af en række statelige røde murstensbygninger ved den modsatte ende af abbediet hinsides musiksalen, og stærkt fremtrædende, når man så abbediet fra bagsiden.

Jeg havde ofte hørt fortælle, hvorledes den nuværende squires bedstefader havde holdt et kobbel jagthunde, der var blevet solgt straks efter hans død; jeg vidste også, at min slægtning, den nulevende mr. Chrighton, mere end en gang var blevet opfordret til at følge sin bedstefaders eksempel og anskaffe jagthunde, for der fandtes ingen sådanne i tyve mils omkreds af abbediet, skønt der var god anledning til at drive rævejagt på egnen.

George Chrighton, squiren, havde imidlertid ikke de engelske herremænds almindelige lyst til jagten. Han nærede tværtimod en lønlig rædsel for denne forlystelse, og grunden hertil var, at mere end en ætling af huset Chrighton havde fundet sin død ved ulykkestilfælde på jagten. Familien Chrighton havde i det hele taget, trods dens ydre glans og rigdom ikke altid været begunstiget af lykken. Ikke ret ofte var godset og squiretitlen gået i arv fra faderen til den ældste søn. Døden i en eller anden skikkelse – ved alt for mange lejligheder en brat og voldsom død, – havde hyppigt bortrevet arvingen, inden arven var kommet i hans hænder. Når jeg i tankerne gennemgik de ikke få mørke sider i vort hus' historie, endte jeg som regel med at fundere på, hvorvidt min kusine Fanny midt i sin lykke nogensinde foruroligedes af uhyggelige anelser og uklare ængstelser for sin eneste søns skæbne, og om ikke den omstændighed, at han var hendes mest elskede barn, genstanden for hendes moderlige ømhed og stolthed på en

gang, bragte hende til hemmeligt at skælve for, at hendes skat skulle blive hende fraranet ved en af de uforudsélige og uafvendelige ulykker, der somme tider slår hærgende ned i de mest omhegnede, udvortes sikrede tilværelser.

Fandtes der ikke også et genfærd på abbediet, – en af disse spøgelsesagtige gæster, der plejer at høre til ethvert gammelt hus som en pikant modsætning til dets glans og magt? Jo, jeg mindedes at have hørt dunkle rygter om et skyggevæsen, der ved sjældne lejligheder var blevet set indenfor abbediets ærværdige mure, men det var aldrig lykkes mig at erfare enkelthederne ved dets tilsynekomster, så lidt som dets skikkelse og anledningen til dets forekomst.

De få personer, som jeg i tidligere dage havde udspurgt desangående, var beredt til at forsikre, at de intet spøgelse af nogen som helst art havde set. Rigtig nok havde de hørt fortælle om et sådant, der i svundne tider skulle have vist sig, men det var rimeligvis kun tåbelig snak, som ikke fortjente, at fornuftige folk fæstede lid til den. En gang, da jeg talte om det til min fætter George, squiren, blev han ligefrem vred og pålagde mig aldrig mere at lade ham høre noget om den dumme historie.

De korte decemberdage forløb såre hurtigt. Det gamle sted var fuldt af elskværdige, underholdende mennesker, og ugerne tilbragtes under abbediets gæstfri tag i uafbrudt munterhed og selskabelighed. For mig var det velkendte engelske herregårdsliv i en behagelig dannet kreds en stor glæde efter min mangeårige udlændighed, og bevidstheden om at befinde mig blandt kære, venligsindede slægtninge, ikke hos fremmede,

var højst velgørende. Jeg havde ikke i mange år følt mig så lykkelig.

Jeg så i denne tid meget til Edward Chrighton, og jeg tror, han underhånden havde givet miss Tremaine at forstå, at hun for at behage ham måtte være lidt venlig mod mig. Vist er det i hvert fald, at hun lagde en smule bånd på sin stolthed for at være behagelig mod mig, og jeg opdagede, at til trods for det hovmodige og hånlige sind, som hun kun sjældent gjorde sig umage for at beherske eller skjule, ønskede hun virkelig at være sin elskede tilpas.

Forlovelsestiden var dog ikke ene idyl. De havde jævnligt uoverensstemmelser, hvis anledning og enkeltheder Edwards søstre Sophy og Agnes troligt fortalte mig om og drøftede med stor interesse. Det var en kamp mellem to stolte naturer om herredømmet, men Edwards stolthed var af den ædlere art, den høje foragt for alt lavt og uværdigt, en stolthed, der ikke passer ilde til et rent og adeligt sindelag. Mig forekom han noget nær som et ideal af en ung mand, og jeg blev aldrig træt af at høre hans moders lovtale over ham. Jeg tror også, at mrs. Chrighton forstod dette, for hun viste mig lige så stor fortrolighed, som om jeg kunne have været hendes søster.

"Jeg er bange for, De må have set, at jeg ikke holder så meget af Julia Tremaine, som jeg gerne ville," sagde hun en dag til mig. "Men jeg er alligevel oprigtigt glad over, at Edward gifter sig. Min mands familie har ikke været lykkelig i den retning, ved De nok, Sarah. De ældste sønner har gennem mange slægtled været vilde og forfulgte af en vanskæbne. Da Edward var dreng, havde jeg mangen bitter time, når jeg tænkte på hans fremtid og ængstedes for, hvad den ville bringe. Han har dog, Gud være

lovet, hidtil kun beredt mig glæde og aldrig ved sin adfærd givet mig grund til misbilligelse eller bekymring. Ikke des mindre finder jeg en betryggelse i udsigten til hans giftermål. Arvingerne til Chrighton Abbey, som er døde ved ulykkestilfælde, har alle været ugifte. Der var Hugh Chrighton, som under George II's regering blev dræbt i en duel, John, som knækkede ryggen under en jagt tredive år senere, Theodore Chrighton, som endnu senere blev fældet ved et vådeskud af en skolekammerat i Eton, og Jasper, hvis lystyacht kuldsejlede i Middelhavet for fyrre år siden, og han alene druknede, mens de andre ombord blev reddet. En skrækkelig liste, ikke sandt, Sarah? Jeg vil synes, at min søns liv er mere sikret, når han er blevet gift. Det vil forekomme mig, som om han derved er undsluppet fra den ødelæggelse, der har ramt så mange ældste sønner af ætten Chrighton. Når han først er blevet ægtemand, vil han have større grund til at værne om sit liv, ikke sandt?"

Jeg måtte erklære mig enig med mrs. Chrighton i dette stykke, men i mit stille sind kunne jeg ikke lade være at ønske, at han havde valgt en anden brud end den stolte, kolde, skønne Julia Tremaine. Jeg kunne ikke tænke mig, hvorledes han skulle blive lykkelig med en sådan hustru.

Kun alt for snart kom julen, en ægte engelsk jul med sne og frost ude, med varme og lystighed inden døre, med skøjteløb på den store dam i parken og kanefarter på de snelagte landeveje om dagen, med dramatiske forestillinger, *tableaux vivant*, ordlege og private koncerter om aftenen. Det overraskede mig, at miss Tremaine afslog at tage virksom del i disse aftenforlystelser. Hun foretrak stadig at sidde som tilskuerinde blandt de ældre, og havde da en mine som en fyrstinde, for

hvem disse forlystelser alene var bestemt, og hun lod til at mene, at hun udfyldte sin bestemmelse og tilfredsstillede alle rimelige krav ved at sidde stille og lade sin skønhed stråle for de øvriges beundrende blikke. Der var dog ingen stræben hos hende efter at brillere eller kokettere, hendes stolthed lod intet rum for forfængelighed eller behagelyst. Alligevel vidste jeg, at hun kunne have vundet hyldest og bifald ved sit musikalske talent, hvis hun havde villet, for jeg havde tilfældigvis en morgen hørt hende synge og spille i mrs. Chrightons private dagligstue, hvor husfruen som regel tilbragte sine morgentimer, alene i nærværelse af Edward, hans søstre og mig, og jeg havde ved den lejlighed erfaret at både hendes sang og spil stod langt over, hvad husets øvrige gæster formåede at præstere.

2. Et par forlovede

Mrs. Chrightons to døtre og jeg tilbragte mange hyggelige timer sammen, mens vi kørte fra cottage til cottage i en ponyvogn og uddelte mrs. Chrightons milde gaver til sognets fattige. Der var ikke nogen stor, offentlig uddeling af tæpper og kul, men enhver blev sørget for i overensstemmelse med sin trang på en venlig og omsorgsfuld måde, der ikke kunne såre selv den mest fintfølende. Agnes og Sophy, understøttet af sin kammerpige havde i forening med præstens datter og et par andre unge damer været i virksomhed i de sidste tre måneder med at forarbejde varme vinterkjoler og uldne klædningsstykker til egnens fattige børn, så at ethvert barn juledags morgen kunne møde frem i kirken iført et fuldstændigt sæt af nye klæder. Mrs. Chrighton havde en

beundringsværdig evne til at indse og lægge sig på minde, hvad der mest behøvedes i hver enkelt husholdning, og hendes døtre og jeg fandt en glæde i at bistå hende ved at bringe de forskellige sager, alle pakket ind og forsynet med adresse af abbediets frue, i de rette hænder.

Undertiden kørte Edward for os på disse udflugter, og jeg bemærkede, at han var overordentlig yndet af egnens befolkning. Han havde et så venligt og åbent væsen, en så elskværdig og naturlig måde at omgås alle, både høje og lave, at hans popularitet var let forklarlig og fuldt fortjent. Særligt nærede han interesse for de fattige, havde en bemærkelsesværdig erindring for deres navne, deres kår, deres sygdomme og trængsler. Når han fulgte med os, havde han altid en pakke tobak med i lommen til de gamle mænd, vi besøgte, og opmuntrede dem ved alskens spøg, der måske ikke altid var særdeles vittig, men som dog opfyldte sin hensigt, at sætte tilhørerne i godt humør og bringe dem til at glemme sygelighedens, alderens og fattigdommens tryk for nogle øjeblikke.

Miss Tremaine blev også anmodet om at tage del i disse barmhjertighedsudflugter, men afslog det rent ud.

"Jeg kan ikke lide fattigfolk," erklærede hun. "Det klinger måske skrækkelig hårdt og grimt, men det er lige så godt at være ærlig, synes jeg. Jeg forstår mig ikke på at tale til fattige, og jeg kan ikke komme ud af det med dem. Jeg har sagtens ikke den rette sympati for dem, antager jeg. Heller ikke kan jeg tåle den kvalme luft i deres små lave stuer. Jeg føler mig ilde tilpas, bare jeg kommer ind i deres usle hytter. Og hvad nytter det til, at jeg besøger dem? Det er kun en fristelse for dem, til at hykle

og lyve. Det er dog bedre at skrive en liste ned med, hvad de behøver, og hvad man bør give dem, tæpper, kul, kaffe, te, sukker, vin, penge osv. og lade en pålidelig tjener uddele tingene. Ved det arrangement slipper man for at plage sig selv, og for at pålægge de fattige forpligtelsen til krybende taknemmelighed."

"Men du glemmer, Julia, eller måske ved du det ikke en gang, at der gives mennesker, for hvem det personlige forhold til de fattige ikke er en plage," indvendte Edward med blussende ansigt og i en harmfuld tone. "Mennesker, som holder af at være vidne til den glæde, de bereder, som kan lide at se de stakkels af sorg og nød furede ansigter oplives og glattes, og som sætter pris på, at deres fattige undergivne skal føle, at der er et bånd af deltagelse og venlighed mellem dem og deres herrer, et foreningspunkt mellem hytten og herregården. Der er for eksempel min moder: alle disse pligter, som du finder så brydsomme og ubehagelige, er for hende en kilde til ren og varig glæde. Jeg frygter, der vil indtræde en forandring i disse ting, når du bliver frue på abbediet."

"Jeg er jo ikke blevet det endnu," svarede hun koldt, "og der er tid nok for dig til at skifte sind, hvis du ikke anser mig egnet til stillingen. Jeg gør ikke fordring på at ligne din moder. Jeg ville foragte at påtage mig skinnet af milde, hustruelige dyder, som jeg ikke besidder."

Efter denne ordstrid gjorde Edward sig til regel hver dag at køre vor ponyvogn, og overlod til miss Tremaine at more sig, som hun fandt for godt, under hans fraværelse, og det forekom mig, som om der fra den tid af opstod et tvungent og koldt

forhold mellem dem, der blev af længere varighed og alvorligere betydning end nogen af deres foregående små stridigheder.

Miss Tremaine brød sig ikke om kaneture, skøjteløb eller billardspil, hun havde ingen af de "sværmerier", som nu er så moderne blandt unge damer. Hun plejede at sidde i et og det samme buevindue i selskabssalen hele formiddagen, beskæftiget med et broderi til en kaminskærm, som hendes yngre søster Laura hjalp hende med. Denne unge dame var så godt som en slave af sin stolte søster, som hun hverken lignede af ydre eller sind, idet hun tvært imod var et temmelig ubetydeligt væsen, som ingen lagde synderlig mærke til, og som heller ikke gjorde fordring på opmærksomhed.

Havde selskabet på abbediet været mindre talrigt, ville misforholdet mellem Edward Chrighton og hans forlovede sikkert være blevet opdaget, men huset var fuldt af gæster, der alle mest tænkte på at more sig selv, og jeg tror derfor ikke, at nogen iagttog det unge par nøjere. Ved alle offentlige lejligheder viste Edward sig også opmærksom mod og optaget af miss Tremaine. Kun hans søstre og jeg kendte således sagernes sande stilling, og jeg fulgte med lønlig interesse og bekymring udviklingen af det delvise brud, der var opstået imellem dem. Efter den unge dames åbenhjertige erklæring om, at hun var blottet for al velgørenhedsfølelse, blev jeg ikke så lidt forundret, da hun en morgen vinkede mig til side og stak mig en lille pung med guldpenge – tyve guldstykker – i hånden.

"Jeg vil være Dem meget forbunden, hvis De vil uddele disse penge blandt Deres fattige i dag, miss Chrighton," sagde hun med et anstrøg af forlegenhed, der efter min mening klædte hende ulige smukkere end den sædvanlige hovmodige mine.

"Naturligvis vil jeg gerne give dem noget, det er kun det bryderi at tale med dem, befatte mig personligt med dem, som jeg skyr. De derimod er som skabt til at være almisseuddeler, og derfor henvender jeg mig til Dem. Vær så rar ikke at tale til nogen om denne lille kommission, jeg har ulejliget Dem med."

"Til Edward må jeg dog vel sige det," indvendte jeg. Det ville være mig en stor tilfredsstillelse at underrette ham om, at hans forlovedes hårdhjertethed til dels var påtaget.

"Til ham mindst af alle," svarede hun ivrigt og med en pludselig rødme. "De ved nok, at vore anskuelser ikke stemmer overens i det stykke. Han ville derfor tro, at jeg gav pengene for at behage ham. Ikke et ord til ham om dette, jeg beder Dem, miss Chrighton."

Jeg måtte naturligvis love tavshed og uddelte miss Tremaines guldstykker i al stilhed, og uden at nogen anede, hvem de var kommet fra, blandt egnens værdigste trængende.

Juleaften og juledag kom og hengik uden vigtige begivenheder. Anden juledag skulle der være et stort bal for husets talrige tyende, og til dette var ligeledes en stor del af godsets fæstebønder indbudt. Frosten, som hidtil havde hersket, var pludselig blevet afløst af tøvejr, og det blev en fuldstændig regndag, grå og forstemmende for personer, der er modtagelige for vejrets indflydelse, og til disse hørte jeg. For første gang siden min ankomst til abbediet befandt jeg mig i en trykket stemning, uden at jeg kunne angive nogen fyldestgørende grund for det. Årelang øvelse i selvbeherskelse gjorde mig det dog let at skjule dette for det øvrige selskab, og jeg var heller ikke af tilstrækkelig betydning til at blive synderlig påagtet af andre end familien Chrightons medlemmer.

Ingen anden end jeg syntes at føle indflydelsen af det triste vejr. De ældre damer sad i en stor halvkreds omkring den ene af kaminerne i selskabssalen, det almindelige samlingssted, når abbediet var fuldt af gæster, og en gruppe af unge damer og herrer passiarede muntert foran den anden kamin. Fra billardværelset hørtes hyppigt lyden af rullende kugler og lystige lattersalver. Jeg var tyet ind i en af de dybe vinduesnicher og sad der, halvt skjult af gardinerne, mens jeg prøvede på at fæste min opmærksomhed ved en ny roman, en af den kassefuld, der hver måned blev sendt til abbediet fra boghandleren i London.

Lige så lyst og venligt som det billede var, selskabssalen frembød på denne dag, lige så uhyggelig og tungsindig var udsigten fra vinduet ud over egnen. Den dejlige, rimdækkede skov, der syntes at tilføre en eventyrlig skønhedsverden, de hvide dalstrøg og bølgeformede snebanker med sit tindrende lys og sine blå skygger var forsvundet, og i stedet for denne herlighed dryppede regnen uophørligt ned på en øde strækning af opblødt og gulnet grønsvær, og i baggrunden skimtedes gennem den grå, drivende tåge de sorte, bladløse træer. Den muntre klang af kanebjælder dirrede ikke længere gennem luften, alt var nu tavshed og øde.

Edward Chrighton var ikke mellem billardspillerne. Jeg så ham vandre op og ned gennem selskabssalens hele længde med en på en gang mørk og rastløs mine.

"Gud ske lov, endelig er da frosten forbi," udbrød han, idet han standsede foran vinduet, hvor jeg sad. Det var ikke vanskeligt at se, at han havde udtalt sine tanker højt uden at lægge mærke til min nærværelse. Skønt han ikke så ud til at

være i den bedste stemning, vovede jeg dog at tiltale ham i tillid til hans stadige venlighed mod mig.

"Hvilken slet smag at foretrække sådan et vejr som dette for frost og sne," svarede jeg. "I går så parken aldeles fortryllende ud i sin hvide vinterdragt. Og se nu på den i dag –!"

"Javist, fra et æstetisk synspunkt betragtet var sneen naturligvis at foretrække. Egnen har i dag unægtelig lighed med en stor sump. Men jeg tænker på jagten og den forbistrede frost satte en stopper for den slags fornøjelser. Nu derimod håber jeg, at vi vil få tøvejr i nogen tid."

"Men De vil dog vel ikke tage på jagt, hvad, Edward?" spurgte jeg med pludselig vågnende ængstelse.

"Jo, det har jeg rigtignok i sinde, min kære kusine, trods det forskrækkede udtryk i Deres venlige ansigt."

"Jeg troede ikke, der fandtes nogen jagthunde heromkring."

"Det gør der heller ikke, men femogtyve mil herfra, – på Dalborough herregård –, er så prægtigt et kobbel som nogetsteds i landet."

"Og De vil rejse femogtyve mil for en dags jagt, fætter Edward?"

"Jeg ville rejse dobbelt så langt for den fornøjelses skyld, kusine Sarah," erklærede han smilende. "Men jeg tager ikke bort blot for en dag denne gang, jeg skal aflægge et besøg på tre–fire dage hos sir Francis Wycherly, unge Frank Wycherly og jeg har været skolekammerater på Christchurch. Jeg skulle egentlig have været der allerede i dag, men jeg har ikke synderlig lyst til at rejse ad alskens biveje i sådan en skylregn. Men selv om det endnu øser ned i morgen, må jeg afsted."

"Hvilken egensindig ung herre!" udbrød jeg med tvungen munterhed. "Og hvad vil miss Tremaine sige om, at De således forlader hende?" tilføjede jeg i en dæmpet tone.

"Miss Tremaine kan sige, hvad hun behager," svarede han med rynkede bryn. "Det havde stået i hendes magt at bringe mig til at glemme jagtens glæder, hvis hun havde villet. Hun kender meget godt sin indflydelse hos mig, men hun har ikke fattet, hvordan hun skal gøre den gældende".

"Ah, nu begynder jeg at forstå sammenhængen. Denne jagttur er først nylig blevet bestemt."

"Ja, jeg tilstår det. For nogle dage siden begyndte jeg at blive ked af livet herhjemme, og så skrev jeg til Frank for at lade ham vide, at jeg ville besøge Wycherly herregård og deltage i jagten nogle få dage. Jeg fik straks et 'hjerteligt velkommen' til svar, og nu må jeg holde mit ord."

"Men De kommer dog vel tilbage til ballet første nytårsdag?"

"Ganske bestemt. Min udeblivelse fra denne festlighed ville bedrøve mor og krænke vore gæster. Jeg skal være her igen nytårsdag i ethvert tilfælde."

I ethvert tilfælde! Hvor let er det ikke sagt, og hvor lidt aner man ofte, hvilke hindringer der kan stille sig imellem beslutningen og dens udførelse!

"Jeg er bange for, at De vil bedrøve mrs. Chrighton ved overhovedet at tage ud på denne tur," sagde jeg rystende på hovedet. "De ved, hvilken rædsel både hun og Deres far har for jagten."

"Ja, og det er fra min fars side en stor og besynderlig fordom. Han har ingen af en engelsk landadelsmands arvelige tilbøjeligheder. Men han er en prægtig, nobel karakter, og jeg

holder ikke mindre af ham for hans kærlighed til sine bøger og studier. Men skønt mine forældre ikke ynder sportsvanen, kender de mig dog som en god rytter og ved, at de ikke behøver at være urolige for mig i den henseende. De kan virkelig også spare Deres åbenbare bekymring, min kære kusine. Jeg agter slet ikke at foretage mig noget dumdristigt eller at volde mine forældre sorg, så vidt det står til mig."

"De tager Deres egne heste med, antager jeg?"

"Naturligvis; ingen, der selv ejer heste, som er noget værd, holder af at benytte en anden mands. Jeg vil tage *Sultan* og *Druide* med."

"Men *Sultan* er ikke rigtig til at stole på. Deres søstre siger, at den er vild og vanskelig at styre."

Edward Chrighton lo muntert.

"Mine søstre vil have, at en hest skal være lige så from som et lam," sagde han, "og det er mod naturens orden. Alt hvad der er fortrinligt, både blandt heste og kvinder – undskyld sammenligningen, – lider mere eller mindre af den ubetydelige fejl – et vanskeligt temperament. Der er nu for eksempel miss Tremaine. Bekræfter hun måske ikke min påstand?"

"Måske, men i hvert fald må De tillade mig at tage hendes parti ved denne lejlighed. Jeg tror virkelig, De har uret, hvad misforståelsen mellem Dem angår."

"Tror De? Ja, hvad enten jeg har ret eller uret, så meget er vist, at hvis ikke den smukke Julia kommer til mig med venlige ord og milde blikke, bliver det aldrig godt mere mellem os."

"Jeg håber, De vil komme tilbage fra Deres jagttur i en forsonligere stemning, fætter," ytrede jeg, "det vil da sige, hvis

De gør alvor af at tage afsted. Men jeg ønsker helst, at De ville opgive Deres plan."

"Det sker ikke, Sarah. I dette stykke står min beslutning urokkelig som skæbnen selv," erklærede han og rystede på hovedet.

Vi vekslede endnu nogle ligegyldige ord, og så forlod han mig, idet han nynnede en livlig jagtvise. Senere om eftermiddagen traf jeg mrs. Chrighton alene, og hun talte da til mig om sønnens påtænkte besøg på Wycherly herregård med slet dulgt uro og bekymring.

"Edward har øjensynlig stor lyst til denne udflugt," ytrede hun beklagende, "og han kan måske have godt af lidt forandring. Hans fader og jeg ville dog helst, at han ikke skulle tage derhen, men vi har altid prøvet at undgå ethvert skin af indgreb i Edwards frihed. Han har været os en så god og kærlig søn, at det ville være uret af os at hindre hans fornøjelser. De ved jo, Sarah, hvilken sygelig rædsel min mand har for jagtens farer, og jeg er, må jeg tilstå, ikke stort mere fornuftig. Men til trods for dette har vi aldrig modsat os hans nydelse af denne hans yndlingsadspredelse, og hidtil er han gudskelov sluppet uskadt fra det. Men jeg kan forsikre Dem, min kære, at jeg har haft mangen en bitter time, når min søn har jaget i Leicestershire flere uger ad gangen."

"Han rider godt, antager jeg?"

"Udmærket. Han har et stort ry blandt jægerne her i egnen. Jeg antager næsten, at når han bliver herre på abbediet, vil han igen holde jagthunde og forny det muntre sportsliv fra hans oldefader Meredith Chrightons dage."

"Det forekommer mig, at jeg har hørt, at jagtkoblet den gang blev holdt i den forladte staldgård nedenfor mit sovekammervindue," bemærkede jeg. "Et det ikke rigtigt, Fanny?"

"Jo," svarede mrs. Chrighton alvorligt, og jeg undrede mig over grunden til den skygge, der pludselig formørkede hendes åbne, venlige ansigt, skønt jeg ikke nåede at spørge hende om grunden, da vor samtale blev afbrudt ved indtrædelsen af det øvrige selskab, der samlede sig for at rådslå om, hvilken morskab man i aftenens løb skulle finde på.

3. Et syn

Jeg gik den eftermiddag tidligere end sædvanligt op til mit værelse, da jeg agtede at skrive et par breve, inden jeg skiftede til middagen klokken syv. Men da jeg befandt mig i mit lune, hyggelige kvarter, følte jeg mig slet ikke oplagt til brevskrivning, og i stedet for at tage mine skrivesager frem, satte jeg mig i den lave, magelige lænestol foran kaminilden og hensank i vågne drømmerier.

Hvor længe jeg havde siddet således beskæftiget med mine egne tanker, ved jeg ikke. Måske havde jeg endog døset nogle minutter, da jeg pludselig blev vakt til fuld bevidsthed ved en lyd, der klang sælsomt og uvant i mine øren.

Det var en jægers horn, – kun nogle få dæmpede, klagende toner, af et jægerhorn, men disse toner lød besynderligt fjerne og uvirkelige; jeg mindedes aldrig at have hørt noget lignende. Jeg måtte tænke på musikken i "*Der Freischütz*", men selv Webers vildeste jægermelodier har ikke en så spøgelsesagtig en klang som de få simple toner, der nu uventet nåede mit øre.

Jeg fo'r op og lyttede med spændt opmærksomhed til den uhyggelige musik, der kom, jeg vidste ikke hvorfra. Det var imidlertid blevet mørkt i værelset, ilden var næsten brændt ud, og jeg begyndte at tænke på at tænde lysene på skrivebordet. Men som jeg endnu stod lyttende, glimtede pludselig et lysskær på værelsets bagvæg. Det var dog ikke et almindeligt lysskær, det havde tværtimod noget forunderlig fantastisk og unaturligt ved sig, og en uklar angst greb mig, skønt jeg gjorde mig umage for at betvinge den.

Jeg løb hen til vinduet, for den spøgelsesagtige lysning faldt ind gennem vinduet på den modsatte væg. Jeg så ud og opdagede, at de store porte til staldgården var åbne og en skare mænd i røde jagtdragter red ind, mens der foran dem trængte sig et kobbel jagthunde, lydende opsynsmandens pisk. Den hele scene fremstillede sig kun utydeligt for mig i vintereftermiddagens tusmørke og ved det usikre skær af en lygte som en af mændene bar. Det var denne lygte, der havde kastet genskin på den anden væg. Jeg så stalddørene blive åbnet, den ene efter den anden, så herrer og rideknægte stige af hestene, så hundene blive drevet ind i deres rum, så tjenerne ile i travl virksomhed frem og tilbage og det sælsomme, fosforagtige lygteskær glimte snart hist, snart her i det tiltagende mørke. Men jeg hørte ingen lyd af hestehove eller af menneskestemmer og skridt, ikke et bjæf eller et hyl af hundene. Efter at de dæmpede, fjerne toner af jagthornet var døet hen, havde ikke den svageste lyd afbrudt den herskende stilhed.

Jeg stod ubevægelig ved vinduet og iagttog, hvorledes mennesker og dyr færdedes og sluttelig lydløst spredtes i

staldgården nedenfor. Der var dog intet overnaturligt eller sælsomt i måden, de fjernede sig på. Skikkelserne hverken forsvandt eller opløste sig i luften for mine øjne. Jeg så tværtimod hestene én for én blive ført ind i deres respektive kvarterer, én for én drev derpå rødkjolerne ud af portene, og jockeyerne begav sig bort, nogle i én, nogle til i anden retning. Hele det lille optrin var på lydløsheden nær naturlig nok, og havde jeg været en fremmed i huset, kunne jeg let have bildt mig ind, at disse skikkelser var virkelige, og at staldene var i fuld brug.

Men nu vidste jeg med sikkerhed, at hele staldgårdens række af bygninger havde stået ubenyttede hen i mere end et halvt århundrede. Hvorledes kunde jeg da tro, at den øde grund uden så meget som en times varsel pludselig var blevet befolket, de tomme hestestalde og hundehuse fyldt?

Havde måske et jagtselskab fra nabolaget søgt ly på abbediets enemærker for at undgå den styrtende regn? Dette var jo ikke umuligt, tænkte jeg. Fuldstændig skeptisk med hensyn til enhver art af overtro, ville jeg hellere forudsætte en hvilken som helst mulighed, selv den fjerneste, end antage, at jeg havde haft et spøgelsessyn. Og dog – jeg kunne ikke forklare mig den dybe stilhed, så ulig den forvirrede, vekslende støj, der plejer at være uadskillelig fra et jagtfølges hjemkomst, så lidt som den hule, dumpe klang af jagthornet og lygtens flimrende, fosforagtige skær. Hvor lidet overtroisk jeg end var, sprang den kolde sved dog frem på min pande, og jeg rystede over hele legemet, som om jeg havde haft en stor skræk, da ethvert spor af jagtselskabet var forsvundet og staldgården lå øde og lukket som før.

I flere minutter blev jeg stående ved vinduet og stirrede som bedøvet ud i den tomme staldgård. Hvad kunne det dog være, jeg netop havde set? Jeg var jo lysvågen, og jeg havde ikke feber, i det mindste ikke, da jeg hørte jagthornet og så skinnet af lygten på væggen, så lidt som da jeg fra vinduet fik øje på det brogede optrin nedenfor. Nu derimod følte jeg mig sælsomt betagen og ophidset. For første gang i mit liv havde mine nerver fået en alvorlig rystelse, og min jævne rolige besindighed var blevet forstyrret. Det var kun med en stærk anstrengelse, at jeg kunne løsrive mig fra den forstenelse, der holdt mig bundet til stedet, og løbe ned af bagtrappen, der førte til tjenerskabets værelser, bestemt på at finde en nøgle til gården, hvis det var muligt. Vejen til mrs. Marjorums lune asyl kendte jeg godt fra gammel tid, og derhen rettede jeg mine skridt, bestemt på at fortælle husholdersken, hvad jeg havde set, og spørge hvad hun mente om det. Jeg havde en lønlig følelse af, at det ikke var værd at omtale scenen i staldgården til nogen af familiens medlemmer, før jeg havde rådført mig med det gamle, trofaste tyende, der kendte alle sit herskabs forhold og abbediets mulige hemmeligheder.

Jeg hørte lyden af muntre stemmer og latter, idet jeg kom forbi køkkenet og tjenerskabets store samlingsstue. Piger og tjenere var alle ivrigt beskæftiget med det behagelige arbejde at pynte dansesalen op til aftenens fest. De sidste kranse af kristtorn og laurbær, efeu og grankviste blev netop hængt op, som jeg gik forbi de åbne døre, og i det tilstødende rum så jeg et stort tebord dækket med alskens gode sager.

Husholderskens værelse lå temmelig afsides, ved enden af en lang gang. Det var et ret charmerende værelse, forsynet med

mørke egepaneler og fuldt af gamle, udskårne skabe, som jeg i min barndom havde betragtet som uudtømmelige oplagsrum for syltetøjer, konfekt og kager. Et yndigt, skyggefuldt gammelt værelse med en stor, gammeldags kamin, kølig om sommeren, når arnestedet var prydet med en stor vase med roser og lavendler, og varm om vinteren, når brændestykkerne brændte lystigt hele dagen igennem.

Sagte åbnede jeg døren og trådte ind. Mrs. Marjorum sad og nikkede i en højrygget lænestol ved den glødende ild, allerede klædt til festen i sin stadskjole, en vatret grå silkekjole, og med en kappe på hovedet, der godt kunne gælde for en lille rosenhave, så besat var den med efterligninger af disse blomster. Idet jeg nærmede mig, åbnede hun øjnene og stirrede på mig med det forstokkede og forvirrede blik, der er almindeligt for mennesker, som pludselig bliver vækket af en blid slummer.

"Ih bevares, er det Dem, miss Sarah!" udbrød hun efter at have samlet sig lidt. "Men hvad fejler Dem dog, kære? De er så hvid som et spøgelse, det kan jeg se ved skinnet af ilden. Lad mig først tænde lys, og så skal jeg skaffe Dem lidt at styrke Dem på. Sid ned i min lænestol, miss. Herregud, De ryster som De jo havde feber."

"Bryd Dem ikke om, hvordan jeg ser ud, mrs. Marjorum," sagde jeg til sidst. "Jeg er ikke syg. Jeg er blevet rystet, forskrækket, det er det hele. Og nu er jeg kommet for at bede Dem om en forklaring på det, som har skræmt mig."

"Hvad kan det være, som har skræmt Dem, De, der er så rolig og forstandig, miss Sarah?" spurgte husholdersken forundret.

"Det er noget, som De vist må kende til, Marjorum. Sig mig, hørte De ikke lyden af et jagthorn for lidt siden?"

"Et jagthorn! Nej, bevares vel, miss Sarah. Hvordan kan De falde på sådan noget?"

Den gamle kones stemme skælvede, og jeg så, at hendes rødmossede kinder pludselig havde antaget en gusten bleghed. Hvad mærkeligt kunne der dog være ved lyden af et jagthorn, siden blot fortællingen om det forskrækkede hende?

"Jeg er ikke faldet på det, mrs. Marjorum," erklærede jeg. "Jeg hørte jagthornet og så hele følget. Et jagtselskab er netop draget ind i den nordre staldgård, heste og hunde, herrer og tjenere."

"Hvordan så de ud, miss Sarah?" spurgte husholdersken dæmpet, næsten hviskende.

"Ja, det er ikke let at sige. Det er jo næsten ganske mørkt, ved De nok, men jeg så dog, at herrerne bar højrøde jagtdragter. Jo, det er sandt, jeg fik et glimt af en af herrerne ved skinnet af lygten, han var en høj mand med gråt hår og bakkenbarter og lidt ludende holdning. Jeg lagde mærke til, at han var iført en kort jakke med meget høj halskrave, et klædningsstykke af et besynderligt gammeldags snit."

"Den gamle squire!" mumlede mrs. Marjorum mellem tænderne med en forfærdet mine. Derpå tog hun sig sammen, rystede vantro på hovedet, som om hun angrede et øjeblik at have givet efter for en beklagelig svaghed, og sagde til mig i en bestemt tone:

"De må have sovet og drømt, med forlov, miss Sarah. Sådan hænger det sammen. Det er så let at falde hen, når man sidder i

en god stol ved kaminen, og så har De drømt alt dette tøjeri, ser De."

"Nej, mrs. Marjorum, jeg har ikke drømt det. Jeg blundede rigtignok, som De siger, men jagthornets toner vækkede mig, og jeg så ud af mit vindue og så jægerne og hundene drage ind."

"Det er ganske umuligt, miss Sarah. Portene til den nordre staldgård har været lukket og afspærret i de sidste fyrre år, og ingen kan komme ind der, undtagen fra huset af.

"Men kan da ikke portene være blevet åbnet i aften for at give det fremmede jagtselskab adgang?" spurgte jeg.

"Ikke, når nøglerne, som lukker for dem, hænge dér i mit skab, miss," svarede husholdersken, idet hun pegede hen mod et hjørne af værelset.

"Ja, hvordan det er gået til, ved jeg ikke, men vist er det, at disse folk kom ind i staldgården, og at både hestene og hundene for øjeblikket befinder sig sikkert forvarede i kennelen og staldene. Jeg vil gå og spørge squiren eller mrs. Chrighton eller mr. Edward, hvorledes det hænger sammen, siden De ikke vil sige mig sandheden, mrs. Marjorum."

Jeg sagde dette halvt som en trussel, og det virkede. Husholdersken greb mig ivrigt i armen.

"Nej, miss, gør for Guds skyld ikke det. Lad ikke herren eller fruen eller de andre i familien høre et ord om det, lov mig det!"

"Men hvorfor ikke?"

"Fordi, – når De endelig vil vide det, miss Sarah, så har De set noget, som altid varsler ulykke og sorg for huset Chrighton. De har set genfærdene."

"Genfærdene! Hvad mener De dog?" stammede jeg med en uvilkårlig gysen, som jeg ikke formåede at betvinge.

"Jeg skal forklare Dem det, miss. De har sikkert hørt, at det af og til har spøgt på abbediet, med mange års mellemrum, gudskelov! For det er aldrig hændt, undtagen der følger ulykke og død efter."

"Ja, jeg har hørt lidt om det," indrømmede jeg, "men aldrig noget bestemt. Jeg har aldrig kunnet få nogen til at fortælle mig, hvilken skikkelse spøgeriet her på abbediet havde."

"Nej, det kan jeg tænke, miss. De få, som ved besked, røber nødigt hemmeligheden. Men nu, da De selv har set spøgeriet, kan det ikke længere nytte at skjule sagen for Dem. Manden i den røde frakke, som De så, var squire Meredith Chrighton, hvis ældste søn blev dræbt ved et fald fra hesten på jagten og bragt afsjælet hjem en december aften, en time efter at hans fader og det øvrige jagtfølge var kommet tilbage til abbediet. Den gamle herre havde savnet sin søn ude på marken, men ikke ængstet sig over det, da han tænkte at master John havde fået nok af dagens jagt og derfor var redet hjem i forvejen. Den stakkels unge mand blev fundet af et par arbejdsfolk liggende i en grøft med brækket ryg og hesten ligeledes død ved siden af ham. Den gamle squire forvandt aldrig det slag. Han tog aldrig mere på jagt, skønt det før havde været hans kæreste fornøjelse. Hestene og hundene på abbediet blev solgt og fra den dag af har staldbygningerne ved den nordre fløj stået aflukkede og tomme."

"Hvor længe er det nu, siden synet sidst har vist sig for nogen?"

"Å, det er mangfoldige år siden. Jeg var en ganske ung pige, da det sidst hændte. Det var om vinteren, ja, netop samme dag, som vi skriver i dag – den, hvor squire Meredith fandt en tidlig

død. Huset var også da fuldt af gæster ligesom nu. En lystig ung herre fra skolen i Oxford havde den gang Deres værelse, miss Sarah, og han så jagtselskabet drage ind i staldgården, ligesom De nu har gjort. Hvad tror De så, han fandt på? Smækkede vinduet vidt op og skreg ned til spøgelsesjægerne. Han var først kommet til abbediet dagen i forvejen og vidste ikke, at her ikke drives jagt i den nærmeste omegn. Følgelig begyndte han ved middagsbordet at snakke om jagtselskabet, han havde set, og sagde, at han håbede at få lov til at være med på jagten den næste dag. Det var, mens vor squires fader endnu levede. Hans frue sad for enden af spisebordet, blev så hvid som et lagen, da hun hørte, hvad den fremmede unge herre sagde, og ingen svarede noget til det. Det blev da også ganske rigtig et ulykkeligt varsel, for inden ugen var omme, lå squiren død og kold. Han blev pludselig ramt af et slag og hverken talte eller kendte nogen derefter."

"Et skrækkeligt sammentræf," sagde jeg, "men det har dog vist kun været tilfældigt."

"Å, det er ikke alt, miss, langtfra. Jeg har hørt mange andre historier af troværdige vidner, som beviser det samme: At når den gamle squire og hans jagtfølge lader sig se for nogen, bebuder det døden for et af huset Chrightons medlemmer."

"Jeg kan ikke tro på sådan noget!" udbrød jeg. "Jeg hverken kan eller vil. Ved mr. Edward noget om disse historier?"

"Nej, miss. Hans forældre har omhyggeligt sørget for, at man ikke har fortalt ham noget om dem."

"Jeg skulle tro, han er alt for sjæleligt og legemligt stærk til at bryde sig om sådan overtro," sagde jeg.

"Kan være, miss. Men jeg tror på det, og gid det ikke må vise sig, at jeg har ret. Imidlertid er De nok så god ikke at fortælle, hvad De har set, til squiren eller fruen, for det vil bare gøre dem ængstelige og ilde til mode. Hvis en ulykke skal ramme dette gamle hus, så står det dog ikke i menneskelig magt at afvende den."

"Gud forbyde, at en ulykke skulle forestå!" udbrød jeg. "Jeg tror ikke på åndesyner og varsler, mrs. Marjorum. Snarere ville jeg – skønt det strider mod min overbevisning – tro, at jeg havde drømt med åbne øjne, da jeg stod ved vinduet, end at jeg havde set de hedengangnes skygger."

"Jaja, miss Sarah, De får nu tro, hvad De vil," erklærede husholdersken, idet hun med et suk opgav at omvende mig til sine anskuelser. At hendes tro på spøgeriet var urokkelig, kunne ingen betvivle.

4. Mørke anelser

Jeg vendte tilbage til mit værelse for at klæde om til middagen. Mens jeg ganske mekanisk klædte mig om, gennemgik jeg i tankerne atter og atter, hvad jeg havde set og hørt tidligere på aftenen, men hvor meget jeg end søgte at forklare mig det på en naturlig måde, ville det ikke lykkes mig, og jeg blev kun mere og mere urolig og forvirret, jo længere jeg grublede over det. Jeg kunne ikke tænke på noget andet, og en dunkel forudanelse om kommende sorg tyngede på mit hjerte som en byrde.

Da jeg kom ned, fandt jeg et meget muntert selskab samlet i den store sal, og ved middagsbordet var stemningen endog livligere end ellers. Dog kunne jeg se, at husfruen dannede en undtagelse herfra, hendes mine var alvorligere end sædvanligt,

og jeg anså det for givet, at hun tænkte på sin søns forestående udflugt til Wycherly herregård, og at denne voldte hende bekymring.

Også mig foruroligede tanken om det, skønt jeg ikke kunne forklare mig grunden. Så godt som alle unge herrer var jo ivrige jægere, og man hørte dog kun sjældent, at nogen ulykke indtraf. Men alligevel – alligevel forfulgtes jeg af forestillingen om, at en fare af en eller anden art truede Edward Chrighton, og uvilkårligt satte jeg det syn, jeg havde haft, i forbindelse med den. Hvad om hint skyggeagtige følge varslede døden for arvingen til Chrighton Abbey, husets eneste søn? Mit blod standsede ved denne mulighed, men i næste øjeblik foragtede jeg mig selv for min svaghed og prøvede at besejre den med alle fornuftens og oplysningens grunde.

"Det kan være naturligt nok for et gammelt tyende at tro på den slags," sagde jeg til mig selv, "men jeg, en dame, en præstedatter, en lærerinde, burde være væbnet mod alskens overtro."

Skønt jeg således ærligt søgte at beherske min svaghed, og det lykkedes mig at skjule den for de andres øjne, drev den mig dog til at søge at finde på midler til at hindre Edward Chrightons påtænkte jagttur. Min egen indflydelse ville, det vidste jeg godt, ikke formå at tilbageholde ham blot en time, men jeg troede, at Julia Tremaine kunne bevæge ham til at gøre afkald på sin fornøjelse, hvis hun ville ydmyge sin stolthed og bede ham om at bringe hende dette offer. Jeg besluttede derfor at henvende mig til hende i løbet af aftenen.

Der herskede megen munterhed på det gamle herresæde hele den aften. Tjenerskabet og deres gæster dansede i den store hal,

mens vi sad på galleriet oven over og i små grupper på trappen, for at være vidner til deres glæde. Dette arrangement gav selskabets yngre medlemmer rigelig anledning til kæresteri og alskens morskab på en undtagelse nær: Edward Chrighton og hans forlovede holdt sig hele tiden fjernt fra hinanden.

Mens munterheden var bedst i gang nede i forhallen, lykkedes det mig at få miss Tremaine trukket til side i en vinduesfordybning på trappeopgangen, hvor der stod en massiv egetræsbænk. Siddende her ved siden af hende betroede jeg hende under tavsheds løfte den scene, jeg havde iagttaget fra mit værelse samme eftermiddag, så vel som min påfølgende samtale med mrs. Marjorum.

"Men Gud bevares, miss Chrighton!" udbrød den unge dame, og løftede sine fine øjenbryn i vejret med ufordulgt foragt. "De vil dog vel aldrig fortælle mig, at De tror på sådan noget nonsens om genfærd og varsler og gammel kællingesladder som denne mrs. Marjorum har opvartet Dem med?"

"Jeg kan forsikre Dem, miss Tremaine, at jeg af naturen slet ikke er tilbøjelig til overtro," svarede jeg, lidt ærgerlig over hendes spot. "Men det jeg så i aften, lader sig ikke forklare på naturlig måde. Erindringen om det gør mig meget ulykkelig, og jeg kan ikke lade være at sætte det i forbindelse med min fætter Edwards tilsigtede besøg på Wycherly herregård. Hvis jeg havde magt til at hindre ham fra at rejse, ville jeg ubetinget gøre det, men desværre står det ikke til mig. De er den eneste, hvis indflydelse kunne holde ham tilbage her. For Himlens skyld, brug den! Søg at hindre, at han deltager i jagten med Dalborough-hundene."

"Mener De virkelig, miss Chrighton, at jeg skulle ydmyge mig ved at bede ham opgive sin fornøjelse og det nu, efter hans adfærd mod mig hele forrige uge? – Jeg ved godt, at De har lagt mærke til den, skønt de andre omkring os har været blinde. Nægt det ikke, jeg læser i Deres ansigt, at misforholdet mellem mig og mr. Chrighton ikke er nogen hemmelighed for Dem."

"Jeg har med sorg bemærket det, miss Tremaine, og jeg tilstår, at De måske kan have grund til at være fornærmet på Deres forlovede. Men De kan dog vel ikke tvivle om hans kærlighed, og jeg er vis på, at skønt De er for stolt til at røbe Deres følelser, elsker De også ham. For Himlens skyld – tal da til ham! Lad ham ikke sætte sit liv på spil, når nogle få venlige ord af Dem kan afvende faren."

Hun rystede på hovedet, og af hendes skønne ansigt lyste ubøjelig stolthed, urokkelig vilje.

"De overvurderer aldeles min indflydelse, miss Chrighton," svarede hun koldt. "Jeg tror ikke, han ville opgive denne jagttur for at behage mig, og jeg skal vel vogte mig for at sætte ham i stand til at ydmyge mig med et afslag. Desuden – undskyld mig, – synes Deres frygt mig fuldstændig grundløs, alverden tager jo på jagt her i landet! Mine brødre jager fire gange om ugen hver vinter, og ingen af dem har nogensinde fået så meget som en skramme."

Jeg måtte selv tilstå, at min frygt efter en almindelig betragtningsmåde tog sig unyttig, ja endog ligefrem latterlig ud. Jeg skammede mig halvt over den selv, men jeg formåede alligevel ikke ved nogen som helst anstrengelse at afryste den.

Jeg opgav derfor endnu ikke forsøget på at bevæge miss Tremaine til at handle i denne sag. Jeg bad, forklarede, trængte

ind på den stolte, egensindige pige, så længe som hun behagede at låne mig øre, men det var forgæves. Jeg kunne lige så godt have sparet mine talegaver. Hun holdt urokkeligt fast ved sit: Intet i verden skulle formå hende til at fornedre sig ved at bede Edward Chrighton om en gunst. Selv havde han valgt at fjerne sig fra hende, og hun ville til gengæld vise ham, at hun godt kunne undvære hans selskab. Ham, ikke hende tilkom det at gøre det første skridt til en forsoning. Ville han ikke det, så ville de, når hun forlod abbediet, skilles som fremmede.

Julia Tremaines hårdnakkede modstand ærgrede mig i høj grad, men på samme tid indgød hun mig deltagelse, for på trods af hendes selvbeherskelse så jeg godt, at hun led ved Edwards tilbageholdenhed, og havde ikke hendes ubetvingelige stolthed forbudt det, tror jeg, intet ville have været hende kærere end at beholde ham i sin nærhed og række ham hånden til forsoning. Hun fik heller ikke synderlig tid til at overveje mit forslag, for jeg så ikke, at Edward Chrighton nærmede sig hende den omtalte aften, skønt hans blik fulgte hende over alt med et udtryk af harme og ømhed, der rørte mig, den udenforstående, mens genstanden for det ikke syntes at bemærke det.

Allerede den næste morgen ved morgenbordet hørte jeg, at Edward var taget afsted til Wycherly ved daggry. Miss Tremaine kom netop ned og indtog sin sædvanlige plads ved morgenbordet, lige som dette blev fortalt. Måske tog jeg fejl, men det forekom mig, som om hendes smukke ansigt blev en skygge blegere end før, og at den fine, beringede hånd, der holdt tekoppen, rystede.

For mig i det mindste efterlod Edwardtons fraværelse et føleligt savn, og jeg tager næppe fejl, når jeg siger, at det også var tilfældet med miss Tremaine, skønt hun anstrengte sig for at synes mere munter og livlig end ellers og virkelig var mindre hovmodig og stødende mod det øvrige selskab end hidtil.

Dagene gled langsomt hen efter min fætters bortrejse, der var en vægt på mit sind, en formløs angst, som jeg forgæves kæmpede for at afryste. Skønt huset fremdeles var fuldt af hyggelige, oprømte mennesker, syntes det mig pludselig at være blevet trist og øde nu, da sønnen og arvingen var borte. Hans plads ved bordet forekom mig stadig tom, skønt en anden havde indtaget den, og hver gang døren gik op, vendte jeg mig om, som om jeg ventede at se ham træde ind. Der var fremdeles munterhed fra morgen til aften på det gamle herresæde. Lystige unge herrer færdedes i billardværelset, der genlød af deres latter og støj, livlige unge piger, der endnu kun kendte livets lysside, koketterede og morede sig ganske som før, uden i mindste måde at lade sig forstyrre af Edwards fraværelse. Men for mig var alt forandret. Mere og mere betog den ængstende forudfølelse af en truende ulykke mig, og jeg kunne ikke få ud af mine tanker, hvad den gamle husholderske havde fortalt mig, så lidt som det sælsomme syn, der havde foranlediget hendes meddelelser, og hvis enkeltheder havde præget sig stærkt i min erindring.

Mine unge kusiner Sophy og Agnes nærede ikke mere bekymring for deres broders sikkerhed end husets talrige gæster. De var opfyldt af glade forventninger til ballet nytårsdag, der skulle blive en stor festlighed. Enhver person af betydning i hele halvtreds miles omkreds var indbudt, ethvert

rum i hele det store herresæde skulle fyldes med de langvejs fra kommende gæster, mens andre skulle indlogeres hos de mere velstående forpagtere i nærheden. I det hele taget var forberedelserne til denne, det nye års indvielsesfest mange og forskelligartede og satte husfruen og tjenerskabet i travl bevægelse. Mrs. Chrightons formiddagstimer optoges af rådslagninger med mrs. Marjorum, meddelelser fra kokkepigen, forhandlinger med overgartneren i anledning af drivhusenes bidrag til værelsernes udsmykning samt en hel del andre ting, der ikke kunne afgøres uden husfruens medvirken. Disse pligter og de krav, hendes talrige gæster stillede til hendes omtanke og opmærksomhed, optog så ganske min kusine Fannys tid, at hun kun fik lidt anledning til at ængste sig for sin søn, skønt hendes sind måske nok kan have været trykket af en lønlig bekymring, fremkaldt ved hans fraværelse. Hvad abbediets herre angik, tilbragte han så stor en del af dagen i sit bibliotek, hvor han under påskud af at gennemgå forvalterens årsregnskaber læste græsk og latin med en ung students iver og interesse, så at det ikke var let for nogen at vide, hvad han tænkte, eller om sønnens fravær voldte ham nogen uro. Kun en gang hørte jeg ham tale om Edward og ytre længsel efter hans hjemkomst.

Husets døtre skulle til ballet have nye dragter fra en fransk modehandlerinde i London, og eftersom dagen for den store begivenhed nærmede sig, ankom stadig store æsker og pakker med pyntesager, og fra morgen til aften holdtes vigtige konsultationer og besigtigelsesforretninger over de modtagne herligheder i damernes sove– og påklædningsværelser. Under al denne travlhed og sorgløshed, og mens jeg mange gange om

dagen blev opfordret til at ytre min mening om tyls- og kniplingsbesætninger, om den klædeligste farve til sløjfer og hårpynt, om anbringelsen af levende eller kunstige blomster på coiffurer og kjoler, forfulgtes jeg hele tiden af den samme uklare, uhyggelige anelse om forestående ulykke.

Nytårsdags morgen kom endelig, efter et mellemrum af tid, der forekom mig mærkelig langt. Det var en lys, klar dag, et næsten forårsagtigt solskin oplivede det afløvede landskab. Det store spiseværelse genlød af lykønskninger og hilsener, idet vi samledes til frokosten på denne det nye års første morgen, efter den foregående aften at have budt det tilendebragte år et muntert farvel. Jeg havde håbet, at Edward Chrighton ville have været til stede denne morgen, men han var desværre ikke kommet hjem. En følelse af deltagelse drog mig hen i Julia Tremaines nærhed på denne dag. Jeg havde nøje iagttaget hende, siden hendes forlovede drog bort, og det var ikke undgået min opmærksomhed, at hun for hver dag blev blegere. I denne solklare morgenstund havde hendes øjne det trætte, tilslørede udtryk, der mere end alt andet røber en gennemvåget nat. Jeg følte mig overbevist om, at hun var ulykkelig, at hun pintes ved tanken om et stedsevarende brud mellem hende og Edward Chrighton, og at det kostede hende en hård kamp at bevare et roligt ydre overfor det talrige selskab.

"Han må komme hjem i dag. Han lovede det så sikkert," sagde jeg i en dæmpet tone, higende efter at trøste hende og mig selv. Vi sad da ved morgenbordet ved siden af hinanden, hun skøn, stolt og stum, endog mere end sædvanligt, og jeg så, at hun ikke havde smagt en bid, skønt hun mekanisk legede med sin gaffel.

"Hvem mener De, miss Chrighton?" spurgte hun, og vendte sig til mig med et koldt, afvisende blik.

"Min fætter Edward naturligvis. De husker vel, han lovede at komme tilbage i tide til ballet i aften."

"Jeg kender ikke til mr. Chrightons løfter og planer," svarede hun i sin hovmodigste tone, "men det er jo selvfølgeligt, at han vil være til stede ved festen i aften. Han har vel næppe lyst til at fornærme det halve grevskab ved sin fraværelse, selv han ikke bryder sig stort om de gæster, der for tiden opholder sig i hans faders hus."

"Da ved De dog godt, miss Tremaine, at her er en, som han sætter mere pris på og bryder sig mere om end om hele den øvrige verden," svarede jeg, ivrig efter at formilde den stolte pige.

"Det ved jeg slet ikke noget om. Men hvorfor taler De få skrækkelig højtideligt om hans tilbagekomst? Naturligvis kommer han. Der er jo ingen grund til, at han skulle udeblive, er der vel?"

Hun talte på en hastig måde, der ikke lignede hendes sædvanlige kølige, afmålte tone, og så dertil på mig med et skarpt, uroligt blik, der vakte min medfølelse. Hun var så ulig sig selv, hun led åbenbart af en hemmelig ængstelse.

"Nej, der er ganske sikkert ingen rimelig grund til bekymring," sagde jeg, "men De husker måske, hvad jeg fortalte Dem forleden aften. Det har hele tiden siden hvilet på mit sind, og det vil være en usigelig lettelse for mig, når jeg igen ser ham herhjemme i god behold."

"Jeg beklager, at De hengiver Dem til sådan overtroisk svaghed, miss Chrighton," erklærede den unge dame med et

skuldertræk.

Ærgerlig over, at mine velmente tilnærmelser prellede af mod hendes stolte kulde, opgav jeg ethvert yderligere forsøg på at gennemtrænge dette harnisk, og vi vekslede ikke flere ord, men da jeg senere fik øje på hende i selskabssalen, havde hun taget plads i et vindue, der havde udsigt til den lange allé, der førte op til abbediets frontside. Fra dette sted kunne hun se enhver, der kom til gården, og her blev hun siddende hele dagen. Alle de øvrige var mere eller mindre i bevægelse og virksomhed med arrangementet til aftenen, men Julia Tremaine rørte sig ikke af pletten, idet hun gav en hovedpine skylden for ikke at deltage i noget som helst, og sad ubevægelig med en åben bog, hvori hun ikke læste en linje, foran sig, og nægtede hårdnakket at begive sig til sit værelse og hvile sig lidt, som moderen indtrængende opfordrede hende til.

"Du vil blive aldeles uskikket til ballet i aften, Julia," påstod mrs. Tremaine ærgerlig. "Du har i mange dage set syg og træt ud, og i dag er du så bleg som et spøgelse."

"Jeg fejler intet, mama," svarede den forkælede skønhed skarpt. "Jeg trænger ikke til at hvile, jeg ønsker blot, at I vil lade mig sidde her uforstyrret."

Jeg stod nær nok til at høre disse ord, og jeg forstod godt deres skjulte mening. Hun holdt udkig efter Edward Chrighton, og jeg ynkede hende af mit ganske hjerte, da timerne gled hen, uden at han lod sig se.

5. Ballet og dets slutning

Vi spiste middag tidligere end ellers den dag af hensyn til det påfølgende bal. Derefter spillede en del af selskabet billard,

mens andre foretog en besigtigelsestur gennem den lange række af smukt dekorerede og strålende oplyste værelser, hvor sjældne drivhusvækster prangede og blomster duftede i store marmorurner og kostbare vaser af bøhmisk glas. Alt, hvad det gamle hus ejede af pragt og rigdom, var denne dag taget i brug til festens forherligelse, og helhedsindtrykket var i sandhed blændende. Efter at have mættet vore øjne og ytret vor beundring i alle de menneskelige tonarter, varierende sprogets superlativiske udtryk hver efter sin evne og lyst, spredtes vi for at hellige os til det vigtige arbejde med vort toilette, der ved en lejlighed som denne naturligvis spillede en hovedrolle, og som uger i forvejen havde optaget damernes tanker. Den smukke selskabssal stod tom, og lysene tindrede, og blomsterne duftede ubemærkede og ubeundrede, mens samtlige sove– og påklædningsværelser var fuldt optagne og skuepladsen for en travl virksomhed. Opvartende terner løb frem og tilbage, op og ned ad trapper og korridorer med stivede hvide underskørter fra vaskeriet til deres fruer og frøkener, og en mistænkelig lugt af brændt hår, vidnesbyrd om, at krøllejern blev brugt i en stor målestok, gennemtrængte gangene. Klokken ti kunne man høre orkestret stemme sine instrumenter, og omtrent samtidig kom nydelige unge piger i fuld baldragt og herrer i de uundgåelige sorte kjoler, hvide slips, veste og handsker ned ad den brede egetrappe fra sovekammeretagen, mens lyden af hjul og vognrumlen bestandig tiltog udenfor, og lakajernes stentorrøster meldte omegnens magnaters ankomst til abbediet.

Det vil være unødigt at levere en vidtløftig skildring af aftenens festlighed. Den lignede alle andre baller i den rige og

fornemme verden og var i enhver henseende vellykket. For de glade og lykkelige blandt deltagerne var aftenen vistnok en ublandet nydelse, et af disse mellemrum af eventyrlig skønhed og glans, der kun bliver beskåret de af skæbnen begunstigede dødelige. For de personer derimod, hvis hjerte tyngedes af en skjult byrde, tabte festen al sin fortryllelse, og hele det brogede, livfulde skue med sin mangfoldighed af skikkelser, lys og toner blegnede og omtågedes af bekymrede tanker eller mørke erindringer.

Jeg hørte til disse sidste. For mig havde musikken ingen klang, den glimrende scene ingen tillokkelse, for ængstelse, formløs, men derfor ikke mindre virkelig ængstelse, hvilede tungt på mit sind og tiltog bestandig, eftersom timerne sneg sig hen, og dansene afløste hinanden, indtil ballet nærmede sig sin slutning, uden at Edward Chrighton lod sig se iblandt os.

Naturligvis havde der været talrige efterspørgsler om ham fra gæsterne, og mr. og mrs. Chrighton havde undskyldt hans udeblivelse, så godt de kunne. For min kusine Fanny så jeg godt, at sønnens forlængede fravær var en kilde til lønlig frygt, skønt hun, oplært i den store verdens skole, mødte alle disse gæster med et høfligt smil, ja endog samtalede tilsyneladende munter med selskabets forskellige deltagere. En gang, da hun sad alene i nogle få minutter, beskæftiget med at iagttage de dansende, så jeg smilet forsvinde fra hendes ansigt, og et udtryk af kvalfuld ængstelse afløse det. Jeg nærmede mig uvilkårligt til hende, og aldrig skal jeg glemme det sorgfulde, næsten fortvivlede blik, hun fæstede på mig.

"Oh, Sarah! Min søn!" sagde hun dæmpet. "Hvorfor kommer han ikke? Der må være tilstødt ham en ulykke!"

"Tro dog ikke sådan noget, Fanny," svarede jeg trøstende. "Han kommer sikkert. Han er kun blevet opholdt. Det kan jo let hænde."

Hun rystede tungsindigt på hovedet.

"Det nytter ikke, hvad De siger, Sarah. Jeg ved, De mener det vel, men jeg føler, – jeg er vis på, at der er hændt ham noget ondt. Han havde ellers aldrig brudt sit løfte, han som er ordholdenheden selv."

Jeg opgav mit klodsede forsøg på at bibringe hende en tryghed, jeg selv ikke følte. Mere og mere ængstende og ulykkevarslende forekom Edward Chrightons udeblivelse mig, for hvis en eller anden forhindring var indtruffet, havde han da ikke sendt et bud om det til sit hjem?

Julia Tremaine havde danset lidt i begyndelsen af ballet, vistnok for at bevare skinnet af, at hun ikke sørgede over sin forlovedes fraværelse, men efter de første to eller tre danse erklærede hun, at hun var træt, og trak sig tilbage blandt de ældre, ikke dansende damer, hvor hun forblev resten af aftenen, uimodtagelig for alle herrernes bønner og overtalelser. Hun var strålende smuk, til trods for sin bleghed, klædt i hvidt tyl, der dannede en formelig sky af luftige garneringer omkring hendes høje, slanke skikkelse, mens en krans af efeublade, mellem hvilke diamanter tindrede, prydede hendes gyldenblonde hår.

Natten skred frem, de dansende hvirvlede i den sidste vals, da jeg tilfældigvis kom til at se hen imod fløjdøren for enden af salen. Denne dør førte ud til forhallen, og idet mit blik faldt på den, studsede jeg ved at se den blive forsigtigt åbnet af en mand med hatten i hånden og overfrakke på. Mandens ansigt var blegt og bekymret, og han lod ligesom søgende sine øjne glide

rundt i den store balsal. Min første tanke var, at han bragte et ulykkesbudskab, men inden jeg kunne gøre et skridt for at forvisse mig om, hvorvidt min anelse var grundet, forsvandt manden igen, lukkende døren efter sig, og viste sig ikke mere.

Jeg dvælede i mrs. Chrightons nærhed, mens selskabet begyndte at opløse sig, og gæsterne tog afsked, indtil den lange række værelser stod tomme med undtagelse af det, hvor squiren, hans hustru og jeg befandt os. Selv Sophy og Agnes havde begivet sig til deres soveværelser, aldeles overvældede af træthed, og med deres luftige florsdragter slemt medtagne af nattens anstrengelser. Der var blevet då stille i de store øde værelser. Blomsterguirlanderne hang halvvisne og støvede, vokslysene var i færd med at brænde ned ét for ét i kandelabre og kroner, al festens friskhed og glans var blegnet. En balsal efter at ballet er sluttet og gæsterne draget bort, gør altid et uhyggeligt indtryk, og dobbelt var det tilfældet her, da vi få tilbageværende i stilhed tænkte på den unge mands udeblivelse, der for os havde kastet skygge over den hele fest.

Mrs. Chrighton og jeg stod hver på vor side af kaminen, squiren havde strakt sig på en sofa og gabte i skjul af sit lommetørklæde med umiskendelig lettelse.

"Jeg tror, ballet løb heldigt af," bemærkede Fanny med et uroligt blik på sin husbond og herre.

"Å ja, – det gik alt sammen meget godt, min kære," svarede han. "Men Edward har gjort sig skyldig i en stor uhøflighed mod vore gæster ved ikke at være til stede. På min ære, de unge herrer nutildags tager ikke hensyn til andet end deres egen fornøjelse. Jeg formoder, der er foregået et eller andet særligt

tiltrækkende på Wycherly i dag, og at han derfor ikke har kunnet rive sig løs."

"Det er så uligt ham at bryde sit ord," svarede mrs. Chrighton bekymret. "Jeg forstår ikke, hvad der kan have været i vejen. Men – men der er forhåbentlig ingen grund til uro, Frederick? Du tror ikke, at – at der er hændt noget – nogen ulykke, vel?

"Hvad skulle der vel være hændt? Ned er jo en af de bedste ryttere i hele grevskabet, og han havde sine egne heste med. Nå, – jeg indser ikke, vi behøver at nære nogen som helst frygt for hans sikkerhed, Fanny."

"Han kan være blevet syg."

"Syg? Edward? Det ville da være første gang. Han er jo en ung Herkules, kære. Og selv om det utænkelige var sket, ville vi naturligvis have fået budskab om det fra Wycherly."

"Ja, hvad der mest undrer mig, er også at vi intet har hørt fra ham. Han havde lovet mig at komme hjem til nytårsdag."

"Han kommer tidligt i morgen, skal du se. Vær blot rolig for ham –"

Mens han talte, trådte butleren, den gamle Truefold, ind og nærmede sig sin herre med en alvorsfuld og ængstelig mine.

"Undskyld, sir. Der er en person, som ønsker at tale med Dem, sir," sagde han i en lav, næsten hviskende tone. "Med Dem alene, sir, bad han mig sige."

Skønt disse ord åbenbart kun var bestemt for squiren, hørte både Fanny og jeg dem tydeligt.

"Det må være et bud fra Wycherly, fra Edward!" udbrød mrs. Chrighton ivrigt. "Lad ham komme herind, Truefold."

"Men, madame, han har udtrykkelig bedt om at tale med herren i enrum. Skal jeg vise ham ind i biblioteket, sir? Lysene

brænder endnu der."

"Det er altså nogen fra Wycherly," påstod den ængstede moder, idet hun greb mig om armen med krampagtig styrke. "Sagde jeg det ikke før, Sarah? Der er tilstedt min søn, min elskling en ulykke. Lad buddet komme herind, Truefold, og straks. Jeg fordrer, jeg befaler det."

Denne bydende tone var ganske sælsom hos en hustru, der altid underordnede sig sin mand og var høfligheden og venligheden selv mod sine undergivne.

"Gør, som mrs. Chrighton ønsker," sagde squiren stilfærdigt. "Hvilke onde tidender der end bringes os, vil vi bære dem sammen."

Han havde ved butlerens nærmelse rejst sig fra sofaen. Nu gik han hen til sin kone og lagde armen omkring hendes liv. Begge var meget blege og stod ganske stille, ventende i en art forstemt rolighed det slag, som de følte ville ramme dem i næste øjeblik.

Budbringeren, den samme mand, jeg før havde set i døråbningen, kom ind. Han navngav sig som præst til Wycherly sognekirke og som huskapellan hos sir Francis Wycherly. Han meddelte sin sørgelige efterretning med al mulig skånsel og varsomhed, og ledsagede den med alle de trøstegrunde, som hans kald og livserfaring kunne indgive ham. Men ak – al trøst var her forgæves, alle hensyn spildt. Slaget måtte falde, og ingen i verden formåede at mildne dets vægt.

Der havde fundet et væddeløb sted ved Wycherly mellem herregårdens sønner og gæster på denne solklare nytårsdag, og Edward Chrighton havde ladet sig overtale til at deltage med sin yndlingshest *Sultan*, skønt han egentlig havde besluttet at

vende hjem ved dagens frembrud. Hans ven, sir Francis' ældste søn, havde foreholdt ham, at han meget godt kunne komme hjem til middagen ved at tage afsted straks efter væddeløbet, og han havde samtykket. Væddeløbet begyndte, og hans hest havde allerede forspring for de andre, da den pludselig snublede over det sidste dobbelte gærde, kun et kort stykke fra målet, og kom hovedkulds ned, idet den kastede sin rytter af over en hæk ind i en tilstødende mark, hvor der lå en bunke løse sten. Edward Chrighton var faldet på en af dem, og det så ulykkeligt, at hans hoved havde modtaget stødet. Hermed var alt sagt. Slutningen behøvede ikke at blive tilføjet.

Mens præsten fortalte den skrækkelige begivenhed, kom jeg til at vende hovedet en smule, og opdagede Julia stå bagved os. Et blik sagde mig, at hun havde hørt alt. Hun udstødte intet skrig, hun røbede ikke tegn til afmagt, det så ud, som om slaget havde forstenet hende.

Jeg kan ikke sige, hvorledes den nat endte. En skrækkelig ro, dødens ro syntes at have lagt sig over os alle. En vogn blev forspændt, og mr. og mrs. Chrighton kørte afsted til Wycherly herregård for at se deres døde søn. Han havde udåndet, mens man bar ham fra ulykkens skueplads til sir Francis' hus. Jeg fulgte med Julia Tremaine til hendes værelser og sad hos hende, indtil den sene vintermorgen langsomt gryede, og alle abbediets beboere vågnede for at høre om den knusende sorg, der i nattens løb var faldet over det gamle sted.

Jeg har kun lidt mere at berette. Livet vedvarer, skønt hjerter knuses og forhåbninger ubarmhjertigt tilintetgøres. Over Chrighton Abbey faldt en lang, mørk sorgens tid. Husets herre indelukkede sig i sit bibliotek, afsondret fra omverdenen

næsten lige så fuldstændigt som en eremit i sin celle. Jeg har hørt, at Julia Tremaine aldrig smilede igen efter den dag. Hun er stadig ugift og bor på sin faders landejendom. Stolt og tilbageholden som før mod sine standsfæller, er hun en sand barmhjertighedens engel mod syge og fattige. Ja, denne forkælede skønne, denne hovmodige unge dame, der en gang havde erklæret, at hun ikke tålte synet af fattigdom og nød, er nu en barmhjertig søster i alt undtagen dragten. Således kan en stor modgang ganske forandre retningen af en kvindes liv og sind.

Jeg har set min kusine mrs. Chrighton mangen gang siden hin rædsomme nytårsnat, og jeg er fremdeles en velkommen gæst på Chrighton Abbey. Jeg har set den sønneløse moder rolig og frejdig gøre sin pligt i sin store virkekreds, smile til sine datterbørn –, for både Sophy og Agnes er for længst lykkelige hustruer og mødre, – set hende som den elskede og ærede herskerinde i et gæstfrit og rigt hus. Men jeg ved dog, at livet for hende har tabt sin bedste glans, sit skønneste håb, sit dybeste indhold, og at hun nu betragter alle denne verdens glæder og nydelser med dens højtidelige ro, for hvem alle jordiske ting er formørket af er stor, ulægelig sorg.

En uhyggelig gæst

Det var en kold decemberaften for omtrent 100 år siden Note 1). Det havde frosset stærkt, og den skarpe, gennemtrængende blæst drev sneen i ansigtet på de få fodgængere, der endnu færdedes i Citys folketomme gader. Det havde frosset så stærkt, at den hurtigt faldende sne ikke straks tøede, hvilket ellers plejer at ske under et snefald i London, men lå hård og hvid på gaderne og fortovene og gav tagene og gaderne udseende af snedækkede bjerge, der truede med at nedsende miniaturelaviner over de vejfarende.

I denne folkerige del af London er der kroge, hvor sneen kunne ligge så ren og ubesmittet som i det stille, kun af ørne og stengeder besøgte alpepas, især i nabolaget af Moorfields, i en lille gade, der egentlig ikke var andet end en smal gård. Den var dog i sin slags en meget respektabel gade, idet den beboedes af nogle juvelerere, en hollandsk småhandler, den første kontorist i et stort kolonialhus og doktor Prestwitch.

En olielampe brændte mat ved indgangen til den lille, stille gade, det i øvrigt ikke gik længere end til doktor Prestwitchs hus, som lå ved enden af den; det spærrede passagen, med mindre man ville gå gennem doktorens gadedør. Denne aften lyste dog sneen, der dækkede den brolagte, af intet fodspor betrådte gade mellem de to høje husrækker. Beboerne i Little Bell Street var alle rolige folk, og siden klokken otte om aftenen var ikke så meget som en dør blevet åbnet.

Klokken var nu elleve.

Note 1:

For omtrent 100 år siden: I forhold til 1871, hvor novellen udkom første gang. *Red.anm.*

For at hjælpe på gadelygtens mangelfulde lys havde doktor Prestwitch anbragt en lille kulørt lygte under den træskærm, der fandtes over hans dør – en relikvie fra den glansperiode, da der boede fornemme folk i City og ungkarle af god tone eller småfolk med store fordringer måske havde opslået deres bolig i Little Bell Street.

Denne lygte betegnede hans kald, mindede stadig publikum om ham, og havde flere end én gang tilfældigt ført en patient til ham, en slagsbroder, der var blevet såret under en gadekamp, et overkørt barn, en person med et blåt øje, osv.

På begge sider af doktor Prestwitchs høje, smalle dør var et højt og smalt vindue, og i den venstre side af huset en korridor så smal, at en nogenlunde korpulent person kun med stort besvær kunne komme igennem den. Denne gang førte til doktorens laboratorium, hvor han lavede sine medikamenter og smurte sine plastre, samt til et lille kammer, hvor der kun fandtes et langt fyrretræsbord og et mindre bord med blyplade og et afløbshul. Dette kammer besøgtes sjældent af doktoren og aldrig af hans familie.

På den tid, da denne december-snestorm rasede, var doktor Prestwitch en ganske ung mand med et glad ansigt, mørkt, krøllet hår, hvori der sjældent kom pomade eller pudder, og et muntert væsen; en mand, som var så lykkelig at have en køn lille hustru og tre små børn, men som måske tænkte for meget på at komme frem i verden. Det er tvivlsomt, hvorvidt den unge kirurg var berettiget til at føre doktortitlen, men folk var nu en gang blevet enige om at kalde ham doktor. På messingpladen på døren stod kun "*Mr. Prestwitch, kirurg*".

Han havde ikke stor praksis, og det faldt ham temmelig vanskeligt at slå sig igennem, skønt den lille, nette hustru og de tre små børns fornødenheder ikke var mange. De havde kun et tyende, en stor og svær pige med rødt hår og et ansigt, hvis godlidenhed erstattede bristen på alle andre tiltrækkende egenskaber. Hun var dum, men ærlig, elskede doktorens kone og børn og anså ham selv for samtidens mest udmærkede mand. De daglige måltider i det agtværdige hus i Little Bell Street lod meget tilbage at ønske med hensyn til kvantitet og kvalitet, men Barbara Snaffles – sædvanlig kaldet Bab – var et trofast og hengivent væsen, der uden knurren ville have fundet sig i den strengeste sultekur, hvis pligten havde krævet det. Hun fik imidlertid en stor del af, hvad det blev spist og drukket i huset, og behandledes som et medlem af familien, hvad der måske ikke var ganske foreneligt med en doktors værdighed.

På den omtalte decemberaften sad hun og stoppede strømper ved den ene side af kaminen i dagligstuen – et lille, tarveligt møbleret, men hyggeligt og net værelse – mens hendes madmoder sad på den anden side. De røde gardiner, det var lidt for smalle til de for øvrigt ikke brede vinduer, var trukket for, bordet var tørret af, efter at tetøjet var taget bort, det eneste lys var pudset og katten gjorde sig det mageligt foran kaminen.

Doktoren sad og læste i sit værelse. Han yndede læsning og i mangel af en mere indbringende syssel tilbragte han aftenen med at studere medicinske værker. Det græmmede ham meget, at han ikke var trængt synderlig langt ind i den gren af hans videnskab, der i hans øjne var den vigtigste, nemlig anatomien. Han kunne ikke bekvemme sig til at henvende sig til de skurke, der for ulovlig vindings skyld forstyrrede gravfreden.

Martin Prestwitch havde imidlertid en ven i den ved Newgate ansatte kirurg, og denne, der stundom havde overflødighed på lig, havde lovet, så snart en forbryder døde, at sende ham liget, hvis han kunne råde over det. Men der var mange lysthavende, for fængslerne var den gang de eneste steder, hvorfra lægerne lovligt kunne forsyne sig med kadavere. Så snart et lig *kunne undværes*, skulle altså Martin Prestwitch have det.

Han havde denne aften læst flittigt i en gammel bog, der handlede om anatomien, og hans fingre kløede formelig efter at håndtere dissektionskniven.

"Jeg er bange for, at Jack Tylney har glemt sit løfte," tænkte han og sukkede dybt.

Heri tog han dog fejl. Mr. Tylney, kirurgen i Newgate, havde ikke glemt sit løfte, han ville tværtimod samme aften opfylde det. De første spor i sneen i Little Bell Street skrev sig derfor fra to karle, der bar på en uhyggelig byrde.

De gik først til forstuedøren, hvor den ene af dem bukkede sig for at læse navnet på dørpladen, hvorpå han bankede sagte på – en forsigtig, prøvende banken, der lød lidt mystisk.

Døren åbnedes næsten straks af Barbara, der troede, at det måske var et sygebesøg, men ved synet af den uhyggelige byrde – den var rigtig nok puttet i en sæk, men somme ting kan ikke skjules – trak hun sig forskrækket tilbage.

"Vorherre bevare os! Hvad er det?" råbte hun.

"Det er til dr. Prestwitch – den falskmøntner, der blev hængt i morges i Newgate."

"Hvad for noget, De mener vel ikke, at det er et lig?"

"Jo, miss," svarede den ene at karlene, "Det er der skam ingen ben i, han er godt nok død – mr. Tylney sender det med mange

hilsener til doktor Prestwitch."

"Bring den væmmelige ting til doktorens værelse," sagde Barbara forfærdet. "Husbond sidder derinde og læser. Gå gennem gangen, jeg skal straks komme og lukke op. Hvor er det muligt, at noget menneske kan befatte sig med sligt!"

Barbara havde hørt sin husbond tale om, at Jack Tylney havde lovet at sende ham et kadaver.

Hun underrettede doktoren om, hvad der var kommet, og åbnede derpå døren til korridoren, hvor karlene stod og ventede.

Martin Prestwitch sprang straks op, tog lyset og gik ind i det ovenfor omtalte værelse, der var bestemt til sådanne ting som liget og altså sjældent benyttedes. Den uhyggelige byrde blev bragt derind og lagt på det lange fyrretræsbord, og mens dette skete, stod Barbara Snaffles i døren og kiggede nysgerrigt ind. Prestwitch og karlene kom ud igen og doktoren gav dem hver en shilling – en af de få, han var i besiddelse af – for deres ulejlighed.

Mens han lukkede døren til sin lille anatomisal, stod Barbara noget borte med åben mund og stirrende øjne.

"Bed din frue om at give mig en kop stærk kaffe, Bab," sagde doktoren, "jeg skal være længe oppe i nat; men tal ikke til hende om dette her," tilføjede han, idet han pegede på den lukkede dør.

"Nej, Vorherre bevares, for ingen pris! Jeg vil ikke have, at min kære madmor skal blive lige så angst, som jeg blev lige før, da jeg så den afskyelige tingest i sækken."

Barbara syntes at være nær ved at få ondt.

"Det er bedst, De siger godnat til missus, hvis De vil have, at hun skal gå i seng."

"Ja, du har ret," svarede Prestwitch, som var en meget kærlig ægtefælle, men hvis tanker i øjeblikket var optaget af det livløse emne, der lå på hans bord.

Han gik ind i dagligstuen, hvor hans lille, flittige hustru sad og smånynnede, mens hun lagde den sidste hånd på en kjole til det største af børnene, hvilken var syet om af en af hendes egne aflagte kjoler.

"Se en gang, Martin," sagde hun og så på ham med sine klare og kærlige øjne, "vil Molly ikke tage sige sig godt ud i denne kjole?

"Jo, min ven, men du må ikke sidde så længe oppe og sy. Klokken er snart tolv."

"Jeg er straks færdig, Martin, men for resten er det da lige så silde for dig som for mig, og du har ikke engang spist til aften. Her er lidt pudding fra i middags. Bab har varmet den, og den står lige der i kaminen og venter på dig."

"Jeg skal spise den siden, min ven, jeg er ikke sulten nu. Jeg vil derimod gerne have en kop kaffe – jo stærkere, jo bedre."

"Du vil da vel ikke sidde oppe og læse i dine gamle bøger, Martin?" udbrød den unge kone klagende.

Det skete temmelig hyppigt, at doktoren til langt ud på natten fordybede sig i sine kære bøger, og Mary Prestwitch havde ofte om morgenen listet sig ned i hans værelse og fundet ham endnu læsende, til lyset næsten var brændt ned.

"Jo, min kære pige, jeg vil blive oppe en times tid; jeg læser netop en interessant afhandling, som jeg kan drage nytte af i

min praksis, og du ved, min ven, hvor meget der beror på, at jeg går frem i min videnskab."

Mary nikkede blot og sukkede. Det var virkelig et livsspørgsmål for den lille familie, at doktorens bestræbelser kunne lykkes. Samme aften havde mrs. Prestwitch og Bab gennemgået nytårsregningerne og var kommet til det resultat, at kreditorerne næppe ville lade sig nøje med de ubetydelige summer, som doktoren kunne betale dem.

Martin Prestwitch kyssede sin hustru og bad hende om at lægge sig, når hun havde lavet hans kaffe.

Klokken var næsten tolv, da den lille frue med Barbara bag efter sig trippede op ad trappen, og alle urene i City forkyndte midnatstimen, da doktoren med en kande dampende kaffe i den ene hånd og et lys i den anden gik ind i sin anatomisal. Der var så koldt i værelset, som om det lå i den evige snes regioner, og det første, doktoren gjorde, var derfor at tænde ild i kakkelovnen. Der fandtes heldigvis lidt brænde og kul i kassen, der stod ved ildstedet, og forsynet med en gammel avis skred Prestwitch til værket. Det var ikke noget let arbejde, for ovnen var fugtig og røgen slog ned gennem skorstenen og kvalte ham næsten, men hans tålmodighed og energi besejrede vanskelighederne, og da han rejste sig fra sin bøjede stilling, brændte ilden klart.

Han vederkvægede sig med en kop kaffe, førend han skred til det vigtige arbejde, og satte kanden på pladen for at holde resten af drikken varm. Derpå begyndte han for alvor på sit arbejde, men efter at han havde endt forberedelserne, standsede han pludselig med kniven i hånden, betaget af en følelse, der bragte hans hjerte til at banke af skræk.

Et øjeblik til, en hurtig bevægelse af den kyndige hånd, der holdt kniven, og han havde måske været en morder.

Manden var ikke død!

Martin Prestwitch lagde øret til hans bryst og lyttede.

Hjertet slog mat, men dog hørligt for et øvet øre.

Et øjeblik efter var doktoren beskæftiget ved anvendelsen af de på den tid kendte midler til genoplivelse af den slumrende livskraft. Det var et langsomt arbejde, men han lønnedes dog til sidst for sin møje. Falskmøntneren sukkede, mumlede noget, der lignede en ed, åbnede derpå sine blodsprængte øjne og stirrede forvirret på sin velgører, der havde gengivet ham det forbrudte liv.

"Hvor er jeg?" spurgte han; "jeg troede jeg skulle hænges. Er jeg blevet fritaget for dødsstraffen?"

"Nej, De er ikke. Mr. Ketch har formodentlig røgtet sit hverv slet."

Falskmøntneren satte sig over ende og så sig om. I det samme faldt det Prestwitch ind, at han måske havde begået en fejl ved at kalde et dødsdømt menneske til live. Loven var på den tid meget streng, og doktoren var slet ikke sikker på, at det at hjælpe en forbryder til at undgå galgen ikke kunne straffes med døden.

Det var nu imidlertid sket, og der sad falskmøntneren, en kraftig mand, der holdt sine seks fod og som med lethed kunne gøre det af med den lille doktor.

"Kan De ikke give mig noget at drikke?" sagde falskmøntneren. "Min hals er så tør som en bagerovn."

Prestwitch rakte ham kaffekanden, som han tømte i et drag.

"Tevand!" udbrød den hængte foragteligt, "men det gjorde alligevel godt. Er det nu Deres mening at fortælle mig, at jeg er blevet hængt i morges? Jeg husker, at jeg stod på brættet og at sne og hagl piskede på den fordømte nathue, som de havde trukket ned over mit ansigt; jeg tror, at af alle de fordømte kolde dage, jeg kan huske, var denne fordømte morgen den koldeste. De vil vel ikke bilde mig ind, at de har gjort arbejdet dårligt og ladet mig slippe fra det?"

"Det ser unægtelig således ud," svarede Prestwitch sagtmodigt, for selv om han ikke manglede moralsk mod, fandt han dog denne tête-à-tête mindre behagelig. "Alt hvad jeg for resten ved, er at De er blevet båret hertil for en time siden, og man sagde, at De var den af de dødsdømte, der blev hængt sidst."

"Båret? Hvorfor blev jeg båret herhen?"

"Å – i et videnskabeligt øjemed. Mit navn er Prestwitch, og jeg er kirurg."

"Hvad siger De?" råbte den frelste forbryder. "Havde De i sinde at skære i mig?"

Falskmøntneren så så vild ud, da han stillede dette spørgsmål, at doktoren følte sig til mode, som om hans sidste time var kommet.

"Bliv ikke heftig, min ven," sagde han venligt. "Hvis De, som jeg havde al grund til at antage, havde været død, ville De ikke have følt den ringeste ulempe af det, og videnskabens formål ville være blevet fremmet på en lovlig måde uden mén for Dem. Det forekommer mig for øvrigt, at De har nogen grund til at være taknemmelig mod mig, eftersom jeg har reddet Deres liv."

Doktoren så ved disse ord til døren, idet han tænkte, at der ikke var nogen nødvendighed for at forlænge denne samtale, og han ønskede at blive den uhyggelige gæst kvit, jo før jo hellere. Men pludselig faldt det ham ind, at der var en væsentlig hindring for falskmøntnerens bortgang. Sækken, hvori han var blevet bragt hen til Little Bell Street, var nemlig hans eneste påklædning, og den ville næppe være en passende dragt på Londons gader en kold vinternat.

"Taknemmelig!" mumlede fyren. "Jeg indser ikke, at livet har synderligt værd for en stakkel, der ikke ved, hvorfra han skal få en bid brød, som efterspores af et kobbel blodhunde, og som kan være temmelig sikker på at blive hængt i morgen, hvis det ikke sker i dag. De kan formodentlig ikke skaffe mig mit værktøj. I en kælder i Lambeth havde jeg den allersmukkeste samling af forme og presser til mit håndværk, der kastede godt af sig, indtil en kammerat angav mig. Ikke desto mindre tvivler jeg ikke om, at De har ment det godt med mig, og her er min hånd."

Med disse ord rakte han sin skidne næve frem, der var meget bred og kraftig, og doktoren skyndte sig at tage den.

"Og nu, doktor," vedblev fyren, idet han svøbte sækken om sig og satte sig på den eneste stol foran kakkelovnen, "efter som vi nu forstår hinanden, vil jeg bede Dem om noget at spise. Jeg spiste morgenmad i morges klokken seks, og siden har jeg ikke nydt noget."

"Jeg skal se at finde noget mad til Dem," sagde doktoren, der godt vidste, hvor slet spisekammeret var forsynet.

Han huskede imidlertid på puddingen, der havde været bestemt til hans egen aftensmad, og som han nu gerne selv ville

have spist, og vendte straks tilbage til anatomisalen med denne velsmagende ret, et stort stykke brød og en skive ost. Efter at falskmøntneren havde sat dette til livs, så han sig om med en mine, som om han kunne have fortæret en halv okse.

"De har vel ikke mere af denne pudding?" spurgte han ganske nedslået.

"Ikke en bid."

"Og heller ikke noget koldt oksekød?"

"Der findes desværre ikke kød i huset."

"Det er kedeligt, men De har vel brød og ost, så må jeg nøjes med det. Vær så venlig at bringe mig brødet og osten; De skal ikke gøre Dem den ulejlighed at skære af. Jeg tror ikke, at en sådan herre som De kan have nogen mening om *min* appetit."

Doktor Prestwitch sukkede, da han gik ud for at hente det forlangte, for han tænkte med sorg på, hvor tomt spisekammeret ville være den næste dag. Der kunne imidlertid ikke være tale om at afslå en sådan gæsts fordringer. Doktoren bragte altså fødevarerne ind til falskmøntneren og lagde dem på bordet tillige med en kniv og en tallerken.

"Deres hus lader ikke til at være synderlig godt forsynet med proviant, doktor," sagde fyren og betragtede misfornøjet den tørre ost.

"Jeg er ikke rig," svarede Prestwitch sagtmodigt, "og det falder mig stundom hårdt nok at slå mig igennem."

"Hm! Det klager alle over, tror jeg. Jeg har prøvet både mod- og medgang – den ene dag overflødighed, den næste en tør brødskorpe, og nu skal jeg begynde livet forfra, brændemærket af loven og forfulgt af menneskene, som jeg ikke kan vente mere medlidenhed af, end om jeg var en jaget rotte. Jeg gad vide,

hvorledes jeg skal tjene til livets ophold, når jeg i morgen tidlig forlader dette hus."

Doktoren trak vejret lettere. Det var en trøst for ham at høre, at den ubudne gæst tænkte på at forlade hans hus om morgenen. Hvilken lettelse at blive ham kvit! Det forekom allerede lægen, som om den navnløse forbryders ophold havde varet i flere måneder.

Falskmøntneren angreb tappert osten og skar skiftevis skiver af den og brødet, til begge dele var forsvundet, og brummede alt imellem over livets besværligheder, at en stakkels mand ikke kunne tjene et par guineas til sit ophold uden at udsætte sig for straf.

"Hvorledes jeg skal kunne begynde at arbejde igen, efter at have mistet alt mit værktøj, og uden en eneste pålidelig kammerat, er mere, end jeg ved," mumlede han.

"Jeg tror virkelig, min ven," bemærkede doktoren i en velvillig tone, "at jeg i Deres sted ville udvandre. Et fremmed land – især et nyt land, f.eks. Nova Scotia – ville byde Dem et nyt felt for –" doktoren ville ikke gerne sige "falskmøntneri" "– for Deres virksomhed," endte han med en høflig omskrivning.

"Udvandre!" udbrød falskmøntneren foragteligt. "Hvor i al verden –" hans ord var egentlig meget kraftigere, men doktoren brugte de mildeste udtryk, da han fortalte denne hændelse og antydede blot, at hans gæsts udtryksmåde var ualmindelig plump "– kan et menneske udvandre, der ikke ejer en penny til at betale overrejsen med! Jeg er også godt udrustet til at udvandre," tilføjede han og så på sækken, der skjulte hans svære lemmer. "Vil De have mig til at udvandre, doktor, må De skaffe mig penge."

"Jeg!" udbrød Prestwitch og blev endnu blegere, end han var i forvejen. "Hvad tænker De på, min ven?"

"Ja, *De*; De har kaldt mig tilbage til livet og må derfor sørge for mig. Jeg har ikke bedt Dem om at anvende Deres kunster på mig, har jeg vel? Jeg blev bragt hertil for at blive dissekeret, og det var Deres pligt at dissekere mig. Men I videnskabsmænd er kun fornøjede, når I kan få lov til at gøre jeres fordømte eksperimenter."

"De er dog et mærkeligt menneske!" udbrød doktoren forbavset over en så stor utaknemmelighed. "Jeg kalder Dem til live, og så betragter De mig som Deres fjende!"

"Jeg har aldrig bedt Dem om det, har jeg vel? Livet har intet værd for et menneske som mig. Da De har givet mig tilbage til livet, må De også underholde mig. For det første skal De give mig en fuldstændig dragt."

"En fuldstændig dragt!" gentog doktoren i en ynkelig tone.

"Ja, jeg kan ikke gå omkring i dette kostume, det strider mod lovene."

"Jeg har meget få klæder, men selv om jeg var godt forsynet, ville de næppe passe Dem."

"De er ganske vist en fattig stakkel," svarede falskmøntneren; "men nogle klæder, hvordan de end er, er bedre end slet ingen, derfor frem med dem, doktor!"

"Ak!" udbrød Prestwitch jamrende, "jeg kunne gerne antage hele dette her for en forfærdelig drøm!"

Han gik imidlertid for at udføre sin gæsts befaling. En kold sved dækkede hans pande, da han med lyset i hånden listede sig op ad trappen for at finde nogle klæder, der kunne passe den uvelkomne gæst.

Han tog de største, han kunne finde, nemlig en flaskegrøn kjole, der havde tilhørt hans fader, og som han havde tænkt på at lade sy om til sig selv. Det gik ham nær at skille sig ved denne skat. Derpå tog han et par knæ–skindbukser, der ligeledes havde været hans faders, samt en ren skjorte og en gammel sort, galoneret vest, der var hans egen. Med denne bylt gik han ned.

"Jeg kan kun *låne* Dem denne kjole," sagde han, idet han lagde klæderne på bordet; "knæbukserne og vesten kan De derimod beholde."

Med et foragteligt blik på tøjet begyndte falskmøntneren at iføre sig det. Skjorten sprængtes af hans muskelstærke arme, og det var med stort besvær, at han fik sine ben i den afdøde mr. Prestwitchs skindbukser. Vesten skar han op i ryggen med kniven og snørede den derpå sammen igen med en stump seglgarn, som doktoren skaffede ham. Kjolen passede ham derimod godt og skjulte manglerne ved det øvrige, men hans fødder og ben var endnu udækkede, og doktoren måtte ligeledes skaffe sko og strømper.

"Så snart butikkerne lukker op, skal jeg liste mig ud og købe et par sko og strømper til Dem," sagde doktoren, "men hold Dem for Guds skyld endelig rolig, medens jeg er borte. Min hustru må for ingen pris erfare, at De er her."

"Jeg skal nok være stille," brummede falskmøntneren. "Disse klæder er just ikke magelige, men jeg ligner dog mere et kristent menneske med dem på, end i den gamle sæk. Men De må også give mig nogle penge at begynde med, doktor; vil De det?"

"Penge!" råbte Prestwitch; "ak, min ven, jeg er så fattig som en kirkerotte."

"Ingen udflugter! I læger laver store bunker af penge ved at hjælpe jeres patienter ud af verden, så kan det ikke være mere end billigt, at De spenderer noget på en patient, som De har hjulpet *ind* i verden."

Doktoren undskyldte sig atter med sin fattigdom, men det hjalp ikke.

"Det er ingen nytte til at komme med udflugter, doktor," sagde fyren. "Jeg går ikke herfra, førend jeg har fået en fempundsnote."

Martin Prestwitch ejede tilfældigvis 7 pund og 10 shillings, som han havde sparet sammen til huslejen, der skulle betales ved juletid. At skille sig ved nogle af disse penge var det samme for ham som at udgyde sit hjerteblod, men han følte sig ude af stand til at kæmpe mod dette frygtelige menneske, og hvis falskmøntneren havde krævet hans hjerteblod i stedet for de fem pund, forekom det Prestwitch, at han havde været nødt til at give ham det.

Efter lang betænkning og et fortvivlet forsøg på at forsvare sin skat, gik doktoren endnu en gang ovenpå og tog af sit lille pengeforråd den af hans plageånd forlangte fempundsnote. Inden han gik tilbage til anatomisalen, så han på det lille schwarzwaldur i køkkenet og opdagede, at klokken kun var kvart i tre. Den lange, mørke vinternat var altså kun halvt forløbet, og Prestwitch vidste ikke, hvor meget den genopstandne forbryder endnu kunne få i sinde at kræve af ham. At gå i seng kunne der ikke være tale om, så længe den uhyggelige person opholdt sig i huset. Doktoren satte sig ved

kakkelovnen lige overfor den fremmede for at afvente dagens komme.

Efter at den ubudne gæst havde fået klæder på kroppen og var blevet mæt, blev han mere omgængelig og opvartede doktoren med en vidtløftig beretning om sit eventyrlige og forbryderiske liv. Han hed Jonathan Blinker, fortalte han, men havde gjort sig berygtet under adskillige andre navne, af hvilke det mest kendte var kaptajn Flashman.

Endelig brød dagen frem, en kold og mørk vintermorgen. Da uret i køkkenet slog syv, drejede Prestwitch nøglen i anatomisalens dør om og bad mr. Blinker om endelig at være rolig. I en hel time sad de to mænd nu tavse; mr. Blinker sov, mens doktoren lyttede efter Barbara Snaffles, der forrettede sine morgensysler. Derpå hørte han børnenes klare stemmer og endelig sit hustrus røst, der spurgte efter ham.

"De har vel ikke noget imod at være lukket inde en halv times tid, mens jeg går ud og køber sko og strømper?" hviskede Prestwitch.

Falskmøntneren så mistroisk på ham og sagde:

"De har vel ikke i sinde at sælge mig og bedrage en ulykkelig mand, hvis liv De har reddet? De vil vel ikke lade mig hænge en gang endnu?"

"Anser De mig for en bedrager?" udbrød doktoren harmfuld.

"Nej, nej, jeg stoler på Dem," svarede den anden hurtigt.

Doktoren gik da og låsede døren bag sig for at skjule hemmeligheden for den nysgerrige Barbara.

Han måtte svare på sin hustrus forestillinger og milde bebrejdelser. Hvorledes kunne han sidde oppe hele natten og sætte sit dyrebare helbred på spil?

"Er tiden ikke faldet dig lang, Martin?" sagde hun.

"Nej, kære, tiden er aldrig gået så godt for mig," svarede doktoren, der, som man ser, løj med virtuositet.

"De har da imidlertid haft en god appetit," bemærkede Barbara. "De kan tænke Dem, missus, der er ikke en bid brød tilbage og osten er aldeles forsvundet."

Prestwitch skyndte sig bort uden at besvare denne anklage. Han mumlede noget om at se til en patient, satte hatten på og gik.

Hos en skomager købte han et par store, brugte sko og et andet sted et par strømper. Inden den halve time var gået, satte han atter nøglen i døren. Falskmøntneren havde lagt hovedet på dissektionsbordet og sov trygt.

Skoene og strømperne passede udmærket, og efter at Prestwitch havde givet Blinker en gammel hat, så han ganske respektabel ud. Han måtte imidlertid gøres ukendelig, og efter nogen søgen fandt doktoren et par grønne briller, der betydeligt forandrede Jonathan Blinkers fysiognomi. Doktoren åbnede nu døren for at se, om vejen var fri, og da ingen nysgerrig Barbara eller bekymret hustru var i nærheden, førte han Blinker ud på gaden, over al beskrivelse glad over at blive ham kvit, selv på bekostning af en fempundsnote og hans udmærkede flaskegrønne kjole.

Da Blinker stod i døren, vendte han sig og sagde:

"Jeg skal se ind til Dem, doktor, for at lade Dem vide, hvorledes det går mig."

"Nej, lad blot være med det," svarede doktoren bønligt. "Det går ikke an, at De kommer her. De ved jo, at min familie

forestiller sig Dem som død, og jeg ved ikke, hvorledes jeg skal få den til at se Dem fra et andet synspunkt."

"Jeg kommer ikke for at hilse på Deres familie, men på Dem."

Med denne frygtelige trussel gik han ned ad den smalle gade, hvor han tog sig ud som en kæmpe. Doktoren lukkede sukkende døren og gik ind i dagligstuen, hvor den tarvelige morgenmad var serveret og hvor han traf sin hustru, der blev urolig over hans bleghed.

Mary Prestwitchs bekymrede blikke var imidlertid ikke så vanskelige at udholde som Barbara Snaffles forskende øjne, der nysgerrigt betragtede doktoren. Hun blev i stuen, mens han nød sin morgenmad, rakte ham kaffekoppen og så på ham, mens han spiste sit æg.

"Er *det* derinde endnu?" hviskede hun, mens mrs. Prestwitch var optaget af de tre sultne børn, af hvilke det yngste endnu hentede sin næring fra det moderlige bryst.

"Hvad mener du med *det*?" spurgte Prestwitch utålmodigt.

"Å, jeg mener liget."

"Nej, det er der ikke mere."

"Har De allerede undersøgt det?"

"Ja."

"Og de har hentet det?"

"Ja, de har hentet det."

"Det faldt mig ikke ind, at de havde sådan et hastværk," udbrød Barbara fortrydeligt. "Jeg havde tænkt på at se det i dag; jeg har set mange døde – druknede og sådan – jeg plejer ikke at gå glip af nogen. Nu kommer jeg sikkert til at drømme om ham."

"Drømme om ham? Nonsens, pigebarn!"

"Når jeg ikke har set ham, kommer jeg ganske sikkert til at drømme om ham," sagde Barbara med overbevisning. "Jeg plejer ikke at gå glip af nogen – ikke engang, når det er tre gader henne og jeg ikke kender familien. Og at have haft én i huset, som jeg ikke set – der er jo ligefrem dumt!"

"Ih, du gode Gud!" udbrød doktoren; "pigebarnet er jo en ren vampyr!"

"Var det de samme to mænd, der bragte det, som hentede det igen?" spurgte frøken Snaffles nysgerrigt.

"Naturligvis," svarede doktoren.

"Skal han så begraves i Newgate?"

"Det antager jeg. Men gå nu til dit arbejde, Bab, og plag mig ikke længere med din snak. Liget er her ikke mere, dermed må du lade dig nøje."

Martin Prestwitch ønskede af ganske hjerte, at hans gæst virkelig var blevet ført bort for at blive begravet indenfor fængslets mure. Jonathan Blinkers afskedsord tyngede nemlig hårdt på hans sjæl.

Det var første gang efter, at Prestwitch var flyttet ind i Little Bell Street, at han ikke ved juletid kunne betale sin husleje, til stor overraskelse for hans trofaste hustru, der havde hjulpet ham med at sammenspare de syv pund og ti shillings.

"Pengene er borte, Mary," sagde doktoren nedslået, "eller i alt fald de fem pund og ti shillings. Du kan nok forstå, min ven, at jeg har været nødt til at bruge dem."

"Men til hvad, Martin? Hvad skulle du dog bruge fem pund og ti shillings til – du, der ellers aldrig giver noget ud?"

"Til kirurgiske instrumenter, min kære pige, en mand må først og fremmest tænke på sit kald."

Prestwitch bebrejdede sig atter, at han narrede sin hustru.

Værten var gnaven, men lod sig dog tale til rette. Doktoren var jo ellers en ordentlig lejer og havde vist sig som en ærlig mand, og efter nogen brummen gav værten ham en måneds henstand og gik hjem.

Jonathan Blinker holdt sit løfte. En høj, sværlemmet mand i flaskegrøn kjole sås ofte at snige sig ind til doktoren fra den lille sidegade. Prestwitch havde altid en lille sum liggende til ham. Med tiden antog disse gaver form af en bestemt ugeløn. Kaptajn Flashman brugte stedse det samme argument, når han lagde beslag på doktorens velvilje: Prestwitch havde mod hans vilje kaldt ham til live, derfor var han forpligtet til at underholde ham.

Doktoren fandt sig kun meget nødigt i denne uværdige beskatning og sukkede mangen gang over den i det skjulte. Han var af naturen mild og lidt forsagt og var ikke i stand til at værge sig mod en sådan rykker. Den ene uge efter den anden grundede han over, hvorledes han skulle tilfredsstille Jonathan Blinkers fordringer. Disse indskrænkede sig for øvrigt ikke til penge alene; Blinker var i almindelighed tillige sulten og tog det meget ilde op, når der ikke blev serveret et lille måltid for ham. Doktoren måtte derfor bruge mange kneb for at bemægtige sig levningerne af en postej eller et lammelår. Barbara mærkede naturligvis fødevarernes forsvinden og gjorde spydige bemærkninger over sin husbonds spisen i utide.

Denne hemmelige byrde tyngede længe på Martin Prestwitch. Livet havde i forvejen været en hård kamp for ham, men denne kamp var nu langt tungere, da de i ugens løb sammensparede penge opslugtes af den alt fortærende Blinker.

Han lå ofte flere timer vågen om natten og grundede over sine sorger.

Mr. Blinker havde bibragt ham den tro, at den handling, han havde begået, stred mod loven og at han var hjemfalden til en meget streng straf ved at hjælpe en dømt forbryder til at flygte. Da Prestwitch var en alt for velvillig mand til at forråde sin plageånd og desuden manglede mod til at udsætte sig for de ubehageligheder, det kunne medføre, fandt han sig i at blive flået og modtog Jonathan Blinker lige så ydmygt, som om den forhenværende falskmøntner havde været hans kreditor.

Efterhånden indtrådte der imidlertid en forbedring i doktorens kår. Patienter kom hen til ham eller sendte bud efter ham meget oftere end før. Han kaldtes snart til en berygtet gade i St. Giles for at assistere ved et barns fødsel, snart til et dødsleje; stundom hentedes han for at reparere de skader, der var forårsaget ved slagsmål i Field Lane. Ved alle disse lejligheder opdagede han, at han var blevet anbefalet af Jonathan Blinker, der havde omtalt ham som en udmærket dygtig læge og kirurg. Prestwitch skjulte ikke for sig selv, at hans nye klienter hørte til forbryderklassen, men patienter er patienter og disse mennesker betalte doktoren straks og rundeligt, når de havde penge, og bedrog ham aldrig, når han gav dem kredit. Den ungdommelige befolkning i disse kvarterer forøgedes stadig, og da kvinderne i almindelighed syntes om den venlige Martin Prestwitch, anbefaledes han af den ene matrone til den anden, indtil han, der i almindelighed af dem kaldtes "Blinkers doktor", opdagede, at hans praksis var tiltaget betydeligt.

Mr. Jonathan Blinker aflagde imidlertid stadig sine besøg, men selv om doktoren gyste, hver gang han så den flaskegrønne kjole, kunne han dog ikke andet end være taknemmelig mod sin plageånd, da hans bekendtskab med ham i det hele taget havde været fordelagtigt for ham. Jonathan på sin side nærede den største hengivenhed for sin velgører og erklærede sig villig til at tjene ham på en hvilken som helst måde, selv om han skulle udsætte sig for at blive hængt en gang endnu.

"Der er ikke noget, som jeg ikke ville gøre for Dem, doktor," sagde han. "Jeg skulle såmænd gerne udmønte penge til Dem, hvis jeg blot havde værktøj eller penge til at købe det for."

Doktoren bad ham naturligvis indstændigt om at opgive alle tanker om at sætte falsk mønt i omløb, men i stedet for forsøge på at tjene sit brød på en ærlig måde. Men mr. Blinker rystede tvivlende på hovedet, som om han ikke indså udførligheden af et sådant forslag.

Således gik det i henved tre år. Doktorens børneflok var blevet forøget med en lille søn; han havde altså nu fire børn, og det var ikke umuligt, at der kunne komme et femte. Hans praksis var vokset, men den kunne på ingen måde kaldes fin eller aristokratisk; han havde heller ikke udsigt til at kunne flytte til et mere anset kvarter end Little Bell Street. Han kunne dog uden vanskelighed betale slagterens og bagerens regninger og havde heller ingen sorger for huslejen, og dette var tilstrækkeligt til at tilfredsstille en så nøjsom mand.

Mr. Blinker havde i al denne tid hævet sin pension hos ham, og Barbara Snaffles var blevet ganske fortrolig med denne gæst i den flaskegrønne kjole, som indfandt sig hver uge; for på hvilken tid af året det end var, indfandt mr. Blinker sig altid,

når det begyndte at blive mørkt. Doktoren havde sagt hende, at han var købmand, og hun var aldeles overbevist om, at han led af en kronisk sygdom, og at han var en af hendes husbonds mest indbringende klienter.

I slutningen af det tredje år hændte det, at mr. Blinker udeblev den aften, han plejede at aflægge sit besøg i Little Bell Street. Det var første gang, at han ikke gav møde en tirsdagaften, og Prestwitch tilbragte resten af aftenen i en næsten feberagtig uro. Med de for falskmøntneren bestemte penge i sin lomme. Var der tilstødt Blinker noget? Var denne prøvelse måske nu pludselig ophørt?

Den anden tirsdag kom, men bragte ingen mr. Blinker; lige så gik det den tredje og fjerde. Doktor Prestwitch nærede det glade, halvvejs syndige håb, at han aldrig mere skulle få Jonathan Blinker at se. Det gjorde ham dog ondt at tænke, at den frygtede gæst måske var blevet ramt af en ulykke, for doktoren havde et velvilligt sind, og Blinker havde næret hengivenhed for ham.

Endnu efter seks ugers forløb havde han ikke hørt noget til mr. Blinker. Doktoren læste stadig politiefterretningerne, da han ventede dér at finde en beretning om sin forbryderiske ven, men bladet indeholdt ingen oplysning om ham. I begyndelsen af den syvende uge indløb en mystisk pakke i brunt papir, adresseret til doktoren. Håndskriften var ham aldeles ukendt. Det var en lille, aflang, omhyggeligt forseglet pakke. Den kom om aftenen, da Prestwitch hvilede sig efter dagens anstrengelser i sin families skød.

Doktoren modtog ikke mange pakker. Ankomsten af en sådan var derfor en hel begivenhed, og den lille husmoders øjne

strålede af glæde, mens de to ældste børn stillede sig ved siden af faderen for at se pakken blive åbnet. Barbara stod med åben mund og åbne øjne bag sin husbond.

Pakken var temmelig tung – som om den indeholdt metal, tænkte doktoren. Han brød seglet og løsnede med rystende hånd båndet. Inden for det brune papir var der en lille, plumpt forarbejdet trækasse, hvis låg var sømmet fast. Det tog nogen tid at få låget op, men da det endelig var fjernet, hvilket syn mødte dem da ikke!

Mellem to lag bomuld lå en mængde guineas, hvis glans fremhævedes af en baggrund af kronestykker, der nylig var kommet fra mønten.

"O, Martin!" udbrød den lille kone og klappede i hænderne, "hvem kan have sendt os så mange penge! Gud lønne ham, hvem det så er!"

I det første øjeblik troede doktoren virkelig, at en ukendt velgører havde følt medlidenhed med hans fattigdom, og at de skinnende guineas var ægte, gangbar mønt. Men det var også kun et øjeblik. Derpå stod Jonathan Blinkers billede for hans blændede øjne, og han følte sig overbevist om, at disse gengivelser af kong Georges billede var falskmøntnerens værk.

Han greb sin hustrus hånd, som hun rakte frem for at tage en af guinea'erne.

"Glæd dig ikke, Mary," sagde han venligt, "det er ikke rigtige penge. En eller anden har villet drive løjer med mig."

"Ikke rigtige penge, Martin!" udbrød hans hustru grædefærdig.

"Nej, min elskede. De ser ganske kønne ud, men der er ikke en eneste ægte blandt dem, og hvis vi prøvede på at give en af

dem ud, kunne det koste os livet."

"Jeg kunne dog have lyst til at forsøge det ved Bartolomæus-markedet," bemærkede Barbara.

"Skam dig dog!" råbte doktoren.

Han holdt en af de falske mønter op til lyset og sagde derpå, idet han gav sin hustru den:

"Betragt præget, min ven, og du vil straks se, at den er falsk."

Mary brast i gråd; det var en bitter skuffelse.

"Er de virkelig falske, Martin?" spurgte hun i en klagende tone.

"Ja, så falske, som de kan være," svarede doktoren.

Han stødte nu på en lap papir, der lå på bunden af kassen, hvorpå fandtes et par linjer, skrevet af Jonathan Blinker.

> "Højstærede herre," skrev forbryderen, "jeg har fået noget værktøj og er begyndt at arbejde igen. Hermed sender jeg Dem nogle prøver; de går nok i Deres nabolag.
>
> Deres ærbødige
>
> *J. B.*"

Martin Prestwitch kastede brevet i ilden.

"O, Martin, hvem har drevet en så styg spøg med os?" spurgte hans hustru. "Hvad stod der i billetten?"

"Jeg kunne ikke læse det, Mary. Men vær ikke vred, kære, jeg tror ikke, at den, det har sendt os pengene, har gjort det i en ond hensigt."

"Ikke har gjort det i en ond hensigt? O Martin, at skuffe os på den måde!"

Decembersneen lå atter en gang i den store bys fjerneste gader, og doktoren var bleven fjorten år ældre end i begyndelsen af denne fortælling. Han boede endnu i Little Bell Street og arbejdede endnu trofast for hustru og børn. Hans familie var nemlig blevet forøget i de fjorten år, og udgifterne til dens underhold havde altså været i stadig stigen. Han knurrede dog ikke over dette, for han ville ikke have undværet nogen af den muntre flok.

Hans omstændigheder havde imidlertid forbedret sig år for år, men dog ikke så meget, at de havde tilladt ham at flytte til en finere del af byen. Hans patienter hørte til de lavere klasser, og var han flyttet, ville han med det samme have mistet sin praksis.

Det var en usædvanlig bevægelse i familien til denne jul. Den ældste datter, Molly, skulle nemlig giftes, og hun ville komme i en langt højere livsstilling end den, hendes forældre indtog; for hun havde været så lykkelig at vinde en ung doktors kærlighed, og denne unge doktor var søn af en udmærket læge med en stor praksis i Westend. Faderen var en stolt herre, der var meget tilbøjelig til at betragte det som en mesalliance, at hans søn giftede sig med Molly Prestwitch.

Brylluppet skulle stå på den sidste dag i det gamle år, og stakkels Molly måtte hale dygtigt ud for at blive færdig med sit tarvelige udstyr. Barbara Snaffles stod hende trofast bi med råd og dåd. Juledag skulle være en stor festdag i Little Bell Street. Den unge mr. Clemmory – Mollys tilkommende mand – skulle nemlig spise til middag hos sin svigerfader, og den berømte doktor Clemmory fra Savile Row havde ligeledes nedladt sig til at modtage Martin Prestwitchs indbydelse til at tage til takke

ved hans ringe bord. Huset kunne for øvrigt nok være anretningen bekendt, for Barbara havde hele den forløbne uge haft travlt med forberedelserne til middagen; hun havde købt den fedeste gås, det fandtes på torvet, og denne tillige med en lammefjerding, kogt oksekød og en kalvepostej mente doktoren og hans frue var en ganske lækker middag. De skulle spise klokken tre, hvilket dengang var en meget fornem spisetid, men den unge Clemmory havde underrettet dem om, at hans fader aldrig spiste tidligere til middag. Da tiden nærmede sig, blev Barbaras tilstand næsten febrilsk, for hun følte, at på denne middag beroede hendes ry som kokkepige.

Kvart i tre kom doktor Clemmory og hans søn. Lægen fra Westend var en kraftig herre med en kraftig røst, pudret paryk, et par smukke ben i sorte silkestrømper og en guldknappet stok. Den lille spisestue syntes knap at kunne rumme et så fornemt selskab.

Middagstimen nærmede sig, og alle var samlet i spisestuen. Molly var glad og tog sig godt ud i sin hvide musselinskjole og med et koralhalsbånd om sin smukke hals; de to yngre pigebørn syntes at være miniatureudgaver af Molly; de tre drenge, der alle var i lømmelalderen, havde rene kraver på, men nedenfor manchetterne sås der noget mere af håndleddene, end der stemmede med moden – fattige folks børn vokser hurtigt.

Klokken slog tre. I det samme hørtes en stærk banken på døren. Doktoren og hans hustru så forfærdede på hinanden. De havde ikke inviteret flere gæster, og et besøg under disse omstændigheder ville være en virkelig ulykke. Hver eneste gaffel og ske var i brug, og det var ikke muligt at skaffe plads til flere ved bordet.

Doktoren fra Westend udbredte sig højrøstet om lovgivningen, kongen, lord North og de halsstarrige amerikanere, men alle de andre tav, og doktor Prestwitch og hans hustru lyttede spændt for at høre gadedøren blive åbnet og Barbaras samtale med den uventede gæst. Der blev en lang pause; det var nemlig ikke nogen let sag for Barbara at forlade køkkenet i det vigtige øjeblik, da maden skulle rettes an, og det ville have stridt mod god tone, hvis nogen af familien var gået ud for at lukke op.

Endelig blev døren åbnet, og en stemme, der forvandlede doktorens blod til is, spurgte efter doktor Prestwitch.

Et par knirkende støvler gik derpå gennem gangen, døren til spisestuen blev slået op, og Barbara meldte:

"Mr. Jonathan Blinker."

Det var falskmøntneren, iført en splinterny flaskegrøn kjole og skarlagenrød, guldgaloneret vest, falskmøntneren, der var blevet fed og rødmosset og så velhavende ud, falskmøntneren med snehvidt kalvekrøs og en ny hat under armen.

Der herskede den dybeste tavshed. Martin Prestwitch var blevet ligbleg og lægen fra Savile Row tav pludselig og betragtede den fremmede, som om han ventede en præsentation. Mrs. Prestwitch og børnene så ligeledes på mr. Blinker, men syntes åbenbart godt om hans joviale, rødmossede ansigt. Han så ud som en respektabel landmand.

"Hvorledes har De det, hr. doktor?" sagde han, uden at vise den mindste forlegenhed over at befinde sig i så fint selskab, "jeg er lige kommet tilbage fra Amerika og ville først se ind til Dem, førend jeg besøgte andre, selv om det er juledag; og hvis

De ikke har noget derimod, ville jeg gerne spise min plumbudding her hos Dem."

Mr. Prestwitch var altid føjelig, men især når talen var om Jonathan Blinker. Hvad skulle han desuden gøre? Han fremstammede altså en næsten uhørlig præsentation.

"Doktor Clemmory, mr. Blinker; mr. Clemmory, mr. Blinker."

Den fine doktor bukkede høfligt og den godmodige George Clemmory rakte den fremmede hånden.

"De kommer meget belejligt," sagde doktor Clemmory, "vi talte netop om de amerikanske affærer, da De bankede på."

Inden Blinker kunne svare, meldte Barbara, at der var rettet an. Ved en klog manøvreren med knive og gafler havde hun fået anbragt en kuvert til den ubudne gæst, og mr. Blinker indtog sin plads blandt det øvrige selskab til stor forfærdelse for Martin Prestwitch, der frygtede for, hvilke opdagelser der kunne gøres, inden måltidet var til ende.

Maden var udmærket. Doktor Clemmory spiste med god appetit og roste gåsen og lammestegen, så at Barbaras ansigt strålede af berettiget stolthed. Mr. Blinker gjorde sig særdeles behagelig, talte muntert med de unge, der sad ham nærmest ved bordet, og var altid den første til med en tordnende lattersalve at hilse doktor Clemmorys vittigheder. Alt gik således meget bedre, end Martin Prestwitch havde ventet, og alt som tiden gik, åndede han lettere.

Desserten bestod af nødder og appelsiner. Hvor lykkelig var ikke George Clemmory og Molly Prestwitch, da de efter bordet stegte kastanjer i kaminen, omgivet af de yngre søskende, mens de ældre herrer i spisestuen førte en alvorlig samtale ved punchebollen. Under punchens indflydelse blev doktoren fra

Westend særdeles meddelsom og fattede en særlig velvilje for Jonathan Blinker.

"Jeg kan godt lide den karl," sagde han senere i fortrolighed til Martin Prestwitch; "han er en ærlig, godmodig fyr og der er godt stof i ham. Det er ægte metal, doktor Prestwitch, det kan man høre på klangen. Den karl er god, gangbar mønt."

Martin Prestwitch gyste og smilede – et svagt, sygeligt smil.

Inden aftenen var til ende, var doktor Clemmory blevet lidt overvældet af vin og punsch og udtalte i de mest rørende udtryk sin agtelse for den forhenværende falskmøntner. Mr. Blinker havde drukket endnu mere, men på ham gjorde det ingen virkning. Da doktorens vogn kom, tilbød han mr. Blinker en plads i den og lovede at sætte ham af ved det hotel, hvor han var taget ind, hvilket tilbud til Prestwitchs forfærdelse blev modtaget.

Havde doktor Clemmory fattet godhed for mr. Blinker, så var denne hædersmand på sin side blevet aldeles indtaget i familien Prestwitchs yngre medlemmer. Han kyssede ved afskeden de tre pigebørn under misteltenen, da han sagde godnat, og Barbara Snaffles fik også et kys i gangen. I døren trykkede han Prestwitchs hånd og sagde:

"Jeg tror, det har glædet Dem at se mig igen, hr. doktor, og det synes jeg godt om. Jeg har ikke glemt gamle venner. Jeg har tjent en lille formue derude, og hver skilling af den har jeg testamenteret til Dem."

Det var også sandt, men den lille formue viste sig at være temmelig stor, og doktor Prestwitch arvede den tre år senere, da den taknemmelige mr. Blinker stille hensov i sit eget hus i Clapton, oprigtigt begrædt af familien Prestwitchs yngre

medlemmer, som han i de sidste år af sit liv havde ødslet gaver og andre gunstbevisninger på. Og til sin sidste stund omtalte doktor Clemmory mr. Blinker som et mønster på redelighed og et eksempel på en heldig købmand, der selv havde forstået at arbejde sig frem.

Hendes sidste optræden

1. Hendes fristelse

"Han er en kæltring," sagde herren.

"Han er min mand," svarede damen.

Ordene var ikke mange, men begge dele kom fra fulde hjerter og lidenskabelige, blege læber.

"Er det dit svar, Barbara?"

"Det eneste svar, som Gud og mennesker vil tillade mig at give dig."

"Og skal han da knuse dit hjerte – og forøde al din fortjeneste på sine foragtelige laster – holde dig indestængt her i dette usle logi, mens hele London er ved at gå fra forstanden over din skønhed og dit geni, – og du skal aldrig få nogen oprejsning, aldrig slippe løs?"

"Jo," svarede hun med et blik, der gik ham igennem marv og ben, "jeg skal nok slippe løs fra ham – i min ligkiste. Mine forurettelser vil finde oprejsning – på Dommens dag."

"Barbara, han tager jo livet af dig."

"Tror du ikke, det er den største godhed, han nogensinde har vist mig?"

Herren begyndte at spadsere op og ned af gulvet, ganske ude af sig selv. Damen vendte sig til det høje, smalle spejl over kaminen med et underligt, halvt sørgmodigt, halvt hånligt blik.

Hun betragtede den skønhed, der skulle have gjort hele London forstyrrede i hovedet.

Hvad var det, som dette dunkle spejl viste hende? Et lille blegt, af nattelæsning og tunge sorger udtæret ansigt, med mørke skygger omkring mørke øjne, men hvilke øjne! I dette kolde dagslys syntes de at være for sorte og store og strålende til det lille blege ansigt; men om aftenen, ved teatrets lampelys, med lidt sminke under, og med geniets lys brændende i dem, da var dette de mest blændende, bedårende øjne, et menneske nogensinde havde set; således sagde i alt fald kenderne, og blandt dem Horace Walpole; og mrs. Barbara Stowell var den eneste stjerne på Covent Garden-teatret.

Det var ikke mere end hendes anden sæson på disse berømte brædder, og hendes skønhed og talent havde endnu nyhedens første interesse. London havde aldrig set hende ved dagslys. Aldrig kørte hun i *The Circle*" eller viste sig ved modeauktioner, eller mystificerede sine beundrere på maskerader i Pantheon, eller drak valle i St. James Park – kort sagt, hun kom ingen steder, og byen havde opfundet tyve historier for at forklare sig denne afsondrede levemåde. Og dog havde ingen gættet sandheden, der var sørgeligere end selv den uhyggeligste af de opdigtelser, som den ørkesløse londoner-sladder havde sat i omløb. Barbara Stowell trak sig tilbage fra verden af tre grunde – for det første fordi hendes mand var en tyran og en gemen kæltring og ikke lod hende beholde en skilling – for det andet fordi hendes hjerte var knust – og for det tredje fordi hun var døden nær.

Den sidste grund kendte ingen anden end hun selv. Intet stetoskop havde sonderet dette bryst; ingen fornem læge med lorgnet og guldknappet stok, karet og tjener var blevet hidkaldt for i lærde udtryk at attestere den dødelige sygdoms

fremskridt; men Barbara Stowell vidste meget godt, at hendes dage var talte, og at hun kun havde såre kort tid tilbage at leve i.

Hun var ikke længere i sin ungdoms vår. For tre år siden havde hun været en præstedatter på landet og ført det fredeligste, lykkeligste, mest ubemærkede liv i en landsby i Hertfordshire; da ville hendes onde skæbne, at hun skulle rejse til London og besøge en tante, som drev en modehandlerforretning, og at hun i denne dames hus skulle træffe Jack Stowell, en lidet begavet skuespiller ved Covent Garden-teatret – en koldhjertet slyngel med et smukt udvortes, en slags overfladisk begavelse, der gjorde umådelig virkning på troskyldige mennesker, og en usigelig indbildskhed. Han havde den samme idé, som de fleste uheldige skuespillere, at direktøren var hans eneste fjende, og at alle mennesker længtes efter at se ham spille Romeo og Douglas og alle de andre ungdommelige teaterhelte. Hans underordnede stilling forbitrede hans sind, og han søgte trøst i drik og spil og var noget nær et så ryggesløst eksemplar af sin ejendommelige art, som man kunne finde i omegnen af Bow Street. Men han forstod at gøre sig behagelig i selskabslivet, og gik for at være en "prægtig fyr". Han forstod også den kunst at være sentimental ved given lejlighed, kunne slå øjnene til himmels og hykle en sjæl fuld af ærekærhed og ædle følelser.

På denne kalkede grav bortkastede Barbara sit friske unge hjerte. Han blev indtaget i hendes noget ualmindelige skønhed, der snarere mindede om et gammelt italiensk maleri end om en engelsk pige fra landet. En så slående og ejendommelig skønhed måtte gøre sig bemærket, tænkte han: Med en sådan Julie måtte han gøre lykke som Romeo. Han elskede hende, så

meget som hans udslidte og visnede hjerte var i stand til at elske; og han ventede sig fordel af et ægteskab med hende. Således gik det da til, at han med lidt overtalelse og en hel del søde talemåder stjålet fra "*Den Britiske Skueplads*" fik pigens indre stemme til at tie og fravristede den grædende og rødmende pige et overilet samtykke til en hemmelig vielse, der blev forrettet førend hun fik tid til at angre sin svaghed.

Modehandlersken blev vred, for hun havde antaget mr. Stowell for en tilbeder af hende selv, og skønt hun var for klog til at tænke på ham som ægtemand, ville hun dog gerne beholde ham som tilbeder. Præsten blev rasende, og lod sin datter vide, at hun havde gjort det første skridt på vejen til den evige fortabelse uden hans vidende, og nu kunne hun rejse resten af vejen uden hans mellemkomst. Hun havde en stedmoder, som hellere end gerne udvidede kløften, og hun indså godt hvor lidt håb der var om forsoning med en fader, der aldrig havde vist hende nogen overdreven ømhed. Så begyndte hun da livet i en alder af tyve år med John Stowell til mand og eneste ven. I en pigeagtig og romantisk kærligheds første henrykkelse syntes hun, det var dejligt ingen anden at have end ham, at have hele sin verden af kærlighed og håb koncentreret i ham alene.

Denne dårlige drøm varede mindre end en måned. Før den nymåne, der havde kastet sit blege lys over hendes bryllupsaften, havde tiltaget og aftaget, vidste Barbara at hun var gift med en dranker og spiller, et bæst, som var ustyrlig når han var beruset, en ryggesløs, der havde levet så længe blandt de dybest sunkne kvinder, at han ikke længere vidste, hvad kvindelig renhed var, en usling, der kun levede for at

tilfredsstille sine egne lyster, og hvis kærlighed ikke kunne have været stort mere end et øjebliks indfald.

Han skyndte sig at lære hende, hvad han kunne af sin kunst. Hun havde virkeligt geni, holdt af at studere, og opdagede snart, at han vidste meget lidt. Hun havde sine egne ideer om alle disse heltinder, som han ikke vidste andet om, end de blotte grundsætninger og traditioner. Hun sad oppe til langt ud på natten og studerede, mens han drak og spillede i et simpelt værtshus. Hendes sorger, hendes skuffelser, hendes afsky, drev hende til studiet af skuespilkunsten for deri at søge trøst og midlertidig glemsel. Disse tragedieheltinder, der alle sammen var ulykkelige, syntes at sympatisere med hendes egen ulykke. Hun fattede en lidenskabelig kærlighed til sin kunst, førend hun endnu havde sat foden på brædderne.

Jack Stowell tog sin kone hen til Rich, den bekendte teaterdirektør, og bad om en ansættelse for hende. Havde Barbara været en almindelig kvinde, ville han have givet hende en underordnet plads blandt sit personale og en lumpen løn af tyve shillings om ugen, men hendes sjældne skønhed undgik ikke direktørens kenderblik. Han havde en fem-seks genier i sit selskab, men deres skønhed var i tilbagegang. Dette unge ansigt, disse italienske øjne måtte have tiltrækningskraft for publikum – og publikum havde i den senere tid ikke været ganske frit for at favorisere et andet teater.

"Ved De hvad, Stowell," sagde direktøren, "jeg kunne have lyst til at lade Deres kone prøve sin lykke. Men for at vinde publikums gunst, må hun optræde i en hovedrolle, og den tør jeg ikke betro hende, førend hun har lært sin professions ABC. Hun må først prøve i provinsen."

De stod da ved middagstid på den store scene i Covent Garden-teatret; og den uhyre cirkel af loger med lærredsbetræk over havde et spøgelsesagtigt udseende, der gjorde Barbara ganske beklemt. Hvilket ubetydeligt væsen forekom hun sig ikke selv at være på denne vældige skueplads! Mon hun nogensinde kunne stå her og udøse sin sjæl i Julies eller hertuginden af Malfis eller Isabellas sorger, således som hun ofte havde gjort foran spejlet i sit usle ?

"Jack," sagde hun på hjemvejen – han havde været usædvanlig venlig imod hende den dag – "jeg kan ikke sige dig, hvor uhyggelig jeg følte mig til mode i det store, mørke, kolde teater. Jeg syntes, jeg stod i min grav."

"Det viser, hvilken lille gås du er," svarede Jack hånligt; "tror du, nogen vil give dig sådan en stor grav?"

Fru Stowell optrådte på *Theatre Royal* i Bath, for at prøve sine vinger, som direktøren kaldte det, og gjorde stor lykke. Der var ingen tvivl om, at hun havde den guddommelige ild, et så afgjort geni og anlæg, at hendes mangel på rutine ingenting havde at betyde, – og så arbejdede hun som en slave, og gik med sjæl og hjerte – med hele sit væsen – op i sit nye kald. Hun levede kun for at spille. Hvad andet havde hun vel at leve for, med en mand, der kom drukken hjem de tre eller fire aftener om ugen, og hvis utroskaber var Gud dg hvermand bekendt?

Vinteren derefter kom hun til London og tog publikum med storm. Hendes geni, hendes skønhed, hendes ungdom, hendes renhed, var på alles læber. Hun fik næsten lige så mange breve som en premierminister i denne første sæson – men med tiden kom man efter, at hun var utilgængelig for smiger, og dagens løver og lapse holdt inde med deres efterstræbelser.

Iblandt så mange der beundrede hende, og så mange, der forfulgte hende, var der kun én, der, opdagede, hvor meget hun var at ynke, og havde medynk med hende.

Dette var sir Philip Hazlemere, en fornem og rig, ung mand – hverken løve eller laps – men en mand med en dannet ånd og et varmt hjerte.

Han så, beundrede og tilbad snart den nye skuespillerinde – men han nærmede sig hende ikke, som de andre, med plumpe smigrerier, der fornærmede hendes forstand, eller kostbare foræringer, der fornærmede hendes ære. Han holdt sig i afstand og elskede i tavshed – for hans hjertes instinkt sagde ham, at hun var dydig. Men han var ikke mere end et menneske, og hans æresfølelse kunne ikke ganske kvæle håbet. Han skaffede sig at vide, hvor hun boede, fik logiværten på sin side ved at bestikke ham, og det lykkedes ham således at erfare meget mere om Barbara Stowell end den alvidende verden vidste.

Han fik at høre, at hendes mand var en slubbert og mishandlede hende, at denne glimrende skønhed, der om aftenen skinnede og strålede som en stjerne, om dagen var en bleg og falmet kvinde, udtæret af sorg og gråd. Om han havde elsket hende før, da hendes livs historie var ham ubekendt, så elskede han hende dobbelt nu, fattede håb af alt det, der gjorde hendes liv håbløst, gav ærens fordringer en god dag og besluttede at vinde hende.

Kunne hun vel blive ulykkeligere, spurgte han sig selv, end hun nu var – som en ryggesløs grobrians slavinde – en ørkesløs, måbende mængdes yndling – hånet og tilsidesat i hjemmet, hvor en hustru skulle være herskerinde? Han var rig og sin egen herre – hele den lyse, glade verden lå for dem. Han ville tage

hende med sig til Italien og leve og dø der for hendes skyld, tilfreds og lykkelig ved altid at være i hendes nærhed. Han havde aldrig rørt hendes hånd, aldrig talt med hende, men i det sidste halve år havde han levet blot for at se og høre hende, og det forekom ham, at han kendte alle hende sjæls tanker, alle hendes hjertes følelser. Havde han ikke undertiden, når han lænede sig ud over logekanten, og spillets gang bragte hende nær hen til ham, set disse dejlige øjne besvare hans ømme blikke med et udtryk, der sagde ham, at han var forstået?

Hvis John Stowell søgte om skilsmisse, så meget des bedre, tænkte Philip. Så kunne han gøre sin elskede til lady Hazlemere, og lade verden se hans store lykke. Han var så forelsket, at han syntes, det måtte blive ham til evig berømmelse, hvis han vandt Barbara. Han ville få et navn i historien som den mand, der havde haft sin tids dejligste kvinde til hustru; ligesom den hertug af Devonshire, som verden ved så lidt om, andet end at han havde en skøn hertuginde.

En dag tog sir Philip Hazlemere mod til sig, tilskyndet ved en ny historie om Jack Stowells brutalitet og skaffede sig adgang til sin elskede. Hun blev først meget vred, men hans dybe ærbødighed smeltede hendes forbitrelse, og for første gang i sit liv erfarede Barbara, hvor ærbødig, hvor ydmyg, den sande kærlighed er. Det var ingen dristig forfører, der havde påtvunget hende sin nærværelse, men en mand der følte deltagelse for hende og ærede hende, og som ville have anset det for en ringe ting at udøse sit blod for hendes skyld.

Han var hende ikke fremmed, endskønt hun ikke havde hørt hans stemme før den dag. Hun havde set ham i teatret den ene aften efter den anden og havde gættet, at det måtte være en

stærkere følelse end kærlighed til skuespilkunsten, der bragte ham til at stå der fast naglet til det samme sted og høre på det samme stykke, hvor ofte det end blev gentaget i hine dages skiftende repertoire.

Hun vidste, at han elskede hende, og hans alvorlige og varme blik havde rørt hende dybt. Hvorledes måtte hun ikke nu være til mode, hun som aldrig havde kendt en god mands kærlighed, ved at høre ham tilbyde et helt livs hengivenhed, og ydmygt anholde om tilladelse til at føre hende bort fra et liv, der var lutter elendighed!

Hendes hjerte bankede, mens hun hørte på ham. Ja, dette var sand kærlighed – dette var den livets herlighed og skønhed, som hun var gået glip af. Hun kunne måle størrelsen af sit tab, nu da det var for sent. Hun så, hvilket ynkeligt flitter hun havde taget for det reneste guld. Men skønt hendes hjertes tilskyndelse drog hende hen til denne trofaste tilbeder, talte dog æren højere end følelsen og gjorde hende til marmor. Kun på ét punkt gav hun lidt efter for sin tilbeders bønner. Hun nægtede ham ikke tilladelse til at se hende igen. Han kunne komme af og til, men det måtte være sjældent; og den stund, da han glemte den agtelse, han skyldte hende som en pligttro hustru, ville blive den stund der skilte dem ad for bestandig.

"Mit liv er så ensomt!" sagde hun til sin undskyldning, efter at hun havde indrømmet ham denne tilladelse; "det vil være mig en trøst at se Dem af og til, og vide, at der gives én i denne store travle verden, som har medlidenhed med mig og holder af mig."

Hun havde én grund for at bevilge sir Philips bøn, der noget nær ville have knust hans hjerte, hvis han havde haft nogen anelse om den. Denne grund var hendes indre overbevisning

om, at hendes liv var sin ende nær. Der kunne knapt være tid til nogen fristelse imellem det nuværende øjeblik og graven. Og hver dag syntes at føre hende længere bort fra denne verdens væsen og tanker. Hendes mands grusomhed krænkede hende mindre end før i tiden – hans egen dybt sunkne tilstand, der havde udgjort den tungeste del af hendes byrde, syntes hende nu fjernere – som om hun levede i forskellige verdener. Hendes sceniske triumfer, der engang havde beruset hende, forekom hende nu uvirkelige som drømmebilleder. Ja, de bånd, der binder dette svage kød til jordens glæder og lidelser, begyndte efterhånden at løsnes; lænkerne begyndte at falde af dette trætte ler.

2. Hendes hævner

Sir Philip viste sig ikke Barbaras tillid uværdig. Han kom hen til dette simple londonske logihus – en slags karavanserai, der i de sidste tyve år havde huset omflakkende skarer af halvfornemme eventyrere, og hvis skidne paneler syntes at lugte af fattigdom. Han bragte sin afgud drivhusblomster og frugter – ugebladene, disse tynde smålapper, som udgjorde vore oldefædres morskab – af og til en bog – det sidste bynyt – den klubsladder, der udgjorde genstanden for Walpoles breve til sir Horace Mann. Han kom og sad ved hendes side, mens hun arbejdede ved sin syramme, og opmuntrede hende ved en ømhed, der var for ærbødig til at forurolige hende. Kort sagt, han gjorde hende lykkelig.

Hvis hun langsomt svandt hen, så så han ikke forandringen og havde ingen anelse om, at denne skønne blomst så snart skulle visne. Han så hende for jævnligt til at lægge mærke til

ødelæggelsens gradvise fremskridt. Hendes skønhed var af den æteriske slags, som sygdommen gør endnu mere tiltrækkende.

En dag traf han hende med en slem skramme i panden; hun havde prøvet at skjule den med de løse lokker af sit mørke hår, men hans hurtige blik så den alligevel. Da han trængte ind på hende med bekymrede spørgsmål, gav hun en noget utilfredsstillende forklaring. Da hun om aftenen skulle gå fra stuen til sovekammeret, kom der et vindpust og blæste lyset ud, og hun var faldet og havde slået sig mod kanten af dragkisten. Hun blev rød og stammede, mens hun prøvede at forklare, hvordan det gik til.

"Barbara, De fører mig bag lyset!" udbrød sir Philip. "Det er en mands knyttede næve, som har lavet det mærke. De skal ikke leve sammen med ham en dag længere."

Og nu kom der lidenskabelige bønner, som rystede hendes sjæl – kærlige tilbud om et dejligt liv i et fremmed land – skilsmisse – nyt ægteskab – ære – rang.

"Men først vanære," sagde Barbara. "Kan skammens vej nogensinde føre til ære? Nej, sir Philip, jeg vil ikke gøre det onde, for at der skal komme godt ud af det."

Ingen veltalenhed fra hendes tilbeders side kunne få hende bort fra denne beslutning. Hun var fast som klippen, han heftig som bølgerne, der slår imod den. Han forlod hende til sidst, fuld af forbitrelse mod hendes tyran.

"Gud være med Dem og trøste Dem," sagde han ved afskeden. "Jeg vil ikke se Dem igen, førend De er fri."

Disse ord forskrækkede hende, hun tænkte over dem og blev ganske urolig. Var det en trussel mod hendes mand? Burde hun advare John Stowell om den fare han var udsat for?

Sir Philip Hazlemere og Jack Stowell havde aldrig krydset hinandens veje. Det sted, hvor man var mest sikker på ikke at finde Barbaras mand, var hans hjem. Men nu blev sir Philip grebet af en pludselig lyst til at gøre mr. Stowells bekendtskab, eller i alt fald stå ansigt til ansigt med ham på et af hans sædvanlige tilholdssteder. Disse var ikke vanskelige at opdage. Han spillede højt og drak som en svamp, og hans yndlingstilholdssted var et berygtet værtshus i en smal gade udenfor Long Acre, hvor spil og drik var nattens orden, og hvor mangt et gemytligt lag havde sluttet med blodigt slagsmål.

En decembernat, da fortovene omkring Covent Garden-teatret var glatte af optøet sne, og fakkeldrengene gjorde gode forretninger i den tykke tåge, styrede sir Philip, så snart forestillingen var forbi, sine skridt hen til dette værtshus, og tog en ven og fortrolig, en vis kaptajn Montague, med sig. En nyttig mand, denne Montague, han kendte teatrene godt og størstedelen af skuespillerne – blandt andre Jack Stowell.

"En prægtig fyr," forsikrede han sir Philip; "meget morsom."

"Det kan gerne være," svarede sir Philip, "men han banker sin kone, og jeg agter at banke ham."

"Hvad for noget, Phil, vil du gøre dig til en Don Quixote og slås med vindmøller?"

"Det bliver min sag," svarede sir Philip; "din sag er det at føre mig og denne Stowell sammen."

De fandt mr. Stowell beskæftiget med at spille farao i selskab med sine egne gode venner i et privat værelse – et lille rum i bagsiden af huset med udgang til taget, så at man bekvemt kunne slippe ud, hvis der skulle opstå nogen fare i nattens løb.

Hine tiders gavtyve var næsten lige så behændige som katte til at klavre op over et stejlt tag eller holde sig fast i en tagrende.

Kaptajn Montague sendte sit visitkort ind til mr. Stowell og bad om tilladelse til at slutte sig til selskabet sammen med en ven, en herre fra landet. Jack vidste, at Montague hørte til høgenes familie, men han lugtede en due i den fremmede fra landet, og modtog følgelig dem begge med varme. Sir Philip havde klædt sig ud i en svær pelsfrakke og en hørgul paryk, men mr. Stowell granskede ikke desto mindre hans udseende med et noget mistænksomt blik. På grund af hans stadige nærværelse i teaterlogen kendte alle skuespillerne på Covent Garden-teatret hans ansigt meget godt, og det var kun Stowells af punschen omtågede tilstand, der forhindrede ham i at kende ham igen.

Spillet var i højeste grad livligt. Sir Philip rekvirerede, i sin egenskab af landlig proprietær, punsch med stor gavmildhed, tabte sine penge med støjende letsindighed, og svor, at han ville ha' revanche, førend han gav sig. Montague iagttog ham forundret og kunne ikke forstå, hvad meningen var.

Det led længere og længere ud på natten, og sir Philip viste umiskendelige tegn på beruselse, under hvilken hans støjende væsen efterhånden gik over til dum sløvhed. Han blev ved at tabe sine penge med en søvnig rolighed, der gjorde Jack Stowell uforsigtig og forledte denne eventyrer til en noget ugenert brug af visse manøvrer, som han under andre omstændigheder ville have anset for yderst farlige.

Hvor forbavset blev han ikke, da proprietæren pludselig sprang op og kastede ham et halvt ølglas punsch i ansigtet.

"Mine herrer," sagde han, idet han tørrede sit forbløffede ansigt, "I ser jo, at manden er fuld. Jeg er blevet groft

fornærmet, men jeg er for meget gentleman til at benytte mig af fordelen. Det er nok bedst, De får Deres ven ud, kaptajn Montague, mens han kan stå på benene, hvis han da endnu kan det. Vi har spillet nok for i aften." –

"De er en snyder og bedrager!" skreg sir Philip. "Jeg kræver min ven her til vidne på, at De i den sidste time har spillet med mærkede kort. Jeg så, da De byttede kortene."

"Det er løgn," brølede Jack.

"Nej, det er sandt," sagde Montague, "jeg har holdt øje med Dem."

"Dette skal jeg ved Gud have satisfaktion for!" skreg Jack, og trak kården et stykke ud af skeden.

"Det skal De få," svarede sir Philip, "og det øjeblikkelig. Jeg har lyst til at se, om De er lige så kæk til at forsvare Deres eget køterliv som til at banke Deres kone."

"Nu kender jeg Dem sågu!" udbrød Jack. "De er den person, som sidder i teaterlogen hver eneste aften og glor på min kone."

Sir Philip gik hen til døren, låste den og stak nøglen i lommen; derpå kom han tilbage med dragen kårde.

Montague og de andre prøvede på at stifte fred, men sir Philip var urokkelig bestemt på at afgøre det hele på stående fod, og Stowell var rasende, når han var fuld, og parat til hvad som helst. Man skyndte sig med forberedelserne, rev et bord over ende og slog en hel del glas itu, men støj var glædens naturlige ledsager der i huset, og spektaklet vakte ingen nysgerrighed hos den søvnige opvarter, som var nedenunder.

Man ryddede en plads, og de to mænd stod overfor hinanden, dødblege af forbitrelse; sir Philip havde kastet den påtagne

beruselse af sig sammen med pelsfrakken, men John Stowell var betydelig drukken.

Skuespilleren var en øvet fægter, men hans første stød var alt for hidsige til at være farlige. Sir Philip afparerede dem med lethed og stod og så på sin modstander med et hånligt smil, der tirrede Stowell til raseri.

"Jeg vædder på, at dette er et aftalt spil mellem Dem og min kone," sagde han. "Jeg burde have vidst, at der var noget galt på færde. Hun er alt for sagtmodig og sødttalende, til at hun skulle være en –"

Det ord, han tænkte på at sige, kom aldrig over hans læber, for et pludseligt stød fra sir Philips kårde gennemborede hans venstre lunge og bragte ham til tavshed for bestandigt.

"Da jeg så mærket af Deres næve i Deres kones ansigt i dag, da svor jeg at gøre hende til enke i aften," sagde sir Philip, da skuespilleren faldt forover på det sandede gulv.

Nu kom tjenerne i værtshuset og bankede på døren. Jack Stowells fald havde forstyrret selv deres rolighed. Borde og glas kunne slås i stykker uden at foranledige nogen bemærkning – det tjente blot til at gøre regningen så meget længere – men et menneskeligt legemes fald vakte opmærksomhed. Kaptajn Montague åbnede vinduet og puffede sin ven ud på det glatte blytag, og efter nogen fare for liv og lemmer under den korte nedstigning, befandt sir Philip Hazlemere sig i Long Acre, hvor vægteren brølede: "Klokken er slagen fire, vinden er nordost."

3. Hendes afskedssuk

Inden næste dags aften vidste hele London, at skuespilleren Jack Stowell var blevet stukket ihjel i et værtshusslagsmål.

Kaptajn Montague havde ved bestikkelser formået mr. Stowells venner til at iagttage klog tavshed. Manden var faldet i ærlig kamp, og hvad kunne det nytte at lade politiet vide de nærmere omstændigheder. Da altså politimesteren holdt sit forhør, kunne han ikke få nogen rede på forklaringerne om denne ulykkelige begivenhed. Der var opstået spektakel, mens man spillede farao, og Stowell og en anden mand, som ingen kendte, havde draget deres kårder og fægtet. Stowell faldt, og den anden slap ud igennem vinduet, førend folkene i værtshuset kom til. Disse havde nok set den fremmede komme ind; det var en mand med rødgult hår og grøn ridefrakke, kantet med gråt pelsværk, men de havde ikke set ham gå ud igen. Politimesteren kom til den slutning, at alle som én havde været fulde, og undersøgelsen fik en resultatløs ende, der i vore dage ville have givet en skøn anledning til lynende artikler i dagbladene og breve undertegnede "*Fiat Justitia*" o.lign., men som på hin ligeglade tid ikke vakte nogen opmærksomhed, eller i det højeste tjente til at skaffe Walpole stof til en af sine udødelige epistler.

Sir Philip gik hen til mrs. Stowell, men fik den besked, at hun var syg og holdt sig på sit værelse. Fra Covent Garden-teatret annonceredes der en forandring af programmet, og publikums yndling ville ikke optræde førend "i dag otte dage, på grund af en huslig ulykke".

Sir Philip sendte sine sædvanlige gaver af drivhusfrugter og blomster til mrs. Stowells hus, men delikatessen bragte ham til selv at holde sig borte, så længe skuespillerens lig endnu lå i huset og den unge enke endnu ikke havde forvundet rædslen over sin mands død. Hun kunne måske have en mistanke om,

at han var gerningsmanden. Ville hun have medlidenhed med ham og tilgive ham, og forstå at det var for at skaffe hende oprejsning, han havde draget sværdet? Dette nærede sir Philip godt håb om. Fremtiden var fuld af skønne udsigter. Der var kun for øjeblikket en trist mellemtid af tvivl og adskillelse at udholde.

Den tanke, at Barbara måtte holde sig inde for sygdoms skyld, voldte ham ingen uro. Det var naturligt, at mandens død måtte ryste og overvælde hende. Følelsen af at være befriet fra hans tyranni ville snart skænke hende håb og trøst. Imidlertid talte sir Philip dagene, indtil hun atter skulle optræde.

Aftenen kom, og det stykke, der stod på plakaten, var Websters "*Hertuginden af Malfi*", og det skulde slutte med fjerde akt. "Hertuginden ... Mrs. Stowell." Folk holdt meget af tragedier i de dage, jo uhyggeligere, des bedre. Covent Garden-teatret var et rummeligt slagterhus til udstilling af selvmord og drab.

Sir Philip var i logen, førend violinisterne begyndte på ouverturen. Huset var ikke halvt fuldt, til trods for den yndede skuespillerindes genoptræden efter hendes midlertidige fraværelse, og til trods for den kunstige interesse der nu knyttede sig til hende som enke efter en mand, der for en uge siden var kommet af dage under noget gådefulde omstændigheder. Vejret var afskyeligt – en tyk, gråbrun tåge. En del af tågen var trængt ind igennem teatrets døre og hang som et grimt sort tæppe over parterre og loger.

Violinisterne begyndte at spille ouverturen til Glucks "*Orfeus og Eurydike*". Philip Hazlemeres hjerte bankede højt og voldsomt. Han længtes med overvældende utålmodighed efter

at tæppet skulle gå op. Det var mere end en uge siden, han havde set Barbara Stowell; og hvilken mægtig forandring i hendes og hans skæbne var der ikke indtrådt siden deres sidste møde! Nu kunne han se på hende med triumferende henrykkelse. Ingen uoverstigelig skranke hævede sig nu imellem dem. Han nærede ingen tvivl om hendes kærlighed eller om hendes glade indrømmelse af hans bøn. Om en lille stund – blot en anstændig mellemtid for verdens skyld – skulle hun blive hans hustru. London skulle aldrig igen få hende at se ved teaterlampernes skær. Hun skulle fremdeles skinne som en stjerne, men kun på hjemmets rolige himmel.

Dette billedes skønhed forjog snart de triste forestillinger, som det halvtomme teater og den mørke tåge havde vakt.

Tæppet gik op, og endelig så han hende. De dejlige øjne var mere strålende end nogen sinde og gjorde ham blind for de blege kinders hulhed. Der lå i hvert af hendes blikke en gribende tragedie, som kun det sunde genis ild syntes at kunne lægge i det. Den kvinde, som stod der og udøste sit hjerte i skildringen af sine lidelser, var forurettet, undertrykt, et uskyldigt, hjælpeløst offer for hårde, grusomme mænd. Den forunderlige historie, den forunderlige karakter syntes naturlig, således som hun fremstillede den. Sir Philip hørte efter med hele sin sjæl, som om han aldrig havde hørt det sørgelige stykke før, og dog kendte han hver en linje. Hertuginden var en af Barbaras bedste roller.

Han lyttede med ufravendt opmærksomhed til hvert ord og slugte hendes blege dejlighed med øjnene, og længtes dog efter, at stykket skulle være forbi. Han tænkte at lægge sig i baghold ved teaterdøren og følge hende hjem til logiet, og være hos

hende, blot så længe, at han kunne tale om deres lykkelige fremtid, og få hendes løfte om at blive hans hustru, så snart som hun kunne aflægge sørgedragten. Han ville for hendes skyld respektere selv de urimeligste fordomme, og vente på hende, mens hun gennemgik den ceremoni at sørge over en mand, der havde mishandlet hende.

Stykket slæbte sig langsomt videre indtil den forfærdelige fjerde akt, med dens masse af rædsler: de vanvittiges maskerade, graveren, klokkeren, klagesangen, bødlerne med ligkisten og rebene. Barbara så bleg og skyggeagtig ud som en ånd, som et væsen, der allerede var sluppet løs af støvets lænker, og som døden ikke kunne forskrække. Skønt huset var tyndt besat, faldt tæppet dog under en bifaldsstorm. Sir Philip stod og så på det mørkegrønne tæppe, som om hendes døende blikke havde naglet ham fast til stedet, mens publikum skyndte sig ud af teatret, bekymret for, at der muligvis ingen hyrevogne skulle være at få, eller beskyttende fakkelbærere til at vise dem vej i mørket.

Han vendte sig pludselig om ved lyden af et suk lige i nærheden – et svagt og sørgmodigt suk, der bragte ham til at gyse.

Der stod Barbara, i den dragt hun havde båret i den sidste scene – det livagtige draperi, der på en så pinefuld måde havde mindet ham om døden. Hun rakte hænderne ud efter ham med en sørgmodig, bønlig bevægelse. Han bøjede sig ivrigt forover og prøvede at gribe hende, men hun trak sig gysende tilbage fra ham, og blev stående som en skygge i den mørke døråbning.

"Dyrebare!" udbrød han, både overrasket og henrykt, "jeg var netop i færd med at gå rundt til personaledøren. Jeg længes så

meget efter at tale med Dem og høre, at De elsker mig, nu da De har frihed til at gøre mig til den lykkeligste mand på jorden. Søde engel! Jeg har så uendelig meget at sige Dem. Jeg tør jo komme, ikke sandt? Jeg tør jo køre hjem med Dem i Deres vogn?"

Lysene gik pludselig ud, mens han i åndeløs iver talte til hende. Han borte endnu et svagt, halvt sørgmodigt, halvt ømt suk, derpå forlod hun ham. Hun havde ikke forundt ham et eneste ord. Men han tog hendes venlige tavshed for samtykke.

Han famlede sig ud af det mørke teater og gik rundt til personaledøren. Han indfandt sig ikke ved selve indgangen, men ventede beskedent på den anden side af gaden, indtil han hørte Barbaras vogn blive råbt op. Således havde han før mangen aften stået og iagttaget hende uden nogen egentlig hensigt eller mening, og kendte godt hendes vaner.

Der stod et par hyrevogne i tågen og ventede. Lidt efter kom der en fakkeldreng springende med sin flammende fakkel og efter ham en forpustet herre i brun frakke og paryk af samme farve. Drengen gik tværs over gaden og herren efter, og begge forsvandt i teatret.

Sir Philip undrede sig lidt over, hvad den forpustede herre kunne have der at bestille.

Han ventede længe, i alt fald forekom det ham i hans utålmodighed længe, og endnu hørte han ikke mrs. Stowells vogn blive råbt op. En flok skuespillere kom ud og gik videre på det andet fortov, ivrigt snakkende. Den brunklædte herre kom ud igen og traskede bort i tågen, fremdeles med fakkeldrengen til vejviser. Teaterportneren viste sig i døren, så op og ned ad gaden og lod til at ville slukke sin matte olielampe og aflåse

døren for natten. Sir Philip Hazlemere løb over gaden og kom netop tidsnok til at standse ham.

"Hvorfor lukker De?" spurgte han; "mrs. Stowell har vel ikke forladt teatret endnu?"

"Nej, den stakkel, hun kommer nok ikke ud førend i morgen; og da bliver hun båret ud med fødderne først."

"Store Gud! Hvad mener De?"

"Det er en sørgelig ende for sådan et smukt menneske," sagde portneren med et suk, "og det var den svinagtige mands mishandlinger som var skyld i det hele. Hun har haft tæring i de sidste tre måneder – det vidste vi alle sammen – og da hun kom ind igennem døren her i aften sa'e jeg netop, at hun så snarere ud til at skulle lægges i ligkisten end til at gå op på scenen. Og aldrig så snart var tæppet nede, førend hun faldt om, og blodet strømmede hende ud af munden og ned over hendes hvide kjole. Hun var død, førend de kom og bar hende ind i hendes påklædningsværelse. Der blev sendt bud efter doktor Dudd i Henrietta Street, men det var for sent. Hun ventede ikke på at blive hjulpet ud af verden af doktoren."

Ja, i det øjeblik, da han så ind i hint skyggeansigt, og så de sørgmodige øjne se ind i hans egne med usigelig kærlighed og medlidenhed, da var Barbaras trætte sjæl allerede på flugten til højere egne.

Doktor Carrick

1. Lægen

Doktor Carrick var en mand med geni, men hans liv var blevet forfejlet. På hans femogfyrretyvende fødselsdag så han med et mørkt sind tilbage på en livsbane, der ikke havde været bestrålet af et eneste held. De fleste mænd har dog perioder af lykke, men i denne mands livsørken havde der ikke været en eneste grøn oase. Folk talte godt om ham og berømmede ham for hans noble karakter og jævne oprigtighed, men de begyndte at kalde ham "stakkels Carrick". Det var hårdt!

Han havde praktiseret som læge mange steder. Først i en stille landsby, hvor han holdt sig gig og kneb på sig selv for at kunne føde sin hest, og hvor han ved en vis agtværdighed i sit ydre og i sine omgivelser bestræbte sig for at give sig udseende af lykke og tilfredshed. Men udgifterne til hans hus og tyende, hans hest og gig, trykkede ham. Han bukkede under for det landlige livs fordringer og rejste til London, i håb om der at finde en videre mark for sine evner.

Han fandt marken vid nok, så vid endda, at ingen syntes at bemærke hans tilværelse. Hvis han havde været en dristig charlatan og levebrødsspekulant, kunne han have udbasuneret sin vej til lykke; men han var kun en mand, som havde helliget sig til et vanskeligt kald af ren kærlighed til videnskaben, og som ikke forlangte andet end at være i stand til at leve for sit talent og fremdeles udvide sin erfaring og sine kundskaber.

Dr. Carrick forsøgte London på alle kanter, men han forlod den efter femten møjsommelige år, lige så fattig, som da han betrådte dette stenede vildnis, når undtages et legat på tre hundrede og fyrre pund fra en firsårig grandtante, hvis tilværelse han aldeles havde forglemt, indtil denne uventede arv dalede ned i hans skød.

Hans ophold i hovedstaden havde kun indbragt ham lige til livsopholdet, han var en særlig afholdende og selvfornægtende mand, som kunne leve på en indtægt, der for en mindre spartansk sjæl end hans ville have været ensbetydende med sult. Han forlod London uden gæld og med en anstændig frakke på kroppen; og måske har den uhyre by, under hvis fødder mangen en perle er slængt hen og trådt i skarnet, sjældent kastet en dygtigere mand end Theodore Carrick fra sit bryst, ukendt og uværdsat.

Dette legat – den første nåde, som lykken nogensinde havde forundt ham – var et vendepunkt i dr. Carricks liv. Det kunne næppe siges at have gjort ham rigere, for med de tre hundrede og fyrre pund havde hans grandtante efterladt ham noget andet – en fjern kusine på toogtyve år, en venlig, tålmodig og stille pige, med et fromt, blegt ansigt, mørke, nøddebrune øjne og mørkebrunt hår, der i sollyset havde et rødligt skær. Denne fjerde- eller femteleds af doktorens kusiner var en af disse skibbrudne, som på livets hav altid kastes op på modgangens kolde bredder. Ingen kunne være mere hjælpeløs og alene end Hester Rushton lige fra begyndelsen af hendes liv. Gamle mrs. Hedger havde, da hun erfarede denne lille piges forældres ubelejlige endeligt, taget hende til sig i en alder af tolv år, som selskab, protegé, undergiven og sonoffer. Som barn havde

Hester udholdt den gamle dames temperament med uforanderligt tålmod; som pige havde hun våget over og plejet hende med utrættelig omhu. Men hun lærte aldrig at smigre eller insinuere sig, og derfor efterlod mrs. Hedger sin gamle pige Betty et tusind pund og Hester kun et hundrede.

Da dr. Carrick rejste ned til den lille landsby i Hertfordshire for at være til stede ved sin tantes begravelse, som en taknemmelig arving, fandt han Hester Rushton imellem det øde hus' øvrige løsøre og med ikke synderlig mere forestilling om sin fremtidige bestemmelse end stolene og bordene, der skulle sælges ved auktion den følgende mandag.

"Og hvad har De nu i sinde, miss Rushton?" spurgte dr. Carrick, da begravelsen var forbi.

"Jeg ved det ikke," sagde Hester ligefremt.

Og derpå fik hun tårer i øjnene ved tanken om sin forladthed. Den gamle dame havde aldrig været synderlig venlig imod hende, men hun havde givet hende bolig, føde og klæder; og livet, om end glædesløst, havde været skærmet for ulykkens barske vinde.

"Jeg tænker, jeg må prøve på at få ophold – et eller andet sted," sagde Hester tvivlsomt. "Jeg kan få et værelse i landsbyen for fire shillings om ugen, og måske kan jeg få nogle børn at undervise – meget små børn, som ikke behøver at lære så meget."

"Jeg mener, at De måtte hellere komme og bo hos mig," sagde dr. Carrick. "Jeg har i sinde at erhverve mig en landpraksis et eller andet sted i den vestlige del af England, hvor det er billigt at leve; De kan komme og holde hus for mig."

Hester modtog tilbuddet lige så frit, som det var givet.

"Mener De virkelig, at jeg kan være Dem nyttig?" sagde hun. "Jeg plejede at se efter i huset og udrette en hel del af husets gerning for tante Hedger, men jeg ville ikke synes om at være Dem til nogen byrde," tilføjede Hester meget alvorligt. Hun var en rettænkende lille skabning, og hun havde aldrig i sit liv haft nogen egenkærlig tanke.

Tanken om, at det strengt taget ikke var rigtigt eller passende med samfundslovene, at en ung dame på toogtyve år skulle holde hus for en gentleman på femogfyrre, faldt hende aldeles ikke ind. Hendes eneste bekymring var, ikke at lægge beslag på sin fætter Carricks godhed.

"De vil ikke være nogen byrde for mig", svarede dr. Carrick. "Fattig, som jeg er, har jeg altid været bedraget af mit tyende. Ja, selv da jeg var så ringe stillet i verden, at jeg kun havde en daglejerkone til at tjene mig, stjal denne daglejerkone dog af mine kul og tog told af min te og mit sukker. De vil spare mig mere end De vil koste mig."

Så hændte det, at dr. Carrick for et hundrede og halvtreds pund købte sig en praksis i en lille landsby, knap seks mil fra Penzance, og indrettede en husholdning i et rummeligt gammelt hus på et højdedrag ved det brede Atlanterhav; et hus, hvis vinduer vendte ud mod en vild, klippefuld kyst, hvor de bredvingede strandmåger lejrede sig på de bugtede stenklipper, og hvor havet i solskinsvejr bar de vekslende farver af en delfins ryg.

2. Patienten

I de første tre år var dr. Carricks liv i landsbyen St. Hildred aldeles som det havde været før, en hård kamp for tilværelsens

nødvendigheder. Levnedsmidlerne var ikke billige i St. Hildred, og doktoren måtte leve tarveligt, ellers ville han i disse første år næppe have kunnet komme ud af det. Han vandt snart ry for dygtighed i sit fag, og folk havde tillid til hans alvorlige væsen, hans mørke, dybtliggende øjne, hans blege, lidenskabsløse ansigt og hans høje skaldede pande. Han var mere agtet end afholdt af de lavere masser, mens han var alt for alvorlig og klog for de rævejagende adelige og deres jævne fruer; men heldigvis var de alle enige i at anse ham for dygtig, så at ved enden af disse prøvelsens år havde han erhvervet sig en praksis, som lige satte ham i stand til at holde sin lille husholdning anstændig, føde sin hest og forsyne sig selv med et nyt sæt klæder en gang om året.

Det var ikke meget at have opnået efter otteogtyve års studering og strengt arbejde, og enhver, der så ind i doktorens ansigt, kunne dér se præget af et skuffet liv, Hans ånd var sunket ned til en vis melankoli, af hvilken han kun sjældent forsøgte at vække sig. I sin lægegerning var han hurtig, determineret og streng; i sit hjem hengav han sig til tænkning og studeringer.

Hester – eller Hettie, som hun mere fortroligt kaldtes – havde vist sig at være en huslig skat. Hun holdt det store, gamle hus rent og net, alene ved hjælp af en rødkindet, rask pige, hvis løn var fem pund om året. Hun havde oppudset det gamle møblement – der var efterladt af doktorens forgænger, og købt billigt af doktoren – på en så beundringsværdig måde, at de plumpe gamle stole og borde næsten så godt ud. Sovekamrene, med deres lave lofter, store ildsteder, uhyre firstolpede sengesteder og mørke damaskes forhæng havde et så

mørkladent udseende, at selv hendes kunst intet formåede; og der var så stærke skygger på de skumle, gamle trapper og i de lange snævre korridorer, at man uvilkårligt antog dem for tilholdssteder for spøgelser. Og just fordi huset allerede længe havde været berygtet for spøgeri, havde doktoren lejet det, og lejen for St. Hildred House var næsten latterligt lille.

En kold aften i marts blev doktoren kaldet til en patient temmelig langt borte. Natten var vild og uhyggelig til et langt ridt på en ensom vej, og doktoren var træt efter dagens gerning; men ordene "Tregonnell Manor", der meldtes af den rødkindede tjenestepige, virkede som trylleri. Han sprang op fra sin magelige armstol, lagde sin bog til side og gik ud i den svagt oplyste gang. Døren stod åben, og en mand til hest ventede udenfor.

"Er mr. Tregonnell kommet tilbage til herresædet?" spurgte doktoren,

"Ja, sir! Herren kom hjem i morges. Han har ikke været vel i nogen tid – en hæslig feber knuger ham –, men han holdt det gående med kutteren, så længe han formåede, langs med kysten af Spanien og det sydlige Frankrig. I går lagde vi ind ved Plymouth og kom hjem tidligt i morges med natposten. Han ser rigtig dårlig ud, og han sendte mig afsted for at bede Dem om at ride over til ham."

"Jeg skal straks komme. Er der et medicinskab på Tregonnell?"

"Der er et skab, ved jeg; men jeg kan ikke sige, om der er noget i det."

"Jeg må så hellere selv medbringe, hvad jeg sandsynligvis vil behøve. Nu skal jeg gå og sadle min hest."

Under sit ophold i St. Hildred havde doktoren selv røgtet sin hest. Der var ingen hest bedre røgtet eller bedre fodret i hele nabolaget.

Tregonnell Manor var det betydeligste herresæde i omegnen; det var et godt, gammelt hus med et smukt gods i tilbehør. Tregonnellerne, engang en stor familie, var svundet ind til en eneste descendent, en ungkarl på treogtredive år, som var berygtet for at have ført et vildt liv i London og andre store byer, for at have lidt skibbrud i en fin stilling, og for ikke at være rigtig i hovedet. Hans tilstedekomst på Tregonnell Manor var besynderlig og uventet. Han opholdt sig aldrig længe der, og han syntes aldrig at vide, hvad han skulle foretage sig, når han var der. Han skyede alt selskab, og hans eneste fornøjelse lod til at være at sejle omkring med sin lystyacht. Han var en ypperlig sømand, kommanderede sit egen fartøj, og sejlede over alt, hvor det faldt ham ind.

Dr. Carrick havde hørt en hel del om denne squire Tregonnell – den sidste af den gode, gamle Tregonnell-stamme, mænd, som havde båret sværd og bøsse og spillet en betydelig rolle i deres fædrelands krigshistorie. Han vidste at Eustace Tregonnell var en af de rigeste mænd i denne del af landet. En værdifuld patient til visse for en hårdt arbejdende læge.

Uret på Tregonnell Manor slog ti, da doktoren og tjeneren red ind igennem den åbne port mellem høje stensøjler, der kronedes af Tregonnells familievåben. I halvlyset fra den aftagende måne, der sejlede i et hav af skyer, så herresædets omgivelser triste og uskønne ud, og huset selv skummelt og lidet indbydende. Indenfor havde alt det samme udsende af sørgmodigt mørke. De mørke egetræsvægge og gamle malerier,

de rustne våben, de lave lofter og dybtsænkede døre savnede ethvert tegn på hyggeligt familieliv. Tregonnell Manor lignede hvad det var: hjemmet for en mand, som aldrig havde fundet eller håbede at finde lykke i sit hjem. En gammel tjener åbnede en dør og førte doktoren ind i et stort værelse, opfyldt af bøger. Mr. Tregonnell sad ved det store ildsted, hvor de forsømte træknuder samlede grå aske, og havde et lille bord med en læselampe ved sin side. Denne lampe var det eneste lys i stuen. Den oplyste bordet og en snæver kreds rundt om, og lod alt andet i dyb skygge.

"Godaften, doktor," sagde mr. Tregonnell meget venligt, idet han lukkede sin bog og anviste doktoren en stol på den anden side af ildstedet.

Ansigtet, som mr. Tregonnell vendte imod dr. Carrick, var ret mærkeligt og interessant. Ruiner er altid interessante; og dette ansigt var ruinen af et af de smukkeste ansigter, dr. Carrick nogensinde havde set. Et ansigt blegt som marmor, øjnene næsten sorte, en høj pande, hvis hvide farve blev endnu mere iøjnefaldende ved de mørke, korte, tykke hår, der omsluttede den, trækkene smukke og fast tegnede, og fremfor alt et udtryk af umådelig melankoli – denne ydre livstræthed, der er mere vanskelig at helbrede end nogen anden art af sindsnedtrykthed. Alt for tidlige linjer mærkede den høje pande. Kinderne var hule, øjnene matte og urolige. Hvis denne mand virkelig var den sidste og eneste repræsentant for Tregonnell-stammen, syntes denne stamme i sikker fare for undergang.

Dr. Carrick følte sin nye patients puls og så tankefuld på ham et minut eller så, i det fulde lys fra læselampen.

Han stillede intet af de sædvanlige spørgsmål.

"Hvad fejler De egentlig?" spurgte han til sidst uden omsvøb. "De ved det selv meget bedre, end jeg kan sige Dem det."

"En rastløshed, der driver mig til bestandig at skifte livsscene; en ubeskrivelig væmmelse ved alt og et had imod alle steder; en følelse af, at jeg har levet alt for længe, uden at jeg dog egentlig ønsker at dø."

"De har begået en fejl, der er almindelig for unge mænd, som har en fin konstitution og en stor formue. De har anset begge dele for uudtømmelige."

"Jeg har været ekstravagant, men jeg har næppe forødet min indkomst," svarede mr. Tregonnell frimodigt; "dog tilstår jeg, at jeg har behandlet min konstitution dårligt. Jeg havde en skuffelse tidligt i livet – jeg er vis på, De har hørt den historie. Jeg attråede at ægte en kvinde, som min fader behagede at kalde underordnet, skønt hun dengang som kvinde var mig lige så meget overordnet, som hun nu er en skyldfri sjæl i Paradis. Han gav mig en yacht, hvad jeg meget havde ønsket, og sendte mig udenlands for at helbrede mig for min grille. Jeg var lykkelig nok ved lystigheden og afvekslingen i mit liv, og tænkte, at alt nok ville forandre sig med tiden, og at jeg skulle komme hjem og finde min dyrebare tro imod mig, og min fader mere overbærende. Jeg skrev til hende fra hver havn og fortalte hende i hvert brev den samme historie. Vi havde kun at være tro imod hinanden og at vente på lykkeligere dage. Jeg ville vente, om det gjordes nødigt, til mit hår blev gråt. Jeg var borte et år, og mit liv var i den tid så omflakkende, at det slet ikke forundrede mig at finde mine breve ubesvarede. Da jeg kom tilbage, fandt jeg en grav, og opdagede senere, at min yndige pige var blevet sendt hen at trælle i en skole i Exeter. Man havde

ikke givet hende et eneste af mine breve. De ville blot have forvirret hende, sagde hendes gamle, onde heks af en bedstemoder til mig. Jeg erfarede senere, at min fader havde købt hendes slægtninge over til sine interesser. Hun havde ingen moder. Hendes fader var en lavhjertet nar; hendes bedstemoder en begærlig gammel hejre. De var alle med til at slå hende ihjel, og knuste mit hjerte. Det var begyndelsen til min vilde livsbane, dr. Carrick. Ikke nogen meget lystelig, vel?"

"En almindelig historie, frygter jeg."

"Ja, et elendigt og forspildt liv er almindeligt nok. Haymarket er fyldt af dem og spillehusene florerer ved det. Jeg rejste til London efter min faders død, og fra London til Paris, og fra Paris til Wien. Der er kun meget lidt af vildt eller slet liv i disse tre byer, som jeg ikke kunne give Dem oplysning om. Man kan ikke røre ved beg uden at blive tilsmudset af det. Jeg styrtede mig ikke til halsen i det, eller væltede mig i det og frydede mig over det, som enkelte mennesker gør, men jeg berørte det, og pletterne hænger fast ved mig. Der er intet i hele verden, af hvad man kalder fornøjelse, der har den ringeste tillokkelse for mig. Mine nætter er urolige og besværede med feberdrømme. Og undertiden – undertiden – farer jeg op med en pludselig rædselsgysen, der farer igennem mig som en pil, og har en følelse, som om hårene rejste sig på mit hoved under en vision af hæslig frygt."

"Hvad er det, De frygter?"

"Afsindighed," svarede Eustace Tregonnell, halvt hviskende. "Det er forekommet mere end en gang i min familie. Min bedstefader døde afsindig. Undertiden bilder jeg mig ind, at jeg kan føle, det kommer. Det har endog syntes mig at være nær

ved hånden. Jeg har set i spejlet, studset over mit vilde ansigt og har næppe kunnet genkende mig selv, og har ufrivilligt udbrudt: "Det er en afsindig mands ansigt!"

"En ikke unaturlig følge af søvnløse og besværlige nætter," svarede doktoren roligt. "Ved De, at en uges drømmeplagerier – en lille uge aldeles uden søvn – er bekendt at have medført temporær galskab? Det er et yderligt tilfælde, naturligvis, men det menneske, som ikke kan sove roligt og trygt, er altid dårligt stillet. De må have forfriskende søvn, mr. Tregonnell, eller Deres frygt vil blive virkeliggjort."

"Hvor findes de urter, der kan give mig den? Jeg har prøvet dem alle. Den eneste virkning af sovemidlerne er at sende mig i en feber og at gøre mig dobbelt så årvågen, som jeg er uden dem."

"Jeg ville ikke anbefale sovemidler i Deres tilfælde."

"Hvad ville De da anbefale?"

"Mesmerisme, eller dyrisk magnetisme, som det også kaldes."

Mr. Tregonnell smilede, – et smil, der på engang var både foragteligt og utålmodigt.

"Jeg sendte bud efter en læge, hvis skarpsindighed jeg havde hørt højligt berømmet. Jeg ventede ikke at træffe en –"

"En charlatan," sagde dr. Carrick. "Ja, jeg ved, at mesmerismen regnes lige med borddans og andre gøglerier. Et slående bevis på den offentlige menings uvidenhed om alle videnskabelige spørgsmål, der ligger udenfor den gammeldags rettroenheds snævre grænse."

Derpå begyndte dr. Carrick med megen veltalenhed at udbrede sig over mesmerismen som en virkningsfuld

medhjælper. Han fortalte mr. Tregonnell om doktor Esdailes eksperimenter i hospitalet i Calcutta; han talte varmt til fordel for en indflydelse, som åbenbart hos ham havde været genstand for et yndlingsstudium.

"Har De forsøgt denne forunderlige medhjælper på nogen af Deres patienter her?" spurgte mr. Tregonnell.

"Jeg er ingen sådan tåbe. For et århundrede siden ville man have straffet mesmerismen som hekseri, nu til dags ville man spotte den som kvaksalveri. Jeg taler frit til Dem, fordi jeg antager Dem for en fornuftig og oplyst mand."

"Mener De, at jeg er et muligt objekt for mesmerismen?"

"Det ved jeg, De er, og det et ganske ypperligt."

"Så mesmeriser mig," sagde mr. Tregonnell roligt, idet han kastede sig tilbage i sin stol og fæstede sine mørke, vilde øjne på doktoren.

"Her i huset? Umuligt! Jeg måtte dysse Dem i en søvn, som ville vare i flere timer; en søvn af den dybeste bevidstløshed, af hvilken den stærkeste larm ikke ville vække Dem; en søvn, under hvilken De endog ville være ufølsom for smerte. Deres tjenestefolk ville blive forskrækkede. Min kommen og gåen ville synes påfaldende; og, kort sagt, hvis jeg skal helbrede Dem ved hjælp af mesmerismen, hvad jeg ved jeg kan – ja, tæmme denne vilde feber i Deres blod, bringe denne usalige rastløshed til hvile, fordrive frygten, som ikke er ganske uden grund, med et ord, gengive Dem, hvad gammel visdom regner som det højeste gode, en sund sjæl i et sundt legeme – hvis jeg skal gøre alt det, mr. Tregonnell, må jeg have sagen i min egen hånd. Jeg må have Dem under min omsorg både dag og nat. Mit hus er stort og bekvemt. De må komme og bo hos mig."

"Hm!" mumlede mr. Tregonnell. "Vil det ikke omtrent være det samme som at gå i et galeasyl?"

"Mit hus er ikke registreret som et asyl, og jeg har aldrig haft nogen sindssyg under min pleje. Nej, mr. Tregonnell, De vil være fjernere fra afsindighed under mit tag end De er her, hvor De forbrænder Deres hjerte ved dette fæle ildsted."

"Ja, det er fælt; denne art hus burde være beboet af en stor familie. Nuvel, jeg er halvt tilbøjelig til at flytte hen til Dem. Jeg vil være aldeles fri i Deres hus, antager jeg; kunne tumle mig om dagen som jeg synes, på betingelse af, at jeg holder sømmeligt hvil om natten. De vil ikke lægge noget bånd på mine bevægelser?"

"Ingen."

"Har De plads til min hest og til min tjener?"

"Til dem begge."

"Så vil jeg komme. Men husk på, at jeg ikke lover at forblive hos Dem nogen bestemt tid. Jeg må være fri som vinden. Hvis De kan forskaffe mig en sund og rolig søvn ved hjælp af Deres mesmeriske midler, vil jeg være taknemmelig mod Dem og mesmerismen. Men kan De ikke give mig en forsmag af Deres gave straks, her på stedet?"

"Nej; man venter mig hjemme. Hvis jeg mesmeriserede Dem i aften, måtte jeg blive og se resultatet af mit eksperiment. Kom til mig for en uge. Hvis Deres sindsstemning ved enden af den tid ikke er beroliget og Deres helbred ikke er forbedret, må De kalde mig en charlatan og være mig kvit."

"Jeg er i høj grad tilbøjelig til at tro på Dem," sagde mr. Tregonnell og stirrede stift på doktoren. "De ser ud, som om De talte i fuldt alvor."

"Jeg har været alvorlig hele mit liv," svarede dr. Carrick. Og derpå tilføjede han for sig selv: "Men jeg har aldrig haft en genstand, der var værd at være alvorlig over, førend i aften."

3. Hester finder en ven

De bedste værelser i St. Hildred blev sat i stand til squire Tregonnell. Hester Rushton, som havde en naturlig kvindelig tilbøjelighed for huslige pligter, var i sit element, mens hun syslede om, polerede, afstøvede og ordnede alt til modtagelsen af den fornemme logerende. Hun greb sig selv i at synge ved sit arbejde denne travle morgenstund, med en følelse af forventning, der var ny og behagelig. Det var så oplivende at tænke på, at en fremmed kom for at bo i dette store, tomme hus. Dr. Carrick var af et så tilbageholdende temperament, at Hester ikke syntes at være mere fortrolig med ham nu efter tre års daglig samliv, end på hin dag ved hendes tantes begravelse. Hun kunne ikke klage over nogen uvenlighed. Han talte aldrig vredt til hende, selv når han var i dårligst humør. Han takkede hende høfligt for alle hendes opmærksomheder; priste hendes økonomiske og forstandige bestyrelse af hans hus; men han skænkede hende aldrig nogen fortrolighed. Hun følte, at hun ikke kendte mere til hans hjerte og sind, end om han havde været en mand af sten.

Om hans nye patient havde dr. Carrick kun fortalt sin kusine, at han var en mand af rang og rigdom; at han skulle have de bedste værelser i huset; og at hans tjener skulle behandles komfortabelt. Hester var mere bange ved tanken om tjeneren end ved den høje herre selv.

Heldigvis var mr. Tregonnells livtjener ikke nogen forvænt indfødt fra London, men en fornuftig og flink fyr, som var vant til ufuldkommenheder ombord på sin herres yacht, og som havde et medfødt geni for enhver kunst, der får hverdagslivets hjul til at rulle jævnt og lempeligt. Han var en første klasses kok og en fuldendt taffeldækker, og han påtog sig alle de delikate hverv, der lå over dr. Carricks enepiges evner.

Mr. Tregonnell forblev ugen ud, og så betydelig bedre og livligere ud ved enden af den. Han tilbragte hver morgen med at strejfe omkring i omegnen; eftermiddagen tilbragte han med at læse, og sine aftener i dr. Carricks og miss Rushtons selskab. Han var en mand, der havde set mennesker og byer og læst meget. Hans konversation var derfor overordentlig interessant; og Hester, som al åndelig konversation var ny for, lyttede med uforanderlig glæde. Det må imidlertid bemærkes, at han aldrig talte om sig selv.

Ugen var til ende, og mr. Tregonnell havde ikke ytret ønske om at vende tilbage til herresædet. Han troede nu fast på den dyriske magnetismes magi. Ved nattetid, i hans sovekammers uforstyrrede ro, øvede doktoren sin kunst, der syntes ganske simpel. Et vedholdende tryk af hans hænder på patientens skuldre, en række mystiske trækninger foran de drømmende øjne, og fortryllelsen skete. Først stjal en ny fornemmelse af varme, velvære og lethed sig igennem patientens legeme; derpå sænkede de tunge øjenlåg sig ufrivilligt, viljen tabte sin vågne magt, og en dyb, varig og rolig søvn påfulgte, der bragte hvile og genfødelse til sjæl og legeme.

Denne behandling var ikke kendt af nogen uden patienten og lægen. David Skelier, tjeneren, havde aldrig været synderlig

agtpågiven på sin herre, som var en mand af uafhængige vaner. Hans soveværelse var i et øvre stokværk, fjernt fra mr. Tregonnells værelse, og tjeneren så intet til sin herre efter at have ordnet hans sovekammer for natten.

Hester Rushtons tanker med hensyn til patientens behandling var i højeste grad ubestemte. Dr. Carrick havde kun sagt hende, at mr. Tregonnell fordrede hvile og ensomhed.

Således forløb dagene, og Hesters liv fik et nyt farveskær ved nærværelsen af en nobel og intelligent mand, der behandlede hende som et væsen af lige dannelse, og som frit udtalte sin mening til hende om alle ikke-personlige genstande. Om hans meninger vidste hun meget, om ham selv meget lidt.

Foråret nærmede sig. De larmende martsvinde mildnedes til blide aprilsbriser. St. Hildred House havde en god, gammeldags have – en have, hvori tidligere generationer havde plantet hjemlige blomster, der blomstrede år efter år, uantastet af gartnerens kunst. Alt omkring stedet havde været skrækkelig forsømt indtil Hester kom, men denne have var hendes fornemste glæde. Hendes huslige pligter optog hendes tid hver morgen, men hun tilbragte hver smuk eftermiddag i haven – med det lille hoved blottet for forårsbrisen, de dygtige hænder indesluttede i tykke havehandsker – med at grave, omplante, luge, klippe, beskære, alt med en dygtighed, der ville have gjort en oplært gartner ære.

Arbejdet var billigt i St. Hildred, og for seks pence om dagen kunne Hester få en dreng til at slå græsset og rive gangene engang om ugen; en overdådighed, som doktoren næppe lagde vægt på.

Mr. Tregonnells dagligstue vendte ud til haven. En varm eftermiddag, henimod slutningen af maj, lagde han sin bog fra sig og gik ned ad trappen for at passiare med Hester, der var i færd med at pode en rose ude på græsplænen.

"De synes at holde overordentlig meget af Deres have, miss Rushton," sagde han, stående lige bagved hende.

Hans fodtrin havde været lydløse på det tykke, bløde græs, og hans tiltale forskrækkede hende. Hendes ansigt – der vendte en smule fra ham, men ikke mere end at han kunne se dets farveskifte – blev blussende rødt, og saksen rystede i hendes hånd.

"Hvor De gjorde mig bange!" udbrød hun; "De ikke, hvilken kritisk bestilling det er at pode."

"Det ser næsten ud som en lægeoperation. Har dr. Carrick lært Dem det?"

"Dr. Carrick!" lo Hester. "Jeg tror ikke at han kender en rose fra en løvetand, undtagen når han bruger dem i medicinen. Nej, det var en kær, døv, gammel gartner i Hertfordshire, som lærte mig det for mange år siden."

"For mange år siden," gentog mr. Tregonnell. "Hvilken en evighed af tid De synes at udtrykke i disse ord. Tillad mig at spørge, hvor mange hundrede år De vel kan være, miss Rushton?"

"Af virkelige år tror jeg, at jeg er femogtyve," svarede Hester smilende; men jeg føler mig forfærdelig gammel. Jeg tænker, det kommer af, at jeg har kendt en hel del sorg. Jeg mener ikke, at jeg derfor er at beklage. Det ville i virkeligheden være slet af mig, hvis jeg tænkte sådan, for min tante Hedger og min fætter Carrick har begge været meget gode imod mig; men det er

hårdt at miste dem, man elsker inderligst, i livets tidlige morgen."

"Det er det," istemte mr. Tregonnell alvorligt. "Jeg har kendt dette tab, miss Rushton, og det har gjort mig til, hvad jeg er – en mand uden noget mål i livet – et rent intet, til at drive om på en yacht, kastes hid og did af bølger og vinde, uden at ænse i hvad havn jeg lægger ind, eller om jeg går til bunds i en stormfuld nat midt i havet, ukendt, og uden beklagelse af nogen. Og De, De har også trukket et tungt lod i livets urne, ikke også, lille væsen?"

"Jeg mistede min fader og moder, da jeg var fjorten år gammel. De døde begge i samme uge. Min kære papa var præst i en landsby i Bedfordshire. En feberepidemi brød ud; han blev angrebet af den, og dernæst mama. Det var ganske som en skrækkelig drøm. I løbet af en uge var de begge borte, og jeg stod alene med to ligkister. Så sendte tante Hedger bud efter mig, og jeg kom til at bo hos hende. Hun var gammel og svag, da jeg kom til hende. Hendes liv var som én langvarig sygdom, og så kom enden på det, og jeg stod igen alene. Jeg har ikke mindste idé om, hvad der skulle være blevet af mig, hvis ikke fætter Carrick havde tilbudt mig at komme til ham og drage omsorg for hans hus."

"De er dr. Carrick meget hengiven, formoder jeg," sagde mr. Tregonnell, idet han så forskende på hende.

Han var i tvivl om, hvorvidt noget skjult ondt lurede under denne ydre ligefremhed; hvorvidt forholdet imellem doktoren og hans var rent og skyldfrit.

"Han har været særdeles god imod mig," svarede Hester uskyldigt.

"Og De holder uden tvivl meget af ham?"

"Jeg holder af ham så meget han vil tillade mig. Han er min velgører. Jeg ville være slet og utaknemmelig, hvis jeg ikke ærede ham for hans godhed imod mig, for hans tålmodighed og standhaftighed, og for hans dygtighed i sit kald. Jeg ser, hvor meget godt han gør. Men han er lige så fremmed for mig nu, som da jeg første gang trådte over dørtærsklen i hans hus. Det er hans natur at leve ensomt."

Disse ord gjorde mr. Tregonnell tankefuld. Han erindrede en linje af Schiller: *Frygt alt, hvori der er et ukendt dyb.*

Dog, hvad havde han at frygte af dr. Carrick?

Alt, hvad doktoren muligvis kunne ønske af ham, var en liberal betaling for ydet tjeneste, og at få sin berømmelse udbasuneret i nabolaget af en erkendtlig patient. Mr. Tregonnell havde allerede pånødet doktoren en anvisning på et hundrede pund, men havde fundet det vanskeligt at overtale ham til at modtage et så stort honorar. Der var tilsyneladende intet begær efter at drage fordel af hans medfødte sorgløshed.

Fra nu af blev det almindeligt, at mr. Tregonnell tilbragte tiden i haven, når Hester arbejdede med sin havesaks eller sin spade. Han tilbød endog sin assistance, men Hester lo ad hans tilbud og afslog slig ubehændig hjælp. De blev meget fortrolige i disse solrige eftermiddage; Hester fortalte doktorens patient alt om sin lykkelige barndom, og sin sørgelige tid derefter, idet hun frit tilstod sin mangelfulde opdragelse og sit ivrige ønske efter at lære noget. Mr. Tregonnell red en morgen over til herresædet for at udsøge et antal lærerige bøger til hende, og beordrede dem sendt til St. Hildred House endnu samme dag. Han gjorde sig lige så meget omhu for at vælge bøger, der straks

kunne vække hendes interesse, som om han havde været en fader, der drog omsorg for sit yndlingsbarn.

Undertiden, når de smukke eftermiddage i maj var særligt indbydende, bad han Hester spadsere med ham ned til strandbredden; og de fordrev tiden sammen ved den barske strand, samlede masser af mangefarvede havplanter, og iagttog de mørke strandmåger, der søgte hvile på klippetinderne, samt lyttede til havets mægtige, dybe stemme. Det var alt sammen et helt nyt liv for den jævne Hester Rushton, men den friske unge sjæl led på ingen måde skade af dette selskab. Den ferme lille husholderske udførte sin daglige dont lige så akkurat som tidligere. Den ivrige unge student, for hvem hele åndsverdenen var ny, fordybede sig kun i sine bøger, når hendes huslige pligter var endt.

4. Mr. Tregonnell gør testamente

Mens bekendtskabet mellem mr. Tregonnell og Hester Rushton således gradvis modnedes til et meget nøje venskab, var dr. Carrick alt for optaget af sin daglige praksis til at lægge mærke til forandringen. Han var borte fra hjemmet hele dagen; når han så sin kusine og sin patient om aftenen, bemærkede han intet andet, end at de kom godt ud af det sammen. Det var, som det skulle være, han ønskede, at hans patient skulle befinde sig vel i hans hus.

Mr. Tregonnell havde nu været hos ham i tre måneder, og havde pånødet ham en anden anvisning på hundrede pund i honorar. Det var overordentlig godt, og dr. Carrick følte, at hvis det vedblev at gå således, ville hans lykke være gjort, men hvorledes kunne han håbe, at den ting ville vedvare? Eustace

Tregonnells foranderlige temperament var et ordsprog. En morgen ville han føle den gamle længsel efter det vide, salte hav, og bryde op og gå ombord i sin yacht, efterladende doktoren lige så forladt som Dido. Dr. Carricks eneste undren var, at hans patient havde holdt det ud så længe. Det faldt ham aldrig ind, at Hester Rushtons nøddebrune øjne og barnligt milde væsen kunne have nogen indflydelse på mr. Tregonnell. Selv tjeneren lagde mærke til den forandring, som den ny levemåde havde øvet på hans herre. Han talte om det i landsbyen og priste dr. Carricks dygtighed i høje toner.

"Han er den første, der nogensinde har gjort mr. Tregonnell noget godt," sagde han, idet han lænede sig til disken hos førstekræmmeren i St. Hildred – stedets urtekræmmer, apoteker, papirhandler og postmester – i en fortrolig sladder. "Jeg har aldrig set nogen så tam og rolig som herren. Han plejede at være på færde alle vegne, og lige så rastløs, som om livet var ham en byrde. Nu synes han at finde behag i de ringeste ting."

"Ah," sagde urtekræmmeren, "han har været en vild krabat, kan jeg regne ud. Tregonnellerne var altid vilde af sig. Det ligger i blodet. Men jeg vil håbe at han ikke har brugt for meget kloroform. Det er en farlig vane."

"Hvad mener De?" spurgte David.

"Ja, han har den vane at tage kloroform for smerter i sit hoved. Det må De sikkert vide. Dr. Carrick advarede mig imod at sælge ham noget, hvis han skulle komme og forlange det."

"Jeg ved aldeles intet om at han tager kloroform," sagde David. "Jeg ved, at han brugte alle slags ting ombord i sin yacht, for at komme til at sove; men jeg hørte aldrig noget om, at han

brugte kloroform særligt. Han har kommet en lille flaske i sin medicinkasse, men jeg tror aldrig, at han har taget proppen af den."

"Ah," sagde landsbykræmmeren, "så det er alt, hvad De ved om det. Dr. Carrick advarede mig imod at lade ham få kloroform, og der var noget i doktorens ansigt, der lod mig formode noget alvorligt."

David Skelter grundede lidt på denne åbenbaring af kræmmeren. Hans stærke engelske selvfølelse oprørtes ved tanken om dr. Carricks indblanding i hans herres frihed. At noget menneske skulle gå bag mr. Tregonnells ryg og advare en kræmmer imod at behandle ham som et fornuftigt væsen, vakte den tro Davids indignation. Det var at behandle herren af Tregonnell Manor som en forrykt.

Efter denne aften at have ordnet sin herres værelse for natten, så David efter i medicinkassen, der var blevet bragt fra herresædet med mr. Tregonnells effekter, og stod uaflåset på toiletbordet.

Der fandtes den lille flaske kloroform. David erindrede, at hans herre havde sendt ham hen hos en kemiker i Genua for tre år siden, da han led af heftige hovedsmerter. Flasken var omhyggeligt tilproppet.

"Jeg tror ikke, at herren nogensinde har lukket op for den, siden vi forlod Genua," sagde David til sig selv.

Nogle få dage derefter begyndte mr. Tregonnell at tale om sin yacht, til varsel for dr. Carrick. Det var just vejr til en krydstur, hverken for koldt eller for varmt.

"Jeg har ikke til hensigt at drage langt bort," sagde mr. Tregonnell, "men jeg føler, at et pust af søluft vil gøre mig godt.

Jeg vil ligge og krydse omkring ved Scilly-øerne en uges tid eller så, eller måske sejle så langt som til Madeira, og så komme tilbage og slå mig til ro igen."

David, som var af et ustadigt temperament, var henrykt ved tanken om at komme til søs igen. Hans herre sendte ham næste dag til Falmouth for at indkøbe forskellige ting, der manglede ombord på "*Havfruen*".

Mr. Tregonnell gik til sit værelse lidt tidligere end ellers aftenen efter Davids afrejse. Han havde redet en lang vej denne dag, og hans hest havde været stædig og vanskelig. Han var kommet hjem sent på eftermiddagen, i høj grad træt og anstrengt.

"Å, vent lidt, Hester," sagde dr. Carrick, efter at hans kusine havde sagt ham godnat, "jeg må bede dig ikke gå i seng endnu, og sig til Betsy, at hun må være oppe en time mere. Jeg vil behøve jer begge et minut eller to i mr. Tregonnells værelse, for at bevidne et testamente, som han er i færd med at opsætte."

Hester så overrasket på ham.

"Mr. Tregonnell har ikke talt om noget –," begyndte hun.

"Nej, han glemte, at et testamente ville kræve vidner. Han er ikke meget forretningsmæssig. Sagen er, Hester – det ville være en tåbelighed at skjule sandheden for dig – mr. Tregonnell har et nobelt syn på de tjenester, jeg har ydet ham. Han har i sinde at gøre sit testamente forinden han går til søs, og han agter at tilskrive mig en smuk arv. Naturligvis er det, i betragtning af forskellen i vor alder, i højeste grad usandsynligt, at jeg vil opleve at profitere af hans ædelmodige hensigt, men jeg er er desto mindre taknemmelig for det."

"Det er overordentlig smukt af ham," sagde Hester tankefuldt, "men det undrer mig, at han, som er så skødesløs i alle forretningssager og så ligegyldig med penge, skulle tænke på at gøre sit testamente."

"Det er noget, som enhver mand burde gøre, og det må være en idiot af en mand, som forsømmer at gøre det, i særdeleshed en mand i mr. Tregonnells stilling, hvis ejendom ville tilfalde en eller anden fjern arveberettiget, eller muligvis endog kronen. Husk på, at han er den sidste af sin stamme!"

"Hvor sælsomt det ser ud!" sukkede Hester.

Også hun havde al grund til at anse sig selv for det sidste svage skud på et henvisnet træ. Hun kendte ingen levende pårørende, undtagen denne fjerntbeslægtede fætter, som havde givet hende ly.

En time senere kaldte dr. Carrick Hester og tjenestepigen Betsy ind i mr. Tregonnells dagligstue.

Eustace Tregonnell sad foran bordet, hvor han som regel sad og læste eller skrev. Den beskyggede læselampe kastede lyset ned på papirerne, der lå på bordet; men ellers var alt andet i skygge.

Dr. Carrick stod ved siden af sin patient.

"Nu underskriften," sagde han, idet han lagde sine fingre let på mr. Tregonnells håndled.

Mr. Tregonnell skrev under på papiret foran doktoren.

"Dette er mr. Tregonnells testamente," sagde dr. Carrick til de to piger, "skrevet fuldstændig af hans egen hånd, på et enkelt ark papir. Du, Hester Rushton, og du, Betsy Thomas, har nu at skrive under som vidner."

Han viste dem, hvor de skulle sætte deres navne, idet han selv blev stående ved sin patients stol. Hester havde ikke set mr. Tregonnells ansigt siden hun trådte ind i stuen.

Hun skrev sit navn på det sted, doktoren viste hende, og Betsy skrev under efter hende.

"De erkender dette som Deres testamente?" sagde doktoren til mr. Tregonnell.

"Jeg erkender det som mit testamente," gentog patienten.

"Så er alt i orden. Godnat, Hester, godnat, Betsy. Husk på, at ingen af jer omtaler denne forretning i aften til nogen. Mr. Tregonnell holder ikke af, at det bliver omtalt."

5. Mystik

Denne nattescene gjorde et forunderligt indtryk på Hester. Hun var vred på sig selv, fordi hun stadig tænkte på den, vred over den sjælssvaghed, der fik hende til at se tilbage på denne begivenhed med en art overtroisk rædsel. Hvad var mere naturligt, end at en mand gjorde sit testamente? Hvad var mere prisværdigt end at en taknemmelig patient ville belønne sin læge med en arv? Men erindringen om hendes slægtnings adfærd den nat foruroligede hende. Det forekom hende, som om mr. Tregonnell, skønt han tilsyneladende var fri i, hvad han foretog sig, dog havde handlet under doktorens indflydelse.

Hun følte, at hun gjorde sig skyldig i en lav utaknemmelighed ved at tvivle om dr. Carricks hæderlighed, og hun hadede sig selv for sin ugrundede mistanke.

"Hvad ville der være blevet af mig uden hans hjælp?" sagde hun til sig selv. "Jeg ville være gået til grunde."

Eustace Tregonnell talte ikke et ord til hende om testamentet, og dette bestyrtede hende; for, efterhånden som deres venskab var modnet, havde han vænnet sig til at betro alle sine tanker til hendes opmærksomme øren. Han havde i den sidste tid fortalt hende meget om sig selv. Hun havde bevæget lyttet til hans historie om hans tidlige hjertesorg, der havde forspildt hans liv – hans første og eneste kærlighed.

"Der var en tid, da jeg troede, at jeg aldrig turde elske nogen igen," sagde mr. Tregonnell en dag til hende, "men Gud er god, Hester, og nu begynder jeg at håbe, at selv for mig kan der være en dyb, uudsigelig glæde i vente i fremtiden. Jeg vil ikke haste eller forudane tiden for dens komme. Jeg vil ikke ile heftigt frem for at møde min skæbne. Jeg vil hellere lade min lykke komme mildt, gradvis, som morgenlyset. Og det er de lyseste dage, ved De nok, når dagskæret lister sig gradvis over bakketoppene, uden nogen pludselig udgydelse af forræderisk solskin."

En eftermiddag drejede samtalen sig uformærket hen på dr. Carrick.

"Jeg tror ikke, at jeg nogensinde kan blive ham blot halvt taknemmelig nok," udbrød mr. Tregonnell; "han har gjort et helt nyt menneske af mig."

"Der er få patienter så taknemmelige som De," sagde Hester.

"Hvad mener De?"

"Glemmer De testamentet, De gjorde forleden nat?"

"Hvilket testamente? Har jeg gjort et testamente? Hvorledes, Hester, jeg har aldrig i mit liv gjort en sådan ting – jeg har aldrig tænkt på en sådan ting, omend jeg burde tænke på det. Hvis jeg skulle dø ugift, vil mit gods tilfalde en eller anden fjern

slægtning af mig; en mr. Snooks måske, som ville kalde sig Snooks Tregonnell, og komme og herske over det. Det er en afskyelig tanke. Jeg vil rejse til Plymouth i næste uge, opsøge min advokat og lade opsætte et testamente, som i hvert fald skal udelukke alle mulige Snooks'er."

Næste morgen, da hun skænkede teen ved dr. Carricks tidlige frokost, omtalte hun dristigt sagen.

"Ved De, at mr. Tregonnell benægter nogensinde at have gjort et testamente?" sagde hun. "Jeg talte hændelsesvis til ham om det i går, ganske tilfældigt."

"De har ingen ret til at tale til ham om det," udbrød doktoren, ligbleg af harme – Hester havde aldrig før set et sådant blik i hans ansigt. "Jeg sagde Dem, at den sag ikke måtte omtales."

"Ikke til uvedkommende folk, men at tale til ham selv om det, kunne da ikke skade."

"Det kan skade meget. Mænd er vanskelige med slige ting. Han ønskede at gøre sit testamente, men han ønsker ikke at blive mindet om det."

"Han benægter på det bestemteste at have gjort et testamente."

"Han ønsker at nægte det."

"Hvorledes, han ønsker at sige en overlagt løgn? Nej, dr. Carrick; jeg vil aldrig tro det om Eustace Tregonnell."

"Så De vil ikke tro det; men sig mig, hvad kender De til Eustace Tregonnell, eller til psykologi? Hvad kender De til den menneskelige ånds excentriciteter? Mr. Tregonnell er overordentlig excentrisk. Der gives folk, som kalder ham afsindig."

Hester blev bleg som døden. Afsindig! Dette forfærdelige ord isnede hendes unge blod. Kunne dette i virkeligheden ikke være nøglen til hemmeligheden?

Hun havde hørt Eustace Tregonnell erkende dette testamente med de samme læber, som sidenefter havde benægtet det. Her kunne ikke være noget bedrag eller snedig list. Hans egen stemme havde jo erklæret kendsgerningen.

"Hvis han er afsindig, er testamentet ugyldigt," sagde hun.

"De er uden tvivl en klog advokat, unge dame. Jeg formoder, et De aldrig har hørt tale om testamentarisk kompetence, der er til stede hos en patient, som lider af temporær sindsforvirring. Et egenhændigt skrevet testamente, forfærdiget af endnu mere syge mænd end Eustace Tregonnell, ville modstå endnu stærkere opposition, end der sandsynligvis vil opstå imod noget testamente at ham."

"Han er ikke syg," protesterede Hester. "Hans hjerne er lige så klar som min."

"Meget sandsynligt! Han revser blot Deres uforskammethed i at tale om en forbuden sag, ved at benægte, at han nogensinde har gjort et testamente."

Hester var mere ulykkelig efter denne samtale med dr. Carrick, end hun havde været nogensinde før. Hun havde dannet sig en høj forestilling om mr. Tregonnells karakter.

Den tanke, at mr. Tregonnell kunne sige en overlagt usandhed, forekom hende forfærdelig, endnu værre var det at tænke om ham, at han var en gal mand, men hvem uden en afsindig ville have set hende så roligt i ansigtet og benægte en kendsgerning, som hun havde set med sine egne øjne, og bevidnet med sin underskrift?

"Hvis han er afsindig," sagde hun til sig selv, "må min stakkels kvindekløgt våge over ham."

Og for første gang trådte en hemmelighed, som havde ligget skjult i hendes hjerte mange foregående dage, dristigt frem i lyset og så Hester Rushton lige i ansigtet. Hun elskede ham – hun, den ringe forældreløse, den afhængige af en fattig mands godgørenhed, hverken velsignet med skønhed eller kundskaber, en ydmyg husholdningstræl – hun elskede Eustace Tregonnell, den stolteste og rigeste ejendomsbesidder i denne del af landet. Hendes ansigt blussede og hun vendte det bort fra det strålende, glade sollys, beskæmmet og ydmyget ved denne opdagelse. Hvor kunne hun vove at løfte sine øjne til dette fuldkomne ansigt, eller at tænke på Eustace Tregonnell som et væsen i lige linje med hendes eget ubetydelige Selv?

"Men jeg tænker ikke på ham som min lige," sagde hun til sig selv; "for intet i verden ville jeg have ham til at stige ned til mig. Han er min lysende stjerne. Jeg ønsker blot at se op til ham, og tilbede ham alle mine dage."

Tanken om en ond hemmelighed i hin scene med testamentet forfulgte hende til stadighed. Hun begyndte at få en rædsel for det hus, under hvilket hun havde ly – dette sælsomme, gamle hus, med dets lange, smalle gange, dets vindeltrapper, dets underlige, små kabinetter, dets mange døre og dets ilde rygte. Hun begyndte at få en rædsel for sin velgører, dr. Carrick. Kært som Eustace Tregonnells selskab var hende, længtes hun dog efter det øjeblik, da han skulle rejse bort ombord på sin yacht.

Juni begyndte med storm og regnbyger, og ekspeditionen med yachten blev opsat. I virkeligheden syntes mr. Tregonnell

slet ikke at have hast med at forlade St. Hildred House, han syntes fuldkommen lykkelig, fordrev tiden i haven, når Hester lugede sine blomster, eller læste for hende, mens hun arbejdede på sin yndlingsplads ved vinduet, der vendte ud imod havet.

En aften forkyndte han imidlertid, at det var hans hensigt at løbe op til Plymouth i slutningen af ugen.

"Jeg vil tale med min advokat. Kan De gætte, hvad jeg har i sinde at gøre, dr. Carrick?"

"Jeg har ikke mindste idé om det," svarede doktoren, idet han nippede til sin te.

Hester og doktoren sad ved det af lampen belyste tebord. Mr. Tregonnell sad med ryggen til det tomme ildsted og så hen på dem.

"Jeg har i sinde at gøre mit testamente. Det er en kedelig forretning, der ubehageligt minder én om éns dødelighed. Men jeg mener, at enhver mand burde underkaste sig denne handling. Jeg skal ikke glemme Dem, doktor! heller ikke Dem, Hester! Lad mig se: en sørgering, antager jeg, vil være et passende tegn på min taknemmelighed imod Dem, doktor; og et sølvfingerbøl vil være et behageligt minde om mit venskab for Dem, miss Rushton."

Dr. Carrick istemte mr. Tregonnells muntre latter, men han kastede et stjålent blik på Hester, som sad og stirrede ned for sig, meget bleg at se til ved lampens lys.

6. For livet og kærligheden

St. Hildred House sagdes at være hjemsøgt af spøgelser. Der var næppe en beboer i landsbyen, som ikke ville have aflagt ed på det. Man havde hørt natlig støj, havde set spøgelser til

forskellige tider og af forskellige personer, lige siden de ældste beboeres barndom. Den nøjagtige form for denne åbenbarelse, eller den egentlige art af denne natlige støj, var ikke så let at bestemme, siden enhver gav en forskellig beskrivelse af det, og enhvers kendskab kun hidrørte fra noget, de havde hørt af andre. Indtil for ganske nylig havde Hester Rushton leet af disse rygter, og havde aldrig kendt, hvad det var at føle spor af frygt i de mugne gamle gange, eller at skælve, når tusmørket manede skygger i krogene i de panelbeklædte værelser. Nu var alt forandret, hun var nervøs og frygtsom. Hun forskrækkedes ved en skygge, og bildte sig ind at høre menneskelige stemmer blandet med nattevinden, der sukkede i de vide, gamle skorstene. En nat blev hun opskræmmet ved en lyd, der syntes åbenbart menneskelig: tungt åndedræt og fodtrin, der bevægede sig tæt hen til hovedgærdet af hendes seng.

Hun sprang op og tændte lyset, overbevist om, at der var nogen i værelset, skønt hun havde lukket sin dør, forinden hun gik til sengs.

Værelset var tomt, men atter hørte hun listende fodtrin i nærheden.

"Skabet," tænkte han. "Der må være nogen i skabet."

Det var et langt, smalt skab, en slags lukket gang imellem hendes værelse og mr. Tregonnells. Der var en tredje dør i dette skab, der åbnede ud til en lille trappe, som førte ned til tyendekamrene, men denne trappe blev sjældent benyttet, døren, der førte ind til mr. Tregonnells værelse, blev aldrig åbnet, og skabet var kun et gemmested for ubrugeligt ragelse. Hester lukkede op til skabet og så derind. En mand var i færd med at smutte ud af døren, der førte til trappen. Hun fulgte

ham, med lyset i hånden, mens hendes hjerte bankede voldsomt.

Der var noget, der sagde hende, at det måtte være dr. Carrick, som havde aflagt et hemmeligt besøg i sin patients værelse, men til hendes overraskelse, da hun nåede det første trappetrin, vendte David Skelter sig om imod hende og så på hende, med en finger på munden, og et blik, der bønfaldt hende om nåde.

"O, miss, sig intet. Jeg ville ingen fortræd gøre."

"Men hvad bestiller De da her – skjult i dette skab – og midt om natten?"

"Det er ikke midt om natten, miss. Jeg var bekymret for min herre."

"Hvorledes?"

"Ja, miss, for at være oprigtig, jeg holder ikke af denne doktors færd. Jeg har haft min mistanke til ham i lang tid. Det ligner alt for meget hekseri, den magt, han har fået over min herre. Det er ikke naturligt, kan De tro, miss, og jeg kom hændelsesvis efter, at han har bildt folk ind, at min herre ikke kunne behandles som et fornuftigt væsen og det har opbragt mig imod ham, og fået mig til at tro, at der stak noget ondt under."

"Men hvad ondt skulle dr. Carrick gøre Deres herre, David?" spurgte Hester, idet hendes alvorlige øjne søgte den unge mands ansigt.

"O, miss, kan jeg stole på Dem? Er De en ven eller en fjende?"

"Jeg er en ven af mr. Tregonnell, David; og det en oprigtig."

"Ja, jeg tror det, miss; jeg har set det, og jeg ved noget mere. Jeg ved, at han er en ven af Dem – mere end en ven, mere nær

og mere kær. Han er blevet lykkeligere og bedre siden han lærte Dem at kende. Men jeg kan ikke blive klog på doktoren. Han er mig alt for mørk. Ser De denne skabsdør?" vedblev han, idet han pegede på døren, der førte ind til mr. Tregonnells værelse. "Den anden morgen, da jeg lagde min herres ting til side, slog det mig, at vi måske kunne få brug for dette skab. Jeg prøvede døren og fandt den lukket indvendig. Jeg kunne se nøglepiben i den. Da slog det mig, at denne skabsdør måtte stå i forbindelse med et eller andet værelse eller gang, og så erindrede jeg døren for enden af disse trapper, som jeg aldrig havde set åben. Jeg gik rundt om trapperne, og undersøgte skabet, og jeg fandt en lille skodde eller klap åben i denne dør – den har været bestemt til ventilation, formoder jeg, – igennem hvilken jeg kunne se ind i min herres værelse."

"Og den samme nat," fortsatte David, "da jeg i mit inderste følte mig urolig for ham, efter at jeg var gået op til sengs, listede jeg mig ned igen, og kiggede igennem den lille klap, for at se om alt var i orden, og der så jeg –"

"Hvilket, David? Det var meget urigtigt at agere spion overfor Deres herre."

"Jeg så doktoren besværge ham – forhekse ham, miss."

"Vad mener De?"

"Sådan, miss – sådan."

Og David foretog højtidelige, langsomme trækninger med sine hænder foran Hesters ansigt.

"Sådan gjorde han, miss, og fik herren til at sove så stille som et lam. Nu holder jeg ikke af at tænke på, at noget menneske skulle have evne til at bringe min herre til at sove."

Hester hørte på ham i tavshed, åndeløs og dødbleg. Hun havde nu nøglen til hemmeligheden. Det var den mesmeriske indflydelse, der bragte patientens urolige sjæl til at sove; det var under mesmerisk indflydelse, at Eustace Tregonnell havde skrevet og underskrevet testamentet, som han i sin vågne tilstand intet vidste om. Iblandt de bøger, som mr. Tregonnell havde bragt hende, og en, som hun havde læst med den dybeste interesse, var lord Lyttons "*En sælsom historie*". Hun havde også læst den spændende historie af samme forfatter, "*Huset og Hjernen*", og doktrinerne om den dyriske magnetismes indflydelse var hende ikke ubekendte. Dr. Carrick var netop en mand af den art – studeret, lidenskabsløs og selvbeherskende – til at øve slig en indflydelse, og at være fortrolig med denne ugudelige kunst. Han havde brugt sin magt til at få et testamente opsat – et testamente, der uden tvivl tilskrev ham mere end det legat, han havde talt om til Hester. Men dette testamente ville intet forskaffe ham, så længe Eustace Tregonnell levede, og Eustace Tregonnell var mindst atten år yngre end dr. Carrick. Hvor fjern måtte ikke den nytte være, som dr. Carrick kunne håbe på af dette testamente! Tilmed ville det være ugyldigt, et intetsigende papir, i det øjeblik mr. Tregonnell gjorde et andet testamente, og han talte netop om at gøre et sådant i slutningen af ugen. Hele natten igennem lå Hester lysvågen og tænkte på dr. Carrick, idet hun søgte at udgrunde hans motiv til en handling, som i hendes tanker var en lige så mørk forbrydelse som det værste falskneri, der nogensinde var blevet bedrevet.

"Testamentet er gjort, og han vil være begærlig efter at profitere af det," tænkte hun, idet en iskold gysen sneg sig

igennem hendes årer. "Han har ikke mere nogen interesse af at forlænge sin patients liv. Han må ønske hans død, for han ville ikke have begået denne forbrydelse, hvis han ikke var begærlig efter penge. Han vil tragte efter at forebygge, at mr. Tregonnell gør et andet testamente, men hvorledes vil han bære sig ad med det?"

Hvorledes, uden ved den sidste og værste forbrydelse – et hemmeligt mord?

En vild rædsel greb Hester, da denne tanke påkom hende. Og denne tanke ville, da den først var opstået hos hende, ikke lade sig fortrænge fra hendes sjæl. Hvorledes ellers, uden netop ved Eustace Tregonnells hurtige død, kunne doktoren drage nytte af sin forbrydelse? Hans livsstilling gav ham en skæbnesvanger magt. Han havde nøglen til liv og død i sin hånd, og Eustace stolede på ham med blind, urokkelig tillidsfuldhed.

"Jeg vil ikke prisgive ham i en hemmelig fjendes hånd," tænkte hun, "jeg vil sige ham alt i morgen. Jeg skyldte min fætter hengivenhed og taknemmelighed, så længe jeg anså ham for en god og hæderlig mand. En forræder skylder jeg intet."

Hun stod op ved sædvanlig tidlig tid, med en rasende hovedpine og med feberbrændende hænder. Hun blev forfærdet, da hun så sit forandrede ansigt i spejlet.

"Jeg vil ikke håbe, jeg skal blive syg," sagde hun til sig selv, "netop nu, da jeg behøver hele min sjælsstyrke og åndsnærværelse."

Det var hende besværligt at klæde sig på, besværligt at gå ned ad trapperne og indtage sin plads ved frokostbordet. Hun var nødt til ikke at forsømme sine små huslige pligter, der hørte til hendes sædvanlige daglige dont.

Dagen var håbløst regnfuld, himlen var et eneste tykt gråt, der lukkede alt, undtagen for det skumle, uhyre hav, der kantedes af lange, levende skumlinjer. Der var ingen mulighed for mr. Tregonnell at rejse til Plymouth på en dag som denne.

Dr. Carrick så opmærksomt på sin kusines blege ansigt, men sagde intet. Mr. Tregonnell, som sjældent viste sig så tidligt, trådte ind førend doktoren havde drukket sin første kop te.

Han var ikke sen til at opdage, at noget var galt med Hester.

"Gode gud, miss Rushton, hvor De ser dårlig ud!" udbrød han.

"Jeg føler mig ikke rigtig vel. Jeg havde en søvnløs nat."

"Hvorledes, hvad skulle holde Dem vågen?" spurgte dr. Carrick og så skarpt på hende.

"Jeg ved det knapt. Min sjæl var fuld af underlige ideer. Hin skrækkelige historie foruroligede mig, historien, De læste for mig for nogle dage siden, mr. Tregonnell."

"Så, det er næsten utroligt," svarede mr. Tregonnell; "men det gør mig ondt, at jeg læste den for Dem. Jeg burde have betænkt, at Deres nerver er mere sensible end mine. Jeg læste den for Dem blot som et kunstværk, et mesterstykke af stilistisk skrivekunst."

"Det var tåbeligt af mig at tænke på den som en virkelighed," sagde Hester.

Dr. Carrick tog Hesters hånd og følte pulsen.

"De gjorde bedre i at gå i seng, og blive der, hvis De ikke foretrækker at blive alvorlig syg," sagde han, "De er i en stærk febertilstand."

"Umuligt," svarede Hester, "jeg har så mange ting at udrette."

"Naturligvis. En kvinde indbilder sig altid, at jorden vil gå i stå, hvis hun tager sin hånd fra maskineriet, der får den til at løbe rundt. Jeg er vis på, at De intet har at gøre i dag, som ikke lige så godt kan gøres i morgen. Hvis det drejer sig om middagsmaden, så vil denne kloge fyr, Skelter, koge for Dem. Hvis det er småting i huset, et musselins gardin at stryge, eller et sirtses stolebetræk at udbedre, så opsæt det, indtil De er rask. Jeg vil være hjemme hele dagen, hvis der trænges til mig. Jeg har ingen påtrængende sygdomstilfælde, og det ville være alt for ufølsomt at tage en hest ud af dens stald, hvis det ikke er nødvendigt, på en dag som denne."

Hester mindedes mange sådanne dage, hvor dr. Carrick hverken havde skånet sig selv eller sin hest. Hun blev dog nødt til at underkaste sig, hvad han ordinerede, og atter gå til sengs, for hun var virkelig alt for syg til at stå imod ham. Hun lagde sig på klædt oven på det stukne sengetæppe og hyllede sig ind i sit tykke vintersjal, for selv om hendes hoved og hænder var brændende, følte hun dog med mellemrum en dødlignende kuldegysen snige sig igennem hele hendes legeme.

Det syntes at være den længste dag, hun nogensinde havde gennemlevet. Regnens uophørlige dryp udenfor på hyldetræets blade, hvis spredte grene halvt dækkede for vinduet, himlens uforanderlige grå, havets uhyggelige summen – alt bidrog i forening til at formørke hendes sind. Hun ville have givet alt for at have set Eustace Tregonnell alene, for at hun kunne fortælle ham alt, hvad hun havde opdaget, alt hvad hun frygtede; men hun følte sig ude af stand til at rejse sig fra sengen, og selv om hun kunne samle styrke og mod nok til at gå ned af trapperne for at opsøge mr. Tregonnell, vidste hun, at dr. Carrick var på

sin post underneden og ville gøre alt for at forhindre hende fra at være alene med hans patient. Der var ikke andet for hende at gøre, end at blive liggende, med smertende hoved og ængstet sjæl, og vente på nattens frembrud.

Den godmodige tjenestepige kom ind til hende flere gange i løbet af dagen, og bragte hende kødsuppe, som hun ikke kunne nyde, og adskillige kopper te, der var velkomne for hendes brændende læber. Hun spiste intet hele dagen, men drak en mængde koldt vand. Endelig kom natten. Hun hørte dørene blive lukket af nedenunder, og fodtrin, der steg op ad trapperne. Hvor godt kendte hun ikke ethvert fodtrin! Doktorens sagte, besindige trin; David Skelters skridt, hurtige, men tunge; mr. Tregonnells faste, lette fjed, og tjenestepigens slæbeskos gang. Så blev alting stille. Kirkeuret slog ti. Regnen strømmede stadig ned. Der var ikke en stjerne på himlen.

Hester løftede med anstrengelse sit hoved fra puden, hvorpå det havde hvilet så tungt hele dagen. Hun listede sig hen til døren og stillede den lydløst på klem, så lidt, at de, der passerede forbi den, næppe ville bemærke, at den ikke var lukket. Derpå åbnede hun kabinetsdøren. Lyset i mr. Tregonnells værelse skinnede klart igennem sprækkerne ved den lille skydeklap. Hun sneg sig tilbage til kammerdøren og lyttede spændt.

Efter omtrent ti minutters forløb hørte hun doktorens fodtrin komme hen ad gangen fra hans eget værelse. Han bankede sagte på mr. Tregonnells dør; der blev sagt "Kom ind", og han trådte ind. Førend døren lukkedes, hørte Hester patienten sige:

"På ære, doktor, jeg tror ikke, jeg trænger til Deres bistand i aften. Jeg føler mig naturligt søvnig."

Nu blev døren lukket fast i, og Hester hørte foreløbig ikke mere.

Hun gik hurtigt tilbage til kabinettet, og trådte tæt hen til skydeklappen. I samme øjeblik blev døren, der førte til tyendets værelser, forsigtigt åbnet, og David Skelter sneg sig ind.

Alt var mørkt i kabinettet. Det var kun efter nærmere undersøgelse, at Hester kendte den indtrædende.

Et uagtsomt udråb af ham, og hun ville være forrådt. Hun lagde sin ene hånd på hans mund, greb ham fast om håndleddet med den anden, og hviskede ham i øret:

"Ikke et ord, ikke en bevægelse! Jeg har i sinde at våge med Dem i aften." Med uendelig forsigtighed skød hun klappen omtrent en tomme til side, og så ind i værelset.

Eustace Tregonnell lå ovenpå sengen, indhyllet i sin lange fløjlskappe, og i en højst magelig stilling. Dr. Carrick have taget plads ved siden af sengen; hans hænder bevægede sig langsomt i mesmeriske trækninger hen over patientens drømmende øjne. I løbet af mindre end et kvarter var mr. Tregonnell hensunket i mesmerisk søvn, dyb, fredelig og dødlignende.

For så vidt var endnu intet ondt på færde. Patienten var tilfreds; mesmerismen havde øvet en helbredende indflydelse på sjæl og legeme; dr. Carrick havde kun behandlet ham med mesmerisme.

"Det er det hele, miss," hviskede David. "Nu vil han gå bort, og overlade til herren at sove det ud. Det strider imod naturen, at et menneske skal være i stand til at få et andet til at sove, og jeg holder ikke af det."

"Der er intet ondt i det, David," svarede Hester.

Men doktoren forlod ikke sin patient. Han trak sig tilbage fra sengen, og blev stående ved kaminen, hvorfra han opmærksomt iagttog den sovende. Dette varede i over fem minutter; Hester vedblev at spejde igennem klappen, og David stod tæt ved siden af hende.

Derpå listede dr. Carrick sig sagte igennem værelset hen til toiletbordet, åbnede medicinkassen, og tog en flaske ud af den.

"Det er kloroformen, miss," hviskede David. "Jeg kender flasken."

Ordet kloroform vakte en ubestemt frygt i Hesters sjæl. Hun havde en følelse, som om hun stod på tærsklen til opdagelsen af en hæslig forbrydelse.

"David," hviskede hun tjeneren tæt i øret, "løb sagte ned, så hurtigt De kan, luk gadedøren op og ring på dørklokken. Hurtigt, hurtigt!"

Manden adlød uden at forstå hende. På strømpefødder ilede han hurtigt ned ad trapperne.

Dr. Carrick gik tilbage til sengen, tog proppen af flasken og hældte sindigt hele indholdet på Eustace Tregonnells pude. Patienten lå på sengen, med ansigtet imod ildstedet Doktoren stænkede kloroformen lige under hans næsebor. Med let hånd, lige så omhyggeligt som om han tildækkede ansigtet på et sygt barn, for hvem søvn var det eneste helbredelsesmiddel, trak han det lette sengetæppe over Eustace Tregonnells hoved og stod og så ned på den tildækkede skikkelse med et ondt smil på ansigtet.

I næste øjeblik blev der ringet heftigt på dørklokken.

"Store himmel! Hvem kan det være, på denne tid?" udbrød doktoren, idet han skyndte sig ud af værelset med et uroligt blik tilbage på sengen.

Hester åbnede kabinetsdøren og styrtede ind i mr. Tregonnells værelse, idet doktoren forlod det. Hun rev sengetæppet bort fra den sovendes ansigt, snappede puden bort under hans hoved, stænkede koldt vand over hoved og ansigt, og åbnede uden et øjebliks tidsspilde vinduet for den kolde, klamme natteluft. Hun, som hele dagen ikke havde været i stand til at løfte sit hoved fra puden, syntes i dette skrækkelige øjeblik udrustet med overnaturlig styrke.

Eustace bevægede sig, i begyndelsen kun svagt; men da Hester stænkede mere vand i hans ansigt, åbnedes hans øjne langsomt, han gav et anstrengt suk, og hævede endelig sit hoved og så på hende, med øjne, der udtrykte en svag undren.

"Hvad bestiller De?" spurgte han. "Hvad er der på færde?"

"Jeg tænker, jeg har frelst Deres liv," sagde hun roligt, men idet hendes hjerne pludselig omtågedes, sank hun afmægtig ned på gulvet ved siden af sengen, dog ikke bevidstløs, men kun svimmel og hjælpeløs.

Dr. Carrick som tilbage, så sit tilsigtede offer sidde oprejst med åbne øjne, og hans kusine på gulvet ved sengen. Et blik sagde ham, at spillet var tabt. Han forstod ikke, hvorledes det var sket – hvorledes Hester kom her – men han forstod, at planen var mislykket.

"Hvad djævlen har De gjort ved mig, dr. Carrick?" spurgte Eustace, just ikke i den elskværdigste stemning ved at vågne op fra den dybeste bevidstløshed og finde sig selv i en hel pøl vand. "Har De foretaget eksperimenter i hydropathi? Men du gode

Himmel! Hvilken en stank af kloroform! Min skjorte må jo være blevet gennemvædet med det."

"De var i høj grad urolig, og jeg stænkede nogle få dråber på Deres pude. I anstændighedens navn, Hester, hvad bestiller du her?"

Hester rejste sig op med stor anstrengelse og så sin slægtning lige i ansigtet. David Skelter havde fulgt doktoren op ad trapperne og stod på dørtærsklen, rede til at ile sin herre til hjælp, hvad øjeblik han behøvede det.

"Jeg ved alt, hvad der er foregået i aften," sagde Hester, med sit stirrende blik fæstet på doktorens ansigt. "Jeg så alt – David og jeg – vi iagttog Dem begge igennem den lille klap på denne kabinetsdør. De havde glemt denne klap, ikke sandt? Jeg så Dem tømme denne flaske kloroform på puden, og trække sengetæppet over Deres patients hoved. De ville prøve på at kvæle ham. Jeg tænker, at kvælning af den art ikke efterlader noget spor. De har forskaffet Dem Deres patients testamente – et testamente der uden tvivl overdrager alt til Dem, og hvad De nu ønskede, var at befri Dem for patienten. Denne gang har De tabt. David, drag omsorg for Deres herre – hverken hans ejendom eller hans liv er sikkert her i dette hus."

"Djævel!" råbte doktoren, ude af sig selv. "Løgner! Snavs, som jeg har samlet op af rendestenen – en elendig, som måtte have betlet eller sultet ihjel uden min hjælp! Til visse en dejlig historie at opspinde imod mig! Mr. Tregonnell og David, jeg kalder Dem begge til vidne på, at denne kvinde er enten forrykt eller den infameste løgnerske, som nogensinde har draget ånde."

"Denne kvinde er min fremtidige hustru," sagde Eustace Tregonnell, idet han rejste sig fra sengen og støttede Hesters vaklende skikkelse med sin arm. "Ja, Hester, du vil lade det blive således, vil du ikke? Jeg tilbyder dig det liv, du har frelst. Det er ikke nogen ny tanke, kære! Den har været min lykkelige dagdrøm i over en måned. David, pak min vadsæk på øjeblikket. Dr. Carrick, jeg skal have den lykke at forlade Deres gæstfrie bolig til morgen, men jeg vil føre miss Rushton med mig, og finde et mere ønskeligt opholdssted til hende hos vor gode gamle præst og hans familie, indtil kirken kan indvie hende til herskerinde i Tregonnell Manor. Nu, Hester, min dyrebare, gå tilbage til dit værelse, og lås din dør. Jeg tænker ikke, dr. Carrick vil forsøge sin kloroformbehandling på dig; han ved nu, at David og jeg forstår ham."

Den tilintetgjorte skurk stod bleg, tavs og næsten åndeløs – et menneskeligt billede forvandlet til marmor. Derpå samlede han sig langsomt, udstødte et dybt suk, og gik henimod døren.

På dørtærsklen vendte han sig om og så stift på sin patient.

"Den nat, jeg første gang så Dem, var jeg tilbøjelig til at antage Dem for en afsindig, mr. Tregonnell," sagde han eftertænksomt. "Nu ved jeg, at De *er* afsindig. Jeg vil være inderlig glad ved at blive befriet for en sådan farlig beboer. Mit hus er ikke et asyl for gale; og hvis Deres tilstand blev bekendt, ville det volde mig megen ulempe. Drag omsorg for Deres herre, David. Han vil behøve en spændetrøje, forinden De har været ret meget længere i hans tjeneste."

"Det er en løgn, og det ved De meget vel," svarede David.

Mr. Tregonnell førte Hester til præstegården tidligt den næste morgen. Han fortalte præsten alt, og betroede den unge

dame til hans venlige omsorg indtil videre. Præsten havde en smuk hustru og vel opdragne døtre; og Hester tilbragte en måned imellem disse nye venner – en måned, der var lig en lang glædesdrøm, for Eustace Tregonnell ofrede hver dag til hendes selskab.

St. Hildred House blev efterladt tomt, inden få timer efter mr. Tregonnells afrejse. Tjenestepigen fik sin løn betalt og blev afskediget uden varsel. Dr. Carrick fortalte hende, at han havde fået et brev fra London, der nødte ham til at forlade St. Hildred uden en times tøven. En rig slægtning var døende, en slægtning, som sandsynligvis ville efterlade dr. Carrick en smuk formue.

Denne usandhed dækkede passende doktorens tilbagetog. Han var snart forsvundet i den labyrint, han kendte så godt. Fortvivlelse havde fæstet sit greb i hans sjæl. Han havde forsøgt ærlighed; han havde prøvet bedrag og forbrydelse, begge dele var mislykkede.

"Jeg er en af disse ulykkelige dødelige, som er født til mislykke," sagde han til sig selv. "Hverken Gud eller Djævelen vil hjælpe mig."

Dr. Carrick appellerede endnu engang til Djævelen. Han dukkede op i et ildeberygtet nabolag som praktiserende læge af laveste grad. For en tid gik gik alting godt for ham, og han tjente penge. Så fulgte en skandale, fængsel, vanære; og dr. Carrick gik til bunds i det sociale svælg, for aldrig mere at hæve sig op af det.

For Hester og Eustace Tregonnell er livet fuldt op af lykke. De tilbringer de seks måneder af hvert år med at krydse omkring i de smukkeste farvande og ankre op på de smukkeste kyster;

den øvrige tid tilbringer de på Tregonnell Manor, hvor de, da de er rige og goddædige, er almindeligt afholdte.

Skyggen i krogen

Wildheath Grange lå lidt borte fra landevejen med en øde hedestrækning bagved, og uden andet læ end nogle høje fyrretræer, hvis toppe ideligt bevægedes af vinden. Det var et ensomt hus og en ensom vej, der førte over golde, sandede marker ned til strandbredden; og det var et hus, der stod i dårligt ry hos indbyggerne i landsbyen Holcroft, der var det nærmeste sted, hvor man traf på menneskelige væsener.

Det var alligevel et godt gammelt hus, der var solidt bygget på en tid, da der hverken var mangel på sten eller tømmer – et godt, gammelt, råt stenhus, med mange gavle, dybe vinduesnicher, og en stor trappegang, lange mørke gange, skjulte døre i løjerlige krinkelkroge, skabe så rummelige som mangt et værelse nu til dags, og kældre, hvor et helt kompagni soldater godt kunne have ligget skjult.

I denne vidtløftige, gamle bolig, hvor rotter og mus, ensomhed og ekko regerede, boede der tre ældre folk: Michael Bascom, hvis forfædre havde været grundejere af en vis betydning i nabolaget, og hans to tjenestefolk, Daniel Skegg og hans hustru, der havde tjent ejeren af dette skumle, gamle hus lige siden han forlod universitetet, hvor han havde levet femten år af sit liv – fem år som student og ti som professor i naturvidenskaberne.

– Da Michael Bascom var treogtredive år gammel, så han ud som en midaldrende mand, og da han var seksoghalvtreds lignede han både i sit udseende, sin gang og sin tale en gammel mand. I denne mellemtid af treogtyve år havde han levet alene i

Wildheath Grange, og omegnens beboere fortalte hinanden, at det var huset, der havde gjort ham til den, han var. Dette var ganske vist en overtroisk indbildning hos dem, men det var dog ikke vanskeligt at opdage et vist slægtskab mellem den skumle, grå bygning og den mand, som boede i den. Begge syntes at være lige langt fjernede fra menneskehedens sædvanlige bekymringer og interesser; hos begge fandtes der et præg af melankoli, der var frembragt af den stadige ensomhed; begge havde det samme falmede udseende, og hos begge fandtes der et udtryk som af en ganske langsom hensmuldren.

Så ensomt som det liv imidlertid var, Michael Bascom førte på Wildheath Grange, ville han ikke have forandret det for nogen pris i verden. Han havde været glad ved at ombytte det tilnærmelsesvis afsondrede liv, han havde levet på kollegiet, med den uforstyrrede ensomhed på Wildheath. Han nærede en fanatisk kærlighed til videnskabelige undersøgelser. Han fyldte de rolige dage til randen med arbejde, der så godt som altid skaffede ham interesse og tilfredsstillelse. Rigtignok kom der perioder af nedtrykthed, øjeblikke fulde af tvivl, da det mål, han stræbte efter, forekom ham uopnåeligt, og han var nær ved at tabe modet. Men lykkeligvis forekom sådanne øjeblikke kun sjældent.

Han var i besiddelse af en sej udholdenhed, der ville have bragt ham til den højeste tinde af dygtighed, og måske til sidst ville have vundet ham et stort og verdensberømt navn, hvis der ikke var indtruffet en begivenhed, der lagde en tung byrde af samvittighedsnag på de sidste år af hans hidtil så fredelige liv.

En efterårsmorgen, – da han netop havde levet i treogtyve år på Wildheath, og først for nylig havde lagt mærke til, at hans

trofaste butler og kammertjener, der var midaldrende, dengang han tog ham i sin tjeneste, virkelig begyndte at blive gammel – blev mr. Bascoms betragtninger ved frokosten over de nyeste afhandlinger angående atomteorien afbrudt ved et pludseligt spørgsmål af den samme Daniel Skegg. Denne mand var vant til at opvarte sin herre under den fuldstændigste tavshed, og hans pludselige tale gjorde næsten et lige så forbavsende indtryk, som om Sokrates' buste oppe på bogskabet pludselig havde begyndt at tale med en menneskelig røst.

"Det kan ikke gå længere," sagde Daniel, "min kone må have en pige!"

"Hvad for en?" spurgte mr. Bascom uden at løfte øjnene fra den bog, han læste i.

"En pige – en pige til at trave omkring og vaske op og hjælpe det gamle fruentimmer. Hun begynder at blive svag i benene, den gamle sjæl. Der er ingen af os, der er blevet yngre i de sidste tyve år."

"Tyve år!" gentog Michael Bascom foragteligt. "Hvad er tyve år, når der er tale om dannelsen af et jordlag – eller selv om en egs vækst, eller om afkølingen af en vulkan!"

"Måske ikke meget, men de kan nok mærkes på et menneskes ben."

"Det manganovertræk, som man har iagttaget på flere kranier, synes virkelig at tyde på –" begyndte videnskabsmanden drømmende.

"Jeg ville blot ønske, at mine ben var lige så frie for gigt, som de var for tyve år siden," fortsatte Daniel gnavent; "så ville jeg måske også regne tyve år for intet. Men hvordan det så går, må min kone have en pige. Hun kan ikke holde ud at trave op og

ned ad de uendelige gange, og at stå år efter år på køkkenets stengulv, ligesom da hun var et ungt fruentimmer. Hun må have en pige til at hjælpe sig."

"Hun må for mig gerne få tyve piger," sagde mr. Bascom, idet han vendte tilbage til sine bøger.

"Det nytter ikke at tale således, sir. Tyve piger, jovist? Vi vil få svært nok ved at få én."

"Fordi nabolaget er så dårligt befolket?" spurgte mr. Bascom, der fortsatte sin læsning.

"Nej, sir, men fordi det er bekendt, at det spøger her i huset."

Michael Bascom lagde sin bog ned og sendte sin tjener et alvorligt bebrejdende blik.

"Skegg," sagde han med streng stemme, "jeg troede du havde levet så længe hos mig, at du var hævet over enhver af den slags dårskaber."

"Jeg siger ikke, at jeg selv tror på ånder," svarede Daniel med en halvt undskyldende mine, "men folk her på landet tror på dem. Der er ikke en moders sjæl iblandt dem, der tør træde over vor dørtærskel efter solnedgang."

"Og det er blot, fordi Anthony Bascom, som havde levet et vildt liv i London og tabt både penge og gods, kom fortvivlet hertil og skal have taget sig selv af dage i dette hus – den eneste stump ejendom, han havde tilbage af sin store formue."

"*Skal* have taget sig selv af dage – som om den sag ikke var lige så bekendt som dronning Elizabeths død eller den store brand i London. Blev han måske ikke begravet på korsvejen mellem dette sted og Holcroft?"

"Det er en dum snak, som du ikke kan fremføre skygge af bevis for," svarede mr. Bascom.

"Jeg kender ikke til beviser, men folk tror lige så fast på det som på evangeliet."

"Hvis dets tro på evangeliet var en smule fastere, behøvede det ikke at bekymre sig om Anthony Bascom."

"Det er muligt," brummede Daniel, "men en eller anden pige må vi have, og hun må være en fremmed eller en pige, der trænger hårdt til en stilling."

Når Daniel Skegg sagde en fremmed, mente han ikke en, der var født under et fjernt himmelstrøg, men en pige, der ikke var født og båren i Holcroft. Daniel var født og opdraget i denne ubetydelige landsby, og så lille og uanselig, som den var, betragtede han den øvrige verden blot som en slags tilbehør til den.

Michael Bascom var alt for dybt inde i atomteorien til at skænke et gammelt tyendes fornødenheder flere tanker. Mrs. Skegg var et individ, som han kun yderst sjældent kom i berøring med. Hun levede sin meste tid i de dunkle regioner i den nordre ende af huset, hvor hun herskede over et ensomt køkken, der så ud som en domkirke, og over talrige rum, der benyttedes som spisekammer, fadebur og vaskekælder, hvor hun førte en stadig krig med fluer og edderkopper, og tilbragte livet med at feje og skure. Hun var en kvinde med et alvorligt ydre, en ortodoks religion, og en skarp tunge. Hun var en dygtig kokkepige og drog omhyggeligt omsorg for sin herres fornødenheder. Han var ingen epikuræer, men holdt af et bekvemt og behageligt liv, og ligevægten i hans sind ville være blevet bragt i betydelig forstyrrelse ved en dårlig middagsmad.

I et tidsrum af ti dage hørte han ikke mere om den foreslåede forøgelse af husstanden, da Daniel Skegg atter rev ham ud af

hans videnskabelige ro ved den pludselige meddelelse:

"Jeg har fået fat på en pige!"

"Så," sagde Michael Bascom, "har du det?" og fortsatte sin læsning.

Denne gang var han i færd med læse en afhandling om fosfor og dets indvirkning på den menneskelige hjerne.

"Ja," vedblev Daniel i sin sædvanlige brummende tone, "hun var forældreløs og stod ene i verden, ellers havde jeg ikke fået hende. Hvis hun havde været her fra egnen, havde hun aldrig taget tjeneste hos os."

"Jeg håber, hun er skikkelig," sagde Michael.

"Skikkelig! Det er den eneste fejl, hun har, den stakkel. Hun er for god til denne plads. Hun har aldrig været ude at tjene før, men hun siger, at hun er villig til at arbejde, og jeg skal love for, at min gamle nok skal sætte hende i trit. Hendes fader var en lille handelsmand i Yarmouth. Han døde for en måned siden, og lod den stakkels lille tilbage uden hjem. Mrs. Midge i Holcroft er hendes tante, og hun sagde til pigen, 'kom og bliv hos mig, til du får en plads; og pigen har været de sidste tre uger hos mrs. Midge, mens hun har forhørt sig om plads. Da mrs. Midge hørte, at min kone trængte til en pige til at hjælpe sig, syntes hun, at det netop var en kondition for hendes niece Marie. Heldigvis havde Marie intet hørt om dette hus, så den stakkels pige gjorde et dybt kniks for mig og sagde, at hun ville komme med største glæde, og ville gøre sit bedste for at opfylde sine pligter. Hun har haft gode dage hos sin fader, der opdrog hende over hendes stand, det tossehoved," brummede Daniel.

"Efter hvad du selv fortæller, er jeg bange for, at du har gjort et dårligt købmandskab," sagde Michael. "Du behøver vel ikke

en ung dame til at skure kedler og pander."

"Selv om hun var en ung hertuginde, skulle min gamle nok få hende til at arbejde," svarede Skegg i en afgørende tone.

"Og hvor har du i sinde at anbringe denne pige?" spurgte mr. Bascom lidt irriteret. "Jeg kan ikke have et fremmed ungt fruentimmer trampende op og ned i gangen udenfor mit værelse. Du ved, hvor vanskeligt jeg har ved at sove, Skegg. En mus bagved panelet er nok til at vække mig."

"Jeg har tænkt på det," svarede den gamle tjener med et blik, fuldt af uransagelig visdom. "Jeg har ikke i sinde at anbringe hende i Deres etage. Hun skal sove oppe på kvisten."

"I hvilket værelse?"

"I det store kammer oppe i den nordre ende af huset. Det er det eneste, hvor loftet ikke lader regnen trænge igennem. Hun kunne lige så gerne sove i et styrtebad som i noget af de andre værelser deroppe."

"Værelset i den nordre ende," gentog mr. Bascom tankefuldt; "var det ikke der at –?"

"Jovist så," afbrød Skegg ham; "men det ved hun ikke noget af."

Mr. Bascom gik tilbage til sine bøger, og forglemte snart den faderløse fra Yarmouth, indtil han en morgen, da han trådte ind i sit studereværelse, blev forbavset ved at træffe en fremmed pige i en net sort- og hvidternet bomuldskjole, der var ivrigt sysselsat med at støve bøger af, som var stablet op på hans store skrivebord – hvilket arbejde hun udførte med så forsigtige og flinke hænder, at han ikke følte nogen tilbøjelighed til at blive fortrydelig over en så usædvanlig dristighed. Gamle mrs. Skegg havde samvittighedsfuldt afholdt sig fra enhver sådan

afstøvning under påskud af, at hun ikke ville blande sig i herrens vaner. En af herrens vaner havde derfor været at indånde en god del støv i løbet af sine studier.

Pigen var en spinkel, lille skabning med et blegt, lidt gammelagtigt ansigt, hørfarvet hår, der var samlet under en net musselinskappe, en meget smuk ansigtsfarve, og lyseblå øjne. Michael Bascom havde aldrig før set så lyseblå øjne, men der var en godhed og mildhed i deres udtryk, der fuldkommen opvejede deres blege farve.

"Jeg håber ikke, at De har noget imod, at jeg støver Deres bøger af, sir," sagde hun, idet hun hilste.

Hun talte med en klar og tydelig stemme, der gjorde et meget velgørende indtryk på Michael Bascom.

"Nej, jeg har aldeles ikke noget imod renlighed, når blot mine bøger og papirer ikke bliver bragt i uorden. Når du tager en bog fra mit bord, så pas blot på, at den igen bliver lagt på det samme sted, hvor den er taget fra. Det er alt, hvad jeg forlanger."

"Jeg skal nok være forsigtig, sir."

"Hvornår kom du hertil?"

"Først i morges, sir."

Den lærde satte sig ved sit skrivebord, og pigen forsvandt fra værelset lige så lydløst som en blomst, vinden fører over dørtærsklen. Michael Bascom så nysgerrigt efter hende. Han havde kun truffet meget lidt af kvindelig ungdom på sin tørre og støvede løbebane, og han undrede sig over denne pige som over en skabning af en art, der hidtil havde været ham ubekendt. Hvor fine og sarte var ikke hendes ansigtstræk, og hvor blød og tiltalende var ikke den stemme, der lød fra disse

rosenrøde læber. Det var unægtelig en køn lille én, den køkkentøs. Det var både synd og skam, at i hele den store og travle verden havde man ikke kunnet finde nogen bedre beskæftigelse for hende end den at skure potter og pander.

Mr. Bascom, der var ganske optaget af sine studier, tænkte snart ikke mere på det lille, blege ansigt. Han så ikke mere pigen i sit værelse. Det arbejde, som blev udført der, fandt sted tidligt om morgenen, før videnskabsmanden spiste frokost.

Hun havde været en uge i hans tjeneste, da han mødte hende en dag i hallen. Han blev slået af den forandring, der var foregået med hendes ydre.

Pigens læber havde tabt deres friske rødme; de lyseblå øjne havde et forskræmt udtryk, og der var mørke ringe uden om dem, som om hendes nætter havde været søvnløse eller forstyrrede af stygge drømme.

Michael Bascom blev så forbavset over det ubeskrivelige udtryk i pigens ansigt, at så tilbageholden som han var, både af natur og vane, vovede han sig dog så vidt, at han spurgte hende, hvad der fejlede hende.

"Der er en eller anden ting i vejen, det er jeg vis på," sagde han. "Hvad er det?"

"Intet, sir," stammede hun, idet hun så endnu mere forknyt ud ved hans spørgsmål. "Det er virkelig ikke noget, eller i alt fald ikke noget, som det er værd at plage Dem med."

"Snak. Tror du, at fordi jeg lever imellem bøger, har jeg ingen medfølelse med mine medskabninger. Fortæl mig, hvad der er i vejen med dig, barn. Du har vel sørget over din fader, som du så nylig har mistet, kan jeg tænke?"

"Nej, sir, det er ikke det. Jeg skal aldrig holde op at sørge over det. Det er en sorg, som vil vare så længe, jeg lever."

"Hvad er det da ellers?" spurgte Michael utålmodigt. "Jeg ser, du føler dig ikke lykkelig her. Det er vel arbejdet, der er for strengt. Det tænkte jeg nok."

"O, sir, tro ikke det," udbrød pigen alvorligt. "Tværtimod, jeg er glad ved at arbejde, Glad ved at tjene; det er blot –"

Hun stammede og brast i gråd, idet tårerne rullede ned ad hendes kinder, trods alle forsøg på at holde dem tilbage.

"Blot hvad?" udbrød Michael, der begyndte at blive vred. "Tøsen er fuld af gåder og hemmeligheder! Hvad mener du?"

"Jeg – jeg ved nok, det er meget tåbeligt, men jeg er bange for det værelse, jeg sover i."

"Bange! Hvorfor?"

"Skal jeg fortælle Dem sandheden, sir? Vil De love mig ikke at blive vred?"

"Jeg skal ikke blive vred, hvis du blot vil tale tydeligt, men du plager mig med alle disse betænkninger og fortielser.

"Og jeg beder Dem, fortæl ikke mrs. Skegg, at jeg har fortalt Dem det. Hun ville skænde på mig eller måske endda sende mig bort."

"Mrs. Skegg skal ikke skænde på dig. Fortæl så, barn."

"De kender vist ikke det værelse, hvor jeg sover, sir; det er et stort værelse i den ene ende af huset, og vender ud mod søen. Jeg kan se vandets mørke linje fra vinduet, og jeg undrer mig undertiden over, at det er det samme hav, som jeg plejede at se, da jeg var barn i Yarmouth. Der er meget ensomt, sir, oppe i den del af huset. Mr. og mrs. Skegg sover, som De ved, i et lille

værelse ved siden af køkkenet, og jeg er ganske ene i den øverste etage."

"Skegg fortalte mig, at du havde fået en opdragelse, der var over din stilling, Marie. Jeg troede, at den første virkning af en god opdragelse ville have været at føre dig over enhver tåbelig frygt for tomme værelser."

"O, sir, tro ikke at der er nogen fejl ved min opdragelse. Fader gjorde sig så megen umage med mig. Han sparede ingen udgifter for at give mig så god en opdragelse, som nogen handelsmands datter kunne ønske sig. Og han var en gudfrygtig mand, sir. Han troede ikke" – her gjorde hun en pause, idet hun undertrykte en gysen – "på, at de dødes ånder kunne vise sig for de levende siden miraklernes dage, da Samuels ånd viste sig for Saul. Han satte mig ingen tåbelige ideer i hovedet, sir. Jeg havde ikke tanke af frygt, da jeg første gang lagde mig til hvile i det store, ensomme værelse deroppe."

"Godt, hvad så mere?"

"Men den første nat," fortsatte pigen åndeløs, "følte jeg i søvne som om der hvilede en tung byrde på mit bryst. Det var ikke styg drøm, men det var en følelse af uro, som fulgte mig i søvne; og lige ved daggry – det begynder at blive lyst lidt efter seks – vågnede jeg pludselig, idet den kolde sved brød frem på mit ansigt, og mærkede, at der var noget forfærdeligt i værelset."

"Hvad mener du med noget forfærdeligt? Så du noget?"

"Ikke meget, sir; men blodet stivnede i mine årer, og jeg vidste, at det var dette, der havde forfulgt mig og tynget på mig i min søvn. I krogen mellem kakkelovnen og klædeskabet så jeg en skygge – en utydelig, uformelig skygge –"

"Der blev frembragt af det ene hjørne af klædeskabet, kan jeg tænke."

"Nej, sir; jeg kunne se skyggen af klædeskabet, skarp og tydelig, som om den var malet på væggen. Denne skygge var i krogen – en sælsom uformelig masse; eller hvis det havde nogen form, lignede det –"

"Hvad?" spurgte Michael ivrigt.

"Skikkelsen af et dødt legeme, der hang ned ad væggen!"

Michael Bascom blev mærkelig bleg, men han påtog sig den største vantro.

"Stakkels barn," sagde han venligt; "du har tænkt på din fader, til dine nerver er kommet i en ophidset tilstand, og du er opfyldt af fantasier. En skygge i en krog, ja hvorfor ikke – i morgendæmringen er jo enhver krog fuld af skygger. Min gamle frakke vil, når den kastes over en stol, frembringe så god en ånd, som du kan ønske dig."

"O, sir, jeg har forsøgt at tænke mig, at det kun var en indbildning af mig. Men den samme byrde har tynget på mig hver nat. Jeg har set den samme skygge hver morgen."

"Men når det klare dagslys kommer, kan du da ikke se, af hvilket stof din skygge er?"

"Nej, sir, skyggen går bort, før det bliver rigtigt lyst."

"Naturligvis – ganske ligesom andre skygger. Se derfor at få disse tåbelige indbildninger ud af dit hoved, eller du vil aldrig komme til at du til det virkelige liv. Jeg kunne sagtens tale til mrs. Skegg, og få hende til at give dig et andet værelse, hvis jeg ville opmuntre dig i din dårskab, men det ville være det værste, jeg kunne gøre. Desuden siger hun, at alle de andre værelser i den etage er fugtige, og der kan ingen tvivl være om, at hvis hun

gav dig et andet værelse, ville du snart opdage en anden skygge i en anden krog og få gigt oven i købet. Nej, min pige, du må se at vise, at din gode opdragelse har gjort dig så meget desto klogere."

"Jeg skal gøre mit bedste, sir," svarede Marie sagtmodigt.

Marie gik til køkkenet, meget nedtrykt. Det var et sørgeligt liv, hun levede på Wildheath Grange – sørgeligt om dagen og forfærdeligt om natten; for den ubestemte byrde og den uformelige skygge, der forekom den ældre videnskabsmand en så ringe ting, indgød hende en ubeskrivelig frygt. Der var ingen, der havde fortalt hende, at det spøgede i huset, men hun vandrede om i de lange gange, hvor ethvert af hendes skridt genlød, i en bestandig frygt. Hun kunne ikke vente nogen medlidenhed fra Daniel Skegg eller hans hustru. Disse to fromme sjæle var fast bestemte på, at husets ære skulle opretholdes overfor Marie. Overfor hende, den fremmede, skulle det vedblive at stå som den ukrænkede bolig, der ikke var besmittet af underverdenens svovldampe. En villig, tålmodig pige var blevet et nødvendigt element i mrs. Skeggs tilværelse. En sådan pige var blevet fundet, og hende måtte man nu forstå at holde fast på. Enhver fantasi af overnaturlig karakter måtte kues med en kraftig hånd.

"Ånder, jovist!" råbte den elskværdige Skegg. "Læs i din bibel, Marie, og tal ikke mere om ånder."

"Der er også ånder i Bibelen," sagde Marie, idet hun med en bange gysen huskede på visse forfærdelige steder i den hellige skrift, som hun kendte så godt.

"Naturligvis var de da på deres rette sted, ellers ville de ikke have været der," svarede mr. Skegg.

Marie satte sig i krogen ved arnestedet, og vendte bladene i sin afdøde faders bibel, indtil hun kom til de kapitler, som de to havde holdt mest af, og læst oftest sammen. Han havde været en jævn og ligefrem mand, der var fuld af kærlighed til det gode, af naturen rig på følelse og meget gudfrygtig. Han og hans moderløse pige havde tilbragt deres liv sammen i det nette, lille hjem, som Marie så tidligt havde lært at elske og pryde; og de havde holdt så inderligt af hinanden. De havde haft de samme ideer og den samme smag. Overmåde lidet havde været nok til at gøre dem lykkelige. Men den ubønhørlige død rev fader og datter fra hinanden ved en af disse skarpe og pludselige adskillelser, der ligner stødet af et jordskælv – og har øjeblikkelig ødelæggelse og fortvivlelse i deres følge.

Maries spinkle skikkelse havde bøjet sig for uvejret. Hun havde opretholdt livet under en sorg, der ville have knust en stærkere natur. Hendes dybe religiøse overbevisning og hendes tro på, at denne grusomme skilsmisse ikke var for bestandig, havde holdt hende oppe. Hun mødte livet, dets tilskikkelser og pligter med blidt tålmod, der er den ædleste form for modet.

Michael Bascom sagde til sig selv, at tjenestepigens tåbelige indbildninger om det værelse, man havde givet hende, ikke havde noget at betyde. Alligevel dvælede tanken om det på en ubehagelig måde i hans sind og forstyrrede ham ved hans arbejde. De eksakte videnskaber gør krav på en mands hele evne, hans udelte opmærksomhed, men denne aften opdagede Michael, at han kun fulgte sit arbejde med delt opmærksomhed. Pigens blege ansigt, hendes skælvende stemme, trængte sig frem i forgrunden af hans tanker.

Han lukkede sin bog med et suk, rullede sin store lænestol hen til ilden, og hengav sig til betragtninger. At forsøge på at studere med et så uroligt sind, var unyttigt. Det var en mørk, grå aften i begyndelsen af november; den lærdes studerelampe var tændt, men skodderne var endnu ikke lukket eller gardinerne trukket for. Han kunne se den blyfarvede himmel udenfor vinduerne, og fyrretræernes toppe som svajede for vinden. Han kunne høre efterårsblæsten hyle mellem gavlene, før den fo'r ud imod kysten med et vildt brøl, der lignede et kampråb.

Michael Bascom gyste og flyttede sig nærmere til ilden.

"Det er noget barnagtigt, tåbeligt snak," sagde han til sig selv. "Men det er dog besynderligt, at hun skulle få det indfald med skyggen, for de siger, at Anthony Bascom tog selv sig selv af dage i det værelse. Jeg kan huske, at jeg hørte det, mens jeg var et barn, af en gammel tjener, hvis moder var husholderske i det store hus på Anthonys tid. Jeg har aldrig hørt, hvorledes han døde, den stakkels fyr – om han tog gift eller skød sig eller skar halsen over på sig. Men man har fortalt mig, at det var i det værelse. Gamle Skegg har også hørt det. Jeg kunne se det på ham, da han fortalte mig, at pigen skulle sove der."

Han sad en tidlang indtil aftenens grå udenfor vinduerne forvandledes til nattens sorte, og vindens kampråb døde hen i sagte klagetoner. Han sad og så ind i ilden, og lod sine tanker vandre tilbage til fortiden, og hvad han havde hørt i sine drengeår.

Det var en sørgelig historie om hans grandonkel, Anthony Bascom. Den handlede om en ødelagt formue, og et ødelagt liv. Et stormende ungdomsliv i Cambridge, væddemål på

væddeløbsbanen ved Newmarket, et ufornuftigt ægteskab, et vildt liv i London, en hustru der løb sin vej, en formue der blev fortæret af jødiske ågerkarle, og til sidst det skæbnesvangre endeligt.

Michael havde ofte hørt den sørgelige historie om, hvorledes, da Anthony Bascoms smukke men troløse hustru havde forladt ham, da hans kredit var udtømt, og hans venner var blevet kede af ham, og alt var gået tabt undtagen Wildheath Grange, Anthony, den ødelagte verdensmand, var kommet uventet om natten til dette ensomme hus, og havde befalet, at man skulle rede en seng til ham i det værelse, hvor han plejede at sove, når han i sine drengeår kom til stedet for at skyde vildænder. Hans gamle muskedonner hang endnu over kamingesimsen, hvor han havde ladet den blive hængende, da han tiltrådte ejendommen, og havde råd til at købe det nyeste og bedste i retning af jagtgeværer. Han havde ikke været på Wildheath i femten år; ja, i en stor del af denne tid havde han næsten glemt, at det sørgelige gamle hus til hørte ham.

Den kvinde, som havde været husholderske på Bascom Park, indtil hus og jord var gået over i jødernes hænder, var på denne tid den eneste beboer af Wildheath. Hun lavede aftensmad for sin herre, og søgte at gøre ham det så bekvemt som hun kunne i den så længe ubenyttede spisesal; men hun havde den sorg at se, da hun tog af bordet efter at han var gået op for at sove, at han næsten intet havde spist.

Næste morgen serverede hun hans morgenmad i det samme værelse, som det lykkedes hende at få lysere og hyggeligere end den foregående aften. Koste, gulvskrubber og en god ild bidrog meget til at forbedre tingenes udseende. Morgenen gik, og

middagen kom, og den gamle husholderske lyttede forgæves efter sin herres fodtrin på trapperne. Middagen blev afløst af sen eftermiddag. Hun havde ikke gjort noget forsøg på at forstyrre ham, da hun troede, at han havde udmattet sig selv ved en trættende rejse til hest, og at han sov udmattelsens søvn. Men da den korte novemberdag sluttede med tusmørkets første skygger, blev den gamle kvinde alvorligt bange og gik op til sin herres dør, hvor hun forgæves ventede på svar på sin gentagne banken og kalden.

Døren var lukket indvendigt fra, og husholdersken var ikke stærk nok til at bryde den op. Hun styrtede ned ad trapperne igen, fuld af frygt, og løb barhovedet ud på den ensomme vej. Der var ingen bolig nærmere end leddet på den gamle hovedvej, der hvor sidevejen bøjede af ad søen til. Der var kun ringe håb om at træffe nogen forbigående. Den gamle kvinde løb langs ad vejen, næppe vidende, hvor hun skulle løbe hen, eller hvorfor hun løb, men med en ubestemt idé om, at hun måtte se at få en eller anden til at hjælpe sig.

Tilfældet begunstigede hende. En karre, der var belæsset med tang, kom langsomt rumlende fra den række af lave sandbanker nedenfor, hvor hav og luft smeltede sammen. En sandarbejder, der trådte tungt og langsomt, vandrede ved siden af karren.

"For Guds skyld kom ind og bryd min herres dør op!" bad hun, idet hun greb manden ved armen. "Han ligger død eller i et krampetilfælde, og jeg kan ikke komme ham til hjælp."

"Vel, missus," sagde manden, som om en sådan anmodning var noget, der daglig blev stillet til ham. "Hoa! Dobbin, stå stille, hest."

Dobbin var særdeles glad over at blive bragt for anker på den med højt græs dækkede plæne udenfor huset. Manden fulgte husholdersken ovenpå og sprængte den gammeldags kasselås med et eneste slag af sin vældige næve.

Den gamle kvindes værste frygt blev virkeliggjort. Anthony Bascom var død. Men hans dødsmåde havde Michael aldrig været i stand til at få at vide. Husholderskens datter, som fortalte ham historien, var en gammel kone, da han var dreng. Hun havde kun rystet på hovedet, da han spurgte hende nøjere ud. Hun havde aldrig villet indrømme, at den gamle squire havde begået selvmord. Men forestillingen om, at han havde lagt hånd på sig selv, var rodfæstet hos beboerne i Holcroft, og det var en almindelig tro, at hans ånd på visse tider spøgte på Wildheath Grange.

Nu var Michael Bascom en stor materialist. For ham var universet med alle dets beboere en stor maskine, der blev styret ved urokkelige love. For en sådan mand var ideen om en ånd simpelthen urimelig – lige så urimelig som den påstand, at to og to var fem, eller at en cirkel kunne dannes af en ret linje. Men han følte en slags dilettant-interesse ved tanken om et sind, der kunne tro på ånder. Den sag tilbød ham et interessant fysiologisk studie. Denne stakkels, lille, blege pige havde åbenbart fået en eller anden overnaturlig frygt i sit hoved, der kun kunne helbredes ved en rationel behandling.

"Nu ved jeg, hvad jeg bør gøre," sagde Michael Bascom pludselig til sig selv. "Jeg vil selv bebo det værelse i nat og vise den tossede pige, at hendes idé om skyggen ikke er andet end en tåbelig indbildning, der er frembragt af frygt og forknythed. Et gram erfaring er bedre end et helt pund ræsonnement. Når

jeg kan godtgøre før hende, at jeg har tilbragt en nat i værelset uden at se nogen skygge, vil hun kunne indse hvilken tåbelig ting overtro er.

Nu kom Daniel ind for at lukke skodderne.

"Sig til din kone, at hun skal rede min seng i det værelse, hvor Marie har sovet, og at hun skal lægge hende i et af værelserne i den første etage for i nat, Skegg," sagde mr. Bascom.

"Sir?"

Mr. Bascom gentog sin befaling.

"Den tossede tøs har beklaget sig til Dem over sit værelse," udbrød Skegg indigneret. "Hun fortjener ikke at blive godt fødet og klædt i et hyggeligt hjem. Hun burde sendes på arbejdshuset."

"Bliv ikke vred på den stakkels pige, Skegg. Hun har sat sig et tåbeligt indfald i hovedet, og jeg har stor lyst til at vise hende, hvor tosset hun er," sagde mr. Bascom.

"Og De vil selv sove i hans – i det værelse," sagde butleren.

"Netop."

"Godt," mumlede Skegg, "hvis han går igen, – hvad jeg dog ikke tror på – så var han Deres eget kød og blod, og jeg tænker ikke, han gør Dem noget ondt."

Da Daniel Skegg var kommet tilbage til køkkenet, skændte han ubarmhjertigt på stakkels Marie, der sad bleg og tavs i sin krog ved arnestedet og stoppede mrs. Skeggs slidte, grå strømper, der var den groveste og strideste beklædning, nogen menneskelig fod nogensinde havde iført sig.

"Havde der nogensinde været sådan en indbildsk, fin *miss* til i verden," spurgte Daniel, "at komme i en gentlemans hus for med sin snak og sine urimeligheder at drive ham ud af hans

eget soveværelse og op på et tagkammer." Hvis det var frugten af at få en opdragelse over sin stilling, var Daniel taknemmelig over, at han aldrig var gået så vidt i skolen, at han kunne læse tostavelsesord uden at stamme. Opdragelse måtte for ham gerne gå pokker i vold, hvis det var alt, hvad den førte til.

"Jeg er meget bedrøvet," sukkede Marie, idet hun græd stille over sit arbejde. "Jeg har virkelig ikke beklaget mig, mr. Skegg. Herren spurgte mig, og jeg fortalte ham sandheden. Det var det hele."

"Det hele!" udbrød mr. Skegg forbitret. "Det hele, ser man det! Jeg skulle mene, det var nok."

Stakkels Marie tav stille. Hendes sind, der var blevet forvirret ved Daniels uvenlighed, var vandret bort fra det store, sorte køkken til fortidens tabte hjem – den hyggelige, lille dagligstue, hvor hun og hendes fader havde siddet ved den lune kamin på en lignende aften som denne; hun med sin lille syæske og sit propre sytøj, han med den avis, han holdt mest af at læse, mens deres yndlingskat sad og spandt på kamintæppet, tekedlen sang på den blanke messingtrefod i kaminen, og den lille aftenanretning på bakken mindede om dagens hyggeligst måltid.

O, hvor de aftener havde været lykkelige i det kære selskab! Var de virkelig svundet for bestandig, og havde de veget pladsen for uvenlighed og afhængighed?

Michael Bascom trak sig endnu senere tilbage den nat, end han plejede. Han plejede at sidde oppe over sine bøger længe efter, at enhver anden lampe end hans egen var blevet slukket i huset. Familien Skeggs havde trukket sig tilbage til tavshed og mørke i deres store sovekammer i stueetagen. Den nat havde

hans studier været af en særligt interessant slags og kunne snarere betragtes som underholdende læsning end som strengt arbejde. Han var midt inde i beretningerne om det mærkelige folk som i fortiden havde boet ved søerne i Schweiz og var meget optaget af forskellige teorier og hypoteser, der drejede sig om det.

Det gamle otte dages stueur på trappen slog to, da Michael langsomt med lys i hånden steg op til den ham ubekendte region i kvistetagen. Ved det øverste af trappen fandt han lige foran sig en snæver, mørk gang, der førte mod nord og allerede i og for sig var i stand til at indgyde et overtroisk sind skræk, så sort og uhyggelig så den ud.

"Stakkels barn," mumlede mr. Bascom, der tænkte på Marie, "denne kvistetage er i sandhed trist og for et ungt sind, der er tilbøjeligt til fantasier –"

Han havde imidlertid åbnet døren til det nordre værelse og stod nu og så sig om.

Det var et stort værelse, med et loft, der skrånede til den ene side, men var højt nok på den anden; et gammeldags værelse fuldt af gammeldags møbler – store, tunge og klodsede – der mindede om tider, der var svundet og folk, der var døde. Et klædeskab af valnøddetræ stirrede ham i møde med messingbeslag ved nøglehullerne, der skinnede i mørket med dæmoniske øjne. Der fandtes en stor himmelseng med fire hjørnestolper, hvoraf de to på den ene side var skåret af af hensyn til det skrå loft, hvad der naturligvis gav den et grimt og vanskabt udseende. Der var et gammelt mahogni-chatol, der lugtede af hemmeligheder. Der var nogle gamle klodsede stole med rørsæder, møre af ælde og meget brugte. Der stod i en krog

et vaskebord med et stort vandfad og en lille vandkande, som det var brug i gamle dage. Tæppe fandtes der ikke, med undtagelse af en smal stribe langs med sengen.

"Det er et trist værelse," mumlede Michael, idet han på ny følte medlidenhed med Maries svaghed.

Ham var det lige meget, hvor han sov, men hans interesse for folket ved de schweiziske søer og den lettere lekture havde den aften ligesom bragt ham på et mindre ophøjet og mere menneskeligt standpunkt, og han var tilbøjelig til at føle medlidenhed med en tåbelig piges svaghed.

Han gik til sengs, fast bestemt på at få sig en god søvn. Sengen var god, vel forsynet med sengeklæder, snarere for rigeligt end det modsatte, og den lærde havde den behagelige følelse af træthed, der lover en god og rolig søvn.

Han faldt snart i søvn, men vågnede med et sæt ti minutter efter. Hvad var det dog for en følelse af en byrde og af sorg, der havde vækket ham – denne fornemmelse af en alt gennemtrængende uro, der hvilede på hans sjæl og nedtrykte hans hjerte – denne isnende rædsel for en forfærdelig krise i hans liv, som han nødvendigvis måtte gennemgå? For ham var disse følelser lige så nye, som de var pinefulde. Hans liv var hidtil flydt hen som en stille og rolig strøm uden så meget som at kruses af sorgen. Men denne nat følte han alle angerens kvaler, den pinefulde erindring om et spildt liv, den angrende følelse af sin egen skam og vanære, af sin hele forskyldte ruin: den skrækkelige død, som han selv havde dømt sig til at lide for sin egen hånd. Det var de rædsler, der omgav ham og holdt ham vågen, mens han lå i Anthony Bascoms værelse. Ja, selv han, der i naturen og naturens gud ikke kunne erkende noget bedre og

højere end en uansvarlig og uforanderlig maskine, styret af mekaniske love, var nødsaget til her at stå ansigt til ansigt med en psykologisk gåde. Denne uro, der stillede sig mellem ham og søvnen, var den samme, der havde forfulgt Anthony Bascom den sidste nat i hans liv. Således havde selvmorderen følt sig til mode, da han lå i det ensomme værelse, måske kæmpende for at skaffe sin trætte hjerne en sidste søvn, før han drog bort til det ubekendte land. Og denne forvildede sjæl havde bestandig siden dvælet i dette værelse. Det var ikke hans legemlige Jeg, der var vendt tilbage til det sted, hvor han havde lidt og udåndet, men hans åndelige – hans egentlige Jeg; ikke et meningsløst billede af de klæder han bar, og den skikkelse som fyldte dem.

Michael Bascom var ikke den mand, der uden kamp skulle have opgivet det skeptisk filosofiske standpunkt, han stod på. Han kæmpede tappert for at få bugt med denne nedtrykthed, der hvilede på hans sind og sans. Atter og atter lykkedes det ham at få sig selv bragt så meget til ro, at han faldt i søvn, men atter og atter vågnede han til de samme pinefuld tanker, de samme samvittighedsnag, den samme fortvivlelse. Således gik natten under usigelige lidelser; for selv om han sagde til sig selv, at sorgerne ikke var hans sorger, at den byrde, der hvilede på ham, ikke var virkelig, at der ingen grund var for ham til at føle samvittighedsnag, var disse levende fantasibilleder lige så pinefulde som virkeligheden, og påvirkede ham lige så stærkt.

Den første lysstråle sneg sig ind gennem vinduet – kold og grå; så begyndte det at dæmre, og han så hen til krogen mellem klædeskabet og døren.

Ja, der var skyggen: ikke skyggen af klædeskabet blot – det var klart nok, men et ubestemt og uformeligt *Noget*, der formørkede den brune væg; så svagt, så skyggeagtigt, at han ikke kunne danne sig noget begreb om dets natur, eller om hvad det forestillede. Han bestemte sig til at iagttage denne skygge lige til det klare dagslys; men hans nattevågen havde udmattet ham, og før dæmringen var gået bort, var han faldet i en fast søvn, og nød nu en uforstyrret slummers velsignede ro. Da han vågnede, skinnede vintersolen ind gennem gardinerne, og værelset havde mistet sit triste udseende. Det var gammeldags og gråt, brunt og forfaldent, men det skumle og uhyggelige var flygtet med skyggerne og nattens mørke.

Mr. Bascom rejste sig forfrisket ved en sund søvn, der havde varet næsten tre timer. Han erindrede de pinefulde følelser, der var forjaget af den forfriskende søvn; men han genkaldte sig kun sine besynderlige fornemmelser for at foragte dem, og han foragtede sig selv, fordi han havde lagt nogen vægt på dem.

"En slet fordøjelse rimeligvis," sagde han til sig selv; "eller måske en indbildning, fremkaldt ved den tåbelige piges fortælling. Den klogeste af os er mere under indbildningskraftens herredømme, end han gerne vil indrømme. Men Marie skal ikke mere sove i dette værelse. Der er ingen grund til, at hun skulle det, og hun skal ikke gøres ulykkelig, fordi det behager gamle Skegg og hans hustru."

Da han havde klædt sig på, gik mr. Bascom hen til krogen, hvor han havde set eller indbildt sig at se skyggen, og undersøgte stedet omhyggeligt.

Ved første øjekast kunne han ikke opdage noget mærkeligt. Der var ingen dør i den tapetserede væg, og intet spor af, at der

tidligere havde været nogen dør der, der var ingen skjult åbning i det ormædte panel. Der fandtes ingen mørk, uudslettelig plet, der tydede på et mord. Der var ikke det fjerneste tegn til noget usædvanligt eller hemmelighedsfuldt.

Han så op imod loftet. Det var i fuldkommen god stand med undtagelse af en mørk plet hist og her, hvor regnen havde mærket det.

Jo, der var dog noget – en ubetydelig ting, men som indgød en uhyggelig tanke, som bragte ham til at gyse.

Omtrent en fod nedenfor loftet så han en stor jernkrog springe frem fra væggen, netop ovenover det sted, hvor han havde set skyggen af en ubestemt skikkelse. Han stod op på en stol for bedre at undersøge denne krog, og for om muligt at forstå, i hvilken hensigt den var blevet anbragt der.

Den var gammel og rusten. Den måtte have siddet der i mange år. Hvem kunne have anbragt den der, og hvorfor? Det var ikke en krog, nogen kunne finde på at hænge et maleri eller sine klæder på. Havde Anthony anbragt den der den nat, da han døde, eller fandt han den rede til den sørgelige anvendelse?

"Hvis jeg var overtroisk," tænkte Michael, "kunne jeg fristes til at tro, at Anthony Bascom hængte sig selv på den gamle rustne krog."

"Har De sovet godt, sir?" spurgte Daniel, da han opvartede sin herre ved morgenbordet.

"Fortræffeligt," svarede Michael, fast bestemt på ikke at tilfredsstille mandens nysgerrighed.

Han havde aldrig kunnet lide tanken om, at det skulle spøge på Wildheath Grange.

"Jeg troede, at eftersom De kom så sent, og –"

"Sent, ja! Jeg sov så godt, at jeg har forsovet mig. Men jeg ville sige, Skegg, da den stakkels pige har noget imod værelset, så lad hende sove et andet sted. Det kan ikke gøre os noget, og det kunne måske gøre hende noget."

"Hm!" mumlede Daniel på sin sædvanlige gnavne måde, "De så ellers ikke noget deroppe?"

"Så noget? Nej, naturligvis ikke."

"Godt, hvorfor skulle hun så se noget, det er alt sammen kun hendes tossede indbildninger."

"Det er det samme, lad hende sove i et andet værelse."

"Der er ikke noget andet værelse i kvistetagen, som er tørt."

"Så lad hende sove i etagen nedenunder. Hun lister sig roligt nok frem, den stakkels lille. Hun vil ikke forstyrre mig."

Daniel gryntede, og hans herre forstod hans grynten, som om den betød ærbødig lydighed, men deri tog mr. Bascom ulykkeligvis fejl. Svinenes halsstarrighed er blevet til et ordsprog, men den betyder intet i sammenligning med den halsstarrighed, der kan findes hos en gammel tykhovedet mand, hvis kortsynethed aldrig er blevet oplyst ved opdragelsen.

Daniel begyndte at blive skinsyg over hans herres medlidenhed med den forældreløse pige. Hun var ret som skabt til, uden selv at vide af det, at liste sig ind i en ældre pebersvends hjerte og bygge sig en rede der.

"Vi skulle vist have en dejlig redelighed her, jeg og min gamle kone, hvis jeg ikke snart gør ende på alt dette," mumlede Daniel ved sig selv, idet han bragte servicet ud.

Marie mødte ham på gangen.

"Nå, mr. Skegg, hvad sagde herren?" spurgte hun ham åndeløst. "Så han noget mærkeligt i værelset?"

"Nej, pige. Hvad skulle han se? Han sagde, du var en tosse."

"Der var altså intet, der forstyrrede ham, han sov der i ro?" stammede Marie.

"Han har aldrig sovet bedre i sit liv. Nå, begynder du nu ikke at skamme dig?"

"Jo," svarede hun ydmygt, "jeg skammer mig over at have så urimelige indfald, og vil vende tilbage til mit værelse i nat, mr. Skegg, hvis De synes så, og vil aldrig beklage mig over det mere."

"Det håber jeg ikke, du vil," svarede Skegg; "du har allerede skaffet os ubehageligheder nok."

Marie sukkede og vedblev med sit arbejde i dyb tavshed. Dagen sneg sig langsomt afsted, ligesom alle andre dage i det øde, gamle hus. Den lærde sad i sit studereværelse. Marie bevægede sig sagte fra værelse til værelse, idet hun fejede og støvede af i den glædeløse ensomhed. Middagssolen blev afløst af den grå eftermiddag og den mørke aften.

Hele den dag igennem så Marie og hendes husbond intet til hinanden. Enhver, som havde haft så megen interesse for pigen, at han ville have betragtet hende nøjere, ville have lagt mærke til, at hun var usædvanlig bleg, og at hendes øjne havde et bestemt udtryk, som hos én, der har bestemt sig til at gennemgå en pinefuld prøve. Hun spiste næsten intet den hele dag, og var mærkværdigt tavs. Skegg og hans hustru betragtede begge dele som symptomer på hendes misfornøjelse.

"Hun vil ikke spise og ikke tale," sagde Daniel til sin livsledsagerinde. "Det er ikke andet end tværhed, og jeg har

aldrig villet finde mig i tværhed, da jeg var en ung mand, og du prøvede på at være det som ung kone, og jeg har ikke i sinde at finde mig i det på mine gamle dage."

Sengetiden kom, og Marie bød Skeggs et høfligt "God nat", og gik op til sit kvistkammer uden at kny.

"Tøsen sover godt nok i denne morgen," sagde den gamle kvinde. "Gå op og kald på hende, Daniel. Mine stakkels ben kan ikke få bugt med de trapper."

"Dine stakkels ben begynder at blive meget ubrugelige," mumlede Daniel gnavent, da han begav sig på vej for at udføre sin hustrus ærinde.

Han bankede på døren og kaldte på Marie – en, to, tre, mange gange; men der kom intet svar. Han tog i døren og fandt den lukket. Han rystede døren heftigt, iskold af frygt.

Derpå sagde han til sig selv, at pigen havde spillet ham et puds. Hun havde stjålet sig bort før daggry, og ladet døren lukke efter sig for at gøre ham bange. Men nej, det kunne ikke være tilfældet, for han kunne se, at nøglen sad i indvendigt, når han knælede ned og satte sit øje til nøglehullet. Nøglen forhindrede ham i at se ind i værelset.

"Hun er derinde og ler hemmeligt af mig," sagde han til sig selv. "Men jeg skal snart være hos hende."

Der stod en tung jernstang på trappen, som var bestemt til at sikre skodderne for det vindue, som oplyste trappen. Den stod altid i krogen ved siden af vinduet, som den kun sjældent blev benyttet til at stænge. Daniel løb ned på trappeafsatsen og greb den tunge jernstang, derpå løb han tilbage til kvistværelsets dør.

Et eneste slag af den tunge stang sprængte den gamle lås, den samme, som karrekusken havde sprængt med sin stærke næve for halvfjerds år siden. Døren fløj op. Og Daniel trådte ind i det kvistværelse, som han havde valgt til sovekammer for den fremmede.

Marie hang på krogen i væggen. Hun havde ærbart dækket sit ansigt med sit lommetørklæde. Hun havde hængt sig omtrent en time, før Daniel fandt hende i den tidlige morgendæmring. Lægen, som blev hentet fra Holcroft, var i stand til at angive tiden, da hun havde dræbt sig selv, men der var ingen, som kunne sige, hvad det var for et pludseligt anfald af rædsel, der havde drevet hende til den fortvivlede handling, eller hvilke langsomme, sjælelige lidelser, der til sidst havde overvældet hendes forstand. Ligsynet afgav den sædvanlige hensynsfulde erklæring: "Pludseligt afsind".

Pigens sørgelige skæbne formørkede resten af Michael Bascoms liv. Han flygtede fra Wildheath Grange, som fra et forpestet sted, og fra familien Skegg, som han betragtede som mordere af en uskyldig pige. Han endte sine dage i Oxford, hvor han havde en omgangskreds af beslægtede ånder og de bøger, han holdt af. Men erindringen om Maries sørgelige ansigt og endnu sørgeligere endeligt nagede ham bestandig. Hans sjæl løftede sig aldrig op over den dybe skygge.

Den gode lady Ducayne

I

Bella Rolleston var blevet enig med sig selv om, at den eneste måde, hvorpå hun kunne tjene sit brød og hjælpe med til moderens underhold, var at tage plads som selskabsdame. Hun var villig til at tage plads hos en dame, der var rig nok til at kunne betale hende et vederlag for hendes tjeneste, og som var excentrisk nok til at tage til takke med omgang, der kan betales. Hun havde med et suk taget fem shilling af de guldmønter, der var så sjældne i hendes og moderens eje, og som har så stor tilbøjelighed til at smelte bort, så snart de viser sig, og hun overrakte dem nu til en elegant dame i et kontor ved Harbeck Street, i håb om, at vedkommende elegante dame skulle kunne anvise hende en plads med nogenlunde antagelig løn.

Den elegante dame kastede et hurtigt blik på pengene, som den unge pige havde lagt på bordet foran hende, det så ud, som om hun ville forvisse sig om, at mønten virkelig var ægte, så først bekvemmede hun sig til at skrive Bellas navn og kvalifikationer ind i den store protokol, der lå opslået foran hende.

"Alder?" spurgte hun kort.

"Jeg fyldte atten sidste juli."

"Talenter?"

"Det tør jeg ikke rose mig af, jeg er ikke uddannet særligt. Havde jeg været det, havde jeg hellere søgt plads som

guvernante; jeg mente, det var ikke så nødvendigt til en plads som selskabsdame."

"I vore bøger har vi en del selskabsdamer, der er i besiddelse af høj dannelse og har mange talenter!"

"Det kan jeg nok tænke," sagde Bella, der blev helt snaksom i sin iver for at erobre sig en stilling, "men de damer har sikkert levet under andre forhold end jeg. Fader døde, da jeg var tolv år, siden har jeg ikke haft fortepiano, det blev solgt den gang, og moder har ikke senere haft råd til at købe et andet; jeg er bange for, at jeg helt har glemt at spille. Og så har jeg måttet hjælpe moder med at sy, så der er ikke blevet synderlig tid til at lære noget –"

Damen afbrød hende kort.

"Vær så god ikke at spilde tiden med at forklare, hvad De ikke kan; men sig mig noget, som De kan." Damen så ærgerlig ud og balancerede på en truende måde med pennen mellem sine to fine, velplejede fingre, åbenbart utålmodig efter at komme til at skrive; "kan De læse højt to-tre timer i træk? Er De flittig og arbejdsom, fingerfærdig og praktisk? Kan De stå tidligt op, er De en god fodgænger, har De et elskværdigt humør, er De tjenstvillig og forekommende?"

Bella tænkte sig lidt om.

"Jeg kan besvare alle disse spørgsmål med 'Ja', kun med undtagelse af det om elskværdigheden. Men jeg tror, jeg har et godt humør, og jeg vil gøre mig umage for at opfylde mine pligter over for den, der betalte mig for det. Jeg ville gøre mig umage for, at de skulle indrømme, at jeg fortjente min løn."

Damen lukkede sin bog efter at have indført sine bemærkninger, så sagde hun i en kold, streng tone:

"Jeg tvivler om, at de damer, der gør mig den ære at henvende sig til mig, ville synes om at få en så snaksom selskabsdame; jeg har mine fleste forbindelser i aristokratiet, og inden før denne samfundsklasse sætter man særlig pris på et stille, tilbageholdende væsen."

"Ja, naturligvis," sagde Bella, "men det er jo en anden sag, når jeg taler med Dem her. Jeg vil jo blot med det samme, jeg er her, give fuldstændige oplysninger angående min person og mine forhold, så har De dem en gang for alle."

"Det er heldigt, at det ikke sker mere end én gang," sagde damen spidst.

Efter damens ydre var det umuligt at gætte hendes virkelige alder; hun var klædt i en sort, stramtsiddende silkekjole, ansigtet var pudret, og hendes isse var prydet med forskellige lokker, der sikkert ikke stammede fra hendes eget hår. Formodentlig havde Bellas ungdommelige ynde og friskhed virket irriterende på hendes nerver, anstrengte som de var efter otte timers ophold i et overhedet rum på anden sal i en støjende gade. Hun syntes sikkert, at dette kontor var et meget ubehageligt sted, men i Bellas øjne var det med sine fløjlsgardiner, fløjlsstole, forgyldte ure og vaser et forskrækkelig fint værelse, næsten som værelset i et slot, når hun sammenlignede det med et andet værelse, også på anden sal, men i et tarveligt pensionat, i en tarvelig gade, hvor hun og hendes moder i de sidste seks år havde kæmpet deres daglige kamp for tilværelsen.

Efter et øjebliks tavshed spurgte Bella:

"Tror De, at der i Deres bøger er en eller anden plads, som kan passe for mig?"

"Nej, min bedste, nej, for øjeblikket har jeg slet ikke noget passende," sagde damen, mens hun strøg Bellas guldstykke ned i sin kasse, "ser De, De er jo så såre lidt uddannet, og De er desuden for ung til at kunne være selskabsdame hos en dame af den fine verden. Det er uheldigt, at De ikke har tilstrækkelig uddannelse til at tage plads som bonne, det ville passe bedre for Dem."

"Tror De, at det kan vare meget længe, før De kan skaffe mig en plads?" spurgte Bella tøvende.

"Det kan jeg virkelig ikke sige; har De nogen særlig grund til at være så utålmodig? Jeg håber ikke, at der er en eller anden kærlighedshistorie?"

Bellas kinder flammede.

"En kærlighedshistorie!" råbte hun. "Hvad tænker De på? Jeg søger plads, fordi min moder er fattig, og fordi det er mig en pine at være en byrde for hende. Jeg søger at skaffe mig en indtægt, som jeg kan dele med hende."

"Hm, synderligt meget bliver der vel næppe til at give bort af den løn, som De i Deres alder og med Deres – hm – temmelig uslebne måde at være på, kan opnå," sagde forstanderinden, der fandt Bellas friske, røde kinder, klare øjne og ukunstlede måde at være på mere og mere irriterende.

Bella, der, som hun senere sagde til sin moder, var fast bestemt på ikke at ville lade sig tage ved næsen, sagde lidt utålmodigt:

"Så måske jeg turde bede Dem om at lade mig få mine penge igen, for at jeg kan gå til et sted, hvor man ikke har så fine forbindelser, og derfor måske lettere kan skaffe mig plads."

Men forstanderinden hørte ikke til dem, der lader penge slippe sig af hænderne, når de engang har fået fat på dem. Hun gjorde derfor heller ikke mine til at opfylde Bellas ønske.

"Intet bureau kan gøre mere for Dem end mit," sagde hun, "De må væbne Dem med tålmodighed og vente, til Deres tur kommer. Husk, at Deres tilfælde er temmelig enestående; jeg kan ikke gøre andet for Dem end at love at have Dem i erindring og lade Dem vide, hvis det skulle være så heldigt, at der frembød sig noget, der passer for Dem."

Hovedet med det statelige, falske hår bøjedes let til tegn på, at audiensen var til ende.

Bella vendte tilbage til Walworth – hun tog ikke omnibus, men travede ufortrødent hele den lange vej, og da hun kom hjem, forlystede hun moderen og deres værtinde med at fortælle, hvad hun havde oplevet og med at efterabe damens adfærd. Hun fik moderen til at le og fik deres værtinde, der dog altid havde travlt, til at tøve lidt i det fattige værelse, hvorhen hun havde bragt tebakken, det var alt for uimodståeligt at se miss Rolleston spille komedie.

"Hvilken mimik hun har!" råbte hun henrykt. "De burde lade hende komme til teateret! Hvor hun ville gøre lykke som skuespillerinde!"

2

Bella ventede og håbede og lyttede efter, når postbuddet kom. Han kom med store ladninger af breve til de bedre stillede pensionatgæster på første sal, men op til det lille, tarvelige værelse på anden sal, hvor moder og datter tilbragte største delen af dagen med at sy i hånden og på maskine, fandt han

kun meget sjældent vej. Mrs. Rolleston var en fint dannet dame af god familie, men det havde været hendes livs ulykke, at hun havde fået en dårlig mand. Bella havde fortalt damen på bureauet, at hendes fader var død, men det var ikke således, – han havde forladt hendes moder og overladt til hende at klare sig selv og forsørge deres lille pige. Til alt held var hun tapper og modig, flittig og flink til at bruge nål og tråd. Ved at sy kåber for et stort magasin i Westend var det lykkedes hende at tjene så meget, at hun kunne forsørge sig selv og datteren; men det var ikke noget luksuriøst liv, de førte. Et billigt værelse i et tarveligt pensionat i en fattig gade, nødtørftige måltider, klæder, der blev slidt lige til det sidste, det havde været moderens og datterens lod, men de elskede hinanden så varmt og inderligt og var begge af naturen begavede med et så lyst og let humør, at de, trods de små kår, dog havde forstået at være lykkelige.

Men ideen om at tage ud i verden som selskabsfrøken hos en fin dame havde slået rod i Bellas hjerte, og skønt en skilsmisse fra moderen på en måde var det værste, hun kunne tænke sig, så længtes hun dog også efter forandring, efter ny virksomhed, nyt arbejde; hun længtes efter det, som middelalderens væbnere længtes efter at drage mod det hellige land for der at vinde riddersporen i kamp mod de vantro.

Hun var træt af altid at løbe ned ad trapperne, når hun hørte postbuddet og af at høre hans stadige: "Ingenting til Dem, miss!", mens han stod og sorterede brevene til alle de andre. "Ingenting til Dem!" Det var ikke til at holde ud at gå således og vente – så tog hun sluttelig mod til sig og vandrede ind til Harbeck Street, hvor hun spurgte den vigtige forstanderinde,

hvoraf det kom, at hun endnu ikke havde fået et ord fra hende om nogen plads.

"De er for ung," sagde damen, "og De forlanger løn!"

"Ja, naturligvis gør jeg det," sagde Bella, "det gør vel alle andre også."

"Unge damer i den alder forlanger sjældent andet end at få et komfortabelt hjem."

"Men det er jo ikke således med mig," sagde Bella, "jeg ønsker at hjælpe min moder!"

"De kan jo høre herop igen om en uge," sagde forstanderinden; "skulle jeg høre noget før den tid, skal jeg lade Dem det vide."

Men der kom ikke noget brev fra kontoret, og ugedagen derefter tog Bella sin bedste hat på, det vil sige den, der havde været mindst ude i regn, og travede atter den lange vej til kontoret.

Det var en stille eftermiddag i oktober, luften var grå og diset, og det så ud til at blive tåget inden aften. Butikkerne ved Walworth Road sendte deres lys ud i den tunge luft, og skønt forvænte damer fra Londons finere kvarterer ville have trukket på skuldrene af de herligheder, der her var udstillet, så var de for Bella en stadig fristelse; der fandtes jo i dem så mange herlige sager, som hun trængte så hårdt til, men som det aldrig ville falde i hendes lod at kunne købe sig.

Harbeck Street, som i den døde sæson plejer at være meget lidt befærdet, er en lang, lang gade, et endeløst perspektiv af yderst fornemme huse. Kontoret lå i den nederste del af den, og Bella så med et næsten fortvivlet blik ned ad den uendelige husrække og følte sig mere træt end ellers efter sin gang. Som

hun nu gik og så lige frem for sig, kom en gul, gammeldags vogn kørende forbi hende, trukket af et par store, grå heste, der blev styret af den stateligste kusk med en galoneret tjener ved sin side.

"Det ligner gudmoders vogn i eventyrene," tænkte Bella.

Til sin overraskelse fandt hun, da hun nåede forstanderindens dør, den gule karet holdende udenfor og den galonerede tjener stående vagt ved vogndøren. Hun var næsten bange for at gå ind og træffe ejeren af den pragtfulde ekvipage. Da vognen var kørt forbi hende, havde hun kun opfattet et glimt af den, der sad i den og vidste kun, at det var en dame, der var indhyllet i en hermelinskåbe.

Forstanderens hurtige, lille dørvogter løb foran hende op ad trappen og bankede på døren ind til kontoret. "Miss Rolleston," meldte han i en halvt undskyldende tone.

"Vis hende ind," lød forstanderskens stemme, og Bella hørte hende så med mere dæmpet røst sige noget til sin klient.

Bella trådte ind. Hendes kinder blussede, hendes øjne strålede, hun var det levendegjorte billede af frisk, forventningsfuld ungdom. Lige idet hun trådte ind, fik hun øje på ejerinden af den statelige ekvipage – og hun havde ondt ved ikke at give sin forbavselse åbenlyst til kende.

Aldrig, aldrig i sit liv havde hun set en så gammel dame! Hun var lille og fra hoved til fod indhyllet i en hermelinskåbe. Ud under en fjersmykket hat tittede et lille, vissent, gult ansigt – et ansigt så medtaget af alderdom, at det kun så ud som et par stikkende øjne og en spids hage. Næsen var også spids, men mellem den skarpe, fremstående hage og de store, unaturligt glinsende øjne forsvandt den tynde ørnenæse næsten helt.

"Vil De behage at se, lady Ducayne, dette er miss Rolleston."

Et par fingre, der lignede kløer, men var prydet med juveler, førte en forgyldt lorgnet op til damens sorte, stikkende øjne, og bag glassene så Bella disse overnaturligt forstørrede øjne stirre på sig med et underligt, begærligt blik.

Den sprukne, gamle stemme, der hørte til disse øjne, sagde:

"Miss Torpinter har talt om Dem til mig; har De et godt helbred? Er De stærk og rørig? Har De god appetit? Sover De godt om natten? Er De en god fodgænger? Er De i stand til at nyde alt det gode, livet byder?"

"Jeg har aldrig kendt, hvad det vil sige at være syg eller at kede mig!" svarede Bella.

"Så tror jeg, De passer for mig!"

"Hvis hendes referencer er gode nok, naturligvis!" indskød forstanderinden.

"Det bryder jeg mig ikke om; den unge dame ser frisk, god og beskeden ud; jeg tager hende på tro og love."

"O, hvor det ligner Dem, bedste lady Ducayne!" mumlede forstanderinden.

"Jeg trænger til en stærk, ung dame, hvis helbred ikke vil falde mig til besvær."

"Ja, De har jo desværre haft så meget uheld i den henseende," kurrede forstanderinden indrømmende, "det har gjort mig så ondt at høre!" Stemmen var så rørende elskværdig, at Bella næppe kendte den strenge dame, der ellers talte så kort og affærdigende.

"Ja, jeg har haft uheld med mig," smågryntede ladyen.

"Men jeg er vis på, at De ikke bliver narret med miss Rolleston, skønt man kan jo ikke forsværge noget, når man

husker på miss Tomson, der så ud som sundheden selv – og miss Blandy, der påstod, at hun aldrig havde set en læge, siden hun blev vaccineret –"

"Usandhed alt sammen, ikke andet end usandhed, min bedste," mumlede lady Ducayne og vendte sig mod Bella med spørgsmålet:

"De har vel ikke noget imod at tilbringe vinteren i Italien, har De vel?"

Italien! Alene ordet havde en magisk klang! Bellas smukke ansigt blussede af glæde.

"Det har været mit livs drøm at få Italien at se," gispede hun.

Fra Walworth til Italien! Hvor umuligt, hvor fuldstændig umuligt havde dette ikke forekommet den lille, romantiske drømmerske!

"Godt, den drøm vil gå i opfyldelse. Gør Dem rejsefærdig til at tage af sted i dag otte dage med luksustoget fra Charing Cross station klokken elleve. Sørg for at være ved stationen et kvarter før. Mine tjenere skal tage imod Dem og Deres bagage."

Lady Ducayne rejste sig fra sin stol ved hjælp af sin krykkestok, og forstanderinden fulgte hende ærbødigt til døren.

"Og med hensyn til lønnen?" forespurgte hun sig.

"Lønnen? Å, det samme som sædvanlig – og hvis den unge dame ønsker et kvartals forskud, kan De skrive til mig efter en anvisning," sagde ladyen ligegyldigt.

Miss Torpinter fulgte sin kunde ned ad alle trapperne og ventede der, til hun var kommet til sæde i den gule vogn. Da hun kom tilbage, var hun noget forpustet, og havde atter

antaget den overlegne mine, der havde virket så overvældende på Bella ved den tidligere lejlighed.

"De kan lykønske Dem selv til det usædvanlige held, De har haft, miss Rolleston," sagde hun; "jeg har i mine bøger henved et dusin unge damer, som jeg kunne have anbefalet til denne plads, men jeg huskede, at jeg havde stævnet Dem herhen i dag og jeg syntes, jeg ville give Dem en chance. Gamle lady Ducayne er en af mine bedste klienter! Hun giver sin selskabsdame hundrede pund om året og betaler alle rejseomkostninger. De vil komme til at leve i yppighed og overflod."

"Hundrede pund! Hvor smukt af hende! Behøver jeg at gå meget fint klædt? Fører lady Ducayne stort hus?"

"I hendes alder? Nej – hun lever meget tilbagetrukket; hun har sine egne værelser, sin franske kammerpige, sin tjener, sin læge og sin regnskabsfører."

"Hvorfor kom de andre selskabsdamer bort fra hende?" spurgte Bella.

"De blev syge."

"Stakkels piger, og så måtte de forlade hende?"

"Ja, det måtte de. De vil formodentlig gerne have et kvartals løn forud?"

Bella nikkede ivrigt.

"Å ja, vær endelig så god at skaffe mig det, der er flere sager, som jeg nødvendigvis må have anskaffet."

"Jeg skal skrive til lady Ducayne og sende Dem beløbet efter fradrag af mine procenter for det første år."

"Å ja, det er sandt, det havde jeg glemt."

"De troede da ikke, jeg holdt fæstekontor for min fornøjelses skyld?"

"Nej, naturligvis ikke," mumlede Bella og tænkte på de fem shillings, hun havde betalt i indskrivningspenge, men man kunne vel ikke forvente at få hundrede pund om året og komme til at tilbringe en vinter i Italien for fem shilling.

3

Fra miss Rolleston, Cap Ferrino, til mrs. Rolleston, Beresford Street, Walworth.

> "Å, hvor jeg ønsker, at du kunne se dette sted, kære moder! De blå bjerge, olivenskovene, citron- og orangehaverne mellem klipperne og havet, havet, hvis sommerbølger blidt ruller ind mod strandbreddens småsten og grus, ind mod denne strandbred, der er så forskellig fra vor derhjemme! Hvor jeg dog ville ønske, at du kunne se det alt sammen! Hvor jeg kunne ønske, at du med mig kunne bade dig i alt dette solskin, der gør det så vanskeligt at tro på rigtigheden af datoen på dette brev! November! Luften er som en junidag i England – solen brænder så stærkt, at jeg næppe vover at gå et par skridt uden parasol. Og så at tænke på, at du må sidde i det mørke Walworth, mens jeg er her! Jeg er lige ved at græde, når jeg tænker på, at du måske aldrig får denne herlige kyst, denne blomsterpragt og dette vidunderlige hav at se! Tænk dig sommerblomster midt om vinteren! Under mit vindue er der en hæk af lyserøde geranier – en tyk, frodig hæk, som når

vore blomster vokser vildt derhjemme! Og langs terrassen og op ad muren er der roser, gule, fine roser og dybe mørkerøde! En rosenhave i november! Du kan ikke forestille dig, hvor luksuriøst hotellet her er. Det er næsten nyt og indrettet aldeles uden hensyn til, hvad det koster. Vore værelser er beklædt med lyseblåt silke, hvad der end mere fremhæver Myladys pergamentshud, men da hun hele dagen sidder i et hjørne af balkonen og bader sig i solskinnet, undtagen når hun kører en tur, og om aftenen kryber sammen i en lænestol tæt op til kaminen og aldrig ser noget menneske andre end os, der hører hende til, så har det jo mindre at sige med hendes teint.

Hun har de smukkeste værelser i hotellet. Mit værelse ligger bag hendes sovekammer, det yndigste, lille værelse, udstyret helt i blåt og hvidt, med hvide, lakerede møbler og blå tapeter – det er så lyst og fint! Det var oprindelig bestemt til påklædningsværelse for det større soveværelse, men lady Ducayne befalede, at en af de blå hviledivaner derinde skulle omdannes til seng til mig, den dejligste, lille seng, man kan tænke sig. Og så er her en overflod af spejle, her har jeg rigtig lejlighed til at lære min egen lille person at kende, kan du tro! Jeg har det forfærdelig godt, jeg synes, det er, ligesom om lady Ducayne var en rigtig rar, gammel bedstemoder, jeg lige med ét havde fundet – rigtig rar og meget, meget rig!

Hun stiller slet ingen fordringer. Jeg læser en del højt for hende, og hun sidder og nikker og blunder, mens jeg læser. Når hun er træt af at høre mig læse, kalder hun på Francine, kammerjomfruen, og så må hun læse en eller anden fransk novelle højt for hende. Det gør hende mere levende; jeg kan høre hende le eller rettere smågrynte, det lader til, hun holder mere af franske bøger end af vore engelske. Jeg kan ikke tilstrækkeligt fransk til at følge med, da Francine læser meget hurtigt. Jeg har meget lidt at gøre, og lady Ducayne siger tit til mig, at jeg skal gå ud for at adsprede mig lidt. Så strejfer jeg rundt i bjergene timer igennem, her er smukt over alt. Jeg iler gennem olivenskovene og klatrer trøstigt opad gennem de lave fyrreskove på klippeskråningerne. Oven over mig knejser de snedækkede bjergtoppe, der tager sig så smukt ud som modsætning til de skovdækkede højder og de rødlige klipper. Ak, min stakkels, søde, lille moder, hvorledes skal jeg nogen sinde kunne gøre dig begribeligt, hvorledes her ser ud, du, der ikke har andet at fæste dine stakkels, trætte øjne på end de grå huse på den anden side af Beresford Street. Undertiden går jeg ikke længere end til hotellets terrasse, der er en samlingsplads for dem, der holder af at ligge og dase. Nedenfor ligger den prægtige have med den store tennisplads, hvor jeg undertiden spiller med en ung pige, en rigtig rar, ung pige, den eneste mellem gæsterne, jeg har

stiftet bekendtskab med. Hun er et år ældre end jeg og er kommet til Cap Ferrino med sin broder, der er læge eller har studeret til at blive det. Han tog kandidateksamen i Edinburgh, inden de rejste, har Lotta fortalt mig, men han har endnu ikke begyndt at praktisere; han er taget til Italien alene for søsterens skyld. Hendes bryst var blevet angrebet i sommer, og man havde rådet hende til at tage til Italien en vinter for hurtigst muligt at blive sygdomssporene kvit. De har ingen forældre, står ene i verden og holder ubeskrivelig meget af hinanden. Det er rart, at jeg har fundet en så god veninde i Lotta, man kan mærke på hende, at hun virkelig er af 'bedre familie'; jeg bemærker dette, fordi en stor del af de unge damer her på hotellet opfører sig således, at det ville gyse i dig, hvis du så det, det er jeg vis på.

Min veninde er opdraget hos en tante på landet; hun kender ikke meget til livet, og hendes broder tillader hende ikke at læse en bog, før han selv har gennemlæst og godkendt den.

'Han behandler mig som et barn,' siger hun, 'men det er netop så dejligt, det viser, at der er en, der holder af en og våger over en, ja, selv over ens tanker,' tilføjer hun smilende.

Måske det er det, der gør mange unge piger så ivrige efter at blive gift, det, at de savner en stærk, modig, ærlig og trofast mand, som vil værne om dem og tænke for dem. Jeg savner ikke nogen,

kære moder, jeg har jo dig, og du er hele min verden. Ingen mand skal nogen sinde kunne skille os to. Hvis jeg nogen sinde gifter mig, så kommer min mand dog aldrig til at indtage mere end andenpladsen i mit hjerte, det må han lære at finde sig i! Men jeg tror ikke, at jeg nogen sinde gifter mig eller i det hele taget får en frier. Der er i vore dage ingen mand, der går hen og tager en ung pige, der ikke har penge.

Mr. Stafford, Lottas broder, er meget rar og medfølende; han synes, det er så hårdt, at jeg skal leve hos sådan en ældgammel dame som lady Ducayne, men han ved jo heller ikke, hvor fattige vi er – du og jeg – og hvor vidunderlig dejligt jeg finder det at leve her i dette paradis. Jeg forekommer mig selv så egoistisk, at jeg kan glæde mig over al den luksus, der omgiver mig, mens du, der kunne trænge meget mere til det end jeg, ikke får noget af det, ja, dårligt nok kan tænke dig det. Det er ikke rigtig pænt af mig, er det vel? Hvor det også er sørgeligt, at fader var sådan! Hele dit liv har jo været kamp og smerte, du stakkels, lille moder!"

Dette brev blev skrevet, da Bella næsten havde været en måned i Cap Ferrino, mens landskabet endnu ejede nyhedens interesse for hende, og hun endnu ikke var blevet vænnet til den luksus, der omgav hende. Hver uge skrev hun disse lange breve til sin moder, disse breve, som kun er tænkelige mellem en moder og en datter, der har fuld fortrolighed til hinanden, disse

breve, der har karakter af en hjertets og sjælens dagbog. Hun skrev altid muntert og glad; men ved nytårstid syntes moderen ligesom at kunne mærke et anstrøg af tungsind i skildringerne af omgivelserne, såvel af beskrivelsen af den herlige egn som af de personer, hun færdedes imellem.

"Min stakkels, lille pige lider af hjemve," tænkte hun, "hendes hjerte er i Beresford Street."

Det kunne måske også tilskrives savnet af den nye veninde; miss Stafford var med sin broder taget en tur til Genua, Spezzia og Pisa. De mente at være tilbage i februar, og det var jo ikke så underligt, at Bella kedede sig uden dem, da der ikke var andre mellem gæsterne, hun havde sluttet sig til.

Moderen havde ikke taget fejl. Bella var ikke mere så lykkelig som i den første tid efter den overraskende overgang fra Walworth til Rivieraen. Hun vidste ikke, hvad det kom af, men i den sidste tid var hun begyndt at lide af træthed. Hun var ikke mere ivrig efter med sin bjergstok i hånden at klatre om mellem klipperne og hoppe over de små, rislende vandløb eller strejfe om i skovene. Duften af rosmarin og timian og den friske brise ude fra havet havde tabt sin tillokkelse for hende. Hun tænkte med et længselsfuldt, lille suk på Beresford Street og sin moders ansigt. De var så langt – så forskrækkelig langt borte! Og så tænkte hun på lady Ducayne, som hun sad der foran kaminen, hvor der flammede et bål af opstablede olivenknuder, tænkte med en sig selv uforklarlig gysen på den lille, sammenskrumpede skikkelse i det overophedede værelse, den lille skikkelse med de underlige, spejdende, stikkende øjne. –

Af hotelgæsterne havde hun hørt sige, at luften i Cap Ferrino virkede slappende på nerverne, og at den bedre egnede sig for

gamle og syge end for unge, friske mennesker. Det forholdt sig ganske sikkert således. Hun befandt sig ikke så vel her som hjemme i den lille, tarvelige stue i den mørke gade, men hun overtalte sig selv til at tro, at det kun var adskillelsen fra moderen, hendes ungdoms eneste veninde og fortrolige, der tog således på hende. Hun havde grædt meget, når ingen så det, og hun havde tilbragt mange ensomme timer på terrassen med at stirre mod vest og regne ud, hvor uendelig langt hun var borte fra sit kære, lille hjem.

Hun havde netop sat sig til rette på sin yndlingsplads i det østre hjørne af den store terrasse, en lun, lille krog, overskygget af et orangetræ, da hun hørte et par af hotellets stamgæster, der regelmæssigt hvert år plejede at gæste Rivieraen, tale sammen i haven nedenfor.

Det faldt hende ikke ind at høre efter, hvad de talte om, før hun hørte lady Ducaynes navn nævne; dette vakte hendes opmærksomhed, og hun lyttede nu til samtalen uden at tænke på, at dette måske var forkert af hende, det var jo ikke hemmeligheder, der afhandledes, det var kun deres tilfældige bekendte fra hotellet, de flygtigt omtalte. Det var to ældre mennesker, som Bella kendte af udseende – en engelsk præst, som havde tilbragt halvdelen af sit livs vintre i udlandet, og en fed, ældre frøken, hvis kroniske bronkitis hvert år tvang hende til at søge solens land.

"Jeg har i ti år mødt hende over alt i Italien," sagde damen; "men det har aldrig været mig muligt at få hendes virkelige alder at vide."

Præsten sagde i en bestemt tone:

"Under hundrede år er hun ikke, det er aldeles afgjort; jeg har hørt hende komme med bemærkninger, der viser, at hun må have hørt til det højere selskab i Paris under det første kejserdømme, før Napoleon blev skilt fra Josephine."

"Hun taler ikke for meget nu!"

"Nej, det har De ret i, nu er der ikke meget liv i hende mere. Hun gør klogt i at leve så stille – det er det eneste rigtige, når man er så gammel og affældig som hun. Det undrer mig kun, at hendes italienske doktor, en ren kvaksalver, ikke har fået taget livet af hende for lang tid siden."

"Jeg tror snarere det modsatte, at det er ham, der holder liv i hende!"

"Men bedste miss Manders, har De da nogen sinde hørt, at udenlandske kvaksalvere kunne holde liv i folk?"

"Nå, der er hun – og han er naturligvis med; hun går aldrig ud uden ham. Det er dog et modbydeligt ansigt, han har!"

"Det er det," bekræftede præsten; "skulle jeg tænke mig den onde selv som personlighed, kom han i mine tanker til at ligne doktor Parravicini. Det er synd for den stakkels, unge pige, der er nødt til at leve dag ud og dag ind med den gamle lady Ducayne og ham."

"Men den gamle dame er dog meget god mod sine selskabsdamer."

"Det er hun uden tvivl, hun sparer ikke på lønnen. Tjenerne kalder hende 'den gode lady Ducayne'. Hun er en vissen, gammel, kvindelig Krøsus, der ved, at det aldrig vil lykkes hende at få ende på sine penge; hun gemmer ikke på dem og vil tage den nytte af dem, hun kan få, mens hun er i live. Mennesker, der bliver så gamle som hun, klynger sig formelig

til livet, det har man hørt så tit. Jeg nægter ikke, at hun er meget gavmild over for de unge piger – men hun kan ikke gøre dem lykkelige. De dør i hendes tjeneste."

"Sig ikke 'de', mr. Carton; jeg har da ikke hørt, at mere end en af dem er død, det var den unge pige, som døde i Mentone sidste forår."

"Jo, der var en anden, der døde i Rom for tre år siden. Jeg var der ved et tilfælde og hørte det. Lady Ducayne lod hende blive tilbage hos en engelsk familie. Hun var meget gavmild over for hende, det benægter jeg aldeles ikke, den unge pige fik alt, hvad hun forlangte, og der blev gjort alt muligt for hende – men hun døde dog. Jeg skal sige Dem, miss Manders, det er ikke sundt for unge piger at leve sammen med sådan et par underlige spøgelser som doktor Parravicini og gamle lady Ducayne."

De begyndte at tale om noget andet, men Bella hørte ikke mere efter. Hun sad ganske stille, og den kolde luftning fra bjergene og havet gik hende til marv og ben og fik hende til at fare gysende sammen. Og dog sad hun midt i solen under et duftende orangetræ, og det glade liv bølgede omkring hende.

Ja, de fremmede havde ret, det var to underlige mennesker, hun levede hos – hun, den gamle lady, så lig en heks fra billedbøgerne, kun at hun var prægtigt klædt, og han, doktoren, af ubestemmelig alder, med et ansigt, der snarere lignede en voksmaske end et menneskeansigt! Men angik det i grunden hende? Havde det nogen virkelig betydning for hende? Alderdommen bør jo ære og må indgyde agtelse, og lady Ducayne havde altid været meget god imod hende. Doktor Parravicini var en beskeden, tilbageholdende lærd, der sjældent så op fra den bog, han læste i. Han havde sit eget

arbejdsværelse, hvor han eksperimenterede med kemi, naturvidenskabelige opgaver og måske også med alkymi – men hvad kunne det skade Bella? På sin åndsfraværende måde var han altid meget høflig imod hende – nej, hun havde sandelig ingen grund til at beklage sig eller lade sig beklage, hun kunne aldrig få det bedre, end hun havde det nu, her i dette paladslignende hotel, hos den rige, gamle frue.

Naturligvis savnede hun den unge engelske pige, der havde været så venlig mod hende, og hun savnede måske også den unge dames broder, der havde talt en hel del med hende og haft megen interesse for hende, både for de små adspredelser, hun kunne nyde, når hun ikke var hos lady Ducayne, som for de bøger, hun læste.

"Når De ikke har 'vagt' som sygeplejerske," plejede han at sige, "så kom ind til os i den lille salon, så skal vi holde koncert! De spiller og synger vel?"

Bella rystede på hovedet.

"Ikke det, De forstår ved det," sagde hun; "moder og jeg plejede jo nok at sidde og synge duetter sammen i mørkningen, men det var uden akkompagnement –"

Her standsede hun og fik tårer i øjnene ved tanken om det lille, fattige værelse, den halve times hviletid i mørkningen, symaskinen, der stod der, hvor pianoet skulle have stået, og moderens blide, sorgfulde stemme, der var så kær, så kær. Undertiden tænkte hun på, om hun i det hele taget nogen sinde mere skulle få sin moder at se? Hun blev ofte overfaldet af sælsomme anelser, og hun måtte skænde på sig selv, fordi hun, der havde det så godt, kunne hengive sig til sådanne tanker.

En dag stillede hun lady Ducaynes franske kammerjomfru et par spørgsmål angående de to unge selskabsdamer, der var døde i løbet af de sidste tre år.

Francine så meget deltagende ud.

"Det var prægtige, unge piger," sagde hun; "men de kunne ikke tåle at have det for godt. De var friske og sunde, da de kom i ladyens tjeneste, men jeg tror, de spiste for meget, de blev så træge, så dovne – de døde af luksus og mangel på virkeligt arbejde. Fruen var alt for god mod dem. De havde ingenting at gøre, og så begyndte de at fange griller og indbilde sig, at de ikke kunne tåle luften, og at de ikke kunne sove."

"Jeg sover meget godt, men jeg har mange gange drømt så underligt, siden jeg er kommet til Italien," sagde Bella.

Kammerpigen trak på skuldrene.

"Ja, er det ikke, som jeg siger: lediggang føder griller! De gjorde bedre i ikke at tænke på drømme eller sådan noget, ellers går det Dem, som det gik de andre unge damer; de drømte og drømte – og til sidst havde de drømt sig selv i graven."

Bellas drømme foruroligede hende en hel del, ikke just, fordi det var slemme drømme, men fordi de fulgtes af fornemmelser, hun aldrig tidligere havde kendt noget til i søvne – en snurren som af hjul, der gik rundt i hendes hjerne, en larm og brusen, som om det stormede udenfor, men jævnt og rytmisk som et kæmpeurs tikken, og midt i al denne larm forekom det hende, at hun sank og blev ved at synke, synke ned i en afgrund af bevidstløshed, for så at vågne med et ryk og falde tilbage i en endnu dybere søvn, en fuldstændig udslukken af alt tanke- og drømmeliv. Der havde så været et tomt rum i drømmen, men så havde hun svagt hørt mumlen af stemmer, hjulene var atter

begyndt at surre og uret at tikke og så igen tomhed og intet mere, før hun vågnede om morgenen og følte sig svag og mat efter den trættende drøm.

En dag rådspurgte hun doktor Parravicini som læge, fortalte hun ham om sin underlige drøm og den derefter følgende mathed. Hun havde været meget plaget af moskitoer, og denne morgen havde hun på sin arm fundet et lille sår, som hun mente måtte hidrøre fra et usædvanlig ondartet stik.

Parravicini satte sine briller på og undersøgte det inflammerede sted på den hvide, runde arm. Lady Ducayne så også opmærksomt på stikket.

"Hm, hm," brummede doktoren, "har man set mage! Ja, så er det nok ikke underligt med drømmene, det er de små vampyrer, der er skyld i dem! Dette stik er slet ikke til at le ad. Dyret har ramt en åre. Men det har ikke videre at betyde, signorina, ingenting, et af mine omslag skal snart kurere det. Men De må altid vise mig, når De får sådant et stik, det må ikke forsømmes, der kan være farligt. Disse dyr kan meget vel have indsuget gift i sig et sted og efterlader den et andet."

"At tænke sig, at sådanne små væsener kan tilføje sådanne sår," sagde Bella; "min arm ser ud, som om der var skåret i den med en kniv."

"Hvis jeg viste Dem en moskitos brod under mit mikroskop, ville De ikke være så forbavset over dette stik," sagde doktoren.

Han lagde med let hånd den lille forbinding om armen, og Bella mærkede straks lindring. Det var måske rigtigt, at han, som hun havde hørt præsten sige, var en kvaksalver, men lindre smerter, det kunne han.

Bella Rolleston til mrs. Rolleston:

14. april

"Elskede moder!
Se, her er anvisningen for andet kvartal, hele femogtyve pund! – Denne gang er der ingen, der skal have ti procent af dem i provision, denne gang er det alt sammen til min elskede moder. Jeg har endnu lommepenge nok fra den rejsekasse, du pånødede mig, da vi rejste, du ville jo have, at jeg skulle tage meget mere med, end jeg behøvede, det husker du nok. Her er slet ikke noget at bruge penge til, det skulle da være lidt drikkepenge eller et par skilling til nogle børn. Købe noget her kan der slet ikke være tale om. Priserne på alt, koraller, skildpadde, kniplinger osv. er så rædselsvækkende, at de må kunne skræmme selv en millionær. Italien er en drøm af skønhed, men til indkøb vil jeg til enhver tid foretrække London.

Du spørger mig så ivrigt, om jeg har det godt, at jeg kan mærke, at mine sidste breve må have været meget sørgelige. Ja, kære moder, jeg har det godt, men jeg er ikke så stærk, ikke fuldt så stærk, mener jeg, som da jeg hjemme travede til Westend og købte et halvt pund te og gik til Dulwich for at se på malerier, kun for at få motion. Italien virker slappende, og jeg føler mig en del mat. Men jeg synes at kunne se dit kære ansigt blive alvorligt, mens du læser dette, og jeg gentager derfor – jeg er *ikke* syg! Jeg er kun træt af dette sceneri, som man ville blive træt af det dejligste maleri, hvis

man havde det hængende for sig på en væg og var tvunget til stadig at se på det. – Hver dag er du i mine tanker, du og vor lille, tarvelige stue med lænestolene fra det kære, opløste hjem – og Dick, lille, rare Dick syngende i sit bur over symaskinen. Den lille, kære skrighals, som vi bildte os ind var så indtaget i os begge to. Fortæl mig i dit næste brev, hvorledes han har det.

Min veninde Lotta og hendes broder kommer ikke tilbage endnu, i maj skal de opholde sig ved de italienske søer, det var ikke afgjort endnu, da de tog herfra. De lykkelige mennesker! Og de rejste fra Pisa til Rom. De får set sig rigtig om. Hun har været en sød, lille brevskriverske og fortalt mig alt muligt fra deres rejse. I næste uge tager vi alle til Bellaggio – over Genua og Milano. Er det ikke dejligt? Lady Ducayne rejser med så korte dagsrejser som muligt – undtagen når hun rejser med luksustoget. Vi skal opholde os to dage i Genua og en dag i Milano. Du kan tro, lille moder, at der bliver noget for mig at fortælle, når jeg kommer hjem.

Tusinde kærlige hilsener fra din dig elskende

Bella."

4

Herbert Stafford og hans søster havde ofte talt om den unge, kønne engelske pige, der med sin hvide hud og sine friske, røde

kinder dannede en så velgørende modsætning til alle de askegrå ansigter, gæsterne i Grand Hotel havde at opvise; den unge doktor tænkte på hende med deltagende ømhed – hendes ensomme liv i det store hotel, hvor der dog færdedes så mange mennesker, hendes bundne liv hos den gamle dame, en lod, der var så ulig deres, der kun var kommet derned for at more sig – alt dette havde rørt ham og endnu mere hendes kærlighed til den fraværende moder, – "de to, der var så fattige og dog en verden for hinanden", tænkte han.

Lotta fortalte om morgenen, at hun havde fået brev fra Bella, at hun kom til Bellaggio, og at de sandsynligvis ville mødes der.

"Den gamle dame og hendes hof når derhen før vi," sagde hun; "det skal blive morsomt at se Bella igen. Hun er så livlig og munter, når jeg undtager det lette anstrøg af hjemve, der undertiden kan komme over hende. Jeg har aldrig før sluttet mig til nogen ung pige efter et så kort bekendtskab; men Bella holder jeg af!"

"Det, jeg synes bedst om hos hende," sagde Herbert, "er det, at hun har hjemve, det viser, det er jeg sikker på, at hun har hjerte!"

Søsteren så spørgende på ham.

"Hvad har du med hendes hjerte at gøre, når det da ikke er som læge?" spurgte hun. "Du glemmer da ikke, at Bella er en fattig pige. Hun har i fortrolighed sagt mig, at hendes moder syr kåber for et magasin i Westend. Længere ned kunne du næsten ikke komme."

"Jeg ville sætte hende lige så højt, om så hendes moder lavede tændstikæsker."

"Ja, i teorien, naturligvis. At lave tændstikæsker er en meget hæderlig beskæftigelse. Men du kan ikke gifte dig med en ung pige, hvis moder syr for et magasin."

"Det spørgsmål ligger ikke for endnu," sagde Herbert, der somme tider morede sig med at drille sin søster.

Under sin toårige hospitalspraktik havde han været vidne til så mange af livets genvordigheder, at han tænkte meget fordomsfrit med hensyn til rangsspørgsmål. Når en mand har set, hvor forfærdeligt sygdomme kan hærge et legeme, lægger han sjældent så stort værd som andre på de timelige fordele, der for en tid sætter grænseskel mellem væsener, som er ens skabt og dømt til de samme lidelser. Kernen er altid den samme – så frygteligt og forunderligt er verden skabt –, en genstand for medlidenhed eller rædsel.

En smuk aften i maj nåede Stafford og hans søster Bellaggio. Solen var ved at gå ned, da dampbåden nærmede sig kajen. En gruppe damer stod i nærheden for at se damperen lægge til, og mellem disse opdagede Stafford et blegt ansigt, der skræmte ham op af hans sædvanlige rolighed.

"Der er hun," mumlede Lotta og stødte til hans arm, "men hvor hun er forandret. Hun ser jo ud som et lig!"

Nogle minutter efter trykkede de hinandens hænder, og glæden over at se dem tryllede en svag rødme frem på Bellas stakkels indsunkne kinder.

"Jeg tænkte nok, vi kunne vente Dem hertil i aften," sagde hun til Lotta, "vi har været her en uge."

Hun undlod at fortælle, at hun havde været ved havnen hver aften, når damperen kom, og at hun havde holdt øje med de ankommende hver gang, den lagde til. Hotel "Grand Bretagne"

lå ikke langt fra, og det havde været en let sag for hende at slippe ned til anløbsbroen, hver gang hun hørte lyden af dampfløjten. Hun var så glad ved at se disse mennesker igen, hun havde ligesom en følelse af at befinde sig mellem gode venner, en tillidsfuldhed, som al lady Ducaynes godhed ikke havde formået at indgive hende.

Da de to unge piger havde omfavnet hinanden, udbrød Lotta:

"Stakkels, lille ven, hvor De må have været syg!"

"Nej, det har jeg egentlig ikke været, jeg har kun følt mig noget mere træt og mat end tidligere. Jeg tror ikke, at luften i Cap Ferrino var god for mig."

"Nej, den har været ualmindelig dårlig for Dem, kære, jeg har aldrig set et menneske så forandret. De må lade Herbert undersøge Dem, han er meget dygtig, ved De nok. Han har hjulpet så mange mennesker hernede; de var kun glade for at kunne få hjælp fra en venlig engelsk læge."

Bella var lige ved at græde, hun kom så let i stærk sindsbevægelse nu.

"Det tror jeg skam gerne, men jeg er virkelig ikke syg; hvis jeg var det, så kunne jo lady Ducaynes læge –"

"Uh ha, den skrækkelige mand med det gule ansigt? Så ville jeg hellere lade en af Borgiaerne skrive en recept til mig! Jeg håber, at De ikke har taget nogen af hans medikamenter?"

Bella rystede på hovedet.

"Nej, kære ven, jeg har slet ikke taget noget. Jeg har ikke klaget over at være syg."

Denne samtale fandt sted, mens de alle tre spadserede op mod hotellet. Staffords havde bestilt værelser forud, smukke

værelser i stueetagen med udgang til haven. Lady Ducaynes værelser var i etagen lige over.

"Jeg tror, disse værelser ligger lige under vore," sagde Bella.

"Så er det så meget lettere for Dem at kigge ind til os engang imellem," sagde Lotta. Men det var nu ikke så let endda, for den store trappe, hvor indgangen til værelserne fandtes, lå midt i bygningen.

"Jeg skal nok finde vej herned," sagde Bella, "men De får måske dog for meget af mit selskab, er jeg bange for. I dette varme vejr sover lady Ducayne næsten den halve dag, så jeg har intet at gøre; men jeg føler mig netop derved så ene og har for megen tid til at tænke på moder og hjemmet."

Stemmen svigtede hende ved de sidste ord; hun kunne ikke have tænkt med ømmere længsler på den lille, fattige lejlighed, der gik under navnet "hjem", hvis den havde været det skønneste sted, som kunst og rigdom tilsammen havde frembragt. Hun gik og længtes og sørgede i den prægtige have, mens alverdens dejlighed rundtom lå udbredt for hendes blik. Hun led af hjemve og drømme, eller rettere, hun drømte endnu stadig den samme drøm, den uhyggelige drøm med alle de underlige fornemmelser: det lignede snarere en hallucination end en drøm, denne snurren af hjul, denne følelse af at styrte ned i et bundløst dyb, denne kamp for atter at genvinde bevidstheden. – Hun havde haft denne drøm, kort forinden hun rejste fra Cap Ferrino, men ikke siden hun var kommet her til Bellaggio, og hun begyndte at håbe, at luften i denne på søer så rige egn skulle være bedre for hende, og de underlige fornemmelser ikke mere skulle bemægtige sig hende.

Mr. Stafford skrev en recept og fik den ekspederet af apotekeren i nærheden af hotellet. Det var et kraftigt, styrkende lægemiddel, og efter at Bella havde taget to flasker, fået et par roture på søen og strejfet lidt omkring blandt højene og på engene, hvor de herlige forårsblomster får jorden til at ligne en paradisets have, begyndte hendes humør og udseende at forbedres – det var næsten trolddomsagtigt hurtigt, at forandringen gik for sig.

"Det er rigtig vidundermedicin," sagde hun; men måske hun i sit hjerte følte, at doktorens venlige stemme og den trofaste hånd, han rakte hende, når hun steg ud og ind fra båden, og den omhu, han i det hele taget viste hende, havde mere del i hendes helbredelse end selve medicinen.

"Jeg håber ikke, du glemmer, at hendes moder syr kåber?" sagde Lotta advarende.

"Eller laver tændstikæsker – mig kommer det ud på et, ved du!"

"Du mener altså, at du under ingen omstændigheder kunne tænke dig at gifte dig med hende?"

"Jeg mener, at jeg, hvis jeg nogen sinde skulle komme til at elske en kvinde så højt, at jeg tænkte på at gøre hende til min hustru, ikke ville tage hensyn hverken til rigdom eller samfundsstilling. Men jeg er bange for, at din stakkels veninde ikke får lov at leve længe nok til at blive nogen mands hustru."

"Tror du virkelig, at hun er *så* syg?"

Han sukkede og svarede ikke på spørgsmålet.

En dag, da de plukkede vilde hyacinter på en eng oppe mellem bjergene, talte Bella til ham om sine mareridt.

"Det underlige ved det," sagde hun, "er jo det, at det slet ikke er som en drøm. Jeg tænker, at De måske kan finde en naturlig årsag til den; jeg ligger måske forkert med hovedet på puden, eller det er luften – eller noget andet?"

Og nu beskrev hun sine fornemmelser for ham, hvorledes hun pludselig, midt i sin søvn, blev grebet af en følelse, som om hun skulle kvæles, og så al denne snurren af hjul, der hvirvledes hurtigt omkring – denne utålelige larm – og så tomheden, fuldstændig bevidstløshed og den langsomme, langsomme tilbagevenden til virkeligheden.

"Har De nogen sinde brugt kloroform, jeg mener, har De været bedøvet, for eksempel hos tandlægen?"

"Nej, aldrig! Dr. Parravicini spurgte mig engang om det, men jeg svarede som nu, aldrig."

"Var det for nylig, han spurgte om det?"

"Nej, det er længe siden, det var i luksustoget på vej herned."

"Har dr. Parravicini ordineret Dem noget, efter at De er begyndt at føle Dem svag og syg?"

"Han har en enkelt gang givet mig et styrkende middel, men da jeg afskyr at tage medicin, har jeg kun brugt såre lidt af det. Og for resten er jeg slet ikke syg, kun noget mere træt end sædvanlig. Hjemme var jeg så utålelig frisk og stærk og kunne gå lange ture uden at spore træthed. Moder ville have, at jeg skulle gå en tur hver dag, hun var bange for, at den stadige sidden ved symaskinen skulle skade mig; undertiden gik hun med, men det var kun sjældent. For det meste sad hun hjemme og sled og arbejdede, mens jeg nød frisk luft og motion. Og så var hun så omhyggelig med maden, altid så appetitlig og

nærende, trods sin tarvelighed. Det er hendes omhu, jeg kan takke for, at jeg voksede op så frisk og sund."

"Nu ser De ikke for stærk og sund ud, stakkels lille pige," sagde Lotta.

"Nej, jeg tror ikke, at Sydens luft har været god for mig."

"Det er måske ikke Italien, men al den indespærren hos lady Ducayne, der har taget på Dem."

"Men jeg er jo netop ikke indespærret – det er jeg aldrig! Lady Ducayne er umådelig god imod mig, hun lader mig trave omkring mellem bjergene eller sidde på balkonen hele dagen, ganske som jeg selv vil. Jeg har læst flere romaner, siden jeg er kommet til hende, end nogen sinde før."

"Så er hun meget ulig andre damer, der i reglen er nogle slemme slavefogeder," sagde Stafford. "Men jeg forstår ikke, hvad hun holder selskabsdame til, når hun bryder sig så lidt om selskab."

"Å, jeg er jo blot en del af husholdningen – det hører sig til at holde selskabsdame. Hun er så umådelig rig, at den løn, hun giver mig, aldeles ikke betyder noget for hende. For øvrigt ved jeg da, at dr. Parravicini er en dygtig læge, han forstår så dejligt at læge mine slemme moskitostik."

Dette sidste blev sagt i en spøgende tone.

"Lidt ammoniak kan gøre det, hvis det anvendes straks. For øvrigt er der for øjeblikket ingen moskitoer, der kan gøre én fortræd."

"Jo, det er der rigtignok, jeg blev stukket, lige før vi tog fra Cap Ferrino."

Hun skød det vide ærme til side og viste ham et ar, som han undersøgte nøje, mens tvivl og studsen vekslede i hans blik.

"Det er intet moskitostik," sagde han.

"Det må det være, der findes jo hverken hugorme eller skorpioner i Cap Ferrino."

"Nej, det er intet bid; De gør nar af mig, miss Rolleston, De har ladet denne elendige italienske kvaksalver årelade Dem. Det var meget tankeløst af Dem."

"Men jeg forsikrer Dem, mr. Stafford, jeg er aldrig i mit liv blevet åreladt!"

"Ikke?"

Der var en mærkelig mangel på tiltro i stemmen.

"Virkelig ikke! Hvorfor skulle jeg dog have gjort det!"

"Har De flere af den slags – bid –, som De jo behager at kalde det?"

"Ja, dr. Parravicini siger, at min hud læger langsommere, og at giften virker stærkere på mig end på mange andre."

Stafford undersøgte begge armene nøje, både gamle og nye ar.

"De er virkelig blevet meget slemt bidt, miss Rolleston, og får jeg nogen sinde fat i den moskito, skal den få med mig at gøre! Men sig mig nu, lille veninde, og giv mig Deres æresord på, at De vil tale sandhed, svar mig, som De vil svare en ven, nej, svar mig, som De ville svare Deres moder, hvis hun var her og spurgte Dem: kender De ikke nogen anden årsag til disse ar? Har De ikke den fjerneste mistanke?"

"Nej, på min ære! Jeg tror, det er bid, men jeg har aldrig set nogen af de små uhyrer stikke mig. Man ser dem jo næsten ikke, de skjuler sig i sengeomhæng og gardiner, tror jeg, men om natten får man deres nærværelse at føle, jeg har også ofte hørt dem svirre rundt i mit værelse."

Senere på dagen sad Bella og hendes veninde og drak te i haven, medens lady Ducayne foretog sin sædvanlige eftermiddagskøretur, kun ledsaget af sin læge.

"Hvor længe har De i sinde at blive hos lady Ducayne, miss Rolleston?" spurgte Herbert Stafford efter en pause, idet han derved afbrød venindernes samtale.

"Så længe hun vil betale mig femogtyve pund kvartalet."

"Selv om De mærker, at Deres helbred bliver nedbrudt i hendes tjeneste?"

"Det er ikke min tjeneste, der er skadelig for mit helbred. De ser jo, at jeg faktisk ingenting har at bestille – læse højt en time eller to et par gange om ugen og af og til at skrive et brev til en eller anden handlende i London, det er det hele. Jeg får aldrig en så let plads hos nogen anden, og der er desuden såre få, der for en sådan tjeneste betaler hundrede pund om året."

"De mener altså, at De vil fortsætte, til De bukker under? De vil dø på Deres post?"

"Ligesom de to andre selskabsdamer? Nej, hvis jeg mærker, at jeg bliver rigtig syg – rigtig for alvor syg, mener jeg, – så sætter jeg mig i toget og tager lige hjem til moder igen."

"Hvad er der med de to andre selskabsdamer?"

"De døde begge to. Det var et stort uheld for stakkels lady Ducayne. Det var derfor, hun antog mig. Hun valgte mig, fordi jeg var så frisk og rødmosset og så så sund og kraftig ud. Jeg er bange for, at hun ikke er nær så tilfreds med mig nu, som den gang hun traf aftale med mig i London. Det er sandt, da jeg fortalte hende, hvor godt Deres medicin havde gjort mig, sagde hun, at hun gerne ville se Dem og tale med Dem om sig selv."

"Også jeg vil gerne se lady Ducayne. Hvornår sagde hun det?"

"I forgårs."

"Vil De spørge hende, om hun vil tage imod mig i aften?"

"Ja, med fornøjelse. Jeg er nysgerrig efter at høre, hvad De vil synes om hende. Hun ser meget uhyggelig ud for dem, der ikke kender hende, men dr. Parravicini siger, at hun i sin tid har været en berømt skønhed."

Klokken var næsten ti, da mr. Stafford blev kaldt til lady Ducayne, hvis tjener kom for at ledsage ham til Hendes Nådes salon.

Bella sad og læste højt, da gæsten trådte ind, og han kunne mærke, hvor anstrengt hendes før så klare stemme lød.

Lady Ducayne sagde netop med sin gamle, knirkende stemme:

"Luk dog bogen i igen, det er ikke til at holde ud at høre på. De begynder at slæbe på ordene ligesom miss Blandy i sin tid."

Stafford så en lille, bøjet skikkelse, der sad sammenkrøben foran det vældige bål af olivenknuder, der flammede i kaminen; en sammensunken, gammel skikkelse, klædt i en overdådig dragt af sort brokade og karmoisinrød silke, en tør, mager hals, der stak frem mellem et væld af kostbare kniplinger, venetianske kniplinger, der blev holdt sammen af diamanter, som kastede funklende lysblink, da det gamle, sitrende hoved nu blev drejet, og lady Ducaynes ansigt vendt mod ham.

De øjne, der nu rettedes imod ham fra det lille, rynkede ansigt, var næsten lige så skinnende som diamanterne og det eneste levende i denne gule pergamentsmaske. Stafford havde i sin hospitalstid set mange ansigter mærkede af lidelser, mange ansigter, hvori døden stod præget, men han havde aldrig set noget, der havde gjort et så pinefuldt indtryk på ham som

denne visne, indsunkne skikkelse, som dette ansigt, hvor hver fold, hver linje talte om døden, dette væsen, der for længe siden havde overlevet sig selv, dette levende lig, der allerede for åringer siden burde have været dækket af kistelåget.

Den italienske doktor stod på den anden side af kaminen og røg en cigaret; han så ned på den gamle dame, der sad og dukkede sig over ilden, med et udtryk, som om han var stolt af sin patient.

"God aften, mr. Stafford," sagde lady Ducayne, "De kan gå ind på Deres værelse, Bella, og skrive et af Deres uendelige breve til Deres moder i Walworth. Jeg tror, hun skriver en side om hver en vild blomst, hun opdager i skoven eller på klipperne. Ellers forstår jeg ikke, hvad hun kan have at skrive om," tilføjede hun, da Bella smilende trak sig tilbage til det yndige, lille soveværelse, der stødte lige op til lady Ducaynes store dagligværelse. Her, som i Cap Ferrino, måtte man gennem ladyens værelse for at nå ind i Bellas.

Lady Ducayne vendte sig mod Herbert Stafford.

"De er læge, mr. Stafford?"

"Jeg har fuldendt mine studier, men er endnu ikke begyndt at praktisere."

"De har dog behandlet min selskabsdame, efter hvad hun siger?"

"Jeg har ordineret hende en medicin, som jeg til min glæde ser at have gjort nogen virkning, men jeg er bange for, at denne bedring kun er kortvarig. Hun trænger til en mere indgribende behandling."

"*Hun?* Det er ikke for at tale om hende, jeg bad Dem komme. *Hun* fejler ingenting – det går kun hende som så mange unge

piger, de har for lidt at bestille – narrestreger, børnepjank – det kender man."

"Da er det dog mærkeligt, at to af Deres selskabsdamer er døde af denne sygdom," sagde Stafford og så først på lady Ducayne, der utålmodigt rystede på sit gamle, dirrende hoved, og derfra hen til doktor Parravicini, hvis gule ansigt syntes at blive noget blegere under Staffords forskende blik.

Lady Ducayne sagde utålmodigt:

"Plag mig ikke med mine selskabsdamer; jeg har sendt bud efter Dem for at rådføre mig med Dem angående mig selv, og ikke for at plages med historier om et par blegsottige pigebørn. De er ung, og lægekunsten er i stadig fremgang, efter hvad jeg har læst i aviserne. Hvor har De studeret?"

"I Edinburgh – og i Paris."

"Det er to gode skoler. Og De kender alle disse moderne teorier, der minder om middelalderens heksekure – De har studeret hypnotisme og elektriske kure?"

Stafford så hen på dr. Parravicini og sagde langsomt:

"Ja, og *overførsel af blod!*"

"Har De lært noget om, hvorledes man kan få et menneske til at leve længe? Nogen ny behandlingsmåde for at forlænge det menneskelige liv? Jeg vil leve længe endnu, unge mand, jeg vil have min levetid forlænget, forstår De? Den mand der har i tredive år været min læge. Han gør alt, hvad han kan, for at holde liv i mig, han studerer alt det nye, der kommer frem på lægevidenskabens område, men han er gammel, han bliver ældre for hver dag – hans hjerne duer snart ikke mere, han er forbenet, delvis også forstokket, tror jeg, han er uimodtagelig

for nye idéer, kan ikke sætte sig ind i de nye systemer. Han lader mig dø, hvis jeg ikke passer på ham!"

"De er mistroisk og utaknemmelig, Excellenza," sagde Parravicini.

"Å, De har ingenting at beklage Dem over! Jeg har betalt Dem i tusindvis af pund for at holde liv i mig. Hvert år af mit liv har sat Dem i stand til at lægge mere på kistebunden. De ved, at De intet, slet intet, får, når jeg engang er borte. Hele min formue skal gå til en stiftelse for gamle damer af den bedre klasse, men kun for sådanne, der har fyldt halvfems år. Kom til mig og bliv min læge, mr. Stafford. Jeg er rig, meget rig. Giv mig nogle få år til i solskinnet, og jeg vil betale Dem, hvad en praksis i et af Londons fineste kvarterer ville kunne indbringe Dem. Jeg skal sætte Dem i stand til at etablere Dem i Westend."

"Hvor gammel er De, lady Ducayne?"

"Jeg blev født det år, da Ludvig den Sekstende blev henrettet."

"Så mener jeg, at De nu må have fået nok af solskin og denne verdens glæder, og at De hellere burde tilbringe de timer, De har tilbage, med at angre Deres synder og gøre bod for de unge tilværelser, som De har ofret for Deres kærlighed til livet."

"Hvad mener De, min herre?"

"Vil De, lady Ducayne, at jeg med mere ligefremme ord skal forklare Dem Deres egen og Deres læges endnu større skændighed? Den stakkels, unge pige, som nu er i Deres tjeneste, har De reduceret fra at være et kraftigt, frisk menneske til en syg stakkel, hvis liv nu er i absolut fare, og det takket være doktor Parravicinis kirurgiske eksperimenter. Jeg tvivler ikke om, at de to stakkels unge piger, som døde, mens de var i Deres tjeneste, ligeledes er blevet behandlet af ham. Jeg

påtager mig over for en jury af læger at bevise, at doktor Parravicini i den tid, miss Rolleston har været i Deres hus, med visse mellemrum har tappet blod af hende efter først at have bedøvet hende med kloroform. Den unge dames nuværende tilstand taler for sig selv; lancetmærkerne på hendes arme er ikke til at tage fejl af, og hendes skildringer af de fornemmelser, hun mener at have haft i drømme, beviser anvendelsen af kloroform, mens hun sov. En så nedrig handling ville, hvis den blev offentliggjort, drage en dom efter sig, der ikke ville blive stort mildere end straffen for *mord*."

Doktor Parravicini lo hånligt.

"De undskylder, at jeg ler, men dette er virkelig latterligt! Det er jo teorier og formodninger alt sammen. Jeg, Leopold Parravicini, nærer ikke den ringeste frygt for, at loven skal kunne gå i rette med mig for mine handlinger."

Lady Ducayne råbte med sin tørre, skrattende stemme, der harmonerede så lidt med den ungdommelige energi i den gamle hjerne, der endnu forstod at udkaste og gennemføre så afskyelige planer: "Befri mig for det pigebarn! Lad hende dog rejse tilbage til moderen! Jeg vil ikke have hende til at dø her; når de bliver syge, må de bort; der er andre at få, Gud skal vide, at der er overflødige, unge piger nok i verden, mere end nok, mere end nok!"

Mr. Stafford gik et skridt nærmere hen til den egenkærlige gamle dame.

"Nu skal jeg sige Dem noget, lady Ducayne: Hvis De nogen sinde engagerer en ny selskabsdame – eller tager nogen ung pige i Deres tjeneste, så kan De stole på, jeg holder ord – så skal

hele verden blive underrettet om Deres skændighed. Nu er De advaret!"

"Jeg vil slet ikke have flere af de pigebørn! Jeg tror slet ikke mere på hans eksperimenter. De har været farlige såvel for pigerne som for mig; en luftblære, så havde det været forbi med mig. Jeg vil ikke have mere at bestille med hans farlige kvaksalveri! Jeg vil se mig om efter en anden læge, en, som er bedre end De, min herre, en læge som Pasteur eller Virchow, et geni, som kan holde mig i live. Tag blot pigen med, unge mand, gift Dem med hende, hvis De har lyst til det. Jeg vil skrive hende en anvisning på tusinde pund, lad hende rejse, hvorhen hun vil, og giv hende oksekød og øl, så hun kan blive tyk og stærk igen. Jeg vil ikke have mere at bestille med eksperimenter – har De forstået mig, Parravicini?"

Det gamle, gule ansigt var fordrejet af vrede, og hun sendte sin læge et harmfuldt blik, mens hun mumlede:

"At tænke sig, at man behøver at komme i sådan en sindsbevægelse! Hvor let kan man ikke miste både dage og uger af sin levetid for sådanne dumheders skyld?"

Næste dag førte Stafford Bella bort fra ladyen. Selv ville hun nødig forlade den gamle dame så brat; i hendes øjne var lady Ducayne velgørerinden, der havde sikret hende og hendes moder en noget bedre tilværelse. Men Stafford talte til hende med en bestemthed og overlegenhed, som om han længe havde været hendes huslæge, og hun ene var betroet til hans varetægt.

"Tror De, at Deres moder ville lade Dem blive her og dø?" spurgte han. "Hvis mrs. Rolleston vidste, *hvor* syg De er, ville hun øjeblikkelig komme herned og hente Dem."

"Å, jeg bliver aldrig rask, før jeg kommer tilbage til Walworth," sagde Bella, der denne morgen var usædvanlig modfalden og næsten grædefærdig.

"Ja, ja, men vi vil nu alligevel forsøge det først i Varese en uge eller to," sagde Stafford. "Når De kan gå halvvejs op til Monte Generoso uden at få hjertebanken, skal De få lov at tage tilbage til Walworth."

"Stakkels moder – hun vil blive så glad ved at se mig, men dog måske ked af, at jeg har mistet en god plads."

Det var på dampbåden fra Bellaggio, at denne samtale fandt sted. Lotta var allerede klokken halv syv om morgenen gået op på venindens værelse – længe før lady Ducayne havde tænkt på at åbne sine øjne, og inden mademoiselle Francine, den franske kammerpige, var stået op. Lotta havde hjulpet Bella at pakke en vadsæk med de nødvendigste sager og fået trukket hende uden for døren, før det faldt den bestyrtede, unge pige ind at gøre nogen videre modstand.

"Det er i sin orden alt sammen," forsikrede Lotta hende. "Herbert talte med lady Ducayne i aftes, og det blev aftalt, at De skulle rejse med os nu til morgen. Hun holder ikke af syge mennesker, ved De."

Bella sukkede.

"Ak nej, det gør hun ikke. Det var også sørgeligt, at jeg skulle blive syg ligesom miss Tomson og miss Blandy; lady Ducayne har altid uheld med sig med sine selskabsdamer."

"Men De er da heldigvis ikke død som de andre," sagde veninden, "og min broder mener ikke, at der er nogen fare på færde."

Bella syntes, at det var meget ubehageligt at blive afskediget således uden et eneste ord til afsked fra den, i hvis tjeneste hun havde været.

Da de sad ved frokosten på dampbåden, sagde hun forknyt:

"Jeg gad vide, hvad miss Torpinter vil sige, når jeg kommer til hende for at søge en ny plads."

"Måske det ikke bliver nødvendigt for Dem at søge en ny plads," sagde Stafford.

"Mener De, at jeg aldrig bliver rask nok til at kunne påtage mig nogen plads igen?"

"Nej, det mener jeg slet ikke."

Da man havde spist til middag i Varese, og man havde tvunget Bella til at drikke et glas vin, der havde sat hende i en noget lysere stemning, tog Stafford et papir op af lommen.

"Det er sandt, jeg glemte at give Dem lady Ducaynes afskedsbrev," sagde han.

"Å, har hun skrevet? Det glæder mig så meget; jeg var så ked at sådan at måtte tage af sted uden den mindste afsked. Hun har jo været så god imod mig, andet kan jeg virkelig ikke sige, og det var kun det, at hun var så forfærdelig gammel, der gjorde, at man følte sig så uhyggelig over for hende."

Hun åbnede brevet. Det var kort og gik lige løs på sagen.

> "Lev vel, barn. Tag og gift Dem med doktoren.
> Indlagt en brudegave.
>
> *Adeline Ducayne.*"

"Jeg tror, det er hundrede pund, et helt års løn, det er for meget – nej, det er ikke hundrede – det er virkelig tusinde pund

– tusinde pund! Hvor er det dog muligt! Hun er da det bedste, det kærligste væsen, der findes."

"Nej, det har hun sandelig ikke været over for Dem, Bella," sagde Stafford.

Han var uvilkårligt begyndt at tiltale hende ved fornavn, det faldt naturligt for ham, ligesom han optrådte som hendes værge og beskytter, indtil de atter nåede England.

"Jeg vil tillade mig at overtage en ældre broders pligter, indtil vi stiger i land i Dover," sagde han, "senere – ja, så må det blive, som De selv ønsker det."

Men spørgsmålet om deres fremtidige forhold til hinanden blev nok allerede afgjort, før de nåede over Kanalen, for i sit næste brev til moderen kunne Bella melde denne tre overraskende nyheder:

For det første, at den i brevet indesluttede anvisning skulle tilhøre mrs. Rolleston helt og holdent, både rente og kapital; den skulle sættes fast for hende for resten af hendes liv.

For det andet at Bella var på vejen hjem til Walworth.

Og for det tredje og sidste, at hun var forlovet og til efteråret skulle have bryllup med doktor Stafford.

Hun sluttede brevet således:

> "Og jeg er sikker på, elskede moder, at du kommer til at holde af ham, næsten lige så meget, som jeg selv gør det. Og al denne lykke kan vi dog takke den gode lady Ducayne for. Jeg havde aldrig vovet at tænke på at gifte mig, hvis jeg ikke havde kunnet sætte denne lille livrente ud for dig. Herbert siger, at vi skal forstørre din kapital lidt efter lidt, og at der, hvor vi så end kommer til at bo og bygge, altid

i vort hjem vil være en plads for dig. Han er ikke bange for ordet 'svigermoder'."

Om "Den gode lady Ducayne ..."

Forfatter: Mary Elizabeth Braddon (1835-1915).

Originaludgaver mm.:

Det bemærkes, at nedenstående blot oplyser, hvor jeg har hentet den version af den enkelte fortælling, som er medtaget i nærværende samling. De fleste af dem kan findes – til dels i andre, og ofte bearbejdede, oversættelser – i flere andre af datidens dag- og ugeblade. Det skal især bemærkes, at den udgave af "Mysteriet på Fernwood" der blev optrykt i snart sagt enhver dansk avis på et eller andet tidspunkt mellem 1886 og 1915, af den danske oversætter var forkortet til to kapitler, og udstyret med en slags "happy end" – eller i hvert fald en lidt mindre dyster slutning end miss Braddons originale. Det er naturligvis den originale slutning, man får her, ligesom alle fortællingerne er gennemgået efter de engelske originaler:

Godsforvalteren: *Ralph, the Bailiff*, i *St. James's Magazine*, april – juni 1861. Efter *Godsforvalteren. En fortælling efter det engelske*. Ribe Stiftstidende 04. maj – 10. august 1865.

Mysteriet på Fernwood: *The Mystery of Fernwood*, i *Temple Bar*, november – december 1861. Efter *Hemmeligheden paa Fernwood, efter M. E. Braddon ved A. H.* Slagelse-Posten 26. juni – 03. juli 1886.

Teatermalerens hustru: *The Scene Painter's Wife*, i *Belgravia Christmas Annual*, december 1869. Efter *Theatermalerens Hustru. Fortælling af M. E. Braddon*. Thisted Dagblad 08. – 14. marts 1883 (som igen gengiver den efter Familievennen).

John Granger: *John Granger: A Ghost Story*, i *Belgravia Christmas Annual*, december 1870. Efter Bergens Adressecontoirs Efterretninger 18. december 1877 – 03. januar 1878.

Levisons offer: *Levison's Victim*, i *Belgravia*, januar 1870. Efter *Levisons Offer. En fortælling af M. E. Braddon*. Østsjællands Folkeblad 18.–24. oktober 1882 (som igen gengiver den efter Familievennen).

Chrighton Abbey: *At Chrighton Abbey*, i *Belgravia*, maj 1871. Efter Bergens Adressecontoirs Efterretninger 13. april – 05. maj 1878.

En uhyggelig gæst: *The Dreaded Guest*, i *Belgravia Christmas Annual*, december 1871. Efter *En uhyggelig Gæst. Af M. E. Braddon*. Folkets Avis 30. juli – 04.august 1876.

Hendes sidste optræden: *Her Last Appearance*, i *Belgravia Christmas Annual*, december 1876. Efter *Hendes sidste Optræden. Af Miss Braddon*. Hedemarkens Amtstidende 4.–18. maj 1877.

Dr. Carrick: *Dr. Carrick*, i *All the Year Round* 29. juni 1878. Efter *Doktor Carrick. Oversat fra Engelsk af F. K.–K. til Assens Avis*. Her gengivet efter Korsør Avis 3.–24. november 1879.

Skyggen i krogen: *The Shadow in the Corner*, i *All the Year Round*, 22. november 1879. Efter *Skyggen i Krogen. Af M. E. Braddon*. Folkets Avis 31. august – 9. september 1879.

Den gode lady Ducayne: *The Good Lady Ducayne*, i *The Strand Magazine*, februar 1896. Efter *Lady Ducayne, af E. Braddon*. Illustreret Familie-Journal 1907 nr. 34-38.

Redigeret af: Kim N. Jensen.

Forside: Efter illustration af Gordon Browne (1858-1932) til førsteudgaven af "*The Good Lady Ducayne*" i "*The Strand Magazine*",

februar 1896.

ISBN 978-87-7628-428-2
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-688-1 (Ølstykke 2020).

© 2026 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk